

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

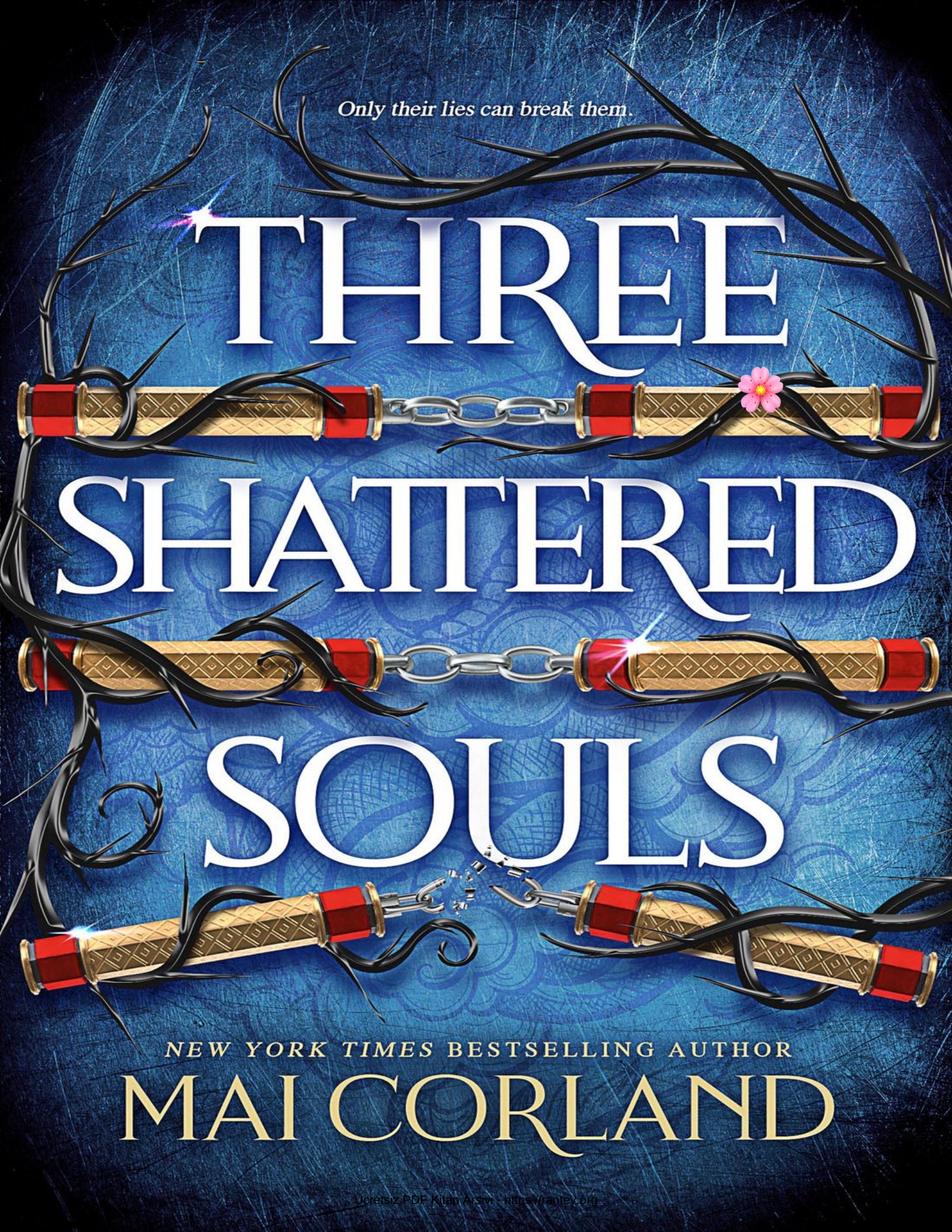
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only their lies can break them.

THREE SHATTERED SOULS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MAI CORLAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

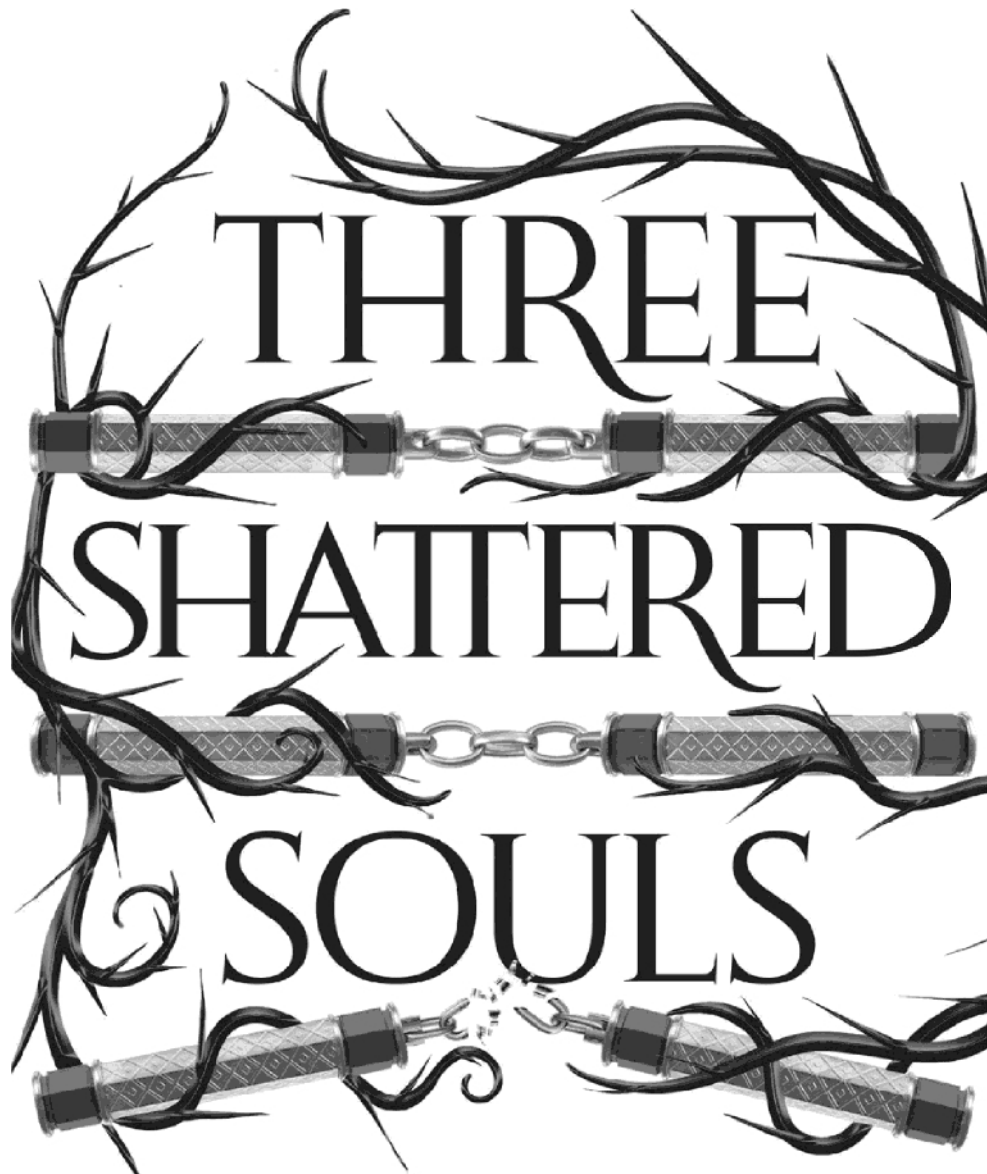
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SUNDAY TIME 5 BESTSELLING AUTHOR

MAI COQLAND

ZAF FRE

*Kalbim ve güneşim için &
çelik adamım*

Üç Parçalanmış Ruh, zor kazanılmış sadakatler, yıkıcı ihanetler ve ufukta görünen savaş gemileriyle dolu karanlık bir macera fantezisi. Bu nedenle, hikayede şiddet, kan, ölüm (aile ve hayvanların ölümü dahil), intihar düşüncesi, hapis, yaralanma, zehirlenme, yanma, boğulma, alkol ve uyuşturucu kullanımı, seks işçiliği, sınıfçılık, cinsiyetçilik, sömürgeleştirme, sözleşmeli kölelik, grafik dil ve cinsel aktivite tasvirleri dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Tecavüz, çocukların cinsel istismarı, işkence ve soykırım konuları ele alınmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın ve Ejderha Lordu ile tanışmaya hazırlanın...

İÇİNDEKİLER

Harita
Karakterler
Yazarın Notu
Daha önce, Kırık Kılıçlar Üçlemesi'nde

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Bölüm On
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Yirminci Bölüm
On Bölüm Bölüm O
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Bölüm Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi
SekizYirmi BeşAltı
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm OtuzYediDokuz
Bölüm Otuz-Bir Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Otuz Otuz
Dört Bölüm Beş Bölüm
Altı Bölüm Yedi Otuz
Otuz Bölüm Otuz
Dokuz BölümBölüm
Sekiz Bölüm Kırk
Bölüm Kırk BirKırk
Bölüm İki Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Kırk ÜçKırk
Kırk Kırk DörtBeşAltı
Bölüm Bölüm Sekiz
Bölüm Kırk Kırk
KırkDokuzYedi
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir Bölüm Elli
Bölüm Bölüm İkiElli
Elli ÜçDört Bölüm
Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Elli Elli Elli
Elli SekizBeşAltı

Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bölüm
BirAltmış BirAltmış
Altmış Altmış Altmış
Altmış Altmış Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Yetmiş
Bölüm Yetmiş Bölüm
Yetmiş
İkiÜçDörtBeşAltıYedi
Altmış Altmış
DokuzSekizİki
Bölüm Yetmiş
ÜçYetmiş Yetmiş
Yetmiş Bölüm Dört
Bölüm Yetmiş Bölüm
BeşAltı Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
İki Bölüm YediYetmiş
SekizYetmiş Dokuz
Bölüm SeksenSeksen
BirSeksen Seksen Üç
Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

Ana Karakterler

AERI (*AH-ree*)... Bir Hırsız, Yusan Prensesi, Kral Joon'un Kızı

MİKAİL (*Mick-ALE*)... Yusan'ın Eski Kraliyet Casusluk Şefi, Gaya Prensi ROYO

(*ROY-oh*)... Yusan'dan Bir Güçlü Adam

~~EUYN (*YOON*)... Yusan'ın sürgün edilen Veliaht Prensi, Kral Joon'un Kardeşi (merhum)~~ SORA

(*SOAR-a*)... Eskiden Kont Seok'un kölesi olan Yusanlı bir Zehirli Bakire

TIYUNG (*TIE-young*)... Kont Seok'un oğlu, kısa süre önce Atıl Hapishaneden kaçtı

Dikkat Çeken Diğer Karakterler

KING JOON (*Kral JUNE*)... Yusan Kralı

QUILIMAR (*QUILL-i-mar*)... Khitan Kraliçesi, Kral Joon ve Euyun'un kız kardeşi

GENERAL VIKAL (*VY-cal*)... Khitan Silahlı Kuvvetleri Generali

KONT SEOK (*Kont SEE-ock*)... Güney Kazanç Kontu, Yusan

~~DAYSUM (*DAY-sum*)... Sora'nın Kız Kardeşi ve Kont Seok'un Koşusu (merhum)~~

~~COUNT BAY CHIN (*Kont Bay Chin*)... Umbria'nın Kuzey Kontu, Yusan (merhum)~~ COUNT DAL-

~~(*Kont DAHL*)... Tamneki'nin Doğu Kontu, Yusan (merhum)~~

~~GENERAL SALOSA (*General Sah-LOW-sa*)... Yusanian Saray Muhafızları Generali (vefat etti)~~

ZAHARA (*Za-HAH-ra*)... Bir Yusanian Casusu, eskiden Hana adında bir Zehirli Bakire

FALLADOR (*FAL-lah-dor*)... Gaya'nın Sürgün Edilmiş Prensi

~~AILOR (*ALE-or*)... Mikail'in babası (ölmüş)~~

GAMBRIA (*GAM-bree-uh*)... Fallador'un Kuzeni UOL

(*OO-ul*)... Wei Rahip Kralı

YAZARIN NOTU

Kore'nin kendine has zengin bir mitolojisi ve canlı bir kültürü var. Ve Koreli bir Amerikalı evlatlık olarak, *   Par alanm   Ruh*'un dünyasını şekillendirmek için kendi kişisel hikayemden ve deneyimlerimden yararlandım. Bununla birlikte, bu hikayenin ne tarihi kurgu ne de gerçek dünyaya dayanan fantezi olduğunu belirtmekte fayda var; Kore efsanesi, efsanesi ve kültürü üzerine yapt  m araştırmalardan esinlenen benzersiz bir ortamda geçiyor. Baştan sona yaratıcı lisans alınmıştır, ancak umudum okuyucuların hikayeden hayatları zenginle mi  olarak ayr lmalarıdır, tıpkı benim bu kitabın yazılmasıyla olduğu gibi.

-Mai

Daha önce, Kırık Kılıçlar Üçlemesi'nde

Ülkedeki en tehlikeli beş yalancı tek bir görev için bir araya geldi: Yusan'ın Tanrı Kralı Joon'u öldürmek. Ancak Kral Joon kendi cinayet girişimini bıçaklara tuzak olarak kullandı. Asıl niyeti, kızı Aeri'nin kendisine katilleri getirmesini sağlamak ve böylece komşu diyardan Ejderha Lordu'nun Altın Yüzüğü'nü elde etmektir. Ekip emaneti almayı başarsa da Yusan'ın sürgündeki prensi Euyn, Khitan Kraliçesi tarafından öldürüldü.

Artık Aeri hem Altın Yüzük'e hem de Ejderha Lordu'nun Tılsımı'na sahip olduğu için, yerine getirmesi gereken korkunç bir kehanetin yanı sıra yeni güçlere de sahiptir. Zamanın Kumları hakkında yalan söyleyerek güçlü adam Royo'nun kalbini kırmıştır. Onlar ve kız kardeşini kurtarmaya çalışan zehirli bakire Sora, Yusan'ın eski bir diyarı ve şimdiki kolonisi olan Gaya'ya yeni inmişlerdir. Onlara, kayıp Gayan asilzadesi olduğunu yeni keşfeden Yusanlı casus ustası Mikail de katılır. Dört suikastçı, Mikail'in Wei'nin çalınan Su Asası'nı kullanmasıyla Kitan'dan kıl payı kaçmıştır.

Ellerindeki üç kutsal emanetle, diğer diyarlar kalan kılıçların üzerine çullanacaktır. Ancak aralarındaki çatlaklar ve sırlar, Yusan tahtının gaspçısı onlara karşı savaş açmadan grubun sonunu getirebilir. Hayatta kalmanın tek yolu dünyayı yenmektir ama Ejderha Lordu geri döndüğünde kim nihai bedeli ödemeye razı olacaktır?

BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO BERM ŞEHRİ, GAYA

W Gerçekten boku yedik.

Yani, şu anda değil. Gaya'da bir handa güvendeyiz, ama şafaktan beri bunu düşünüyorum ve genel olarak mahvolduk.

Mikail odanın penceresinin yanında durmuş, beyaz kumlara ve mavi denize bakıyor. Altın Yüzük'ü aldık ve Khitan'dan çıkmayı başardık, bu da kazandığımız anlamına gelmeliydi. Bunun yerine Prens Euyn'u kaybettik, Mikail'in son Gayan kralı olduğunu öğrendik, Wei'den -Yusanileri düzenli olarak katleden bir imparatorluktan- bir kalıntı çaldık, bir sürü insanı boğduk ve Aeri'nin bunca zamandır yalan söylediğini keşfettik.

Bunların hepsi dündü.

Fallador ve Gambria Mikail'in arkasından konuşurken yüzümdeki yarayı ovuyorum. Bu ikisi yalan söyledi. Fallador'un Gaya'nın sürgündeki prensi, Gambria'nın da onun kraliyet kuzeni olması gerekiyordu ama değiller. İtiraf ettiler çünkü Quu Limanı'ndan siktir olup gitmemiz gerekiyordu. Aeri bayginken Su Asası'nı kullanabilen tek kişi Mikail'di.

Kutsal emanet elinde parıldıyor. Tepesinde yumruğum büyüklüğünde bir safir bulunan bir metre uzunluğunda altın. Metal ve mücevher tek başına onu değerli kılıyor, ancak denizi kontrol etmesini sağlayan şey eterum, yani tanrı büyüğü.

"...sadece sen değildin. Mikail, dinliyor musun?" Fallador sorar.

Mikail dönüyor ve burada olmalarına şaşırılmış gibi deniz mavisi gözlerini kırıştırıyor. Gambria kollarını kavuştururken kaşlarını çatıyor. "Hiç dinlemiyordu."

Çenemi sıkıyorum. Onu biraz rahat bırakmalılar. Tüm geçmişinin bir düzmece olduğunu öğrenen ve sevgilisi gözlerinin önünde öldürülen bir adam için gayet iyi gidiyor.

Tam bir şey söyleyecektim ki Mikail hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor. "Dikkat ediyordum, ama tartışmanın hatırı için neden söylediğini tekrarlamıyorsun?"

Gambria ofluyor. Boyunda eksik olan şey, tavrında var. Ama Fallador yeterince nazik. Sadece başını sallıyor.

"Senin öz ailen Gaya'nın kraliyet ailesi olan Miat'lardı," diyerek yeniden söze başlıyor. "Sen ve ben uzun bir geleneğe uygun olarak bebekken değiştirildik."

Mikail gelip Fallador'un karşısındaki kanepeye oturuyor. İkisinin de sıcak kahverengi tenleri ve açık renk gözleri var - Fallador'unkiler deniz mavisi değil yeşil, ama bebeklerde bunu gözden kaçırmak yeterince kolay. Sanırım değiştirilmiş olabilirler ama neden?

Çok fazla sorum var ama bunun bir parçası olmadığım için sessiz kalmaya çalışıyorum. Sadece koridorda volta attığım için buradayım. Mikail kapısını açtı ve ayaklarımla her yeri uyandıracağımı söyledi, bu yüzden beni içeri davet etti.

"Hangi gelenek bu?" Mikail sordu. Fallador öne doğru eğilirken o da minderlere yaslanıp rahatlıyor.

"İki yüz yıl önce, Gaya bir koloni haline geldiğinde, Miatlar en küçük çocuğu gizlice korumaya başladılar. O prensi ya da prensesi halktan biriyle değiştiriyorlardı, böylece Yusan sömürge anlaşmasını bozup tekrar saldırırsa Miat soyu tükenmeyecekti. Gerçekten de bu, Gaya'nın Alevli Kılıcı'nı kullanacak birinin her zaman var olması için yapılıyordu."

Bu Kral Joon'un yirmi yıl önce çaldığı şey.

Mikail pantolonunun paçasındaki kan lekesini karıştırıyor. "Çocuklara neden söylenmedi?"

Fallador kaşlarını çatıyor. "Hepsine reşit olduklarında gerçek söylendi. Ancak bu seninle olamazdı. Kan Festivali'nde olmaz." Duraksıyor, gözleri yaşlarla ıslanıyor, ama sonra başını sallıyor ve Mikail'e yeniden odaklanıyor. "Tüm kraliyet soyuyla birlikte gittiğini sanıyorduk. Geriye kalan tek şeyin ben olduğuma inandım ve bu yüzden... yapmak zorundaydım..."

Boğazındaki top sallanıyor. Burnunu çekiyor ve başka tarafa bakıyor.

Gambria bir elini Fallador'un omzuna koyuyor. "Bu yüzden Khitan'da gizlenmeye devam ettik. Hayatta kaldığını öğrendiğimizde sen çoktan Yusan için casusluk yapmaya başlamıştın ve herkes Fallador'un sürgündeki prens olduğuna inanıyordu. O noktada, hiçbir şey söylememenin en güvenli yol olduğunu düşündük. Eğer biri son Gayan kraliyet ailesini öldürmek isterse, benim ve Fallador'un peşine düşerdi. Ve sen de casus şefi olarak korunuyordun... tüm çabalarına rağmen."

"Bu çok boktan bir mantık," diye geveliyorum.

Bana saf bir küçümsemeyle bakıyor ve hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor. "Gerçeği bilirseniz daha büyük risk altında olacağınızı düşündük."

Mikail ondan Fallador'a ve geriye bakıyor. "Siz ikiniz gerçekten akraba mısınız?"

"Hayır," diyor Fallador mahcup bir sırıtışla. "Gambria'nın ailesi saray mutfaklarında çalışıyordu. Ailemi toplamadan hemen önce beni bir kargo gemisinde bir sandığın içinde saklayarak hayatımı kurtardı. Khitan'a indiğimizde kuzen olacağımızı fısıldadık."

Yani söyledikleri her şey yalandı.

Mikail'in tepkisini bekliyorum ama o sadece başını sallıyor. Tüm bunları oldukça iyi karşılıyor. Bana sorarsanız fazla iyi. Ama belki de yalanlarla ticaret yaptığınızda yalanlar o kadar da önemli değildir.

"Gerçeği başka kim biliyor?" Mikail soruyor.

"Hiç kimse," diyor Fallador. Mikail bir kaşını kaldırıyor ama Fallador gözünü kırpmıyor. "Bilen herkes o gün öldü. Gambria'ya ancak sen sekiz yıl önce benimle ilk teması kurduktan sonra söyledim. Tahmin edebileceğin gibi, aramızda gergin bir an yaşandı."

Ona sert bir bakış atıyor ve ondan hoşlanmasam bile öfkesini anlıyorum. Birlikte çok şey yaşamışlardı ve adam ona hâlâ gerçeği söylememiştir. Ona yeterince güvenmiyor, onu yeterince sevmiyor ya da ona dürüst davranacak kadar önemsemiyordu. Ellerimi yumruk yapıyorum - bu benim anlayabileceğim bir ihanet.

"Şey... arkadaşların da biliyor," diye düzeltiyor Gambria, mavi gözleri bana doğru kayarak. "Lafi açılmışken, planımız tam olarak nedir?"

Evet, ne yapacağız? Aeri'de Khitan'ın Altın Yüzüğü ve Zamanın Kumları, Mikail'de de Su Asası var. Geriye sadece Gaya'nın Alevli Kılıcı ve Ölümsüz Taç kalıyor ve ikisi de Kral Joon'da. Henüz kimse nerede olduğumuzu bilmiyor ama bizi bulmak için her diyarı arayacaklar. Üç kutsal emanetimiz var. Artık avlanıyoruz.

"Sora ve Aeri hâlâ uyuyor mu?" Mikail soruyor.

"Evet," diye cevaplıyorum.

Mikail asayı kaydırıyor ve alnında bir endişe çizgisi oluşuyor. Sıcak odada içimi bir ürperti kaplıyor. Euyın Altın Yüzük için hayatını ortaya koymayı teklif ettiğinden beri o kırıışıklığı görmemiştim. Düşünüyorum da Mikail'in kendisi için ölüm ya da tehlike konusunda endişelendiğini hiç görmedim ama sevdiği insanlar için durum farklı. Sevdiğiniz birini kaybetmek sizi ölümden daha kötü bir yere gönderebilir. Bunu herkesten iyi bilirim.

Masanın üzerindeki metal sürahiye uzanıyor ve bir bardak su daha dolduruyor. Sanırım bu bugün içtiği altıncı bardak.

"Jeul şehrine gitmeli ve Vali Yong'dan kurtulmalıyız," diyor Mikail. "Planımız bu, Gaya'yı kurtarmak." Duraksıyor ve bana bakıyor. Ben de en az hissettiğim kadar şaşkın görünüyor olmalıyım çünkü devam ediyor. "Gaya bir krallıkken Jeul başkentti, ama koloni hâlâ oradan yönetiliyor. Adanın kuzeybatı tarafında."

Fallador başını eğiyor ve Gambria bir kaşını kaldırıyor.

"Peki ya Yusanian garnizonları?" diye sorar Fallador. "Adayı işgal eden yaklaşık altı bin asker var ve çoğu Jeul yakınlarında konuşlanmış durumda."

Rakamı duyunca midem bulanıyor ama Mikail omuz silkerken asayı döndürüyor. "Başkenti ele geçirdiğimizde, kralın muhafızlarına bir seçenek sunacağım: kaçmak ya da ölmek."

Ne?

"Ne?" Gambria bağırır. "Başkenti neyle alacağız? Mizah ve cazibeyle mi? Ordunuz yok, donanmanız yok. Elimizdeki tek şey o savaş gemisinden çaldığımız kayık ve sırtımızdaki giysiler."

Fallador, Mikail cevap vermeden önce konuşur. "Jeul'u alabilirsek bile..." Sözüünü kesiyor ve Gambria'ya hoşnutsuz bir bakış fırlatıyor. "Askerlerin gitmesine izin verirsen, bize karşı daha fazla adam olur."

Mikail tek parmağıyla asanın dönmesini durdurur. "Hepsini öldürmemi mi öneriyorsun?"

Fallador'un gözleri büyür ve başını sallar. "Ne? Hayır. Hayır. Ama kendi askerlerimize ihtiyacımız olacak, hem de çok sayıda."

"Gaya halkını bir araya getireceğiz," diyor Mikail. "Ama elimizde üç kutsal emanet varken düşündüğün kadar çok askere ihtiyacımız olacağından şüpheliyim."

Ben Mikail'in bu işi nasıl yürüyeceğini düşündüğünü anlamaya çalışırken Gambria ve Fallador birbirlerine bakıyorlar. Evet, kalıntılar elimizde, ama altı bin

Biz altı kişiyken askerler bir sürü adam demek. Ve iki emaneti kullanmanın Aeri'ye ne yapacağını bilmiyoruz. Bu emanetler almadan vermezler.

Oh iyi. Yine onun için endişeleniyorum. Yanımdaki boş sandalyeyi tekmeliyorum. Dersimi aldım.

Gambria ve Fallador birbirlerine bakmaya devam ediyor ama kimse bir şey söylemiyor.

Sessizlik tenimi gıcıklayana kadar devam ediyor.

"Konuş." Mikail kanepenin koluna vuruyor. Pek sinirli olmayan bir adam için garip bir durum. Gerçekten kendinde değil, ama sanırım kim olduğunu bilmediğinde böyle olmak zor.

Gambria yavaşça, "Adoros, bu ada iki yüzyıldır Yusanian egemenliği altında," diyor. "Ve yaklaşık yirmi yıldır da tamamen özümsemiş durumda. Sana buranın hatırladığımız vatan olmadığını söylemiştim - orası artık yok. Yirmi yıl bir neslin unutulması, Gaya'ya değil Yusan'a sadık kalması için yeterince uzun bir süre."

"Bu imkânsız," diyor Mikail, yüz hatlarını öfke kaplamış bir halde. "Casuslarla temas halindeydim. Adada her zaman bir isyancı faaliyeti var."

Kaşlarını çatıyor. "Bir nesle Yusan'ın onları özgürleştirdiği öğretildi ve sen bunun mümkün olmadığını söylemek istiyorsun."

"Boyunduruk özgürleşme değildir, hayvanlar bile aradaki farkı bilir," diyor. "Kan Festivali'ni hatırlayan bir nesil yaşıyor."

Bir tuhko maçı izliyormuşum gibi hissediyorum, onlar tartışırken başım bir o yana bir bu yana gidiyor. Kimin haklı olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bir sonraki noktayı beklemeye devam ediyorum. "Gayan isyanına herkes katılmadı," diyor. "Bunu biliyorsun."

Gerçeği bilen insanlar öldü ya da kazanan taraftaydılar. Korkaklığın cesareti silip süpüren bir yanı var."

Bir el sallıyor. "İnsanlar hatırlıyor."

"Birçoğuyla konuştuğun için mi?" Gambria sesini yükseltirken yanakları renkleniyor. "Gerçeğe inanmak istememen onu yanlış yapmaz!"

Mikail'e yaklaşıyorum. Ben onun muhafızı değilim ama bu kadının ona bağırmasına da ihtiyacı yok. Ve onu bedavaya dışarı atmaktan mutluyum.

Gambria nefes veriyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Ben biraz hava alacağım."

Cevap beklemeden odadan çıktı. Kapı kapanana kadar çıt çıkmadı.

İyi kurtuluş.

Mikail yine boş gözlerle uzaklara bakıyor. Dünyalar arasında sıkışmış gibi görünüyor, uyanırken uyurgezerlik yapıyor. Bu hissi hatırlıyorum. Dokuz yıl önce kız arkadaşım öldürüldükten sonra, sanki Ruhlar Yolu beni çağırıyordu ama ben burada sıkışıp kalmıştım. Bu yüzden ölümle bir sorunum yoktu. Geride kalan olmak bir lütuf değil, bir lanet gibi hissettiriyor. Ve şimdi, Mikail aynı görünüyor.

Ürperiyorum. Eğer ölümü aramaya giderse, onu bulacaktır. Peki ya geri kalanımıza ne olacak?

"Seni seviyor," diyor Fallador.

Mikail gözlerini kırıştırıyor, gerçekten hazır olmaya çalışıyor. Sırıttırıyor, rahatmış gibi yapıyor. "Bunu göstermek için tuhaf bir yolu var."

Fallador omuz silkiyor. "Aşk su gibidir. Pek çok farklı şekil alabilir, pek çok farklı aşamadan ve biçimden geçebilir ama yine de aynı kalır."

Bu doğru mu? Sertçe yutkunuyorum ve hala diğer odada uyuyan Aeri'yi düşünüyorum. Sadece başka bir aşamada mıyız? Hayır, göğsümdeki ağrı aksini söylüyor. Güven olmadan aşk olmaz. Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedi ve ben de ona bir bok için güvenemem. Bu bir çeşit şey, çünkü hâlâ onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum -şu anda bile- ama bu aşk değil.

"İyi olduğuna emin misin?" Fallador Mikail'e soruyor.

Öne doğru uzanıp elini koluna koyuyor. Gözleri buluşuyor ve ben boğazımı temizlemek için en kötü zamanı seçiyorum. İkisi de bana bakıyor. Gambria burada olmayınca, dışlanan adam ben oluyorum.

"Ben... ben devriyeye çıkmalıyım," diyorum.

Ayrılmak için kurnazca bir yol varsa da bulamadım.

Mikail Fallador'dan uzaklaştı ve başını salladı. "Bu iyi bir fikir."

Neredeyse odadan çıkmak üzereydim ki Fallador'un hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çatıldığını fark ettim. Ne hissettiğini saklıyor. Ona güvenebilir miyiz?

Artık kimseye güvenebilir miyiz?

İKİNCİ BÖLÜM

SORA BERM ŞEHRİ, GAYA

I başımı bir yastıkla örtmek. Royo dört diyardaki en ağır ayaklara sahip olabilir. Gün ağardığından beri volta atıyor, koridordaki döşeme tahtalarını gıcırdatıyor.

Bu arada, ben de yatağında okyanus esintisi pencerelerden içeri girerken güzel bir sahil oteli.

Geçici olarak güvendeyiz ve yapabiliyorken dinlenmem gerektiğini biliyorum ama zihnim rahat değil. Daysum'u, Tiyung'u ve hepimize ne olacağını düşünmeden edemiyorum.

Şimdi aptalca geliyor ama Euyn ölmeden önce, beşimiz birlikte her şeyi atlatabilirmişiz gibi gelmeye başlamıştı. Arenada başarısızlıkla sonuçlanan suikast girişimimiz, Marnan saldırısı ve çığ felaketini atlatmıştık. Ama artık yenilmez olmadığımız açıktı, hatta istediği zaman gemileri batırabilen Aeri bile. Royo da onun için endişeleniyor olmalı.

Tabii bunu kabul etmeyecektir.

Dönüyorum, uzun saçlarımı kuş tüyü yastığın üzerinde yeniden düzenliyorum ve tekrar uyumaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra vazgeçiyorum. İnkâr edilemez bir şekilde uyanıktım. Yataktan çıkıyorum, ağır elbisemi ve botlarımı giyiyorum ve kapıyı açıyorum.

Royo hemen dışarıda. Elinde bir bıçakla geriye doğru sığıyor.

"Günaydın," diyorum.

"Ah. Sora." Zor nefes alıyor ve biraz çabayla geniş omuzlarını indiriyor. "Merhaba."

"Kapıyı mı çalacaktın?" Ahşap kapıyı gösteriyorum.

"Evet, hayır, ben... Hayır. Sadece gittim... İstedim... Hayır." Başını salladı, sonra başını salladı.

Yanlış soruyu sordum.

"İçeri gelmek ister misin?" Elimle odayı gösterdim.

"O... Hayır, ben burada iyiyim." Ellerini ceplerine soktu. Üzerinde pantolon ve göğsünü zorlayan bir atlet var. Gömleğin içinden kırık bir kalp dışarı taşıyor.

Etrafımdan, diğer yatakta hâlâ uyuyan Aeri'ye bakıyor. Dün gece birinin ona göz kulak olmasının en iyisi olacağına karar verdik ve ben gönüllü oldum. Birinin eşlik etmesi güzeldi. Eskiden erkek kardeşlerim ve Daysum'la aynı odada uyurdum, sonra zehir okulunda yatak odası koridorunda on dokuz kız daha vardı - en azından başlangıçta. Ondan sonra Hana ölene kadar her gece yanımda uyurdu. Sevdiğiniz biri yanınızdayken uyumak daha kolay.

"Sadece bacaklarımı esnetecektim," diye yalan söyledim. "Bana katılmak ister misin?" "Evet... evet," diyor Royo.

Gülümsüyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bir şahin gibi beni izliyor, sanki bir anahtarı çevirirken hata yapabilirmişim gibi. Her ne kadar inkâr etse de hâlâ korumacı. Kırık kalpler, kendilerini tekrar bir araya getirirken dikenler çıkarır. Onunki şimdi iki kat daha zırlı.

Merdivenlerden lobiye iniyoruz. Burası iki katlı ve yirmi odalı küçük bir gezgin hanı, ama iyi bir akşam yemeği sunuyorlar.

Royo ve ben masaya doğru yürüyoruz ve masanın arkasındaki kız gülümseyerek güneydin diyor. Burada Yusanca konuşuyorlar.

Tam cevap vermek üzereydim ki hancı masanın arkasına geçti. Kaç yaşında olduğundan emin değilim, belki kırk, ama saçları dökülmüş, ince siyah bıyıklı ve aç kahverengi gözlü.

"Bugün dışarı mı çıkıyorsunuz, hanımefendi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Yakınlarda bir elbise evi var mı?"

Hancı bana bakmaya devam ederken kız bana yolu tarif ediyor. Sıcak lobide omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Onunla ilgili bir şey bende kaçma isteği uyandırıyor. Neyse ki bu etkileşim kısa sürüyor çünkü sadece birkaç blok ötede bir mağaza var.

"Elbise mağazasına mı gidiyoruz?" Royo gitmemiz için kapıyı açarken soruyor.

"Gelmek zorunda değilsin ama bu kıyafet bana uymuyor." Kıyafetlerimi işaret ediyorum. Kürk pelerinimi savaşta kaybettim, göğüs zırhımı da odamda bıraktım ama üzerimde soğuk hava elbisesi var ve Gaya'da hava tropikal. İsteyeceğimiz son şey zaten olduğumuzdan daha fazla göze çarpmak.

Ayrılırken omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve hancının hâlâ bana baktığını görüyorum. İçimi ürpertici bir şüphe kaplıyor ama bunu üzerimden atıyorum. Belki de tekrar av olma hissinden hoşlanmıyorumdur. Kadınların eşit haklara sahip olduğu Khitan'da durum farklıydı ama şimdi Yusan topraklarındayız.

Dışarı çıktığımızda, tuzlu deniz havası bana Gain'deki evimi hatırlatıyor. İyi ya da kötü, tanıdık bir his. Yine de bu ada daha önce bulunduğum her yerden farklı. Mikail, Berm'in Gaya'nın ikinci büyük şehri olduğunu söyledi ama Gain'den ve hatta Use'den çok daha küçük. Tahmin etmem gerekirse, burada on binden az insan yaşıyor. Evler beyaz badanalı, önlerinde deniz çayırıları ve yüksek palmiye sazlı çatılar var. Siyah ahşap kazıklar onları kabaran denizden koruyor.

Taş döşeli, kumlu yolda yürürken hafifçe topallıyorum. Serçe parmağım Cerome Gölü'ne giderken donduğum için hâlâ kararmış durumda ama en azından hissetmiyorum. Diğer üç parmağım kırmızı ve üzerinde yürümek hâlâ acı veriyor.

"Ayakların iyi mi?" Royo soruyor. Önce botlarıma sonra da bana bakıyor.

"İyi olacağım," diyorum. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Ona yan gözle bakıyorum. Birçok şeyiz ama hiçbirimiz iyi değiliz.

İç çekiyor. "Kızgın, incinmiş, üzgün, yalnız, aptalların kralı gibi hissediyorum - bunlardan herhangi birini seç, sanırım."

Bir taşa tekme atıyor ve taş caddede sekiyor.

Başımı sallıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ama yine de nasıl hissettiğini bilmiyorum. Aeri'nin onu kandırdığı gibi sevdiğim biri bana yalan söylemedi. Ama sevdiğim birinden sır sakladım. Daysum her şeyi bilmeyi kaldıracabileceğini iddia ederdi, oysa ben onun aslında bunu yapamayacağını biliyordum.

"Bazı gerçekler sevgiden dolayı saklanır," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Eğer birini seviyorsan ondan sır saklayamazsın."

Gözlerimi uzaklara dikiyorum. "Gerçeğin onu gereksiz yere inciteceğini düşünüyorsan saklayabilirsin."

Royo ağzını açıyor ve biz caddede ilerlemeye devam ederken kapatıyor.

Aeri ve ben dün gece yataklarımızda uzanırken konuştuk. Tılsıma sahip olduğunu ona ya da başka birine nasıl söylemediğini konuştuk. Dürüst olmak gerekirse, ben de kimseye söylemezdim. Tılsım kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi. Onu Oosant'ta Mikail'i, Sol'da Royo'yu kurtarmak ve Khitan'da beni Seok'tan uzaklaştırmak için kullandı. Sonra yüzükle gözlerimin önünde iki savaş gemisinin gövdesini som altına çevirdi. Kendini tanrı sanan iki kralı boğmuş olabilir. Elbette Zamanın Kumları'nı bir sır olarak saklayacaktı. Çoğu insan bu kadar güçlü bir yadigarı almak için onu katleddi. Kendi babası da dahil. Ve eğer Royo bilseydi, bu onu tehlikeye atardı.

Bazı ağırlıkları tek başınıza taşırsınız çünkü gerçek sevdiğiniz birini mahveder.

Ama tüm sırlar önemsendiğinden saklanmaz. Euyn bana ailemden bahsetmedi - beni ve Daysum'u asla satmadıklarını ya da babamı spor olsun diye avladığını. Ayrıca Baejkin olduğuna inanmadığını da kimseye söylemedi. Gerçekler bencillik ya da kendini koruma amacıyla da saklanabilir. Aeri'nin durumunun böyle olduğuna inanmıyorum. En azından Royo için.

"Gerçeği öğrenirsen tehlikede olacağını düşündü," diyorum. "Babası ve diğerleri seni kırana kadar işkence ederlerdi. Seni güvende tutmak için karanlıkta tuttu."

"Evet, çünkü şu anda iyi ve güvendeyiz," diye kestirip atıyor.

Duruma rağmen gülüyorum. Kesinlikle değiliz. Bunu nasıl sonlandıracağımızı bulana kadar kimse güvende değil. Aeri bunu en iyi Khitan'daki sarayın merdivenlerinde söylemişti: Önce nefret ettiklerimiz ölür.

Ama nasıl?

Güçlü emanetlerimiz var ama sadece dört kişiyiz, Fallador ve Gambria'yla birlikte altı kişiyiz - tabii onlara güvenebilirsek. Bir kez imparatorluklarla karşılaşp hayatta kaldığımız için şanslıyız. Yanımızda bir ordu olmadan tekrar hayatta kalacağımızdan şüpheliyim. Nasıl kazanacağız? Seok nasıl ölecek ve Daysum nasıl yaşayacak? Aynı anda hem öldürüp hem nasıl kurtaracağız?

Royo ve ben nemli havada yürümeye devam ediyoruz. Burada yağmur yağmıyor ama Mikail, Gaya'nın çok güneyde olduğundan musonların onun üzerinde salındığından bahsetti, aynı yağmurların batıya, Fallow'a ulaşmadığı gibi.

Burada tropikal güneş tüm yıl boyunca parlıyor. Palmiye ve hurma ağaçları gökyüzüne doğru yükseliyor, gölgeleri bu sıcakta hoş bir rahatlama sağlıyor. Royo'nun alnında ter parlıyor ve gömleğini ıslatıyor. Bir demirhanenin, bir ekmek evinin, bir ahırın ve bir tabakhanenin yanından geçmemize rağmen hiç elbise evi görmüyorum.

Bir sokağın sonuna geldiğimizde dönüşü kaçırdığımızı düşünmeye başlıyorum. Vitrinleri taramakla o kadar meşguldük ki, ben fark edene kadar neredeyse bir kalenin dibindeydik. Royo da kısa bir süre durdu. Gözlerini kırıştırıyor ve elinin tersiyle alnını siliyor.

Garnizon yeşil bir tepenin üzerine kurulmuş ve devriye gezen askerler Yusanian kralının muhafızları. Siyah deri zırhlı taba rengi üniformaları çok belirgin. Siyah yılanlı kırmızı bayrak kulelerde dalgalanıyor, okyanus esintisinde dalgalanıyor.

Royo göz ucuyla bana bakıyor ve sonra caddeyi geçip kaleden uzaklaşıyor. Çenesiyle beni takip etmemi işaret ediyor çünkü ihtiyacımız olan son şey kralın muhafızları tarafından alıkonulmak. Henüz bizi aradıklarına dair bir haber yayıldığından şüpheliyim ama burada olduğumuz gerçeğine dikkat çekmeye gerek yok.

Caddenin karşısına geçmek üzereyken bir şey dikkatimi çekiyor. İki asker kısa boylu bir kadınla konuşuyor. Kadın gülüyor ve ben olduğum yerde kalıyorum.

Bu gülüşü biliyorum. Khitan'da bir kızakta duymuştum. Gambria kralın muhafızlarıyla konuşuyor.

Donup kaldım. Bu doğru değil. Mikail ve Fallador'un nerede olduğunu bilmiyorum ama Aeri'yi handa yalnız bıraktık. Gambria onda iki emanet olduğunu biliyor ve Yusan bu bilgi için iyi para öderdi. Mikail Gambria'nın sadık olduğunu söylüyor ama öyle mi? Yeterince altın en güçlü kalpleri bile baştan çıkarabilir.

Midemde korku birikiyor ve nabzım atıyor. Hana geri dönmeliyiz.

Royo'nun yanına geçip gözleriyle buluşuyorum. Nefes alış veriş hızlandı ve kasları gerildi. Çenesi kilitlenmiş ve omurgası kaskatı kesilmiş bir halde hızla sokağın sonuna doğru yürüyoruz. Köşeyi döner dönmez koşmaya başlıyoruz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AERİ BERM ŞEHRİ, GAYA

I Sora'nın yanında ölü gibi uyudum. Bir el bileğimi çekerken yavaş yavaş uyanıyorum. Prens Omin'le ilgili bir rüya daha gördüğüm için inliyorum.

Başka bir

Ben onu öldürmeden önce bana dokunduğu yerde. Yedi yıl oldu. Kabuslar ne zaman bitecek?

Ama okyanusun tuzlu kokusu ve nefes alan birden fazla adam var. Bu Omin değil, hayır, o öldü ve ben uyanışım.

Gerçekliğim bir şekilde kâbustan daha kötü.

Yusanian askerleri beni yatağımdan çekerken gözlerimi irkilerek açıyorum. Kalbim çarpıyor, zihnim çıldırıyor. Beni burada nasıl buldular? Kollarımı çoktan tutmuşlar ve beni çarşaftan çekip çıkarıyorlar. Mikail dinlenmemizi, burada güvende olacağımızı söyledi. Ama kralın muhafızları bizi çoktan buldu.

Bekle... Sora. Sora nerede? Az önce yanımdaki yatakta uyuyordu.

Çaresiz, başımı her yöne çeviriyorum, ama tek gördüğüm siyah derili kral muhafızları. Çelik kaplamalı saray muhafızları değil ama burada onlardan bir sürü var.

Çırpınıyorum ve askerlerin elinden kurtulmayı başarıyorum. Özgürlüğüm sadece bir saniye sürüyor, sonra tekrar bileklerimden tutup kollarımı arkaya doğru çekiyorlar.

"Royo!" Bağıyorum, dehşet boğazımı tırmalıyor. "Royo!"

Terli bir avuç ağzımı kapatıyor. Parmakları soğan gibi kokuyor.

Hasta olacağım.

Bakışlarım etrafta yardım, kullanabileceğim bir şey ya da kaçış yolu ararken seğiriyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum. Bu ikinci kattaki odada beş asker var ve benim gidebileceğim hiçbir yer yok. Sora gitmiş. Ya onu çoktan götürdüler ya da bensiz kaçtı.

Hayır. Onu götürmüş olmalılar. Beni geride bırakmış olamaz.

İki asker beni kaldırıp taşımaya başladı. Kıvrılıp tekme atıyorum ve üçüncüsü bacaklarımı tutuyor.

Umutsuz bir durum.

Avuçlarım terliyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Beni nereye götürüyorlarsa, arkadaşlarımdan, Royo'dan uzak bir yere götürüyorlar. Hayır. Bir silaha ihtiyacım var ama hançerim hâlâ yastığımın altında. Silahsızım ve bir slip giymişim. Midem bulanıyor, sonra yüzüğüm ve tılsımım tenimde titreşiyor, kullanılmak için yalvarıyor. Evet, güçsüz değilim ama kollarım bağlıyken onlara ulaşamıyorum. Bekle... Yapmak zorunda değilim. İki kutsal emanet, güçleri katlandığı için artık niyetten başka bir şeyle çalışmıyor.

Garip bir şekilde, askerler yüzüğü çıkarmaya ya da Zamanın Kumları'nı göğsümden sökmeye çalışmıyor. Kutsal emanetler benimle kaynaşmış durumda ama bende olduklarını bilmiyor olmalılar.

Öğrenecekler.

Mikail kapıdan içeri daldığında askerleri altına çevirmek üzereydim. Bir elinde Su Asası, diğerinde yanan bir kılıç var. Tam bir savaşçı krala benziyor.

Herkes donakalıyor. Mikail hariç.

Ölümcül bir hamleyle alevli kılıcını savuruyor. Tek bir yumuşak hareketle beni tutan üç askeri doğruyor. Beni düşürdüler ve orta kısımlarını tuttular. Dokuma hasırın üzerine sertçe iniyorum ve bağırsak ve kan sıçramasının önünden yuvarlanıyorum.

Mikail inleyen adamların boğazlarını keserken kapıya en yakın asker koşarak kaçıyor. Koridorda kısa bir çığlık duyulur ve ardından Fallador kılıcından kan damlayarak belirir.

Son asker elleri havada Mikail'den uzaklaşıyor. Ayağa kalkarken bir şeyler söylüyor ama onu anlayamıyorum. Gayan dilinde konuşuyor olmalı.

Mikail başını eğip adamın üniformasına bakıyor. Öfke yüzünü buruşturuyor, deniz mavisi gözleri alev alev yanıyor. Kılıcını savurur ve askerin boğazını keser. Bir kan fışkiyesi fışkırır ve Mikail'in gömleğinin koluna sıçrar.

Adam kendi boynunu tutuyor ve sonra gürleyerek yere düşüyor.

Aşağı baktım. Yerde kanlar içinde yatan dört asker ve bana bakan Mikail ve Fallador'la birlikte beyaz önlüğümün içinde duruyorum. Royo ve Sora'nın koşarak geldiği sahne bu. İkisinin de yüzünde ter parlıyor. Royo hançerini çıkarmış ve muştasını takmış; Sora da fırlatma bıçağını hazırlamış ama odaya girer girmez duruyorlar.

"Günaydın," diyorum. Royo'ya gülümsüyorum ama sonra bacaklarım tutmuyor. Yataklardan birinin kenarına çarparak düşüyorum. Şilteye tutunarak kendimi desteklemeyi başarıyorum. Bir anlığına, korku bir sonraki nefesimi yutuyor. Bacaklarımı hiç hissedemiyorum. Royo ve Sora bana yardım etmek için acele ediyor ama ben onları geri çeviriyorum. Çarşafı tutunuyorum ve bacaklarımdaki his kaybolduğunda neredeyse hıçkırarak ağlıyorum. geri döner. Tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum ve zor nefes alarak orada kalıyorum. "Sadece çok hızlı durdum," diyorum.

"Hepsi bu."

Bu biraz hafif bir ifade oldu.

Derin bir nefes alarak tekrar ayağa kalktım. Dizlerim, bacaklarım sağlam. Her şey yolunda, kalıntıların kalıcı bir zararı yok.

"Bu da neydi?" Geniş göğsü inip kalkarken Royo'nun kehribar rengi gözleri etrafı tarıyor. Tanrım, o tişörtün içinde çok iyi görünüyor.

"Ne oldu?" Sora soruyor.

"Burada olduğumuzu nereden biliyorlardı?" Üçümüz neredeyse aynı anda konuşurken ben de merak ediyorum.

"Kralın muhafızları önce bizi, sonra da sizi aramaya geldi," diyor Mikail. Her zamanki gibi katliamdan etkilenmemiş. Kılıcını kınına sokmadan önce üzerindeki kanı silmek için bir muhafızın gömleğini kullanıyor.

"Ama tam odalarımızı nereden biliyorlardı?" Fallador diğer askerin cesedini koridordan odaya sürüklerken soruyor. Onu bir yığının üzerine fırlatır. Sahte prens yalancılar çetemize iyi bir katkı oldu. "Diğer kapıları tekmelediklerini duyabilirdik ama duymadık."

Herkes durur ve bakar. Bunun bir tesadüf olmadığı kesin. "Çünkü Gambria bize ihanet etti," diyor Royo.

Hepimiz dikkatimizi ona çeviriyoruz. Önce yanılıyor olmalı diye düşünüyorum ama etrafıma bakıyorum. Burada olmayan tek kişi Gambria. Tüm bunlar olurken uyuduğundan şüpheliyim, belki de haklıdır. Ama Sora, Gambria'nın onları buzdan kurtardığını söyledi.

mağaralar. Ve Quu'daki saraya gitmemize yardım etti. Neden bunu yaptı ve şimdi bizi ele verdi?

"Bu mümkün değil," diyor Fallador. Kanlı ellerine bakarak burnunu kırıştırıyor.

Sora iç geçirir. "Az önce onu kralın muhafızlarıyla konuşurken gördük."

Fallador başını sallar. "O bize asla ihanet etmez, Yusan'a asla."

Bu düşünce aklıma gelir gelmez mantıklı gelmeye başladı. Gambria onları Khitan'da kurtarmıştı ama bu Quu Limanı olaylarından önceydi.

"Yani, normalde sana ihanet etmeyebilir ama Quilimar'ı seviyordu, değil mi?" diye sordum.

Oda sessizleşiyor.

"Aşk ihanete yol açar," diye ekliyorum.

Sözlerim üzerine Royo'nun çene kaslarındaki kasılmayı görmezden geliyorum.

"Konuşmak için hiçbirini sağ bıraktın mı Mikail?" Sora soruyor. Fırlatma bıçağını masanın üzerine koyuyor ve kapıyı kapatıyor.

Başını sallıyor. Sanırım bu kadar çabuk öldürmenin dezavantajı bu - tanık yok, kaynak yok.

"Sanırım geri döndüğünde ona sormamız gerekecek," diye ekliyor Sora.

Fallador pencereden dışarı bakıyor. "Onu bulmalı ve mümkün olduğunca çabuk buradan ayrılmalıyız. Askerler dönmeyince garnizon komutanı takviye gönderecek. Şimdi gizlice kaçmak bizi bir sürü baş ağrısından kurtaracaktır."

"Ama ya daha fazla asker pusuda bekliyorsa ve bu bir tuzaksa?" Sora soruyor. "Ne yapacağız?"

Bunu düşünmemiştim bile. Zihnim yavaş çalışıyor. Bu sabah kafamı çamurda sürüklüyormuşum gibi hissediyorum. Kutsal emanetlerden mi yoksa çok şaşırmış ve yorgun olduğumdan mı emin değilim.

Mikail keskin gözlerle etrafına bakıyor. "Bunun bir pusu olduğunu sanmıyorum. Daha fazla asker akın ederdi ve çevre kuşatılmış olurdu. Aşağıda bir ya da iki, dışarıda da bir ya da iki muhafız olduğundan eminim ama sadece bizim dışarı çıkarılmamızı bekliyorlar."

"Neden peki?" diye sordum. "Neden bu kadar az adamla bizi içeri almaya çalışıyorlar?"

"Çünkü emanetlerin bizde olduğunu bilmiyorlar," diyor Mikail. "Sanırım birileri bizi şüpheli olarak ihbar etti ama kaçak olarak değil. Quu olayı o kadar yakın zamanda oldu ki Joon hayatta kalsa bile kralın muhafızlarını bizi tutuklamaları için uyarmış olamaz." Duraklıyor ve başını sallıyor. "Hayır, biri altı yabancıyı gördü ve garnizona haber verdi."

Beşimize bakıyorum. Yabancılar benziyoruz. Dün bir elbise mağazasına uğramalıydık ama yeni bir gardırop önerdiğimde herkes homurdanıyor. Sanki kıyafetler sizi dinleyen herkese hakkınızdaki her şeyi haykırmıyormuş gibi.

Kapıya hafifçe vurulunca irkildim. Sora'nın yere bıraktığı fırlatma bıçağını alıyorum ve yastığının altındaki hançere uzanıyorum. Mikail'in kılıcı alev alev yanıyor. Fallador bıçağını kavırıyor ve Royo kapıya doğru dönüyor.

"Kim o?" Sora rüzgârla çınlayan sesiyle soruyor. Elbette o dinlenmiş ve ısıltılı görünmeye devam ediyor.

"Gambria," diye cevap verir bir kadın sesi. Sesi ona benziyor.

Royo ve Sora birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşılıyor ve bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum ama Fallador başını sallayıp kapıyı açmak için hareket ediyor. Royo muştalarını düzeltiyor, pazuları esniyor. Tanrım, onu özlemişim. Kayıkta uyandığımdan ve Zamanın Kumları'na sahip olduğum konusunda yalan söylediğimi öğrendiğinden beri beni görmezden geldi ama az önce beni kurtarmaya çalıştı, her neredeyse oradan koşarak geldi. Gördüm, hâlâ umursuyor. Umut göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ama sonra patlıyor çünkü umursamak affetmek değildir. Beni sevse bile, ikinci kez yalan söylediğimi asla unutamayacak.

Fallador cesetlerin ve organların etrafından dolaşıp kapıyı hafifçe açıyor ama Gambria elinde Gayan bir adamın boğazına dayadığı bıçakla içeri dalıyor. Adamı yere fırlatıyor ve adam bir cesedin üzerine düşüyor. Adam askerlerin açık yaralarına bakarak çırpınıp durmaktadır. Ayakları kanlı paspasın üzerinde kayıyor ve çenesi düşüyor ama çığlık atamayacak kadar şokta.

Neler oluyor? Kim bu?

Gambria bir şeyler söylüyor ama Gayan dilinde ve onu anlayamıyorum. Her ne ise adamı titretiyor. Sanırım *ona söyle* diyor ama yabancı kelimeleri çabucak kapmama rağmen Gayan dilinde sadece birkaç kelime biliyorum çünkü ölü bir dil olarak kabul ediliyor.

Gambria adama sertçe bakarken odadaki kan ve cesetlerden hiç etkilenmiyor. Sonunda bıyığını tanıdım, hancıydı.

Odadaki ölü askerleri işaret ederek başka bir şey söylüyor. "Ben... ben... seni ihbar ettim," diyor Yusanca.

"Bence bu oldukça açık," diyor Fallador. "Neden?"

"Çünkü buraya ait değilsiniz ve valiziniz olmadan geldiniz. Hancılar, tüm vatandaşlar, Gaya'yı korumak için yabancıları ihbar etmelidir."

Mikail'in kaşları hafifçe kalkıyor. "Gaya'yı korumayı anlıyorum ama Yusan Kralı'nın muhafızlarına neden bir şey söyleyesiniz ki?"

Kılıcını kınına sokuyor ama omuzlarındaki gerginlik hâlâ bir adamı saniyeler içinde öldürebileceğini söylüyor.

"Çünkü biz Yusanlıyız." Hancının kaşları çatılır.

Gambria kollarıyla *sana söylemiştim* anlamına gelen bir hareket yapıyor.

Ya

ni. Şimdi bir şey kaçırdığıma eminim.

Mikail iç çeker. Sonra uzanır, hancının kafasını tutar ve acımasız bir bükülme, boynunu kırar.

Ugh. Düşündüğümüzden çok daha fazla tehlikedeyiz. Ve daha kahvaltı bile yapmadık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TIYUNG KHAKATAN DAĞLARI, KİTAN

I Hana ve ben bizi Khakatan Dağları'nın altından Yusan'a götürecek mağara sistemine yaklaşırken elimizde bir fener tutuyoruz. Geri dönmeliyim ama adımlarım yavaş ve bilinçli. Boş hapishanede geçirdiğim haftalar gücümü çaldı, Ama bacaklarımı kurşun gibi yapan şey korku.

Ayrıca, babamın Qali Sarayı'nı ele geçirdiği gerçeğiyle hâlâ boğuşuyorum. Seok nasıl olduysa güney kontluğundan Yusan tahtına oturdu ama bunu nasıl başardıysa benim öldüğüme inanıyor olmalı. Öyle olmalıyım. Mikail'in babasının fedakârlığı olmasaydı kül olacaktım. Ailor suikastçıların geldiğini duyunca benim yerime geçip asil kolyemi ödünç aldı. Hayatımı kurtardı. Ve bunun için hücrenin karanlığında öldürüldü.

Mağara ağzına ulaştık. Bizi tüketmek üzere olan aç bir iblis gibi tepemizde yükseliyor. Tek gördüğüm karanlık. Korku omurgamı sardığında ve iç organlarım büküldüğünde bir adım geriye sendeliyorum. Avuçlarım soğuktan terliyor. Karanlıkta neler olduğunu gördüm. Oraya tekrar geri dönemem - ne ışısız bir yere, ne de Yusan'a. Başka bir yolu olmalı.

"Ben... Belki de Quu'ya devam etmeliyiz," diyorum.

Hana durdu ve kukuletasını geri iterek karları silkeledi. Bana bakıyor, güzelliği dikkat çekici. Gözleri saçlarıyla aynı kahverengi. Kirpikleri uzun, dolgun dudakları kıvrılırken bile yüzü mükemmel.

"Her şeyi hesaba katarsak, Khitan'da bir kara ve deniz savaşına girerek Sora'ya eve dönüp kendini Yusan'ın yeni kralı olarak atayan babanla konuşmaktan daha fazla yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. Sınırdaki savaş davullarını duyduk. Gayan ve Yusan birliklerinin Khitan'ı işgal ettiğini biliyoruz. Ve bu kaos sırasında babam tahtı gasp etti.

Bu yüzden yürüyorum.

Gün ışığı arkamda kayboluyor ve gürültülü bir iç çekiyorum.

Hana, "Eğer izin verirsen o yer sana yapışır," diyor. "İzin verme."

Çenesini yüksek tutuyor ama ifadesi değişiyor, gözleri perili. Avare Hapishane'ye sadece benimle iletişim kurmak için değil, kraliyet casusu olarak da gitmiş olmalı.

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye mırıldanıyorum.

Tiksintiyle homurdanıyor. "Acı çekmeyi ve bunun zihnini nasıl tırmalayıp kemirdiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Bu, sürekli boynunu çeken bir ağırlıktır ve dikkatli olmazsan seni karada boğabilir."

İrkildim. Ailemin ellerinde çektiği acılardan bahsediyor. O ve diğer on dokuz kız babam tarafından zehirli bakireler olarak seçilmişti. Neredeyse on yıl boyunca zehirlenmeye maruz kaldılar. Neredeyse beş yüz haftalık işkence. Sadece üçü hayatta kaldı ve sonra Seok'un emriyle öldürülmek zorunda kaldılar. Reddederlerse ya da ölürlerse, kardeşleri zevk kölesi olarak satıldı.

Hana tekrar gözlerimin içine baktı.

"Sen katlandığından daha fazlasısın," diyor.

O yürümeye devam ediyor ve ben başımı eğiyorum. Biraz cesaret topluyorum ve ağır çantamı ayarlayarak karanlığa doğru ilerliyorum. İnsanlar yaklaşan savaştan korunmaya çalışırken bile Hana daha fazla erzak elde etmeyi başarmıştı. Geri dönüş için yiyecek, yakacak odun ve lamba yağına ihtiyacımız olacak ama halkın bir şey vermesine şaşırdım. Yine de her zaman yarının daha iyi olacağına dair bir umut vardır. Teklif ettiği para onlara daha parlak bir gelecek satın alacak.

Çanlar için mağaraya devam ediyoruz, iki kandilimiz karanlıkta küçük bir yol açıyor. Hana duvarlardaki işaretleri kontrol ederken kendime iyi olduğumu, bir zindana geri dönmediğimi söylüyorum ama iyi değilim.

Yerde ıslak kan görmeye devam ediyorum ve tekrar baktığımda gitmiş oluyor.

Sonunda durmadan önce ne kadar yürüdüğümüzden emin değilim, ama haftalar gibi geldi. Hana fenerini kömürleşmiş odunların yanındaki bir oyuya koyuyor. Burada bir ateş çukuru olması, dumanın dışarıya çıkacağı bir yer olduğu anlamına geliyor. Ve bu nokta üç taraftan korunuyor. Bu gecelik kamp için yeterli.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Çantamı yere bırakırken sordum.

Bana baktı.

"Khitan'da özgürken neden Yusan'a geri dönüyorsun? Babam hayatta olduğunu öğrenirse..." Sözümü kesiyorum. İkimiz de ona işkence edip öldüreceğini biliyoruz. Konuşulmasına gerek yok.

"Sora için." Gözlerini kırıştırıyor ve sonra taşıdığım kütükleri düzenlemeye geri dönüyor.

İç

nde "Hayatta olduğunu biliyor mu?"

e. Sormanın aklıma gelmediğine inanamıyorum. Ama kaçmadan önce Hana sorulardan sorumluydu ve ben de bir mahkûmdum. Şimdi ise bir şekilde kralın oğluyum. Elimin temiz traşlı çenemde gezdiriyorum. Babamın hırsı gerçekten sınırsız.

Hana cevabı bilmem için başını yeterince salladı. Sora'ya sahte bir ölüm numarası yaptığını söylememiş olması garip ama sanırım Sora hâlâ Gain'deyken iletişime geçme riskini göze alamazdı. Ama şimdi yeniden bir araya gelmeleri için yol açık olacak - tabii hepimiz hayatta kalırsak.

İçimde yükselen kıskançlık duygularını bastırıyorum. Başka kimsenin Sora'ya sahip olmasını istemiyorum ama bu adil bir düşünce değil.

"Çok heyecanlanacak," diyorum.

Hana ateş başlatıcıyı çıkarırken yana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Rahatlayacaktır."

"Birlikte olabileceksiniz." Uyku tulumumu açıyorum ve memnun görünmeye çalışıyorum. Olması gerekenden daha zor ama Sora'nın mutlu olmasını istiyorum, benimle olmasa bile. En azından bu kadarını hak ediyor.

Hana çakmak taşına vurmayı bırakıyor ve bana bakıyor. "Onu gerçekten hiç tanı mıyorsun, değil mi?"

"Tanıyorum, ben-"

"Tiyung, hayatta olduğumu anladığında beni bir daha asla sevmeyecek."

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum. "Tabii ki yapacak. O-"

"Sırf hayatta kalabilmek için onu ve kardeşimi, dünyada en çok sevdiğim iki insanı terk ettim. Sadece kendim için. O asla aynı şeyi yapmazdı ve ne olursa olsun bunu affedemeyecek."

"O yaptı," diyorum sessizce.

Sora'yı ormandaki yosun kaplı kayanın yanında saklanırken bulduğum anı kafamda tekrar canlanıyor. İlk kurbanını öldürdükten sonra Gain'den kaçmıştı. Gitmesine izin vermem için bana yalvarırken onu geri sürükleyen bendim. Bana zehir okulunda yaşadığı dehşeti ve babam için öldürdüğü adamı anlatırken, onu kralın muhafızlarına ihbar etmem için yalvarırken onu ileri sürükledim.

Utanc, sıcak ve soğuk dalgalar halinde içimi kaplıyor ama bundan kaçmıyorum. Yapabileceğim korkunç korkaklığı ve suç ortaklığını kendime hatırlatıyorum. Sadece hatalarınızı kabul ederek gerçekten değişmeyi umabilirsiniz.

Hana tekrar başını sallıyor.

Öne doğru eğildim. "Sora üç yıl önce Xingchi ormanına kaçtı ve..." Hana bir kaşını kaldırıyor. "Onu yakaladığını mı düşünüyorsun?"

"Yapmak zorundaydım."

İç çekiyor ve omuzları çöküyor. "Cehennem Krallığı, kendi büyüklüğünden hiç şüphe duyuyor musun, Tiyung?" Hana derin, sakın bir nefes alır. Ellerini yumruk yapıyor ve sonra serbest bırakıyor. "Sora koşmayı bıraktı. Tereddüt edecek kadar uzağa gitti ama daha ileri gitmedi çünkü ben geride kalacaktım. Çünkü kaçsaydı, Daysum'u kurtlara bırakacaktı -benim Nayo'ya yaptığının aynısını- aradaki fark, ben geri dönmedim. Kimsenin beni yakalamasına izin vermedim. İlk kez bir can aldıktan sonra bir anlık zayıflık yaşadı. Ben sadece kendim için yaşadım."

O günü düşünürken ateş çukurunun yanında yere oturuyorum. Hana haklı olamaz. Sora yakalanmak *istememişti*. Ama... hareket etmiyordu ve onu bulduğumda iyi saklanmamıştı. Onu Gain'e geri itmek zorunda kaldım, ama geri dönmek istememek aktif olarak kaçmakla aynı şey değil.

Hana, "Devam edebilmek için başka bir insan olmak zorundaydım," diyor. "Bu bana sevdiğim herkese mal oldu. Artık Hana olmadığımı söylerken ciddiğim. Hana iki yıl önce asilzade ile o anlaşmayı yaptığımda öldü. Onun yaşamasına izin verdim ve o da Hana'yı öldürmeme yardım etti."

Boşluk sessiz bir pişmanlıkla, geri dönüşü olmayan seçimlerle doluyor.

"Anlayacaktır," diyorum nazikçe. "Nayo anladı."

Hana bana bakıyor. "Sora hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Başını sallıyor ve sonra ateşi yakıyor. Kötü niyetli değil, sadece boyun eğmiş ve bu daha da kötü. Yağı korumak için lambaları kısıyorum.

"Onu sevdiğime inanmıyorsun," diyorum.

Hana tereddüt ediyor. Bir yemek tenceresi çıkarıyor ve ellerini metalin üzerinde gezdiriyor. "İlk başta sadece güzelliğine vurulduğunu düşünmüştüm ve bu kesinlikle bunun bir parçası, ama üzerinde düşündükçe, onun kavramını sevdiğine daha çok inanıyorum."

O yanılıyor ama kendi hislerim hakkında tartışmak anlamsız. Sora'yı ayağının kemerinden ruhunun derinliklerine kadar seviyorum. Güçlü olduğu her yönünü ve her zayıflığını seviyorum. Onu yüz yaşamda da tanıyabilirim ve hepsinde de seveceğim.

Hana bir pilav tenceresi hazırlayıp su kesesinden doldururken sessizce oturuyoruz. Merak kısa sürede beni ele geçiriyor.

"Bu hangi kavram?" diye soruyorum.

Hana göz göze geliyoruz. "Kefaret."

Bu kelime beni şaşkına çeviriyor.

Hayır. Haklı değil. Ama kefaretle ilgili bir şey aklıma takılıyor. Bir şeyler doğru gibi geliyor. Aradığım şey bu mu? Tüm bunları kim olduğumun ve nelere izin verdiğimin kefaretinin ödemek için mi yapıyorum yoksa Sora'yı gerçekten seviyor muyum? Aylak Hapishanedeyken Ailor'a kefaretin mümkün olup olmadığını sormuştum ve o da telafi edebileceğimi düşünerek canını vermişti. Bu mu yani?

Ateşin çıtırtısından başka hiçbir şey bana cevap vermiyor.

"Öyleyse, eğer haklıysan, ikimiz de onu yeterince sevmiyoruz," diyorum.

Hana başını sallıyor ve sonra yavaşça gülümsüyor. "Nihayet ortak bir noktamız var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA BERM ŞEHRİ, GAYA

T Bugün çok tuhaftı. Gambria bize ihanet etmiş olabilir, ama aynı zamanda herkes için gündelik kıyafetler aldı - garip bir ikilem. Değiştiriyorum Odasında, düz beyaz bir elbise ve ayakkabı giyiyor. En azından şimdi uyum sağlayacağız.

Ama sandaletlerimi sıkarken, ona güvenip güvenemeyeceğimizden hâlâ emin değilim.

Hanın koridorunda aceleyle ilerlerken bir başka gizeme daha iç geçiriyorum. Odamdaki altı cesede son bir kez baktıktan sonra kapıyı kapatıyorum. Mikail'in süitinde buluşacağız ve iyi niyetli bir gezginin ya da hizmetçinin tüm bunlara rastlamasına ihtiyacımız yok.

"Burada bekle," diyor Aeri, arkamdan yaklaşarak. Kapı koluna bir gizlilik işareti yapıyor.

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum ama sanırım bu da iyi bir plan. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "İ y i y i m . Bekle, saldırıdan mı yoksa kalıntılardan mı bahsediyorsun?"

Altın rengi gözleri beni inceliyor. O kadar parlaklar ki beni hâlâ hazırlıksız yakalıyorlar.

"Sanırım ikisi de."

"Evet, ben iyiyim." Tekrar omuz silkiyor ve gülümsüyor.

Gök mavisi elbisesiyle Mikail'in odasına girerken ona bakıyorum. O kadar tuhaf bir insan ki, aydınlık ve karanlığın birleşimi. Ama onu yalnız, uykuda ve korumasız bırakmama rağmen Aeri'nin güvende olması beni rahatlatıyor.

İçimi çekerek koridorda oyalanıyorum. Bu tür hatalar yapamam, bu kadar çok şey tehlikeye kaymak olmaz. Aeri'yi sadece bir arkadaş olarak sevmiyorum, aynı zamanda Yusan'ın tahtına geçmesi için ona ihtiyacımız var. Taç istemiyor ama bir şeyleri değiştirebilecek tek kişi o.

Mikail'in süitine girerken Gambria bana bakıyor. Kapı düzgün kapanmıyor çünkü çerçevesi kırık. Askerler tekmelemiş olmalı ama mümkün olduğunca iterek kapatıyorum. Burada uzun süre kalmayacağız. Sadece nereye gideceğimizi bulmamız gerekiyor. Bu görüldüğünden daha zor, çünkü bizim için güvenli bir yer var mı? Wei değil, kesinlikle Khitan ya da Yusan değil. Belki Fallow, ama o topraklar kanunsuz. Eryn ve Mikail oradan zar zor çıkabildiler.

Diğerleri bekliyor, ama ben Gambria'nın yanında durup Kitanca fısıldıyorum, "Neden askerlerle konuşuyordun?"

Gambria sandaletlerine bakıyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Şüpheli görüldüğünün farkındayım ama Quu'da ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Kral Joon ya da... kraliçe hakkında bir şey duyulmuş mu?"

Gözleri cam gibi olsa da bakışlarımı tutuyor.

Başımı sallıyorum. Sevdiğin birine ne olduğunu bilmeden var olmak zor. Seok onu zevk evlerine sattığını söylediğinden beri Daysum hakkında hiçbir şey duymadım. Bazen her şeyi bir kenara itmeyi başarabiliyorum, ama çoğu zaman bu bilinmezlik alanında oyalanmaktan çılgın olacak ya da patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Herhangi bir haber var mı?"

diye soruyorum. "Henüz bir şey yok."

Yüzüne bakıyorum, kadınların yalan söyleme biçimleri konusunda eğitilmişim, ama anlayamıyorum. Onu yeterince tanımıyorum ve Kraliçe Quilimar'a duyduğu gerçek duygu başka her şeyi gizliyor. Sanırım şu anda bundan emin olamayız. Elbette, Gambria sonunda bize sırtını dönerse öğreneceğiz.

Bu rahatlatıcı bir düşünce değil, ama pek çoğu değil.

"Bir planım var," diyor Mikail. Kolunda kan var, hem de çok fazla, ama üstünü değiştirmek için gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Bu iyi olmalı," diyor Gambria. Gidip Fallador'un yanına oturuyor. Hepimiz yerdeki kan göllerini ve altı ölü askeri görmezden geliyoruz.

Bugün öldürdüğümüz asker sayısı on iki oldu. On iki kişi. Midem bulanıyor ve ellerimi sıkıyorum. Kim olduğumuzu bilselerdi herhangi birimizi öldüreceklerini hatırlamaya çalışıyorum ama bu Cehennem Krallığı'nda aleyhimize sayılacak bir düzine ruh daha demek.

Avuçlarımı pamuklu elbiseme sürüyorum. Belki de saymayı bırakmalıyım, çünkü bu son olmayacak. Bu takası uzun zaman önce yapmıştım; Daysum'un hayatına karşılık Lord Yama'nın toplamı yazmasına izin vermiştim. Şimdi pişman olmanın anlamı yok.

"Plan nedir?" Royo soruyor.

Mikail başka bir gömlek giyiyor. Sırtında eski ve yeni yara izleri -Katlandığı her şeyin izleri. Bazı insanlar yara izlerinin çirkin olduğunu düşünür. Bence onlar hayatta kalmanın rozetleri.

"Cetil'e gidiyoruz ve orada yeniden toplanıyoruz." Duraklıyor ve bizim şaşkın ifadelerimize bakıyor. "Gaya'dan Dış Boğazı'nın karşısında bir Yusan kasabası. Orada kaynaklarım ve güvenli bir evim var ama Jeul'a bir çandan daha kısa sürede ulaşabilecek kadar yakın."

"Yusan mı?" Gambria soruyor. "Peki oraya nasıl gideceğiz?"

"Kayıkla," diye cevaplıyor Mikail.

Kayığın kürekleri ve tek bir yelkeni var ama asayı çevirişinden ikisini de kullanmayacağımızı anlıyorum.

"Mecbur kalmadıkça asayı kullanmamalısın," diyor Aeri. "Ücret her seferinde aniden artıyor."

Mikail elini sallıyor. "O konuyu bana bırakın."

Mikail'in aklının başında olduğundan emin değilim, aslında olmadığından eminim. Yine de hiçbirimizin iyi olduğundan emin değilim. Ama Mikail, Euyn öldürüldüğünden beri ölümle alay ediyor. Onu durdurmalıyız çünkü eninde sonunda Lord Yama tüm adakları kabul eder.

Mikail hepimize bakıyor. Kimse bu fikre balıklama atlamıyor. Yusan gidilebilecek en kötü yer gibi görünüyor. "Önerilere açığım ama ayakta durup savaştığımız gücümüz yok. Quu Limanı'nda ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacımız var ve buradaki misafirperverliğimizi çoktan aştık." Odadaki cesetleri işaret ediyor.

"Pekâlâ o zaman. Gidelim," diyor Aeri, ayağa kalkarak. Royo ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz. Sanırım bu kadar.

Hepimiz silahlarımızı aldık ama aklıma bir fikir gelince durdum. Eğer Yusan sahiline geri döneceksek...

Kalbim pır pır ederek Mikail'e doğru ilerliyorum. Gain'e bu kadar erken ulaşabileceğimizi sanmıyordum ama belki ulaşabiliriz. Mikail'de Su Asası var ve eğer Yusan'ın bizim için yeterince güvenli olduğunu düşünüyorsa, o zaman belki Günsüm'ü gün batımından önce kurtarabiliriz.

"Mikail," diyorum. "Eğer Yusan'a gidiyorsak, durabilir miyiz... Gain'e gitmek mümkün mü?"

Yüzünden bir şey geçiyor, korkunç bir ifade. Çok kısa sürüyor, zar zor fark ediyorum ama iliklerime kadar ürperiyorum. Nefesimi tutup cevabını bekliyorum. Dudakları ayrılıyor, omuzları düşüyor.

"Sora..." Mikail başlar. Sonra duraklar çünkü ayak sesleri koridoru dövmektedir. Royo'nunkiler kadar ağırdırlar, ama tek bir adamdan fazlasıdırlar.

Askerler.

Mikail beni arkasına çekti ve kılıcını çekti. Tam iki kral muhafızı kapıdan içeri girerken kılıç alev aldı. Kılıçlarını çekmişlerdi ama önlerindeki manzaraya bakarak durakladılar; kanepenin yanında toplanmış altımız ve yerde ölü yatan altı asker.

Önce Royo harekete geçti. Askerlerden birini yakalıyor ve mide bulandırıcı bir sesle kırılana kadar kollarını geriye çekiyor. Fallador kılıcını adamın göğsüne sapladı. Neredeyse aynı anda Mikail kanepeye atlar. Zıplayıp diğer askerin boynunu yukarıdan delmeden önce bir an için kanepenin arkasında durur.

Hızı ve nişan alması doğal değildi. Kanepenin üstünden atlamak bir yana, hareket edecek zamanım bile olmadı ve şimdi nöbetçi öldü.

"Tamam," diyor Mikail. Emin adımlarla yere iniyor, sonra kılıcındaki kanı silkeliyor. "Hadi şu kayığa gidelim."

Bugün on dört ölü. Gerçekten saymayı bırakmalıyım.

ALTINCI BÖLÜM

ROYO

CETİL KASABASI, YUSAN

T Mikail'in haklı olduğu ortaya çıktı: Berm'den siktir olup gitmemiz gerekiyordu. Biz kayığa doğru koşarken, başka bir asker bizi durdurmaya çalıştı. Fallador'la karşı karşıya geldi, dönüyor ve nunchukasını savuruyordu. Oldukça iyiydi ama gösteriş yapmaya o kadar odaklanmıştı ki arkasına geçebildim. Bir taş aldım ve adamın kafasına vurdum. Onu öldürüp öldürmediğimden emin değilim.

Ama minçıkayı cebime attım. Gördüklerimin en güzeliydi.

Bir zil sonra Yusan'da küçük, kayalık bir plajdayız. Tepemizde yamaca kurulmuş bir kasaba var. Burası Cetil olmalı. Tamneki ya da Quu'ya hiç benzemiyor, sadece uyku küçük bir yer. Mikail, Gaya'ya çok yakın olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Buradan hala aday ve hatta Jeul dediği şehrin duvarlarını görebiliyorum. Güvende olacağımızı söylemişti ama bunu Gaya için de söylemişti. Kemerimde asılı olan nunchukayı kavırıyorum. Mikail'e güvensen bile bu yere güvenmiyorum.

Onun hakkında yanıldığımı kabul edebilirim - Khitan'da hepimizi kurtardı. Ama arkadaşlarına güvenmiyorum. Yanımızda yeni insanlara ihtiyacımız yoktu, zaten yeterince sorunumuz vardı.

"Bu da ne?" Aeri söylüyor.

Hâlâ kayığın yanında duruyor. Aşağı uzanıyor ve Weian teknesinin yan tarafına gizlenmiş uzun bir tüp çıkarıyor.

O tüpü açarken hepimiz yaklaşıyorduk. Tabii ki bölmeleri karıştırmış. Bir kez hırsız olan, her zaman hırsızdır. Yalancı olmak gibi.

Tüpü açtı ve uzun bir bez çıkardı. İçinde, Sora'nın boyu kadar olan tahta bir baston var.

Fallador çenesini sıvazlar. "Bunun ne için olduğunu sanıyorsun?"

Aeri önce sopaya sonra da Mikail'e bakar. Uçlu altın rengi gözleri kayar ve g l ms r. "Sanırım Wei bunu asayı tutmak için yaptı, onu gizlemek için. Aynı boyutta ve yaklaşık aynı şekilde."

Fallador'un kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden asayı kamufle etmeye çalışsınlar ki? Herkes kutsal emanetle birlikte batmayan bir donanmaya sahip olduklarını biliyordu."

Aeri omuz silkiyor. "Aynı sebepten dolayı bu kaçış skiff'ine sahiplerdi - işler ters giderse diye."

Mikail yumruğunu asanın etrafına kapatıyor. Asayı garip bir şekilde sahipleniyor. Ama sonra elini gevşetiyor ve bastona yaklaştırıyor. "Yaklaşık aynı boyutta ama asa nasıl sığıyor? Altta bir açıklık var mı?"

Sora başını sallar. "Ben göremiyorum."

Aeri bastonun yan tarafına dokunuyor ve sonra birdenbire açılıyor. Ortadan ikiye ayrılır. Bir yaya basmış olmalı.

G l ms yor, çok mutlu. Kollarımı kavuşturuyorum ve kalbimi  ekmiyormuş gibi yapıyorum.

Aeri'ye soğuk davranabilirmişim gibi davranmayacağım. Yapamam ama mesafemi koruyacak kadar haysiyetim var. O olduğu kişi ve tek yapacağı beni incitmek.

Prens Euyn öldü ve onunla birlikte umut da gitti. İnsanlar değişmez, dünya da  yle. İstemediğimiz bir oyunda, çarpık bir tahtadaki kırık piyonlarız. şu anda tek istediğim, tahta kim geçerse geçsin Hwan'ı  zg r bırakmasını sağlamak ve hepsi bu.  ekip gideceğim ve kendi başıma kalacağım. Böylesi daha iyi.

Mikail kaşları  atık bir şekilde şeyi inceliyor. Asayı içeri kaydırıp çantayı kapatıyor. Asayı eline aldığında basit bir bastona benzediğini görür.

"İnanılmaz," diye fısıldar Sora.

"Artık kutsal emaneti her yere taşıyabileceksin," diyor Aeri, hâlâ gülümseyerek.

O da ona gülümsüyor. "Bunu bulduğuna sevindim."

Mikail bizi tepenin içine inşa edilmiş uzun bir taş merdivene götürürken onu takip ediyoruz. Tepeye vardığımızda arnavut kaldırımlı bir kasaba meydanındayız. Artık burada olduğumuza göre, sahilin aşağısında küçük bir liman görebiliyorum. Orayı kullanabilirdik ama Mikail muhtemelen Berm'deki onca şeyden sonra görünmemizi istemedi.

Meydanı biliyormuş gibi geziniyor, ama sanırım bir casus olduğunuzda her yer eviniz gibi geliyor. Yine de güzel - Gaya kadar sıcak değil ve çok sayıda gölge ağacı var. Ama hala muson yağmurlarının güneyindeyiz, yani hava güneşli. Meydanda bir pazar, tapınak ve dükkanlar sıralanıyor. Tepelerdeki evler güzel ama küçük.

Mikail bir çeşmenin başında uzun süre duruyor. Eğilirken kolları titriyor ama sonra duruyor. Sonunda işini bitirdiğinde bizi kasabanın içinden geçirip toprak bir yola çıkarıyor.

Fallador birkaç kez ona baktı. "Burası senin büyüdüğün yer." Gülümsüyor. "Suyun üzerinden Gaya'yı görebildiğin yer."

Mikail başını sallar.

Fallador adaya bakar. "Burayı neden hâlâ sevdiğini anlıyorum."

Mikail, "Halkımıza sadece gerçeklerin gösterilmesi gerekiyor ve ada onların kim olduğunu hatırlayacaktır," der. "Bundan eminim."

Gambria ve Fallador şüpheci bakışlar atıyor ama ikisi de bir şey söylemiyor.

"Gayan tarihi onların Bilgi Tapınağı'nda yazılı değil mi?" Aeri soruyor.

"Artık bir tapınak yok," diyor Mikail. "Eskiden kutsal tapınağın içindeydi.

Alta'nın ağacı, ama Yusan onu ve kutsal ormanı Kan Festivali'nin sonunda yakıp kül etti."

Öfke ve kızgınlık göğsüme saplanıyor ve çenemi sıkıyorum. Hâlâ cebimde duran yeşil tapınak anahtarını tutuyorum, sonra kendimi bırakmaya zorluyorum. Neden bir avuç kitaba kıızıyorum ki? Ekmek ya da bira değil. Kan ya da kemik değil. Başımı sallıyorum. Kendimi toparlamam gerek. Bilgi Tapınağı'nı yakmışlarsa ne olmuş? İnsanlar ölürken kitaplar kimsenin umurunda değil.

Yine de bir diyarın tarihini silmek bir tür şiddet. Gayan olmasam da hepimizden bir şeyler koparılmış gibi hissediyorum.

"Tapınağın hâlâ var olduğunu duydum," diyor

Fallador. Mikail dönüp ona bakıyor. "Bu mümkün değil."

Cebimdeki anahtara dokunuyorum. "Bekle. Khitan'daki rahip anahtarın Gaya'da da işe yarayacağını söylemişti."

"Haklısın, öyle dedi," diyor Mikail. "Ama ben onun teorik olarak konuştuğunu sanıyordum."

"Mesafe Kuralı üzerine Gayan parşömenleri vardı," diye ekliyor Sora biz yürürken. "Ve bu Festival'den yıllar sonra yürürlüğe girdi, değil mi? Tapınak hâlâ ayakta olmalı... bir yerlerde."

Mikail'in yüzü, derin düşüncelere daldığı ve bir sürü insanı öldürmesi muhtemel bir plan yaptığı zamanki ifadesini alıyor.

Toprak yolda ilerlemeye devam ediyoruz.

"Nereye gidiyoruz ki?" Aeri birkaç dakika sonra soruyor. Şimdi arkada olan Sora'nın yanında durakladı. Sora'nın mı yoksa ikisinin mi nefes nefese kaldığını anlayamıyorum.

Mikail adımlarını yavaşlatarak, "Quu'dan haber alana kadar bekleyebileceğimiz güvenli bir yer," diyor. "Bu taraftan biraz ileride, şu zeytin ağaçlarının orada." Yaklaşık elli metre ileriye işaret ediyor.

Meyve bahçesine doğru devam ediyoruz. Yine kayıkta olduğu gibi çiftler halindeyiz - önde Fallador ve Mikail, Sora ve Aeri birlikte, ben de Gambria'nın yanındayım. Kimin bu konuda daha büyük bir sorunu var emin değilim - benim mi onun mu? Ama bizi kralın muhafızlarına ispiyonlayan ben değilim, o yüzden siktirip gidebilir.

Arılar vızıldıyor, çiçekler ve limonlar gibi kokmalı ama kokmuyor. Kokluyorum. Okyanusun tuzu ve toprağın balçığı var ama havada başka bir şey daha var. Söndürdükten sonra kamp ateşi gibi kokuyor. Neden bilmiyorum ama ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyor ve derimi karıncalandırıyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Mikail bize dönüp bakarak, "Bu taraftan biraz daha yukarı," diyor. Gözleri parlak ama sesinde bir şey var. Sesi emin değil, aniden temkinli.

Elime bir hançer alıyorum ve Sora'yı da aynısını yaparken yakalıyorum. Gambria sessizce yayını çekiyor.

Evet, diğer herkes de bunu hissediyor.

Hepimiz aynı anda tepeye tırmanıyoruz. Mikail gülümsüyor, belli ki güzel bir şey bekliyor, ama sonra çenesi düşüyor. Burada bir ev olmalıydı ama yok. Sadece bir evin kömürleşmiş kalıntıları vardı.

Birlikte daire çiziyoruz, silahlarımızı çıkarıyoruz ve ben tehlike taraması yapıyorum. Gambria yayını omzuna koyuyor ama ateş edecek bir şey yok. Ortalık sessiz. Her ne olduysa uzun zaman önce olmuş.

Burada kimse yok.

Yine de hep birlikte hareket ediyoruz çünkü bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor. İleride yerde bir şey var. Ne olduğundan emin değilim, o yüzden yavaş gidiyoruz.

Yeterince yaklaştığımızda, Aeri bir nefes alıyor. Bu yarısı yenmiş bir eşek. Kafasının neredeyse kopmuş olması onu insanların öldürdüğünü gösteriyor ama leşten başka hayvanlar da yemiş. Muhtemelen şu lanet hael kuşları.

Mikail hayvanın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve bir sinek sürüsü havaya yükseliyor. Çığlık atacak gibi görünüyor ama sessiz, yüzü acı dolu.

Ondan eve bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. Neden bu kadar üzgün? Kimin evi bu?

Ön kapının yanında kırmızı bir leke gözüme çarpıyor. Keşke bir baltam olsaydı diyerek nunchukamı çekiyorum. Sora kılıcını çekmiş yanımda duruyor. Gambria ve Fallador arkada Mikail'in yanında duruyorlar. Aeri yarı yolda bize doğru yürüyor ama durup kalmakla gitmek arasında kalıyor.

Biz bir adım daha ilerlerken Sora derin bir nefes alıyor. Diğer elinde bir şişe var. Muhtemelen zehir. İşe yaramaz gibi görünüyor ama Khitan'daki ziyafet salonunda zehir tozuyla neler yapabildiğini gördüm.

İlerlemeye devam ettikçe midem sıkışıyor ve nunchuka ile hançerimi daha sıkı kavıyorum.

Bir adım, bir adım daha. Sanırım ikimiz de kırmızı lekenin Bilgi Tapınağı'ndaki gibi kan olmasını bekliyoruz. Bir ya da birkaç ceset olacak.

Kapıya ulaştığımızda bunun kan değil, boya olduğunu görüyorum. *Baesinga* kelimesi eşik taşının üzerine kırmızıyla yazılmış. Etrafa bakıyorum ama sadece moloz var. İnsan yok, ceset yok. Kafam hâlâ karışık olmasına rağmen omuzlarımı gevşetiyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"*Baesinga*." "Hain anlamına gelen eski bir kelime," diye fısıldıyor Sora.

Mikail öyle bir çığlık atıyor ki kuşlar uçuyor. Teselli edilemez bir kederin ve şiddetli bir öfkenin sesi bu ve beni derinden sarsıyor. Boynu geriye doğru bükülürken elleri toprağı kazıyor. Ciğerlerinde hava kalmayana kadar çığlık atıyor.

Euyn öldükten sonra çıkardığı sesin aynısı. Belki daha da kötüsü.

Sora'nın gözleri yaşıyor. Fallador ve Gambria kıpırdamadan duruyor.

"Anlamıyorum," diyor Aeri, bir daire çizerek. "Ne oldu? Kimin eviydi bu?"

"Babamın," diyor Mikail kesik kesik nefes alarak. Hay sikeyim.

Midem bulanıyor ve daha önce hiç hissetmediğim soğuk bir dehşet kaplıyor içimi. Babası bundan sağ kurtulamadı. Bunu biliyorum. Mikail'in onu kurtarmak için yaptığı her şey, hepimizin yaptığı her şey ve babası hâlâ kayıp. On Cehennem. Ya kurtarmaya çalıştığımız tüm insanlar çoktan öldüyse?

YEDİNCİ BÖLÜM

MIKAIL CETİL KASABASI, YUSAN

A Ayağa kalktıktan sonra asayı yere atıyorum, bir kürek buluyorum ve bir çukur kazmaya başlıyorum. Toprakta kürek, toprak yukarı ve bir Yığın. Tek odaklandığım şey bu, toprak taşımak. Bu ruh emici kederle bir şeyler, herhangi bir şey yapmak iyi hissettiriyor. Kürek, çukur açmak için toprağı gevşet, tekrarla.

Deliliği uzak tutmak için her seferinde tek bir hareket, tek bir şey.

Kaybettiklerimi düşünmemek için her şeyi yapıyorum.

Çukur yeterince büyük olduğunda, Royo ve Fallador'a bana yardım etmeleri için işaret ediyorum. Royo başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Yüzü Euyn'u deniz tuttuğundan beri görmediğim bir yeşil tonuna bürünüyor ama yine de yardım ediyor. Babamın sevgili eşi Sticks'in kalıntılarını çukura çekiyoruz. Sonra üzerini örtmeye başladım. Kürek, toprak, tekrar toprağa.

Saray muhafızları hayvanı sebepsiz yere öldürdü.

Ailor'u en son ziyaret ettiğimde, o yaratığa resmen aşık olmuştu. Hasada yardım etmesi için Sticks'i satın almıştı ve sanki başka bir oğlu olmuş gibiydi. Eşek onu dürtüp şapkasını çalarken gülümsüyor ve şakalaşıyordu. Sticks onun hayatına gençliği geri getirdiği için mutluydum. Beni Gaya'da bulduğunda ve yaralı küçük bir çocuktan bir erkeğe dönüştürdüğünde ben de onun için benzer bir şey yapmıştım. Karısını kaybetmiş ama bir oğul kazanmıştı. Şimdi leş yiyicileri durduraktan başka yapabileceğim bir şey yok. Ama bu kadarını yapabilirim.

Diğerleri babamdan bir iz bulmak için bölgeyi arıyor ama onu bulamayacaklarını biliyorum. Burada bulamazlar.

Onu Qali Sarayı muhafızları aldı. Bir evin üzerine *Baesinga* yazacak tek kişi onlar, yani tahta ihanet edenleri işaretleyen tek kişi. Joon, Ailor'a iyi bakacağını söylemişti ama ben bunun boş bir tehdit olduğunu düşünmüştüm. Madalyalı bir savaş kahramanına dokunmaya cesaret edemeyeceğini düşündüm. Ya da belki de inanmak istediğim buydu. Enkazın içinde bir yerde babamın cesaret madalyası var.

Yıldızlar. Bu diyar için her şeyini verdi ama yeterli olmadı.

Ailor ya Boş Hapishane'de olmalı ya da çoktan ölmüş. Zahara henüz iletişime geçmedi ama en kısa zamanda kartal postası göndereceğim. Şu anda onu kurtarmak için Qali'nin üzerine yürürdüm ama beklemek ve zaman kazanmak zorundayım. Tüm hayatım uzun bir oyundu ve her şey elimden alınırken hareketsiz kalmaktan çok yoruldum, ama sabırsızlığın felaketle sonuçlandığını kendime hatırlatıyorum. Joon'la yüzleşmeden önce kaynaklara, silahlara ve adamlara ihtiyacımız var. Bu kadar yolu başarısız olmak için gelmedim. Bu kadar yaklaşımsın olmaz.

Yine de işe yaramaz öfke kanımı kaynatıyor. Bunu ödeyecek. Yıldızlar ve tanrılar üzerine yemin ederim ki Joon bunu ödeyecek. Bu acıyı dindirmek için ne kadar kan dökmem gerekeceğinden emin değilim ama ne kadar denemek istediğimi biliyorum.

Eşegin kalıntılarının üzerindeki toprağı okşuyorum ve Lord Yama'dan çalacağım tüm ruhları düşünüyorum. Aeri, General Salosa ve Kont Bay Chin'in icabına çoktan baktı. Onları altın kumdan heykellere dönüştürdü, ruhlarının yeniden doğmasına fırsat vermeden Quu Limanı'nın dibinde ölüme terk etti. Yapabilirsem saray muhafızlarının geri kalanını, Joon ve Quilimar'ı da onlarla birlikte buraya gömeceğim. İntikamımı alacağım ve bu yeterli olacak.

Küreği bırakırken ellerim titriyor. Yeterli olacak mı? Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Daha fazla kaybetmeyi kaldırabileceğimden emin değilim ama benden alınabilecek fazla bir şey de yok. Euyn'un tuzaklar kurduğunu ya da omzumun üzerinden bana baktığını görmeyi bekliyorum ama o öldü. Şimdi de babam gitti. Burada kalan beş kişi, sahip olduğum tek aile. Ve eğer ölürlerse, kesinlikle onlarla birlikte olacağım.

Önce nefret ettiklerimiz ölür.

Aeri böyle demişti. Tutunduğum söz bu. Önce onlar ölecek. Asayı alıp diğerlerini arıyorum.

Baesinga.

Yusan'a ihanetin neye benzediğini göstereceğim.

Herkesi verandanın yanındaki ahşap masada toplanmış buldum. Her nasılsa, veranda ve masa sağlam kalmış. Güneşli bir gün ve neredeyse babamı ziyaret ettiğimizi hayal edebiliyorum. Her an elinde pişmiş bir balıkla mutfaktan çıkabilir.

Sonra yanmış eve bakıyorum ve asayı kavıyorum.

Bu bir piknik değil ve hayaller ile anılar için zaman bitti. "İçilebilir mi?"

Masanın ortasındaki bir kova suyu işaret ediyorum.

Suçla bağlı olarak, saray muhafızları toprağı tuzlamaktan ve bir hainin kuyusunu zehirlemekten çekinmezler. Ama susuzluktan ölüyorum, bu yüzden riske girmeye hazırım.

"Zehir için denedim," diyor Sora. "Temiz."

Başımı sallıyorum ve kovayı kaldırıyorum. Ondan daha fazla güvendiğim kimse yok.

O kadar çok suyu o kadar hızlı yudumluyorum ki gömleğimin önü sırlıslam oluyor. Daha yavaş yudumlamalıydım ama kalıntıyı kullanmak inanılmaz bir susuzluğa neden oluyor. Asa suyu doğrudan vücudumdan çekiyor ve şimdi bunun bedeli ilk seferkinden iki kat daha ağır. Aeri beni uyarmaya çalışmıştı ama başka çaremiz yoktu. Tekneyi yavaşça Berm'den çıkaracak vaktimiz yoktu. Ayrıca, Weian taşıyıcıları asayı sürekli kullanarak iki yıl hayatta kalabilirlerse, bana bir şey olmaz.

Sora geliyor, güzelliği basit bir pamuklu elbiseyle daha da artmış.

Mor gözleri samimiyet ve paylaşılan kederle dolu. "Mikail,

ben... ben çok üzgünüm," diyor.

"Biliyorum." Biliyorum. Sora bu acıyı dindirebilseydi, kendi acısı anlamına gelse bile, bunu yapardı. Kaybı ve işe yaramaz öfkeyi herkesten daha iyi anlıyor.

"Muhtemelen gözaltına alınmıştır," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum. Buna inanmak zorundayım - hâlâ hayatta olduğuna ve tutulduğuna inanmak. Ama insanlar Boş Hapishane'den sağ çıkamazlar. Pek sayılmaz. Yaşasalar bile eskisi gibi olmazlar. Orası dışarıdan içeriye doğru tüm benliğinizi alıp götürüyor.

Uzun bir nefes alıyor, bir şey söylemekte tereddüt ediyor ama ifadesi endişeden kararlılığa dönüşüyor. Gülümsüyorum, o hâlâ çelikten yapılmış.

"Sormaktan nefret ediyorum ama bunu görünce... Gain'e gitmemizin bir yolu var mı? Bilmek zorundayım."

Kan akarken yanaklarım karıncalanıyor. Bugün aslında daha da kötüleşti.

Sora Gaya'dayken Gain hakkında sorular sormaya başlamıştı ama sonra askerler odamıza daldı ve ona cevap verecek zamanım olmadı. Ve sonra, utanç verici bir şekilde, asayı kullanmak ve babamın evini bulmak arasında unuttum.

Tüm kalbimle ona Daysum'dan bahsetmek istemiyorum. Yine de ona gerçeği borçluyum.

Kovayı yere bıraktım ve sertçe yutkundum. "Sora, benimle yürü lütfen."

Endişeli olduğu her halinden belli ama başını sallıyor. "Elbette."

Ona kolumu uzattım, o da tuttu.

Geldiğimiz korudan aşağıya doğru yürüyoruz. Kısa bir süre önce bu tepeye ilk tırmandığımızda bambaşka bir insandım. Heyecanlı, umutlu ve rahatlamıştım. Babamı evinin önünde zeytin sıkarken ve Sticks ile tartışırken bulacağımı düşünmüştüm. En azından bir ya da iki gece onun sessiz bakımı altında güvende olacağımızı düşündüm, tıpkı çocukken olduğum gibi. Bitmek bilmeyen kâbuslardan uyandığımda Ailor'u yorgun ama ateş yakarken bulurdum. Yanına oturdum ve bana rüyamda ne gördüğümü sormadan Mikail adında bir kahramanın hikayelerini okurdu.

Sora için de aynısı olacak - bir öncesi ve sonrası olacak. Ve tek umudum, babamın bana yaptığı gibi ona da biraz rahatlık sağlayabilmek. Loptra'dayken ona söyleyecek kelimelerim yoktu ama şimdi burada olduğum için sanırım var.

"Çocukken bu ağaçlardaki zeytinleri ve limonları yedim," diyorum. "Kesinlikle kendim yedim. Bu şekilde kapari de var. Balıkla birlikte sık sık akşam yemeği ve öğle yemeği olurdu. Bıktığımı sanırsınız ama hiç bıkmadım."

Gülümsüyor ve koruda etrafına bakınıyor.

"Ama bu Ailor'un beni Kan Festivali'nden kurtarmasından sonraydı," diyorum. "Ailem, hem öz ailem hem de çocukluk ailem, on binlerce kişi gibi katledildi. Ailor, o dehşet gecesinden sonra beni bulan Yusanian bir yüzbaşıydı. Aldığı emir hayatta kalan herkesi, kalbi atan her şeyi öldürmektir. Ama onun yerine beni buraya kaçırdı ve oğlu gibi büyüttü. Karısını yeni kaybetmişti ve benden önce burada yalnız yaşıyordu."

"Ah, Mikail," diyor, kirpikleri ıslak. Kolumu sıkıyor. "İyi bir adama benziyor."

"Öyle. Tam burada, arazide oturduk ve kurbanları devasa ateşlerde yakmalarını izledik. Duman ve alevleri kilometrelerce öteden görebilirdiniz. Küllerin bir kısmı boğaza kadar taşındı."

"Bu olmalı..." Sora iç geçirir. "Bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum."

"Sevdiğim herkes, bildiğim her şey gitmişti. Ada çok yakındı ama hayatımın geri kalanı boyunca ulaşamayacağım bir yerdeydi. Gaya bir gecede değişmişti ve artık orada benim için hiçbir şey yoktu. Onun yerine Mikail-Ailor Vee'nin oğlu olmuştum. Ve şimdi sana söylediğimde nasıl hissettiğini biliyorum: Gain'de senin için hiçbir şey yok."

Sora bana dönüyor, alnında bir çizgi belirliyor. "Tabii ki var, orada
-."

Durur ve açık teni daha da beyazlaşır. Titrek bir nefes alıyor. I
Bana kız kardeşini soracağını ve ona anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Elimden geldiğince erteledim. Belki de yapmam gerekenden daha uzun süre. Ama artık gerçeklerden kaçış yok.

Beklerken kalbim durmadan çarpıyor. Sora gözlerini kapatıyor ve nefes alıyor. Sonra nefes veriyor ve doğrudan bana

bakıyor. "Daysum öldü," diyor.

"Evet."

Tekrar nefes veriyor. Ya da gerçekten, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı. Kolumu bıraktı. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım, ama bunu ona söyleyecek olanın ben olduğuma da seviniyorum. Onun nasıl hissettiğini gerçekten bilen tek kişi benim.

Başını sallıyor. "Ne zaman?"

"Bir gün önce," diyorum. "Daha fazla."

Başını sallıyor ama zihninde parçalar yerine oturuyor. Gözleri hızla hareket ediyor. Kendimi destekliyorum ve bekliyorum.

"Ama nereden biliyorsun? Öylece öğrenmiş olamazsın. O zamandan beri bir haberci evine gitmedik... Ne zamandır biliyorsun?"

Nefes alıyorum. Kendi gecikmem bu anı getirdi, kendi eylemlerim ve eylemsizliklerim. "Olması gerekenden daha uzun. Sana Loptra'da söylemek istedim ama-"

İrkiliyor ve bir adım geri atıyor. Sanki beni doğru duymamış gibi başını sallıyor. Ama duydu. Onun duyabileceği tarafta durmaya özen gösterdim.

"Loptra?" diye

tekrarladı. "Evet."

Bir adım daha geri çekilip ellerini saçlarına götürdü. Sonra çekip çılgılık attı. Çılgılığı etrafımızda yankılanıyor.

Titrememek için kendimi zor tutuyorum.

Şehir dediğim anda, Loptra sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Öğrendiğimden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti ama biz sürekli canımızı kurtarmak için kaçıyor ya da inanılmaz bir tehlikenin ortasında kalıyorduk.

"Sana söyleyecek zamanım olmadı Sora," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Vashney'de günlerce bekledik..."

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum. O haklı. Marnan saldırısından kurtulduktan sonra Aeri ve Royo'nun bizimle buluşmasını bekledik. Ama bir görevimiz vardı ve ben Euyn'un yarası ve sarmal komplo teorileriyle uğraşıyordum. Ona söylemenin sadece dikkatini dağıtacağını, onu riske atacağını düşündüm. "Güvende olduğumuzda sana söylemek istedim."

Kulağa ne kadar boş geldiğinin farkındayım ama bu aynı zamanda gerçek.

Güldü. "Biliyor musun, Royo'yla az önce bazı sırların sevgiden, bazılarının bencillikten dolayı saklandığını konuştuk." Gözlerini dikip bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Kadınları ve erkekleri öldürdüm çünkü bunun Daysum'u kurtaracağını düşündüm. Ve sen de bana izin verdin. Zaten kaybedilmiş bir dava olduğunu bile bile."

"Sora... Biz birbirimiz için öldürdük."

"Eğer baban ölmüş olsaydı, devam eder miydin?" Beni inceliyor, herhangi bir yalanıma saldırmak için bekliyor.

İç çekiyorum. Zaten öyle olduğunu düşünüyorum. "Bilmek istemezdim."

"Ama ben yaptım." Elini göğsüne götürdü. "Ve sen benim için bir seçim yaptın. Euyn da öyle. Seok da öyle. Kral da öyle yaptı." Durur ve Dişler Boğazı'nın karşısındaki Gaya'ya bakar. "Bütün bu çürümüş şey yanabilir."

Sessiz kalıyorum çünkü haksız değil. "Ve onunla yanabilirsin," diyor.

Bana öyle bir şiddetle bakıyor ki omurgamı dikleştiriyorum. Kılıcıma sarılmıyorum ama düşünüyorum. Ona zarar vermek için değil, asla zarar vermek için değil, kendimi savunmak için.

Ama bana saldırmıyor. Fiziksel olarak değil.

Sora yanımdan geçiyor ve ona uzanmak istesem de gitmesine izin veriyorum. Kendime öyle demek istemediğini söylüyorum. Bunu zamana ihtiyacı olduğu için söyledi, ama içten içe fikrini değiştireceğinden emin değilim. Aramızdaki bağı koparan bendim.

Nefes alarak yere bakıyorum. Burası benim için güvenli bir sığınaktı, bir soluklanma yeri idi ama Ailor gitti ve şimdi başka bir yere gitmemiz gerekiyor. Yeni bir plana ihtiyacım var, her zaman yeni bir plana. Diğerlerinin yanına dönüp onlara bir şeyler söylemeliyim. Liderlik etmeliyim çünkü hayatları benim ellerimde.

Ama çok yorgunum.

Omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. Tüm bu olanların ağırlığının bir anlığına üzerimden kalkmasına izin veriyorum. Sadece bir tanesinin. Sora'nın nefreti, babamın kaybı, gerçek kimliğimi çok geç öğrenmem. Ama Euyun'un cinayetini düşünmüyorum. Düşünemem.

Bir saniye sonra kendimi tekrar toparlıyorum. Şimdi durmak için hayatta kalmadım. Sora gerçeği bilseydim devam edip etmeyeceğimi sordu, ben de hiç düşünmedim. Başka seçeneğim yoktu. Her zaman ilerlemek zorundayım.

Bir kez daha kararlı bir şekilde verandaya geri döndüm ama Aeri birkaç metre ötemde duruyordu. Her şeyi duymuş olmalı. İç çekerek, bunu inkar etmenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Sora için, hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve eğer tekrar seçim yapmak zorunda kalsaydım yine aynısını yapardım. Yüz kere daha olsa yine farklı bir şey yapmazdım. Sora kardeşinin satıldığını duyduktan sonra o kadar kırılmıştı ki onun parçalanması riskini alamazdık. Onun bu kadar perişan olması sadece kendisini değil, herkesi tehlikeye atardı. Sora şimdi benden nefret etmeyi seçiyorsa, ediyordur. Kararımın arkasındayım ve sonuçlarına katlanacağım.

Ama Aeri'de bir gariplik var. Bir yanlışlık hissi üzerime çökerken gözlerimi kısıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. Gözleri açıktı ama hiç hareket etmiyordu. Suskun olduğunu sanıyordum ama elini hafifçe kaldırmış ve öne doğru eğilmiş. Sanki bir heykele dönüşmüş gibi.

Sanki donmuş gibi.

Gözlerinin önünde bir el sallıyorum. Gözünü kırpmıyor.

"Aeri," diyorum.

Hiçbir şey demedi.

Ellerimi yüzünün önünde çırpıyorum ama kıpırdamıyor.

Yıldızlar, bu da ne?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AERİ

CETİL KASABASI, YUSAN

Mikail'in yüzünde çok endişeli bir ifade var. Yavaşça odaklanıyor, bu garip, ama işte orada, benden bir adım ötede.

"Aeri!" diye bağılıyor, sesi gergin.

Başımı sallıyorum ve göz kırpıyorum. Bir saniyeliğine dalmış olmalıyım. Sora'nın ağlamasını duyduktan sonra onu ve Sora'yı bulmaya gittim ama şimdi karşımda duruyor ve çok rahatsız görünüyor. Ki bu mantıklı. Babasının evini yakılmış, katırını katledilmiş ve babasını da kayıp olarak bulduk. İyi olsaydı garip olurdu. Yine de Euyn ölmüş gibi davranarak iyi bir iş çıkardı.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben mi?" Kendi göğsünü işaret ediyor, gözleri vahşi. "Aeri, tam bir dakika boyunca hareket etmedin."

Bunu hiç hatırlamıyorum ve abarttığından eminim ama gözlerindeki bakış bana gerçekten endişeli olduğunu söylüyor. "Ben... Ben bunu hatırlamıyorum."

Başını sallıyor. "Seni bundan kurtaramadım. Sanki donmuş gibiydin..."

"Zaman mı?" Boşluğu ben

dolduruyorum. Sesi soluğu

kesiliyor.

Meyve bahçesinde sessizce duruyoruz. Belki de bedeli budur. İki gemiyi batırmanın beni bayılmasına şaşırdım ama başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Kötü etki. Tılsım tek başına hayatımdan yıllar çalıyordu. Bunu yüzükle birlikte kullanmak korkunç bir şey olmalı. Yusan'da hiçbir şey bedava değildir, özellikle de eterum. Bunu hatırlamamam, acı hissetmemem çok garip.

"Bunun iki emaneti kullanmaktan kaynaklandığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Mikail alnını ovuşturuyor. "Öyle düşünmek zorundayım. Bilgi Tapınağı'nda çarpma özellikleriyle ilgili bir şey bulamadın mı?"

"Hayır, ama hiçbir insanın iki emanete sahip olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Baban Alevli Kılıç Savaşı sırasında sahipti."

"Ama kılıcı kullanmadığını okumuştum," diyorum. "Ki... eğer yapabilseydi, kesinlikle yapardı. Sence bunun nedeni..."

Nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum ama zihnim yine bulanık. Neredeyse aynı anda iki yerdeymişim gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum ve kendimi Mikail'e, toprak yola ve Diş Boğazı'ndan gelen esintiye odaklanmaya zorluyorum. Zihnimin mevcut olmasını sağlıyorum.

"Kılıcın sana çocukken bağlanmış olması mümkün mü?" diye soruyorum. "Kraliyetten hayatta kalan tek kişi sensin ve Amarth, kılıcı kullanan kişi hayattayken yadigârların işe yaramayacağına dair bir şeyler söylemişti."

Mikail'in alnında çizgiler belirir. "Sanırım her şey mümkün. Fallador kılıcı kullanmak için Kraliyet Gayan soyuna ihtiyaç duyduğundan bahsetmişti. Kutsal emanetin bana bağlı olduğunu bilip de bundan bahsetmemesi garip olurdu ama sanırım bu dostlarımıza sorulacak bir soru."

Mikail evin durduğu yeri işaret etti. "Sora nerede?" Onun arkasından bakarak soruyorum.

"Oh, o... Biraz hava almaya ihtiyacı vardı," diyor.

Bana bakmaktan kaçınıyor ve bu garip.

"Gidip onu bulayım mı?" diye soruyorum.

İç geçiriyor, meyve bahçesine bakıyor. "Bence muhtemelen bir süre yalnız kalmak istiyordur. Uzağa gideceğinden şüpheliyim."

"Ama belki de gitmeliyim..." Ağırılığımı değiştiriyorum. Kimsenin kendi başına gitmesinden hoşlanmam. Ayrıldığımızda işlerin çok ters gittiği bir geçmişimiz var.

Mikail başını sallıyor. "Pekâlâ, onu geri getirin."

O asasını bastonuna saklayarak yola devam ediyor, ben de diğer tarafa gidiyorum. Aralarında ne olduğundan emin değilim ama Mikail az önce garip bir şekilde suçlu ve genel olarak tuhaf görünüyordu.

Yine de yokuş aşağı yürümek çok daha iyi. Tırmanış dikti ve Sora nefes almak için birkaç kez durmak zorunda kaldı. Nefes nefese değildim ama bacaklarım tuhaf hissetmeye devam ediyordu. Bazen hissediyorum, bazen hissetmiyorum. Ve şimdi de meyve bahçesindeki şey her neyse o var.

Bunu düşünmemek en iyisi.

Yürürken kollarımı sallıyorum ve koruda ilerlemeye devam ediyorum, ara sıra Sora'nın adını çağırıyorum ama kuş sesleri dışında hiçbir şey bana cevap vermiyor. Beni görmezden geldiğini düşünemiyorum ama beş on dakikalık bir avantajı vardı.

"Sora? Sora!" diye sesleniyorum.

Cevap alamayınca endişeye kapılıyorum. Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oluyor ve tehlikeye karşı etrafı tarıyorum ama hiçbir şey yok.

Nerede olabilir ki?

Yüce Tanrım, neden sürekli ayrılıyoruz?

İçimi bir kızgınlık kaplıyor ama aslında Sora'ya kızgın değilim. Sürekli tehlikede olduğumuz için kızgınlım ve şimdi de o gittiği için endişeliyim. Küçük, şirin Cetil kasabasına varana kadar asfalt yoldan aşağı iniyorum. Kasaba meydanını aradım ve sonunda onu buldum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve Omuzlarımdaki gerginliği atıyorum, o güvende. Her şey yolunda.

Sora çeşmenin yanındaki çıkıntıya tünemiş. Sessiz bir yer ve ağırbaşlı giyinmiş ama biz yabancıyız ve herkes Sora'ya bakıyor. Pazardaki insanlar sürekli ona bakıyor. Siyah saçları güneşte oniks gibi parlıyor.

"İşte buradasın," diyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri hüznle çevrili, yanakları kızarmış. Ama ağlamıyor. Öfkeli. Elleri taşak gibi, eteğini kavırıyor. Seok'la dans ettiğinden beri onu böyle görmemiştim.

Yanına çöktüm, önceki rahatlığım gitmişti. "Ne oldu?" "Daysum öldü."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki tepki vermem bir saniye sürüyor. Tanrım, ne? Sora'nın kız kardeşi öldü mü?

Sol elimle ağzımı kapatıyorum, sonra yüzüğü hatırlayıp el değiştiriyorum. Zihnim inkâr etmek istiyor ama Sora'nın yalan söylemek için bir nedeni yok. Ona bakıyorum. Seok Daysum'u sattığını açıkladıktan sonra Quu'da yaptığı gibi parçalara ayrılmasını bekliyorum ama garip bir şekilde sakin. Şaşırtıcı derecede.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyor.

"Çok ama çok üzgünüm, Sora." Ellerini ellerime aldım.

Ne kadar saçma bir ifade bu. Okyanusu bandajlamaya da çalışabilirdim. İçim burkuluyor ve onun tepkisini bekliyorum.

"Mikail... Mikail haftalardır biliyor."

Oh. Oh hayır, bu iyi değil. Bu yüzden yüzünde o ifade vardı.

Ve bu yüzden gitti.

Gülümsedi ama sert bir alaydı bu. Yüzünün bunu yapabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Neredeyse çirkin görünüyor... Sora için. Bu da bir anlığına normal bir insan gibi görüldüğü anlamına geliyor.

"Eminim sana söylemek için doğru zamanı bekliyordu," diyorum.

Aslında bundan emin değilim. Hem de hiç. Ona söylememeye karar vermiş olabilir. Royo'ya tılsımdan bahsetmek için doğru zamanı aramıyordum. Işık Dağları'nda o anı yaşadım ve her ne kadar dürüst olmak istesem de bunun yerine onu korumayı seçtim. Mikail için de aynısı olmuş gibi görünüyor. Ve şimdi ikimiz de kararlarımız yüzünden boka batmış durumdayız.

"I..." Konuşmaya başlıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için susuyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama böyle bir kaybı teselli etmek mümkün değil. Birinin kalbi söküldüğünde "orada, orada" demek işe yaramıyor.

"Seok'un ölmesine ve senin tahta çıkmana ihtiyacım var," diyor.

Sora da Idle Lake gibi sakın ama bu yüzeyin altındaki dehşeti maskeliyor. Dürüst olmak gerekirse ikisi de dehşet verici.

"Tüm bunlar sona ermeli," diyor. "Bu şekilde devam edemeyiz - ne biz ne de bu diyar. Sen olmak zorundasın. Bir şeylerin değişmesinin tek yolu bu."

Hükümdarlık hakkında hiçbir şey bilmesem de ya da tahta nasıl geçeceğimi bile bilmesem de başımı sallıyorum. Ben Baejkin'im ama bir kadını ve halk beni desteklemeyecektir. Ama Sora'nın şu anda buna ihtiyacı var, tutabileceğim bir söz olmasa bile.

"Tamam Sora," diyorum.

Gözleri gözlerimi arıyor ve tek düşündüğüm, *deneyeceğim*. Ellerimi sıkıyor. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Hayır." Hafifçe gülümsüyor. "Bunların hiçbirini özümseyemem. Ama en azından bilmenin verdiği bir rahatlık var." Yana doğru bakıyor. "O... en azından daha fazla acı çekemez."

Sora çeşmeden sürekli akan suyu izliyor. Ben de oturup ona bakıyorum. Su bir kaynaktan -kar erimesi ya da bir dere- geliyor ve buraya akıyor.

Yusan'ın olduğu, Gaya'nın dönüştüğü her şey Tamneki'yle, Qali Sarayı'ndaki kralla başlar ve sonra tüm diyara akar. İşte burada sona ermesi gerekecek - kaynağa gitmemiz gerekecek.

Sora, "Seni taçlandırana kadar grupla kalacağım ama Gambria'ya güvenmiyorum," diyor.

"I..." Bir anda aklım başımdan gitti. Söylemek istediğim çok şey var ama zihnim kesinlikle aynı değil.

Sora bana göz kırptıyor ve sonra gözlerini kısıyor. "Biraz tuhafısın..."

El kol hareketi yapıyorum ama iç çekiyorum. Acı çekerken bile benimle ilgilenmek tam ona göre. "Kutsal emanetler."

"Ama Quu Limanı'ndan beri onları kullanmadın."

"Hayır, ama sanırım-"

Birden çanlar çalmaya başladı. Sırtım kaskatı kesildi. Sora ve ben sese doğru baktık. Tapınaktan geliyordu.

Yüce Tanrım, şimdi ne olacak?

"Kral öldü! Çok yaşa kral!" diyor tellal. Kısa boylu, geniş göğüslü ve gür sesli bir adam. Küçük ellerinde bir parşömen tutuyor. Etrafta dolaşırken aynı iki cümleyi tekrarlıyor. Üçüncü kez tekrarlayana kadar sözcükler tam olarak anlaşılmıyor.

Sora bana bakıyor, gözleri kocaman. "Kral Joon öldü mü?" "Ne kralı?" Ben soruyorum.

Ayağa kalkarken bakışlarımızı değiştirdik. Gidip diğerlerine söylemeliyiz. Babam öldü mü? Sanırım Quu Limanı'nda boğuldu ve haberi yeni yayılıyor. Bu onu benim öldürdüğüm anlamına geliyor ama şu anda bununla uğraşamam. Asıl soru şu: Tahtta kim var? Nasıl bu kadar çabuk yeni bir kral oldu?

Her ne olursa, iyi bir şey olamaz.

Sora bana elini uzatıyor ve diğerlerinin yanına dönüyoruz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

TIYUNG ORLO KASABASI, YUSAN

Ilk gün ışığının görünmesine neredeyse iki gün var. Zayıf ama ufukta bir umut var ve beni bir cirena çağrısı gibi ileri çekiyor. Khakatan Dağları'ndan çıkmayı başardık. Tüm bu karanlıktan sonra ışık var.

Hana ile rahatlamış bakışlar atıyoruz.

Mağaradan çıkarken yağmurlu havayı içime çekiyorum ve güneşli olmasa da karanlık olmadığı gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Sabahın gri gökyüzü zifiri karanlığa çok iyi geliyor. Göğsümden bir ağırlık kalkıyor ve devam etmem kolaylaşıyor.

Orlo adında küçük bir kasaba neredeyse sınırda, mağaralardan sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde yer alıyor. Çiseleyen yağmurdan korunmak için kapüşonlarımızı yukarı çekerek oraya doğru ilerliyoruz. Bizi Tamneki'ye götürecek atlara ya da bir arabaya ihtiyacımız olacak ama kasabaya girdiğimizde Hana önce bir ekmekçide duruyor. Sanırım o da aç, ben de açım ama bu tuhaf bir iş. Daha da garibi rafların boş olması.

Ama içerisi sıcak, kuru ve içeri girdiğimizde mis gibi fırın kokuyor. Boş yemek vaadi midemi guruldatıyor.

"İyi günler," diyor Hana.

"İyi günler hanımefendi," diye yanıtlıyor tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın. Uzun gri saçlarını topuz yapmış.

Hana boş raflara ve kutulara bakıyor. Tek bir rulo bile kalmamış. "Yoğun bir sabah mı?"

"Evet, hanımefendi. Ordu." Kadın iç geçiriyor ve lekeli ellerini bir bulaşık havlusuna siliyor. Hana'nın gözleri önce bana, sonra da devam ederken kadına kayıyor. "Önce geliyorlar, sonra gidiyorlar ama bugün size satacak hiçbir şeyim kalmadı."

Yusan kralının muhafızları diyar boyunca ilerlerken ihtiyaç duydukları her şeye "el koyar", yani alır. Dükkân sahiplerine geri ödeme yapılması gerekiyor ama fırıncının yorgun ses tonuna bakılırsa bu doğru değil.

"Oh, anlıyorum. O zaman belki de Kuzey Yolu'ndan anneme dönmemeliyiz," diyor Hana kaşlarını çatarak. Benimle konuşuyor ama aslında yaşlı kadından daha fazla bilgi almaya çalışıyor. Kadının Hana için bir kaynak, bir casus olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi öyle düşünmüyorum.

Fırını başını sallıyor. "Ben olsam yapmazdım. Yeni kralın yanına dönerken yol boyunca ordunun arkasında olacaksın. Günlerce yetecek yiyeceğiniz yoksa aç kalırsınız."

"Tavsiyen için teşekkürler, Halmi," diyor Hana.

Halmi teknik olarak "büyükanne" anlamına geliyor ama biz bunu büyüklere saygı göstermek için de kullanıyoruz. Hana çantasına uzanıyor ve tezgâhın üzerine beş bronz mun bırakıyor. Nazik bir bahşiş ama kayda değer bir miktar değil. Kadın hevesle paraları topluyor. Bugün kazanacağı tek şey bu.

Hana dışarı çıkıyor, ben de onu takip ediyorum. Dükkândaki kadın yeni kraldan bahsetti. Seok'u kastediyor olmalı. Peki Quu'da ne oldu? Kral Joon nerede? Ve daha da önemlisi, Sora ve diğerleri nerede? Savaş başlamadan nasıl bitti?

"Pont'a gitmemiz gerek," diyor Hana.

Sokakta ahırlara doğru hızlı adımlarla ilerliyor. Ahırları neden kontrol ettiğimizden emin değilim. Eğer ordu geldiyse, önce bütün atları almışlardır.

Yine de ona yetişmek için acele ediyorum, ıslak arnavut kaldırımli sokaklarda hızla ilerliyorum. "Neden Pont?"

"Haberci evi olan en yakın şehir ama aynı zamanda Sahil Yolu üzerinde. Ordudan kaçmak için Tamneki'ye daha uzun bir yoldan dönmemiz gerekecek."

Hana azimli ve kararlı, ben de şüphelerimi kendime saklıyorum. Ahıra vardığımızda beklediğim gibi tüm ahırlar boştu.

Seyis ortaya çıkıyor ve bize kalan tek hayvanın iki eşek olduğunu söylüyor. Hana ve ben bakışıyoruz. Harika değil ama Khakatanlar'ın arazisi kayalık ve ata binmek yürümekten daha iyi. Özellikle de uzun bir yürüyüş için fiziksel dayanıklılığım olmadığı için.

Hana eşeklerin ve arabanın parasını ödüyor. Çocuğa bir gümüş bahşış veriyor, o da bizim için her şeyi bağlayıp çekiyor. İşi bitince dizginleri ben alıyorum, Hana da yanıma kayıyor. Çantalarımızı arabaya koyduk. O kadar küçük bir bank ki, yavaşça caddeden aşağı inerken birbirimize dokunuyoruz.

Bir hamamın önünden geçiyoruz, ben de kullanabilirim ama sahile vardığımızda bir yolcu hanında duracağımıza eminim.

Hana'nın gözleri uzaklara bakarken boş bakıyor. "Neden öyle bakıyorsun?" Sonunda soruyorum.

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Fırıncının söyledikleri yüzünden." "Ordunun onun mallarını alması hakkında mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Hana. "Halk ve ordu yeni bir kral olduğunu zaten biliyor ve bunu bu kadar kolay kabul ediyorlarsa, bu sadece Joon'un öldüğü haberinin yayıldığı anlamına gelebilir."

Haklı ve eğer durum böyleyse bu sadece bize yardımcı olur. Kral Joon'un ölümü, Sora ve diğerlerinin artık Altın Yüzük'ü almak zorunda olmadıkları anlamına gelir. Babam iktidardayken Sora güvende değil ama yeni bir diyarda her şey mümkün. Ama bu doğru mu? Ölümsüz Taç onu hayatta tutarken kral nasıl öldü?

"Gerçekten öldü mü?" Ben soruyorum.

"Cevaplamamız gereken soru tam da bu."

ONUNCU BÖLÜM

ROYO

CETİL KASABASI, YUSAN

B Çanlar çalıyor ve bu lanet olası bir su istilasına olmasa iyi olur. Fallador ve Gambria sese doğru dönüyor. Bir bok anlamadığım Gayan dilinde konuşup duruyorlar. Mikail ara sıra çeviri yapıyor ama çoğunlukla asayı döndürüp boşluğa bakıyor. Gözleri bakıyor, ama görmüyorlar.

Çanlar bir dakika sonra susuyor, yani en azından bir savaş değil. En azından bugün değil. Ama kutsal bir gün de değil - muson mevsiminde hiç yok çünkü yağmurlar sırasında tanrıların bizi göremeyeceğine dair eski bir düşünce var. Peki bu neydi?

"Aeri ve Sora hâlâ meyve bahçesinde mi?" diye soruyorum.

Mikail başını sallıyor. "Hayır. Sora'nın biraz hava almaya ihtiyacı vardı ve Aeri onu bulmaya gitti."

On lanet olası cehennem. Kızları yalnız bıraktı. Tekrar söylüyorum. Kimse bir şey öğrenmiyor. Yumruğumu piknik masasına vurdum. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı," diyor Mikail. "Burası güvenli bir kasaba. Ben burada büyüdüm."

Pek de umurundaymış gibi görünmüyor. Belki de Mikail için takım diye bir şey yoktur.

Çok hızlı kalkıyorum ve kalçamı tahtaya çarpıyorum. Çürüyecek ama acıması umurumda değil. Onları bulmak zorundayım.

Kimsenin tekrar kaçırılmadığını umarak taş avludan ayağımı yere vuruyorum. Kalbim güm güm atıyor, boynum kızarıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Beni koştuktan alıkoyan tek şey Sora'nın aptal olmaması. Öylece çekip gitmez. Ama neden gitti? Neden Mikail'den uzak durmaya ihtiyacı vardı ki?

Kömürleşmiş evin etrafını henüz sarmıştım ki onları görüyorum -Sora ve Aeri patikadan yukarı doğru yürüyorlar. Rahatlama nefes vermemi sağlıyor ve sonra öfke göğsümü sıkıştırıyor.

"Öylece çekip gidemezsin!" Bağırıyorum.

Sözlerim havada asılı kaldı. Söylemek istediğim bu değildi ve sesim olmasını istediğimden daha yüksek ve sertti.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştım," diyor Sora.

Onda gerçekten garip bir şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum. Gerçi ben Aeri'ye bağırıyordum, ona değil. Bundan nefret ediyorum - endişe ve şimdi rahatlama. Benim üzerimde kontrol sahibi olmasından nefret ediyorum.

"Evet, yaptın." Ellerimi ceplerime soktum. "Bir sürü çan vardı."

Aeri başını sallıyor. "Onları biz de duyduk, bu yüzden geri geldik. Kasaba meydanındaydık ve tellal 'Kral öldü! Çok yaşa kral' diyordu."

Lanet olası ne? "Ne?"

Beni takip etmelerini işaret ediyorum çünkü diğerleri de bunu duymak isteyecektir. Kral Joon öldü mü? Demek ki Mikail'in limanı basmasından kurtulamamış. Ya boğuldu ya da Khitanese ordusu tarafından öldürüldü. Her iki durumda da, bu iyi bir haber olmalı. Yapmamız gerekenin yarısı buydu: Kralı öldürmek. Şimdi, onun yerine daha iyi birini koymalıyız.

Avluya geri dönüyoruz ve Aeri söylediklerini tekrarlıyor.

Fallador'un ağzı açılıyor, Gambria'nın gözleri kayıyor ama Mikail hiçbir şeye bakmıyor. Tezahürat yapacaklarını, kutlama yapacaklarını sanıyordum ama burası bir cenaze törenine benziyor.

"Tellal Joon'un öldüğünü mü söyledi?" Mikail soruyor. "Evet," diyor Sora.

Mikail'e bakmıyor. Daha önce meyve bahçesindeyken ne oldu bilmiyorum ama ikisi de garip davranıyor.

"Anlamıyorum." Grubun içinde bir o yana bir bu yana bakıyorum. "İstediğimiz buydu. Onu öldürmemiz gerekiyordu. Ölmesi iyi oldu, değil mi?"

Quilimar dışında Baejkinlerin hepsi öldü ama o aslında Baejkin değildi. Bu iyi bir şey, peki neden herkes daha üzgün görünüyor?

"Eğer öldüyse," Mikail aniden asayı döndürmeyi bırakır. "Birisi Yusan'ın tahtını gasp etti ve herkesin onun öldüğüne inanmasını *istiyor*."

Alnımdaki teri siliyorum. Neyi kaçırıyorum? "Ama üç krallık savaşırken limanı sular altında bıraktınız. Belki de tüm hükümdarlar ölmüştür."

"Yani, umut edebiliriz," diyor Mikail. Ama gerçekten şüpheli görünüyor. "Taç, Joon'un ölümünü olası kılmıyor."

"Tahtı kim aldı?" Aeri soruyor.

Kimse bir şey söylemiyor.

Sora, "Eğer bu bir krala, Kraliçe Quilimar değildir," diyor. "Wei'nin rahip kralı olduğundan şüpheliyim. Birdenbire Wei egemenliği altına girerek Yusan kaosa sürüklenir, o yüzden Yusanlı biri olmalı."

"Seok, doğu kontu mu?" Fallador sadece Mikail'e bakarak sorar.

Sora'nın sırtı kaskatı kesilir. Seok ona sahip olan adam, Tiyyung'un babası. Daha önce hiç görmediğim bir nefret gözlerini dolduruyor.

On Cehennem, korkunç biri.

"Eğer yaşıyorsa," diyor Mikail. "Ya da batı kontu Rune." "Ne yapacağız?" Gambria soruyor.

"Rahway'e gidiyoruz." Mikail kararını vermiş, elindeki sopayı yere vuruyor.

Herkes ona bakıyor. Sora bile.

Kulağıma su kaçmış gibi başımı sallıyorum. "Rahway mi? Yusan'ın batısında, ulaşmamızın haftalar sürdüğü şehir mi?"

Korsanlar, ada, Aeri ile seyahat. Bunların hepsi aklımdan geçiyor. Titrerken onu tutmak, o bornozun içinde ona bakmak.

Hayır, şu anda bu düşüncelere ihtiyacım yok.

"Bu," diyor Mikail. "Dünden beri bunu düşünüyorum. Askerlere her şeyden daha çok ihtiyacımız var. Ayrıca Joon'un gerçekten ölüp ölmediğini ve tahtta kimin oturduğunu öğrenene kadar bekleyebileceğimiz bir yere de ihtiyacımız var. Sırf kral bizim oraya koyduğumuz biri olmadığı için tehlikedeyiz. Sonra da kutsal emanetleri ekleyin." Kendisi ve Aeri'nin arasını işaret ediyor. "Rune suikast için bizim tarafımızdaydı. Seok tahtı ele geçirirse, Rune sırf güneyli kontun yönetimi ele geçirmesini engellemek için bizimle ittifak kuracaktır."

alemi. Tersine, eğer Rune Qali'ye doğru kaymışsa, bunu şehrinde çabucak öğreniriz ve o zaman Tamneki'de gerçekten bir müttefikimiz olabilir."

"Ona güvenilebileceğimizi sana düşündüren nedir?" Aeri soruyor. "O da diğerleri gibi bir asilzade."

"Gösteri için bir köpek de öldürdü," diyor Sora.

Mikail omuz silkiyor. "Başka seçeneğimiz yok. Ayrıca, güvene ihtiyacımız yok, sadece kendi çıkarlarımızı gözetten ittifaklara ihtiyacımız var."

Birden Kralın Arenası'ndaki anım aklıma geliyor. Kral Joon, Sora'nın zehirli öpücüğünden kurtulmuş ve Mikail bayılmıştı. Saray muhafızlarına karşı mücadele ediyor, Aeri'yi kurtarmaya çalışıyordum. Batı kontu olduğunu düşündüğüm iyi giyimli bir adam yanıma geldi.

"Benden biraz daha uzun, kralın yaşlarında mıydı?" Ben sordum. "Göğsünde elmas yaka var mıydı?"

Mikail başını salladı.

"Arenada bana tuhaf bir şey söyledi," diyorum.

Mikail kaşlarını kaldırıyor. "Neydi o?"

"Saray muhafızları tarafından tutuluyordum ve bana savaşmamamı, şimdi teslim olup başka bir gün savaşmamı söyledi."

Fallador Mikail'le bakışıyor. Sora göz kırpmıyor. Aeri başını eğiyor.

Gambria bana pantolon giyen bir mandaymışım gibi bakmaya devam ediyor.

Mikail kimseye söylemeden, "Herhalde yedek bir planı vardı," diyor. "Belki de Laoli'nin sahibiydi," diyor Aeri.

Oosant'taki tüm o uyuşturucuların bulunduğu depo zengin birine ait olmalıydı. Belki de Rune'undu. Onun bölgesine en yakın yerd.

Sora, "Rahway'de yemekten ona bize neden yardım ettiğini sordum," diyor. Kelimelerin tadı kötü geliyormuş gibi konuşuyor.

"Ne dedi?" Aeri soruyor.

"Dedi ki: *Çok açık değil mi?* Ama ben takip etmiyordum. Fark etti ve konuyu değiştirdi."

Bu da ne demek oluyor?

"Harika, anlaştık o zaman." Mikail ayağa kalktı ve pantolonundaki kiri fırçaladı. "Cevapları bulmak için Rahway'e gideceğiz."

Gambria ve Fallador da ayağa kalkar.

"Buradan oraya gitmenin haftalar alacağını hepimiz unutmuyor muyuz?" Ben soruyorum. "Bir filo arabasıyla bile."

"Olmaz," diyor Mikail. "Deniz yoluyla gideceğiz."

"Rahway karayla çevrili," diyor Aeri.

Mikail başını sallar. "Pek sayılmaz. Yusan kıyılarını dolaşıp Tan Nehri'nden Garda Gölü'ne gidebiliriz. Rahway, Sol'un gölle buluştuğu yerde bulunuyor. Birkaç saat içinde orada olacağız."

"Mikail..." Fallador, Aeri ve Gambria aynı anda onun adını söyler. Kimse onun asayı kullanmasını istemiyor.

İç çeker ve bir elini dalgalı saçlarında gezdirir. "Muson mevsiminin sonuna kadar tüm kral muhafızlarının, Khitanlıların ve Weian casuslarının peşimize düşeceğini garanti ederim. Korunmaya ve cevaplara ihtiyacımız var ve bunlara hızlıca ihtiyacımız var. İstikrarsız bir dönemdeyiz ama herkes hızlı hareket ediyor. Rahway'e ne kadar çabuk ulaşırsak, kendi cevaplarımızı ne kadar çabuk alırsak, hayatta kalma şansımız o kadar artar."

Neden sürekli böyle boktan seçimler yapmak zorunda kaldığımızı bilmiyorum ama isteksizce başımı sallıyorum.

Kasabaya giden patikadan aşağı iniyoruz. Yokuş aşağı yürümek, yukarı çıkmaktan tamamen farklı bir his. En çok Mikail ve Sora değişmiş ama Aeri bile farklı görünüyor. Gülümsüyor ama yüzünde bir kofluk var.

Ya da belki ben bir şeyler okuyorum.

Markette durduk. Kızlar yiyecek bir şeyler alıyor ve eminim Aeri de elbise ve makyaj malzemesi bakmaya gidiyor. Ona bakmamak için arkamı dönüyorum.

Haysiyet. Biraz haysiyete ihtiyacım var ama en azından önümde bir silah masası var. Yeni bir savaş baltasının kenarlarını test ediyorum ve jilet gibi keskin. Tam pazarlık etmek üzereydim ki Fallador'un Mikail'le fısıldaştığını duyuyorum. İlk başta Gayan dilinde konuştuklarını sanıyorum ama öyle değil. Onları anlayabiliyorum.

"Bu bakışı biliyorum," diyor Fallador. "Seni rahatsız eden ne?"

"Yine bir şeyleri kaçırıyorum." Mikail bir nefes üflüyor, belli ki sinirli.

"Ne hakkında?"

Evet, neymiş ve neden daha önce söylememiş?

Yaklaşmak için soluma kayıyorum ama birkaç kılıca çarpıyorum. Birbirlerine çarpıyorlar ama düşmeden önce kabzalarını yakalıyorum. Buruşuk yaşlı tüccar bana kaşlarını çatıyor ama başka biriyle pazarlık yapıyor.

"Neden muson mevsiminin sonu?" Mikail merak ediyor. "Bunu söyler söylemez Joon'un sezon bitmeden yüzükle dönmemiz gerektiği konusunda ne kadar net olduğunu düşündüm. Neden?"

Fallador duraksıyor. "Görevinizi açık uçlu bırakmak istediğinden şüpheliyim."
Hâlâ gizlendiğim ama onları görebildiğim ahırın yanına doğru ilerliyorum.
Mikail çenesini okşuyor ve Fallador ona bir adım fazla yakın duruyor.
"Sebepsiz yere hareket etmez," diyor Mikail. "Bu bir ipucuydu, ama ne?"
Fallador etrafına bakınır. "Kızına soralım mı?" "Hayır, o-"
diye başlar Mikail.
"Buna inanacak mısın?" Aynı buruşuk yaşlı adam bana bakıyor. Baltayı
omzuma doğru kaldırdığımı fark ediyorum.
"Düşünüyorum, nasıl hissettireceğini görüyorum."
Bununla birlikte sessizleşiyor, böylece tekrar
dinleyebiliyorum.
Mikail başını sallıyor. "...ve diğerlerine haber verme. Sadece aklıma takılan
bir şey var."
Uzaklaşıyor. Fallador onun eline uzanıyor, ama bir saniye yavaş hareket
ediyor ve Mikail çoktan ulaşamayacağı bir yerde.
Harika. Daha fazla sır. Ve Aeri hakkında söylediklerini kaçırdım. Baltaya
ihtiyacım olacak.
Dükkân sahibine döndüm. "Evet, altı gümüşe kabul ediyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SORA BATI DENİZİ

Daysum öldü.

Tanrılar ruhuna rehberlik etsin. Lord Yama ona merhamet etsin.

Yaptıkları bir tüyden daha hafif olsun.

Kayıкта otururken standart ölüm dualarını okurken iç geçiriyorum. Sanırım bende bir sorun var. Daysum, tüm hayatımı uğruna yaşadığım kız öldü ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. Bir damla gözyaşı bile dökmedim.

Sanırım kırıldım.

Aeri tekrar bana bakıyor, altın gözleriyle tarıyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor. Önemsiyor ve önemsemek zorunda da değil. Yardım etmek istiyor ve bu da bir şeydir. Dünyada kayıtsızlıkla katmanlanmış çok fazla nezaketsizlik var ve onun şefkati bir hediye. Ben de yumruğumu açtım ve parmaklarımı onunkilerle ördüm.

Kendimi sorulara hazırlıyorum ama o sessizce oturuyor. Konuşmak istemediğimi anlayacak kadar nazik ve bu onun için kolay değil.

Dünya bulanıklaşırken sessizce birbirimize tutunuyoruz.

Mikail asasını kullanarak bizi Yusan burnu boyunca, kıyıdan epeyce uzakta yürütüyor. Bu kayığın yelkeni beyaz, yani herhangi bir ulusun bayrağını taşıyor. Daha fazla dikkat çekmemek için yelkeni açtık.

ne kadar doğal olmayan bir hızla hareket ettiğimize dikkat edin. Önemli değil. Eğer biri bizi yakından izliyorsa, yelken onları yanıltmayacaktır.

Fallador Mikail'le birlikte önde oturuyor, Aeri ve ben de ortada, Gambria ve Royo da arkada. Kimin daha çok hoşlanmadığını söylemek zor. Ama bu teknede uzun süre kalmayacağız.

Gain ve Use arasındaki kıvrımlı giriş olan More Körfezi'ne ulaşmamız bir çan sesi kadar bile sürmedi. Bu kadar kısa sürede imkansız bir mesafe kat ettik. Dün sabah Quu Limanı'nda olmamız daha da imkânsız.

Saçımı başımı yoluyorum. Sanırım artık mucizeler ve dehşetler arasında varız.

Dakikalar sonra Tan Nehri'ne doğru yelken açıyoruz. Adını genellikle suda bulunan renkli alüvyonlardan alan Tan, Garda Gölü'nden körfeze akıyor. Akıntıya karşı yol alıyor olsak da Rahway'e ulaşmanın diğer yollarından çok daha hızlı.

Batı şehrine dönme konusunda karışık hislerim var. Kont Rune iyi bir adam olmaktan çok uzak, ama sanırım Mikail haklı - fazla seçeneğimiz yok ve hepsi de kötü adamlar.

Tek iyi asilzade muhtemelen Boş Hapishane'de öldü. Bir an için hepsinin, uğruna savaştığımız tüm insanların ölmüş olma ihtimalini düşündüm. Sadece Daysum değil, Tiyyung, Ailor ve Hwan da Cehennem Krallığı'na gitmiş olabilir.

Yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Royo bir dürbünle ufku tarıyor ve bu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum.

"Korsanlar," diyor gözünü sudan ayırmadan.

"Onlar Doğu Denizi'nde," diye alay ediyor Gambria. "Şu anda batıda bir nehirdeyiz."

Royo, Gambria'ya ters ters bakacak kadar uzun bir süre için kadehini indirir. "Sol'da korsanlar var."

Gerginlik çatırıyor ve birinin diğerini bu kayıktan iteeceğinden biraz endişeleniyorum.

"Güney bölgesinde korsan olduğunu duymadım ama sanırım çok dikkatli olamayız," diyorum.

İkisi de bunu kabullenmiş görünüyor ya da en azından teknenin karşı taraflarından bakmaya devam ediyorlar.

Bir çatışma sona erdi. Yüz tane daha var.

Tan boyunca hızla ilerliyoruz ve yüzen Speculator şehrini geçiyoruz. Şehir, tıkanmış nehrin üzerinde yüksekte oturuyor. Anılar geri dönüyor ve burada öldürdüğüm adamı düşünüyorum. Kont Seok'un sekizinci hedefiydi, adı bir kartın arkasına yazılmıştı-Brookson Veil. Onun adını hatırlıyorum. Hepsinin ismini hatırlıyorum.

Onu bulmak için Seok'un topraklarının en kuzeyindeki şehir olan Allegiance'a gitmem gerekiyordu. İşaretimi inceledikten sonra, başkalarının mallarına göz diktiğini gördüm, bu yüzden başka bir yüksek rütbeli asilzadenin koluna girdim. Beni Veil'le tanıştıran oydu ve sonra kendimi baştan çıkarılmasına izin verdim.

Bir gün sonra Veil beni zevk yatına ve hemen ardından da aşağıdaki kamarasına götürdü. Boynumdaki şarap yüklü nefesini ve beni arkamdan kavrayarak kulağımı öpüşünü hâlâ hissedebiliyorum. Beni merdivenlerden yatağına doğru itiyordu, yeni ödülüne sahip olmak için çok hevesliydi.

Onu yüksek dozda Erlingnow ile öldürdüm. Saniyeler içinde ölmüştü ama sonra hizmetkârlar ve muhafızlar üstümüzdeyken hareket halindeki bir gemiden nasıl kaçacağımı bulmak zorunda kaldım. Akşam olmuştu ve ben alt kattaki güverteden Tan Nehri'ne bakıyordum.

Atlamak tek çözümdü ama tereddüt ettim.

Suda sadece turna balıkları değil, köpekbalıkları da vardı. Yine de Speculator'un ışıkları beni cesaretlendirdi. Başarabileceğimi düşündüm ve nefesimi tutup denize atladım. Soğuk suya girdim ve şehrin ışıklarını görüş alanımda tutarak akıntıya karşı yüzdüm.

Ama nehrin aşağıya doğru ne kadar hızlı aktığını hafife almışım.

Kendimi kıyıya sürükleyene kadar akıntı beni bir mil sürükledi, uzuvlarım pes edene kadar titriyordu.

En korkunç gecelerden biriydi. Şimdi bile o çaresizlik hissi beni sarıyor. Nefes veriyorum. Parmaklarım Aeri'ninkilere dolanıyor ve o da elimi okşuyor.

Ona bakıyorum ve o korkunç gecenin geride kaldığını hatırlıyorum. Şu anda yüzmüyorum. Bir kayıktayım.

Derin bir nefes daha alarak çarpan kalbimi sakinleştiriyorum.

Ama hepsi, hayatımın en kötü anları Seok yüzünden olmuştu.

Fallador ve Mikail onun Yusan tahtını ele geçirmiş olabileceğinden bahsettiler. Onun kral olma düşüncesiyle dişlerimi gıcırdatıyorum ama herhangi bir taç giyme töreni muson mevsimi bitene kadar beklemek zorunda. Göksel tanrılar muson yağmurları sırasında Yusan'ı göremez ve bu nedenle yeni bir kralı kutsayamazlar. Ama taç giydikten sonra Seok, Qali Sarayı'nın duvarları arkasında korunacak ve ona ulaşmak imkansız olacak. Çok geç olmadan onu indirmeliyiz.

Kısa bir kahkaha attım. Sonunda Seok'un hep olmamı istediği acımasız katile dönüştüm ve onun için geliyorum.

Aeri bana göz kırparken başını eğiyor. Muhtemelen bir şey söyledi ve ben kaçırdım.

"Neydi o?" diye sordum.

"Neredeyse geldik," diyor.

Sonunda nerede olduğumuzu fark ediyorum. Ben düşüncelerimin içinde kaybolmuşken Garda Gölü'ne girmişiz. Cerome Gölü'nün iki katı büyüklüğünde güzel bir göl. Suyu serulean renginde ve kıyısı kasabalarla dolu. Rahway'e son gittiğimde sadece Sol'un bittiği yeri görebiliyordum ama alacakaranlıkta tüm genişliği nefes kesici.

Rahway şehri birdenbire ortaya çıktı. Ufukta hiçbir şey yoktu ve sonra Mikail bizi daha yakına itti ve şimdi önümüzde kumtaşı metropolü var. Muson yağmurları normalde bu kadar batıya ulaşmaz, bu yüzden gökyüzü parlak pembe ve turuncu şeritlerle aydınlanıyor ve bej şehri parıltatıyor.

Sol'dan o kadar çok su akmış ki Rahway limanının bir kısmı sular altında kalmış, ama Mikail bizi limanın yükseltilmiş kısmına doğru çekiyor. Sonra Su Asası'nı bastonun içine saklıyor ve bizi bir rıhtıma kadar götürmesi için yelkeni kullanıyoruz.

Aeri, Cetil'deki pazarda uzun kollu bir elbise buldu. Kenarındaki dantel yüzüğü biraz gizliyor ve yüksek yakası da muskayı saklıyor.

Kutsal emanetler artık gizlendiğinden Rahway Limanı'nda karaya çıkıyoruz. Mikail kayıktan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Ben elini tutarken yüzüme bakıyor. Sanırım affedilmeyi ya da en azından kabul edilmeyi bekliyor. Geri dönüyorum.

Bu kumarın işe yarayacağından emin değilim. Rune'un hepimize ihanet etmesini engelleyecek bir şey yok ama çaresizlik garip arkadaşlar yaratır. Yapmak zorundayız.

Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı olacağına güveniyorum.
Yürürken, her ihtimale karşı dudaklarıma bir tutam Oxeibow sürüyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

IRune ile görüşmek şaşırtıcı derecede uzun sürüyor. Saat gecenin onunu gösteriyor ve biz hâlâ onun aşırı süslü çalışma odasında bekliyoruz. Bakıyorum.

maun raflarda. Bu kadar çok deri ciltli kitaba ihtiyacı olamaz. Onları okumadığı kesin.

Gecikmenin bir kısmı bizim hatamızdı. Aeri terziye gidip hepimizi bu seyirci için giydirmekte ısrar etti. Sonra Royo'nun giydirilmesini beklemek zorunda kaldık çünkü ona önceden hazırlanmış hiçbir şey uymuyordu. Terziler çalışırken bir tavernada vakit öldürdük, hepimiz soğuk bira ve iyi bir akşam yemeği için şükrettik. Ama neredeyse bir çandırıdır Rune'un villasındayız. Kapısındaki muhafızları temizlemek o kadar uzun sürdü, sonra giriş salonu ve şimdi de yirmi dakikadır çalışma odasındayız.

Kitaplığa yaslanıp Su Asası'nı döndürüyorum. Bu iş çığırından çıkmaya başladı.

Sora ve Aeri baygın bir kanepede kitap okurken Royo adımlıyor ve pahalı halıyı yıpratıyor. Coju ve su bizim için bir bar arabasına bırakılmıştı. Sora ikisinin de temiz olduğunu söyledi ama kimse içmiyor. En son geldiğimizde bir köpeği zehirledikten sonra.

Tam şansımı denemek üzereyken çalışma odasının kapıları açıldı. Ben rafa yaslanmaya devam ederken Fallador ve Gambria ayağa kalkıyor.

Kont Rune pantolon ve gömlek üzerine bir ceket giyerek içeri giriyor. Şaşırtıcı bir şekilde soylu yakası yok.

"Geç kaldığım için bağışlayın," diyor. "Önceden verilmiş bir akşam yemeği sözüm vardı."

Yalan olup olmadığını söylemek zor. Ofisinin etrafında çeşitli pozlar verirken hepimizi süzüyor.

"Majesteleri," diyor, gözleri kocaman. Fallador'un önünde eğiliyor. "Gecikme için özür dilerim. Hizmetkârlarım sizi tanıyamamış."

Rune'un ses tonundan birinin kırbaçlanmasını emredeceği anlaşılıyor.

Fallador gülümser. "Ben pek asil sayılmam majesteleri." Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Ve sen de Gambria Miat olmalısın," diyor Rune Gam'a. Onun elini tutuyor ve öpüyor. "Leydim." Sonra etrafına bakınıyor. "Prens Euyn nerede?"

"Cehennem Krallığı'nda," diyorum. "Majesteleri."

Rune kaşlarını kaldırdı. "Bunun için üzgünüm. Ama bu, nasıl olup da Euyn olmayan yeni bir kralımız olduğunu açıklıyor."

"Peki tam olarak kim o?" Ben soruyorum.

Rune'un alnında hafif bir kırısklık beliriyor, zaten bilmediğime şaşıyor.

"Eski dostum, Gain'li Seok, şimdi tahtta oturuyor." Rune kelimeleri söylerken dudağını kıvrımdan kendini alamıyor.

Oda sessizliğe gömölüyor; Royo'dan ağır ayak sesleri ya da Sora'dan sayfa çevirme sesleri gelmiyor. Şüphelendiğimiz kişi buydu ama bir şekilde doğrulanması durumu daha da kötüleştiriyor. Güneyli kontun Qali'yi almayı nasıl başardığından emin değilim ama Joon Wei ile komplo kurarken taht bir süre boş kaldı.

Rune bana bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki hâlâ hayatta olmana şaşırdım. Ama bu her zaman böyledir."

Omuz silkiyorum.

İyi ve kötü haber şu ki, Rune tam olarak onu hatırladığım gibi. Bar arabasının üzerindeki coju'ya doğru ilerliyor ve bir şişe seçiyor. Ama durup Aeri ve Royo'ya bakıyor. Gözleri Aeri'de kalıyor. "Peki onlar kim? Sora, tabii ki, hatırlıyorum."

Sora ona bakar. "Majesteleri." Oturmaya devam ediyor ama sonunda başını eğiyor.

Adam şişenin boynunu kavrarken sırtıyor.

"Bu Joon'un kızı Naerium ve onun güçlü adamı Royo," diyorum.

Rune coju şişesini açarak duruyor. "Prenses Naerium mu?" Yılan gibi sarı gözleri kayıyor. "Yıllar önce Cehennem Krallığı'na geçtiğini sanıyordum."

"Sen de ben de," diyorum.

"O zevk bana ait," diyor Aeri. Uzun kollu, kısa yeşil elbisesiyle hâlâ kanepede otururken doğrudan onun gözlerinin içine bakıyor.

Aeri bu şehirde ilk tanıştığım aptal kızdan, hatta Khitan'da balo elbisesi içinde çelik gibi olduğunu düşündüğüm kızdan çok farklı. Değişikliği sevdim. Gerçi açıkçası, sanırım bu benim fikrimi değiştirmemden kaynaklanıyor, ondaki herhangi bir farklılıktan değil.

Rune resmi bir şekilde eğiliyor ve sonra ona yukarıdan aşağıya bakıyor. "Anneniz Soo Lin'e olan benzerliğinizi görüyorum Majesteleri. Beklettiğim için çok özür dilerim, zira ben sizin en mütevazı hizmetkârınızım."

"Bunun doğru olduğuna eminim," dedi.

Rune onun elini tutuyor ve öpmek için hamle yapıyor. Bu hareket dantel kolunun kaymasına neden olur ve Khitan'ın Altın Yüzüğü ortaya çıkar. Rune sesli bir şekilde soluk soluğa kalır ve bir adım geri çekilir. Kristal şişe tıpası elinden düşer ve pahalı halının üzerine yuvarlanır.

"Bu..." Durur ve gözlerini kırpıştırarak kendini toparlamaya çalışır. Başarısız oldu.

Onu hiç bu kadar savrulurken görmemiştim. Çok

keyifli. "Konuşacak çok şey var," diyorum.

"Anlıyorum," diyor Rune. "O gerçekten de Prenses Naerium. Ne kadar olağanüstü." Gözlerini Altın Yüzük'ten ayırmıyor. Bakışları Idle'ın hapisanesindeki bir mahkûm kadar aç. "Büyüleyici bir sahtekârlık yapmaya çalıştığını sanıyordum." Bana bakıyor. "Yemek salonuna gel. Mutfağıma hepimiz için akşam yemeği hazırlatacağım."

"Ben de yeni yemek yediğiniz için geç kaldığınızı sanıyordum," diyorum. "Biz zaten yedik."

"Tatlı ve şarap o zaman," dedi omuz silkerek. "Majesteleri, lütfen boş zamanlarınızda beni takip edin."

Başını tekrar eğiyor.

Gambria ve Fallador kontu takip ediyor ama diğerleri benim yanımda kalıyor. Ceviz ağacından masanın yanında toplandık.

"Bunun bir tuzak olmadığından emin misin?" Aeri fısıldıyor.

"Kesinlikle öyle hissettiriyor," diye ekliyor Sora, etrafına bakınarak.

Bastonumu döndürüyorum. "Olabilir ama bu konuda endişelenmiyorum."

"Evet ama endişelenmen gerekmez mi?" Royo soruyor.

Muhafızlar kapıda onun baltasını ve Gambria'nın arbaletini aldılar. Bunlar bir yemek toplantısı için biraz fazla dikkat çekiciydi. Royo'nun nunchukası var, ama tercih ettiği silahın rahatlığını tercih ettiğini söyleyebilirim.

"Hayır," diyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

Sora ve Aeri bana bakıyor, cevabımı bekliyorlar.

Ben de gülümsüyorum. "Çünkü nehir kabarmış durumda."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIYUNG PONT ŞEHİRİ, YUSAN

W Sonunda Pont şehrine ulaştık ve sırtım ağrıyarak gerindim. Eşek arabası sadece bir çandan sonra korkunç derecede rahatsızdı. Kıyı kentine varana kadar beş kez daha itilip kakıldık.

Hana para işleriyle uğraştığı için yarı kır atlar için pazarlık yapıyor. Hiç altınım yok ve altına ulaşmamın bir yolu da yok. Artık babamın hesaplarına sahip bir soylu değilim. Boş Hapishaneye kapatılmadan önce cüzdanım alınmıştı ve kaçarken kimse geri vermedi.

Kendi kendime gülüyorum. Seok, ona itaatsizlik edersem beni bununla tehdit etmişti.

-Adıma bir bronz madalya alamayacaktım. Ve bu oldu çünkü onun hırsı neredeyse beni öldürtüyordu.

"Komik bir şey mi var?" Hana bana bir atın dizginlerini uzatırken soruyor. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Pek sayılmaz, hayır," diyorum.

"Lütfen beni kırma," diyor. "Gerçekten bununla uğraşacak vaktim yok."

Bu yeterince adil.

At sürüyoruz ve haberci evinin kuru sıcaklığına ulaşıyoruz. Hana şifreli mesajlar yazıp üç kartal gönderirken ateşin başında duruyorum. Kiminle iletişime geçtiğinden emin değilim ama birinin Mikail olduğunu tahmin ediyorum. Yine de sormaya zahmet etmiyorum. Bana yalan söyleme yükünden onu kurtarabilirim.

Bir sonraki durağımız pazar. Muson mevsimi boyunca pazarların çoğu boş depolarda kuruluyor. Bunun gibi daha büyük şehirlerde merkezi bir pazar yeri var.

İçeri girer girmez işporta tezgâhlarından gelen hazır atıştırmalık ve yemek kokuları beni cezbediyor. Yılanbalığı soslu çıtır kızarmış karides ve sıcak muhallebi çörekleri beni çağırıyor. Midem yüksek sesle gurulduyor ve Hana iç çekiyor.

"Pekâlâ, önce yemek için durabiliriz," diyor.

O kadar heyecanlıyım ki ellerimi yumruk yapıp tezgahlara doğru koşuyorum.

Hana pirinç keki alıyor ve bir şişten özenle ısıyor. Ben...yemiyorum. Yarım düzine domuz çöreği alıyorum ve her birini bir ısırıkta bitiriyorum. Aynı umutsuz hapishane açlığı beni yönlendiriyor. Bir tabak kalamarlı kızarmış erişte ve bir vişneli kekten sonra nihayet doydum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra silah masasına geçiyoruz. Gardiyan üniformam çoktan gitmiş olsa da kılıcım hâlâ duruyor. Yine de yeterli değil. Hana iki keskin hançer, başka bir kılıç ve birkaç fırlatma bıçağı seçiyor. Yağmur yağarken ve ordu hareket halindeyken yol kesenlerin olacağı şüpheli ama çok da dikkatli olamayız. Çaresizlik insanları cesur yapar.

Bunu herkesten iyi bilirim.

Hana bozuk para cüzdanına bozuk para atar ve tekrar pelerininin içine sokar. Çantası kadife ve benim eskiden sahip olduğum çantaya şüpheli bir şekilde benziyor.

Pazardan ayrılıyor ve eşyalarımızı heybelere yerleştiriyorum. Umarım bir sonraki durağımız bir gezgin hanı olur.

"Şimdi nereye?" diye soruyorum.

"Kıyı Yolu'ndaki bir sonraki kasabaya o kadar da uzak değil," diyor. "Hava kararmadan oraya varmaya çalışmalıyız."

Sırılsıklam olduk, sıcak bir küvet ve kuru bir yatak iyi olurdu ama Qali'ye ne kadar çabuk ulaşırsak Sora ve diğer herkes için o kadar iyi olur. Atlarımıza binip yola devam ediyoruz.

At sürerken soğuk yağmur üzerime yağıyor, damlalar küçük bıçaklar gibi çarpıyor. Denizden gelen esinti durumu daha da kötüleştiriyor. Pelerinimi üzerime örtüyorum ve ufka odaklanıp tehlike taraması yapıyorum. Sahil Yolu'nun bu kısmı sadece gün ışığında gidilebiliyor ve o zaman bile tam dikkat gerektiriyor çünkü solumda Doğu Denizi'ne doğru beş yüz metrelik bir iniş var. Sora ve benim Gain'den ilk çıktığımız yumuşak yoldan çok farklı.

Keşke kız kardeşinin sözleşmesini yakmış olsaydım, Daysum şu anda hayatta olurdu. Ama nereye bakarsam bakayım bulamadım. Annem bile bulamadı.

"Fazla düşündüğünü duyar gibiyim," diyor Hana.

Gülümsüyorum.

"Ne hakkında?" diye

soruyor. "Daysum nasıl

öldü?"

Hana şaşırarak gözlerini kırptırıyor, sonra iç çekiyor. "Bilemiyorum. Görebildiğim kadarıyla şiddet yoktu. Üzerinde herhangi bir iz yoktu. Aşırı dozdan ölmüş olabilir ya da bana söylediğin doğruysa ve hastaysa doğal yollardan ölmüş olabilir." "Tanrı ruhunu korusun" diye eklemekten önce birkaç saniye geçti.

Hana dindar değil ama dua etmekten zarar

gelmez. "Tanrılar ruhuna rehberlik etsin,"

diye tekrarlıyorum.

Eğer adalet varsa, Daysum yeniden doğmadan önce üç yılını ikinci cehennem olan Elysia'da geçirecek. Aynı şey babam ya da amcam için geçerli olmayacak. Peki ya annem? Lord Yama onu nasıl yargılayacak?

"Annem sarayda mı?" diye sordum.

Hana'nın kaşları kalktı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum ama teyit etmedim."

Islak dizginleri kavıyorum. Annemin taşradaki villasına bir kartal göndermeliydim. Bir sonraki şehre vardığımızda bir tane göndereceğim.

"Nayo nazik olduğunu söyledi." Hana'nın sesi monoton ve ağzı eğik.

"Ama sen buna inanmıyorsun."

"Zalim olmadığına sevindim. Nayo onun tüm koğuşlara karşı sabırlı ama kararlı olduğunu söylemişti. Hatta sevgi dolu olduğuna inanıyordu, ama bence neler olduğunu bilen herhangi biri, eğer gerçekten iyi kalpli olsaydı, bununla yaşayamazdı."

"Nazik olmakla özverili bir insan olmayı karıştırıyorsun," diyorum. "Onlardan pek tanımıyorum."

"Ben de tanımıyorum." Hana iç geçiriyor, sonra denize bakıyor.

Sanırım annemin iyiliği babamı ihbar etmesini engellemişti. Ama aynı zamanda, kuşkusuz, kendi çıkarları içindi. Yusan'da kadınlar kendi topraklarına ya da unvanlarına sahip olamazlar. Seok tutuklansaydı, annem her şeyini kaybederdi. Asil ve zengin olarak yetiştirildi ve başka bir hayat tarzı bilmedi. Üstelik babamı hâlâ seviyor. Birinin dönüştüğü şeyi sevmesen bile onu sevebilirsin.

"Cehennem Krallığı." Hana dizginlerini çekti ve atını durdurdu.

Kılıcımın kabzasını kavrayıp etrafıma bakıyorum, bir pusu görmeye çalışıyorum. Ses tonundan kalbim hızla çarpıyor. Ama boş yol, yağmur ve denizden başka bir şey yok.

"Ne var? Ne oldu?" diye soruyorum.

Herhangi bir tehlike görmüyorum ama bu güvende olduğumuz anlamına gelmiyor. Doğu Denizi'ni işaret ediyor. "Bak."

Yağmur ve sis yüzünden görüş mesafesi ideal değil. İlk başta tek görebildiğim okyanusun koyu mavisi ve muson denizlerinin beyaz suları. Bunun dışında ufuk bomboş. Ama sonra gözlerimi kısıyorum. Denizde garip bir şeyler var.

"Bu..." Başlıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Olamaz.

"Sanırım öyle," diye fısıldıyor Hana. Heybesine uzanıyor ve bir dürbün çıkarıyor. Dürbünün içinden bakıyor ve dolgun dudakları aralanıyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Ne buldun?"

Ağzını kapatıyor, açıyor ve sonra nefes veriyor. Dürbünü uzattı. Ona şaşkın bir bakış attım. Niye böyle fırlattı?

Camı gözüme götürüyorum.

"Tanrılar."

Ben de öyle düşünmüştüm. Beyaz dalgalar aslında uzaktaki Weian gemileriymiş. Midem bulanıyor ve saymaya başlıyorum. Mavi yelkenleri dalgalanan ve beyaz gövdeleri dalgalanan doksan, belki de yüz tanesi dalgalarla savaşıyor. Eğer bu yeterince kötü değilse, en önde, donanmaya liderlik eden, ortasında siyah bir yılan olan kırmızı bir bayrak taşıyan beyaz bir tekne var.

Yelkenlerin geri kalanına bakıyorum ama rahip kralın gemisinin üç çatallı mızrağını göremiyorum. Ve bu... mor bir bayrak mı? Altın kartalın parıltısını yakalıyorum, bu da bir savaş gemisinin Khitan sancağını dalgalandığı anlamına geliyor.

Dalgalı denizler filoyu savuruyor ama Weian donanmasının kuzeyden geldiğinden ve kıyılarımıza çok yakın olduklarından eminim.

Yusan ve Khitan da onlarla birlikte. Ağzım kurudu.

Babam krallıklar arası bir savaşı tetikledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AERİ RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

T Batı kontu tuhaf bir adam. Sora onun bir sadist olduğunu söyledi ve bunu görüyorum, ama aynı zamanda rafine, pürüzsüz, ve şaşırtıcı bir şekilde çekici. O Yaşlı bir adam gibi yakışıklı, çöl çiçekleri ve sedir ağacı gibi kokuyor. Ama ağzının çizgilerinde zalimlik ve gözlerinde ahlaksızlık var. Royo'yla Rahway'de gece karnavalında gördüğümüz, müzik eşliğinde dans eden o güzel zehirli yılanlar gibi.

Tanrılar aşkına, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

En yüksek rütbeli kraliyet mensubu olarak devasa bir masanın başına oturdum. Sanırım tek parça bir tahta, ama eğer öyleyse, bu odayı onun etrafına inşa etmişler. Fallador sağımda, Kont Rune'un koltuğu ise solumda. Mikail onun yanında, sonra da Royo. Gambria ve Sora Fallador'un yanında. Hâlâ kırk kişilik yer var.

Mikail Qali'deki taht odasında ve ardından Khitan'daki ziyafet salonunda olanları paylaştı. Çok şey kaybettik, en çok da Mikail'i. Euyun'un ölümünü anlatırken biraz duraksadı, acısı duraklamalarında yankılanıyordu. Zaferin nihayetinde neye mal olacağını bilmiyorum ama buna değip değmeyeceğini merak etmeye başladım.

Mikail'in neyi açıklayıp neyi sakladığını görmek ilginç. Rune'un Fallador'un kraliyet ailesinden olduğuna inanmasına izin verdi ve Su Asası'ndan bahsetmedi. Anlattığı hikâye, Fallador'un

Rahway'de ortaya çıkmamızın şüpheli olmaması için zamanlama yaptı, ama bunun dışında çoğunlukla doğruyu söyledi. Amarth'ı dışarıda bıraktı ama bir bütün olarak oldukça inanılmazdı.

Bir kuşun kehaneti olmasa bile hikaye yalan gibi geliyor. Bu kadar şeyi atlatmış olmamız imkânsız gibi görünüyor ama yine de buradayız.

Bir hizmetkâr ona bir bardak daha likör doldururken Rune, "Artık üç kutsal emanetiniz var," diyor. "Ve diyarların hükümdarları, eğer hâlâ hayattalarsa, onlara sahip olduğunuzu biliyorlar."

Masadaki cömert gösteriye rağmen hiçbirimiz bir şey yemedik ya da içmedik. Hizmetçiler daha da fazla tatlı koyuyor. Küçük erikli kekler o kadar şirin ki bir tanesine uzanıyorum. Sora gizlice başını *hayır* anlamında sallıyor. Kolumu geri çekiyorum. Zehir için deneme şansı olmamıştı.

"İki kalıntı," diye düzeltiyorum.

Rune Mikail'in bastonunu işaret ediyor. "Wei'nin Su Asası ile birlikte üç. Onu tutması gereken kişi Fallador olsa bile, onu alabilmen beni etkiledi Mikail."

Kimse kıpırdamıyor ama nefesim kesiliyor. Nereden biliyor? Ne duymuş olabilir?

Tüm gözler Mikail'e kayıyor, o da tek omzunu silkerek kontun söylediklerini doğruluyor.

Sanırım onu uzun süre kandıramayacaktık. Ve hâlâ Fallador'un kraliyet ailesinden olduğuna inanıyor.

Rune gülümser. "Krallıklar size karşı birleşse bile ben sizin sadık müttefikiniz olarak kalacağım. Ama Veliaht Prens Euyn öldü, tanrılar ruhuna rehberlik etsin, peki şimdi tahta kim geçecek? Hatırladığım kadarıyla ilk yerine geçecek kişi oydu."

"Bir adamımız olduğunu düşünüyoruz," diyor Mikail. Tiyung'u kastediyor ama yine olabildiğince belirsiz. Eğer Seok krala, bu Tiyung'un özgür olduğu anlamına gelir, tabii...

"Bu gerçek bir soru değildi," diyor Rune. "Ben senin cevabımın."

Oda ölüm sessizliğine bürünür.

"Artık kral olarak ben ve müttefik olarak Gaya Prensi ile Yusan yüceliğin yeni seviyelerine ulaşabilir." Rune başını Fallador'a doğru eğiyor ve sonra gözleri bana kilitleniyor. "Kraliçem olarak seninle tabii ki."

Ne? Kraliçesi mi? Kan yüzümü terk ederken yanaklarım karıncalanıyor.

Royo öksürmeye başladı. Yanlış şekilde yutmuş. Yüzü kızarır ve bir bardak suya uzanır, ama sonra daha iyi düşünür ve

koluna doğru öksürmeye devam eder. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

İyi ki pastayı yememişim, yoksa ben de boğulacaktım. Az önce batı sayımını doğru mu duydum? Gerçekten benimle evlenmeye niyetli mi? Kızı olacak kadar genç biriyle mi? Donuyorum, parmaklarım buz tutuyor.

Sora'nın menekşe rengi gözleri kocaman, dümdüz karşıya bakıyor. Gambria'nın yüzü kötü bir koku almış gibi çarpık. Fallador çabucak tepki verdi ama tekrar hoş ve etkilenmemiş haline döndü.

"Sanırım kontesin bu plana bazı itirazları olabilir," diyor Mikail yumuşak bir sesle.

Rune parmağını kadehinin kenarında gezdiriyor. "Ah, ama sizi son gördüğümünden beri Ruhlar Yolu'nda yürüdüğü için bunu yapamaz."

Oh güzel. O bekâr.

Kontun sahip olabileceğini düşündüğüm onca koşul arasında bunun geleceğini tahmin etmemiştim. Gözlerindeki hızlı kaymaya bakılırsa Mikail de görmemişti. Royo'nun kesinlikle görmediğini biliyorum.

Ama Rune az önce yardımı için başlangıç fiyatını belirledi ve bu taht. Yardımına ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyor ve karşılığında krallığı istiyor. Bunu beklemeliydik.

Ve şimdi bir cevap istiyor.

"İlginiz beni oldukça şaşırttı ve gururumu okşadı," diyorum. Sora gibi konuşmak için elimden geleni yapıyorum, bir yandan da odadan kaçmamaya çalışıyorum.

"Bu bir mantık evliliği olacak Majesteleri," diye ekliyor, sonra gözlerini indiriyor. "Yine de hoşunuza gidecektir."

Coju yudumlarken ağzının köşesi kalkıyor.

Royo'nun boynundaki damarın zonkladığını neredeyse buradan hissedebiliyorum.

"Bunu düşünmek zorundayım lordum," diyorum. Mikail'le göz göze geldim ve hemen çenesini eğdi. Bu doğru cevaptı.

"Karşılığında bizimle ittifak kuracak, Seok'u öldürmemiz için bize adam ve mühimmat mı vereceksiniz?" Sora öne doğru eğilerek soruyor.

Rune başını sallar. "Onu tahttan başka nasıl indirebilirim ki güzelim? Öylece tahttan feragat etmeyecektir. Bizim gibi insanlar geri adım atmaz."

Yusan tarihinde sadece bir kez tahttan çekilme oldu. Herkesin söylediğine bakılırsa, Seok'un ikinciye yapacağından şüpheliyim.

Rune'un ne istediğini düşünüyorum, tüm istediklerini, o sırada kapıda bir hizmetçi beliriyor. Rune'un gözleri sola kayıyor ve sonra

Hizmetçi ortadan kayboluyor. Neredeyse gece yarısı buraya başka biri geldi. Rune'un görmemizi istemediği biri.

"Eminim hepiniz yolculuklarınızdan yorgun düşmüşsünüzdür," diye devam ediyor. "Ve görünüşe göre açlıktan ölüyorsunuz." El değmemiş tüm yiyecekleri işaret ediyor. "Burada güvende olduğunuza ve hoş karşılandığınıza dair söz veriyorum. Dinlenin ve şartlarımın kabul edilebilir olduğunu varsayarak yarın planlarımıza başlayalım. Bu arada hizmetkârlarıma banyolarınızı hazırlamalarını ve sandıklarınızı almalarını söyleyeceğim."

"Bavullarımızı yine yanlış yere koymuşuz galiba," diyor Mikail. "Berbat hamal hizmeti."

Rune bu gece duyduğu en üzücü şeymiş gibi iç geçiriyor. "Sabah tarzilerimi ve dikişçilerimi göndereceğim."

"Çok cömertsiniz," diyor Fallador.

Rune gülümser. "Elbette. Biz burada arkadaşız ve ben arkadaşlarıma ve sevgililerime iyi davranırım." *Sevgililer* derken bana bakıyor ve Royo'nun bayılabileceğini düşünüyorum. Ben de onun çok gerisinde değilim ama belli etmemeye kararlıyım.

Kont içkisini yudumluyor ve bizi aceleye getirdiğini hissetmeme rağmen oturmaya devam ediyor. Tahtı ne kadar çok istediği düşünüldüğünde, dinleyicileri çabucak bitirmesi garip. Belki de üzerinde uyumamızı istiyor, ama bu doğru gelmiyor. Büyük ihtimalle daha önce hizmetçiyle yaptığı konuşmayla bir ilgisi var.

Hiçbirimiz kıpırdamayınca sonunda ayağa kalktı. "O zaman size iyi geceler dilerim.

Detayları gün ışığında halledeceğiz."

Tam kalkmak için masadan kalkarken, yemek odasına açılan kemerin altında altın rengi elbiseli, kesinlikle muhteşem bir kadın beliriyor. Cidden, bu kadın Sora'dan daha güzel olabilir ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Sora'dan bir ya da iki santim daha kısa ama kum camı şeklinde bir vücuda ve sıcak kahverengi bir tene sahip. Simsiyah saçları bana Güney Denizi'ni hatırlatan yumuşak dalgalar halinde dökülüyor ve gözleri zümrüt yeşili.

Hepimiz kadından Rune'a bakıyoruz. İşte görmemizi istemediği kişi bu.

Boğazını temizliyor. "Seçkin konuklarım. Size en yeni fahişem Jeul'lu Misha'yı takdim edebilir miyim?"

Sora su bardağını devirdi. Masadan yuvarlanır ve yerde paramparça olur.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

W Cehennem Krallığı'nda Sun-ye'nin burada ne işi var? Kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor. Ağzımı açıyorum ama sonra fark ediyorum ki onu, gerçekte kim olduğunu ifşa edersem öldürülecek. Zehir okulunda arkadaş değildik ama onun öldüğünü de görmek istemiyorum.

"Sen iyi misin?" Rune bana soruyor.

"Özür dilerim." Yüzümün kızarmasına izin veriyorum ve bir hizmetçi kırıkları temizlemek için acele ederken yoldan çekiliyorum. "Kendimde değilim. Bugün erken saatlerde Mikail bana kız kardeşimin vefat ettiğini söyledi. Bu haberi iyi karşıladığımı sanıyordum ama öyle değilmiş. Biri bana makyaj odasını gösterebilir mi?"

Sun-ye rol yaptığından emin olduğum nazik ve endişeli bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu taraftan gelin."

Onayını almak için Rune'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Hazır olduğunuzda bir hizmetçi size odanızı gösterecek."

Başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Sakince kemerli geçide yaklaşırken zihnim telaşla dolup taşıyor. Sun-ye gülümsüyor ve sonra birlikte tonozlu koridorda sessizce yürüyor, duvar halılarının ve tabloların yanından geçiyoruz. Adımlarımız bir kelebeğin kanatları kadar hafif. Madam Iseul bize iyi öğretmiş.

Bir koridordan dönüyoruz ve Sun-ye yine sahte bir gülümsemeye bir kapıyı işaret ediyor. Kapıyı açıyorum ve sonra tuvalet odasına giriyorum. İçeri girerken kolumdaki hançeri avucumun içine bırakıyorum.

Kapı kapanıyor. Sun-ye beni itiyor, ben de onu çekiyorum. Yıldızlı duvar kağıdına yaslanıyoruz, birbirimizden bir nefes uzaktayız. Saçlarını avuçlamıştım ve bıçağım boğazındaydı. Onun bıçağı da benim boynumun yanında. İkimizden biri bir santim kıpırdarsa, öldürürüm.

Gülümsüyorum. "Sun-ye."

"Burada ne yapıyorsun Sora?" diye soruyor dişlerinin arasından.

Onu son gördüğümünden daha güzel, pahalı parfümler sıkıyor ve kan istiyor.

"Bu uzun bir hikâye. Ben de sana aynısını sorabilirim."

Yeşil gözleri benimkileri takip ediyor. Hana en zekisiydi ama Sun-ye açık ara en acımasızıydı. "Onun için burada değil misin?"

"Hayır. Ama senin olduğunu varsayıyorum."

Başka tarafa bakmıyor. Bu yeterli bir onay. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu büyük bir işaret."

"Seok bunu yaparsam Rayna'yı serbest bırakacağına söz verdi," diyor Sun-ye.

Rayna onun kız kardeşi, yani ikizi. Bu da onu yirmi üç yaşında ve Seok'un vesayeti altında tuttuğu son kardeş yapıyor. Karısı tarafından görev ve zahmet olmaksızın eğitildikleri cennet gibi bir hayat yaşadıklarını iddia ediyor. Tabii ki, her an kız kardeşlerini kaybetme ve zevk kölesi olarak satılma endişesi yaşadıklarından bahsetmeyi unutuyor. Ama bu onun için sadece küçük bir ayrıntı.

Rune'u öldürmek için en sevdiğini riske attığına göre çaresiz olmalı. Öte yandan Rune kalan son kont, yani Kral Joon gerçekten öldüyse taht için son rakip.

"Burada olduğumu bilmiyor," diyorum.

Sun-ye kolunun göğsümdeki baskısını hafifçe azaltıyor, vahşi bir hayvana yaptığınız gibi tepkimi test ediyor. Ben de onun gür saçlarını tutuşumu yavaşça gevşetiyorum.

"Bana da benzer bir teklifte bulundu," diyorum. "Beni Kral Joon'u öldürmeye gönderdi ve başarısız olunca Daysum'u sattı."

Bakışları benimkileri yokluyor, bir yalan, bir ifşa arıyor. Bakışlarını tutuyorum.

"Özür dilerim, Sora." Sesinde duygu yok ama bunu kastettiğini biliyorum.

"O... O Ruhlar Yolu'nda yürüdü," diyorum.

Bunu Sun-ye'ye söylemekle ilgili bir şey gerçeği özümsememi sağlıyor. Gözlerim yanıyor ve burnumu çekiyorum. Kız kardeşim öldü. Uğruna yaşadığım her şey. Çektiğim her şey, yaptığım her şey ve hepsi boşa gitti çünkü başarısız oldum. Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Damlalar boynuma düşerken çenemi yukarıda tutuyorum.

Sun-ye beni serbest bırakıyor ama hançerini çıkarmıyor. Şaşıyorum ama ben de aynısını yapıyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyor.

Başımı sallayarak yüzümü siliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Rayna'ya bir şey olsaydı ben de aynı derecede kötü hissederdim. Hepimiz aynı baltanın altında yaşadık, sevdiklerimizin üzerine düşmesini bekledik. İlk yıldan sonra hiçbirimiz yaşayıp yaşamadığımızı umursamadık. Sadece kardeşlerimiz için yaşadık. Şimdi geriye kalan tek şey intikam.

Sun-ye ve ben hemen kendimizi düzelttik - Madam Iseul'un derslerinden bir diğeri: her zaman mükemmel görünmek.

Sun-ye aynaya, "Rayna'nın yolda yürümesinin daha iyi olacağını düşündüğüm anlar oluyor," diyor. "Ama sahip olduğum tek şey o. Ben... Ben onu kaybedemem."

Sun-ye'nin hiç olmadığı kadar açık. Bu bir numara mı? Belki, ama ne amaçla? Onu ifşa edersem ölür, bunu ikimiz de biliyoruz. Hayır, büyük ihtimalle bu duygulara yabancı olan birinden gelen bir sempati.

"Daysum nasıl geçti?" diye soruyor.

"Emin değilim ama onu Sterling'e sattı."

Sun-ye yanağındaki kasın seğirmesi dışında bir tepki vermiyor. Lord Sterling'in nasıl bir adam olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyor. Daysum kurtların önüne atılmıştı. Ama sonuçta nasıl ölmüş olursa olsun, suçlu Seok'tur. "Tehditlerini her zaman yerine getirmiştir."

Pek bir tepki sayılmaz ama ondan beklediğimden fazlasıydı. "Seni ne zaman gönderdi?" diye sordum.

"Yaklaşık üç hafta önce." Parmaklarını mükemmel saçlarında gezdiriyor. "Beni çalışma odasına çağırdı ve bana bu anlaşmayı teklif etti - Rune'u öldürürsem benim ve Rayna'nın özgürlüğü. Geçen hafta buraya geldim ve önce gözlemladim. Ama kontla tanışmam uzun sürmedi. Bu adamlar asla uzun sürmez."

Erkekleri benden daha çok seviyor ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Sun-ye benden daha etkili bir katil. Daha iyi maaş alıyordu ve güneyin koruması dışında -Gaya'ya kadar uzandığı söyleniyor- notlar alıyordu. Zehir okulunda.

kirası ödendikten sonra bile Seok için cinayet işlemeye devam edeceğini iddia etti. Biz gençken Seok'a babası gibi bakıyordu, Seok bebekken ölmüştü. Yine de, en son bildiğim kadarıyla, meblağın yarısına gelmişti. Batıda olması onun için sürpriz değil ama bir şeyler yolunda gitmiyor.

Ona bakıp bir şeyler söylemeye çalışıyorum. "Eğer Rahway'e bir hafta önce geldiyse, Rune neden hâlâ hayatta?"

Sun-ye iç geçiriyor. "Ne yazık ki şartlar önce onu ve işlerini izleyecek kadar yaklaşmamı gerektiriyordu. Bana işaret verilene kadar rapor vereceğim. Bu rapor sonunda bir şeyleri değiştirebilir." Kırmızı dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Belki de onu yemek salonunda ifşa etmeliydim.

"Hiçbir şey rapor etmeyeceksin." Rujumu rahatça düzeltiyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Hayır mı? Çok iyi arkadaş olduğumuz için mi?" Ses tonunda hem nefret hem de incinmişlik var. Şaşırarak ona doğru dönüyorum.

"Hayır, bana öyle acıyan bakışlar atma Sora," diyor. "Daha önce benimle hiç uğraşmadın. O ölene kadar sen ve Hana dünyaya karşıydınız."

Bu doğru değil. Başlangıçta hepimiz Sun-ye ile arkadaş olmaya çalıştık ama o Seok'a bağlandı ve hepimizden nefret etti. Öfkesi hâlâ yanlış insanlara yönelmiş durumda ama okulda geçirdiği onca yıl boyunca bunu bir kez bile anlamadı, dolayısıyla bu gece onu ikna edebileceğimden şüpheliyim.

"Dünya bize karşı." Ona ve kendime bir işaret yapıyorum. "Pier hâlâ yaşıyor mu?"

Aşık olduğu teslimatçı çocuktur. Hana ve benim sırrımızı sakladığımız sürece sakladığımız kişi. Onları ormanda birlikte tesadüfen bulduk ama Sun-ye o zamana kadar bizi zaten biliyordu. Yıllarca karşılıklı garantili bir yıkım oldu, arkadaşlık değil.

Nefes alıyor. "Biliyor. Hana'nın öldüğünü duyduğuma üzuldüm." O öyle değil. Yeşil gözleri fiskiyeli havuzlar kadar berrak.

Ben.

"Böyle bir duyguya sahip misin ki?" İç çekerek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz, hayır. Bu duyguyu nasıl taşıyorsun gerçekten bilmiyorum.

yaptığınız her şey. İzlemek bile yorucu."

"Bu noktada, sadece Seok'a işkence etmek ve onu öldürmek için devam ediyorum. Ondan sonra ne olacağı umurumda değil."

Dönüp bana bakıyor, mükemmel kaşlarında hafif bir kırısklık var. "Bu durumda, belki raporum boş olur."

Ciddi olup olmadığını test etmek için kaşlarımı kaldırıyorum. Gerçeği anladı mı?

Fikrini mi değiştirdi?

Avucunu uzattı. Silah yok. Haçerimi kolumdaki yerine geri koyuyorum ve sonra elini sıkıyorum.

Şimdilik müttefikler.

ON ALTINCI BÖLÜM

TIYUNG SAHİL YOLU, YUSAN

T Sıcak banyolar, kuru yataklar ve sıcak yemekler tam da ihtiyacımız olan şeylerdi. Ama gün ağarırken Qali'ye doğru yola devam ettik. Saraya ulaşmak günler sürer. Kasabadaki ahırda bir at arabası aradık ama şaşırtıcı değildi, Hepsi muson mevsiminde kiralanmış.

Hana ata binerken hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor, her zamanki gibi büyüleyici bir güzelliğe sahip. Yüz hatları Sora'dan farklı; Sora'nın daha narin olduğu yerde o daha uzun ve kıvrımlı. Babam, her erkeğin zevkine uygun bir zehirleyici ahırına sahip olacağını düşünerek eşsiz güzellikler aradı. Sadece üçünün hayatta kalması onu hayal kırıklığına uğratmış olmalı.

Onca işkence, parçalanmış onca aile, sırf gücünü koruyabilmek ya da arttırabilmek içindi. Bir gün anlayacağımı söylemişti. Bunun olmadığı bir hayat yaşamayı hedefliyorum.

Arada bir Hana dürbününü çıkarıyor. Weian gemileri artık görünmüyor ama bizim gibi onların da kıyıda aşağıya doğru devam ettiklerini biliyorum. Umarım yanılıyordur - gerçekten Wei'ye geri dönüyorlardır - çünkü krallıklar arasında çıkacak bir savaş Yusan için felaket olur.

Bu düşünceyle dizginlerimi sıktım. Kral Joon hayattaysa ve Ölümsüz Taç hâlâ elindeyse, babam ölecek. Orası kesin. Ancak Qali Palace'ı ele geçirmiş birine ulaşmak, başarmaktan daha kolay. I

Kral olsun olmasın, kimsenin Qali'yi başarıyla kuşattığını sanmıyorum. Bu da bir savaş olacağı ve binlerce insanın öleceği anlamına geliyor.

Babam bundan kaçınmak için teslim olur muydu? Hayır, kesinlikle teslim olmaz. Başkalarının hayatını ya da ölümünü umursamadığını defalarca kanıtladı.

Öksürüyorum ve yağmurun verdiği endişe verici bir ürpertiyle tekrar titriyorum. Hana hiç de kötü görünmüyor ama belki o da Sora gibi kuzeydoğuludur. Gerçek şu ki, bilmiyorum. Hayatımı kurtaran kadın hakkında temel bilgilerden yoksunum.

"Aslen nerelisin?" diye soruyorum.

"Oh, hayır. Havadan sudan konuşmayalım, Tiyoung. Sinirlerim bunu kaldıramaz," diyor Hana. Ona bakıyorum. "Senin hiç sinirin yok ki."

Dudakları kıvrılıp sırtıyor. "Şaşıracaksın. Ben batıdaki küçük bir kasabadanım. Baban tüm diyarda zehirli bakireler olacak kızlar aradı. Beni bulduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünsene."

"Batıda nerede?" diye sordum. "Annem Yew Nehri'ndeki Pact'tandı."

Pact teknik olarak batıda olsa da nehir güney sınırını belirliyor.

"Batıya doğru," diyor Hana. "Neredeyse Tangun Dağları'nın eteklerinde."

Başımı sallıyorum. "Sora ve Khakatanlar gibi."

Bu isim karşısında hafifçe ürperiyor ve sonra omuzlarını düşürüyor. "Dağ olmaları ve ikimizin de fakir büyümesi açısından benzerler. Ama benim iklimim onunkinden daha kurak, daha çöldü. Benim kasabam neredeyse Fallow'a yakındı."

Yoksulluk çoğu aileyi çocuklarını babama satmaya zorlamış ama Sora'nın babası Seok tüm aileyi öldürmekle tehdit etmiş. Kılıçlar çekildikten sonra babam bana arabanın yanında beklememi söyledi. Daha sonra elinde senetler ve kızlarla dışarı çıktığında hâlâ şaşkınlık içindeydim. Ne olduğunu sorduğumda, bütün erkeklerin satın alınabileceğini, sadece miktarın önemli olduğunu söyledi.

Bana hep ters gelmişti. Babası onları elinde tutmaya çok kararlıydı ama belki de Seok haklıydı. Belki de herkesin bir bedeli vardır.

Hana'dan bir hakaret bekliyorum. Ailemden bahsedilince kaçınılmaz olarak bir hakaret geliyor ama o gelmiyor.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Ağzımdan kaçırıyorum. Kan yanaklarıma hücum etti. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

İç geçirdi. "Sanırım senin samimi olduğunu fark ettim."

Daha dik oturuyorum, bu iltifat beni neşelendiriyor. "Tamamen işe yaramaz değilsin o zaman?" Bir kaşını kaldırıyor. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Göğsümde bir his kabarıyor - dostluk ihtimali. Idle'dan kaçtığımızdan beri Hana bana ısındı ve onun fikrini biraz değiştirdim. Ama içimden bir ses bana sadece kardeşini kurtardığım için yardım ettiğini hatırlatıyor. O aslında bir arkadaş değil. Mikail, Euyn, Royo ve Aeri'ye kadar hiç arkadaşım olmadı. Hana bana borçlu kalmak istemediği için hesaplaşıyor ama hiçbir şey yapmasına gerek yok.

"Özür dilerim," diyorum.

Bana dik dik bakıyor. "Ne için?"

"Sana, Nayo'ya, Sora'ya ve Daysum'a yapılanlar için. Ve diğerlerine. Daha güçlü ve cesur olmalıydım. Babamı durdurmalıydım."

Nefes alıyor ve eyerinde kendini ayarlıyor. "Kendini övme, Tiyoung. Her şey başladığında sadece bir çocuktun ve yetişkin bir adam olarak çoğunlukla işe yaramazsın. Babanı durduramazdın. Ve onun yanlışlarını düzeltmek için büyük adımlar attın. Suçlanacak kişi sen değilsin."

Elimde değil. Sırıttım.

Gözlerini devirip başka tarafa bakıyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve bu göğsümdeki ağırlığı hafifletiyor.

Belki kefaret istiyorum, ama arzu edilecek daha kötü şeyler de var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AERİ RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Sora'nın yatak odasının salonunda bize katılması biraz zaman aldı. O kadar uzun süredir ortalarda yoktu ki endişelenmeye başlamıştım ama iyi görünüyordu. Zarif bir şekilde bize doğru yürüyor, parıldayan inci elbisesi içinde inanılmaz güzel. Belki de ben daha önce yanlış. Belki de Rune'un yeni fahişesinden daha güzeldir.

Altı hizmetçi, altı yatak odalı sütlerin dışında duruyor. Royo bir kez daha benimle aynı odayı paylaşmayacak. Kontla evlenmeyi düşüneceğimi söylediğimden beri yüzüme bakmadı. Kızgın ama bu yeni bir şey değil. Benden ne söylememi bekliyordu, gerçekten bilmiyorum.

Hayır, üzgünüm, kalbim benimle konuşmayan güçlü adama ait. Çok saçma.

Babam yaşında biriyle evlenmek istediğimden değil, ama açıkça reddetmek tehlikeli olurdu. Yine de Royo'ya bunu söyleyemiyorum çünkü benimle konuşmuyor.

Hayal kırıklığım ayağımı yere vurana kadar devam ediyor. Beş kişi de dönüp bana bakıyor. Sanki başka bir şeye bakıyorlarmış gibi arkama bakıyorum.

"Ona güvenebilir miyiz?" Gambria fısıldıyor. Yusanca konuşuyor, bu yüzden geri kalanımızın onu anlamasını istiyor. Aksi takdirde Mikail'le Gayan dilinde konuşuyor. Oradan buradan parçalar topluyorum ama yaşlı Gayan karmaşık bir dil.

"Yıldızlar, hayır," diyor Mikail. "Rune bizi kullanabileceğini düşünürse öldürmez. -Ve kesinlikle yapabileceğine inanıyor. Ama herkes silahlı uyumalı.

davası."

Sora ve ben birbirimize baktık - bu hiç de iyi değil. Böyle bir arazide zaten bir adam öldürdüm. Umarım ikincisi olmaz.

Herkes koridorda oyalanıyor, ayrılmaya isteksiz. "Çiftler halinde mi uyuyalım?" Sora soruyor.

Mikail çenesini sıvazlıyor. "Fena fikir değil." "Ben Mikail'i alacağım," diye ağzından geçirir Royo.

Sora bütün vücudunu ona doğru çevirir. Fallador başını öne eğir. Gambria kaşlarını çatıyor. Acımıyormuş gibi davranıyorum.

"Tamam..." Mikail yavaşça söylüyor. "Sora, yine Aeri ile aynı odayı paylaşmak ister misin?"

Sora başını sallar. "Elbette."

"Pekâlâ, anlaştık o zaman. Odalarınızı seçin."

Sora ve ben ortadaki yatak odasını aldık. Mikail ve Royo sağımızda, Fallador ve Gambria solumuzda.

Royo olmasa da, yine Sora ve ben olduğumuz için memnunum. Kapıyı arkamızdan kapatırken sıcak bir güven duygusu göğsümü dolduruyor. İkinci kattaki bu oda çok yüksek tavanları, geniş pencereleri ve çöl gecesi için mermer şöminesiyle görkemli. Krem rengi duvarlarda ayrıntılı bir kristal avize ve yaldızlı paneller var.

"İlginç bir akşamdı," diyor Sora. Ben gülüyorum.

"Rune hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Sora bir nefes alıyor. "Çok fazla." Önce duvarlara, sonra da kapıda bekleyen hizmetçiye bakıyor. "Banyodan sonra konuşalım mı?"

Başımı sallıyorum. Oda hizmetçileri onu banyoya kadar takip ediyor ve Sora güvenlik için kapıyı açık bırakıyor. Sonunda yalnız kalınca pelerininimden fırlatma bıçaklarını çıkarıp yastıkların altına, şilte ve çerçevenin arasına sıkıştırıyorum. İşim bittiğinde yatağın üzerine oturup bir hançeri döndürerek herhangi bir ses ya da tehlike işareti bekliyorum.

Yaklaşık on beş dakika sonra Sora beyaz bir bornoz giymiş, saçları türbanlı bir şekilde dışarı çıkıyor. Tanrım, saçları yokken de çok güzel. Bu nasıl bir adaletsizlik böyle?

Hizmetçiler küveti boşaltıp yeniden dolduruyor ve sıra bana geliyor. Bıçağımı Sora'ya veriyorum ve içeri giriyorum. Tatlı su o kadar sıcak ki fayans kaplı banyoda buhar yükseliyor. Gül ve lavanta kokuları banyo ile birlikte köpürür. Küçük

Çiçek şeklindeki sabunlar küvetin kenarına dizilmiş. Gülümsüyorum, neşeyle doluyorum.

Bir hizmetçi soyunmama yardım ediyor ve sonra ayaklı küvetin eğimli duvarına yaslanıp rahatlıyorum. Kız saçlarımı yıkarken omuzlarımdaki gerginlik gevşiyor. Sora bana bir şey olmasına izin vermez. Burada güvendeyim.

Diğer kadın elinde bir süngerle yanıma geliyor. Benzerliği görüyorum. Anne kız olduklarını düşünüyorum.

Onlar beni yıkarken, bu kraliyet muamelesine alışabileceğimi fark ediyorum. Joon öyle olmadığına karar verene kadar bu benim doğuştan hakkımdı.

Batı kontu kraliçesi olmamı istiyor, Sora ise tek başıma yönetmemi. İkisini de istemiyorum ama ikisi arasında Royo'yla yılan tahtında oturmayı tercih ederim...

Sertçe yutkunuyorum, nasıl herhangi biriyle aynı odada kalmak istediğini düşünüyorum.

Ben

Bu noktada kral eşinden ziyade saray soytarısı olmayı tercih eder. Dalgın bir şekilde parmaklarımı küvetin kenarına vuruyorum ve yüzüğüm klangı. Hizmetçi kız duraksıyor. Genç, belki on dört yaşında ve bunu fark etmemiş gibi davranamayacak kadar deneyimsiz. Rune'un bile kalıntıya nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum. Ellerimi suya daldırıyorum. Kendimi yıkamalıyım, özellikle de artık tılsım bir kolyede asılı değil, benimle kaynaşmışken. Kız kafa derime masaj yapmaya devam ediyor ama az önceki rahatlığım gitmiş.

Banyomu bitiriyorum ve kız beni tıpkı Sora'nın gibi beyaz bir bornoza sarıyor. Zavallı Sora. Daysum hakkında ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyorum ve belki de hiçbir şey söylememeliyim, çünkü o derin bir inkâr içinde. Şu anda bunu özümsememesi onun için en iyisi. Hepimiz ilerliyoruz çünkü geri dönüş yok.

Yatak odasına girdiğimde Sora'nın tüm perdeleri kapattığını fark ediyorum. Saçları kurumuş ve neredeyse beline kadar inmiş.

"Çok ferahlatıcı, değil mi?" Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

Başımı sallıyorum. Kutsal emanetleri göstermemem gerektiğini fark etmeden önce öyleydi. "Evet, ama şimdi gerçekten uyku var."

"Benim de."

Odada sadece bir yatak var ama pelüş, ipekler ve satenlerle kaplı ve üç normal yatak büyüklüğünde. Ben sol tarafa geçiyorum, Sora da sağ tarafa kayıyor. Bu tarafı seçtim çünkü bu şekilde yüzünü bana dönerse beni duyabilecek.

Gri arşıflar yumuşak bir saten. Bacaklarımı bulutlar gibi sarıyor. Ben yan yatıyorum, Sora da birkaç adım ötede aynı şeyi yapıyor.

"Bu gece nereye kayboldun?" diye sordum. "Gerçekten makyaj odası mıydı?"

Sora sessizce ışıkları söndürmek için avizeyi indiren hizmetçilere bakıyor. Yağ lambalarını komodinlerimizin üzerinde bırakıyorlar. Her ne ise, Sora bunu onların önünde söylemek istemiyor.

"Bu çok uzun bir hikâye. Yarın mı?" Sora soruyor. "Elbette."

Esniyorum. Uzanana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim bile. Yine de günüm Gaya'da bir kaçırma girişimiyle başladı ve bir kontun evlilik teklifiyle sona erdi. Çok fazlaydı.

Hizmetçiler gittikten sonra kandilleri söndürdük. Düşünceler zihnimde çalkalanıyor. Ona bir şey, herhangi bir şey söylemem gerekiyor.

"Sora?" Gözlerim karanlığa alışırken fısıldıyorum.

"Mm-hmm," diyor.

"Seni seviyorum ve Daysum için gerçekten üzgünüm," diyorum.

Yatağa uzanıyor ve elimi tutuyor. "Teşekkür ederim, Aeri. Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika sonra Sora uyuyor. Sürpriz, sürpriz, nazikçe uyuyor, oyuncak bebek gibi görünüyor ve salyası bile akıyor.

Ugh.

Uyanık yatıyorum. Uykunun beni sertçe vurmasını bekliyorum. Onun yerine düşüncelerim Royo'ya dönüyor - kayıkta uyandığımda nasıl görüldüğü, beni kurtarmak için hana nasıl koştuğu ve bu gece kont teklif ettiğinde nasıl boğulduğu. Çok yakınımda ama sürekli ulaşamayacağım bir yerde. Tam burada olan birini özlemek berbat bir duygu. Beni önemsedini biliyorum ama bana güvenmezken bu yeterli mi? Keşke farklı hissetseydi ama yine de onunla ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdin. Bizi ayıran özellikler aynı zamanda onun sevdiğim yönleri.

Yani bu berbat bir şey.

İç çekiyorum, yorganın altında kayıyorum. En azından yarın daha basit olacak. Belki de.

Gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışıyorum. Odada nefes alan üçüncü bir kişi olduğunu fark ettiğimde neredeyse uyumak üzereydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

ROyo garip bir yatak arkadaşı. Euyın bizi Cehennem Krallığı'ndan görebilseydi kafası çok karışırdı.

Bornozumu çıkarırken kendi kendime gülümsüyorum. Kıskançlığı ve komploları arasında, Royo'nun olduğu kadar onun da bu konuda bir mizah anlayışı olabilirdi. Ama aslında komik.

Royo ıĢığını söndürdü ve sert bir tavırla yatağın diğer tarafına geçip yaklaĢık bir metre öteden çarşafı kendi etrafında katladı. Yerde yatacağı ama ona evcil bir hayvan gibi yatağın ayak ucunda kalabileceğini belirttim. Ve işte buradayız.

Belli ki geceyi Aeri'yle geçirmekten kaçarken odayı paylaşmanın lojistiğini düşünmemiş.

Su Asası'nı yatağın altına yerleştiriyorum. Yumuşak şiltenin üzerine oturduğumda, buraya en son ne zaman geldiğimi hatırladım. Euyın'u benimle birlikte gardırobun içine çekmiş ve suikast planımızı hazırlamıştım, sonra da onu yatağa yatırmıştım. Benden kesinlikle bir metre uzakta değildi, sanki son bronz mun'ıymış gibi kenara sarılmıştı. Royo, Aeri'nin aldatmacasını bırakabilseydi onun yatağında çok daha rahat ederdi. Ve bırakmalı da. İnsanlar yalan söyler. Bizler zayıf, kusurlu yaratıklarız. İnsan olmayı birine karşı kullanmak aptalca görünüyor.

"Biliyor musun, geçmişe takılıp kalmanın hiçbir faydasını görmedim," diyorum Royo'nun arkasından. "Şu anda var olmamızın bir nedeni var."

Homurdanıyor.

"Onu affetmeyi düşünmelisin," diyorum. "İmkânsız bir durumdu."

Bıkkın bir iç çekişle yatağın üzerine yığılıyor. "Neden herkes bunu söyleyip duruyor?" Yumruğu bir gümbürtüyle yatağa iniyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Haklısın. Elbette herkes objektif davranmıyor ve olayları doğru gören tek kişi sensin."

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor, sonra bir elini yaralı yüzünde gezdiriyor. "Beni incitti," diyor tavana doğru.

O kadar yalın, çığ ve beklenmedik ki kalbim sıkışıyor. "Bu duyguyu anlıyorum," diyorum.

Gözleri yüzümü arıyor ve bakışlarını tutuyorum. Aramızda konuşulmayan kelimelerde Euyn'un ölümü ve benim ona karşı karmaşık duygularım var. Onu incittim. O beni hayal kırıklığına uğrattı. Birbirimizi çok aldattık ve şiddetle sevdik. Aynı anda hem çok fazla hem de çok az affettik. Herhangi birini sevmek karmaşıktır; bir Baejkin'i sevmek ise tam bir karmaşa.

Ama saf mutluluk anları da vardı. Ailor'la büyürken bile mutluluk saf değildi çünkü Gaya her zaman ufuktaydı. Limonlu keklerin ve masalların tatlılığıyla birlikte Kan Festivali'nden sağ çıkmanın ekşiliği de geliyordu. Evin ulaşılabilir olması. Ama Euyn ile kendimi, aşık olmanın insanı tamamen içine çektiği şekilde kaybedebiliyordum. Sadece seks değil, birini sevmenin ruhlarınızı birbirine bağlayan doymak bilmez yolu.

Ve şimdi, demir atmış durumdayım.

"Biliyorsun, alemlerin hiçbirinde çok az mutluluk var," diyorum. "Eğer biraz bulduysan, ona tutunmak için daha iyi bir iş yapardım."

Royo iç çekmekle homurdanmak arasında bir sesle karşılık veriyor.

Gerçekten, onda ne buluyor? Bir şeyler olmalı, çünkü Euyn da Royo'dan hoşlanıyordu. Ona güveniyordu ve o kolay kolay kimseye güvenmezdi, bana bile. İnsanlar güven olmadan aşkın olamayacağını söylerler, ama kalbinizi elinde tutan birinden daha savunmasız olamazsınız. Onlara sorgusuz sualsiz güvenmek aptallık olur.

Sanırım özümde Royo'dan farklıyım.

"Bu Rune denen adam onunla evlenmek istediği konusunda ciddi mi?" diye soruyor tereddütle. Yanıt vermeme beklerken tüm vücudu geriliyor. Cevabı istemiyor ama bilmek istiyor.

"O tamamen ciddi," diyorum. "Onunla evlenmek, Seok'un çok üstünde bir meşruiyetle tahta çıkmasını sağlayacak. Ölümsüz Taç'ı oğluna devredinceye kadar giyecek."

Rune ile görüştüktan sonra Fallador, Aeri ile evlenmeyi de düşünmem gerektiğini fısıldadı. Aşk için değil ama ittifak için. Haklı olduğu bir nokta var. İki krallığın kraliyetini birleştirecek, özgür bir Gaya'yı garanti edecek ve bize güvenlik sağlayacaktı. Kraliyet ne kadar güvendeyse o kadar.

Royo'nun yeminimizden önce beni öldüreceğini unutuyor elbette. "Bir oğul," diyor kilitlenmiş çenesinin arasından.

"Yusan'da nihai hedef her zaman budur," diyorum. "Soyun devamı."

Royo'nun bu not üzerine bir damla bile uyumayacağından şüpheliyim. Yine de uzun bir gün oldu ve denememiz gerekiyor. Bir bardak daha su içtikten sonra kandili kapatıyorum. Susuzluk büyük ölçüde sona erdi ve onun yerini yoğun bir fiziksel acı aldı.

Uzandığımda vücudumun her santimi dayak yemiş gibi hissediyordum. Bir düzineden fazla adam öldürdük ve ben neredeyse hiç terlemedim, yani bu o değil - büyük susuzluğun bedeli, ağrıları olmalı. Bugün hissettiğim tek benzer acı Sora'ya Daysum'dan bahsetmekti.

Dişlerimi acıyana kadar sıkıyorum ve sonra iç çekiyorum. Sanırım Royo'dan kendisine karşı dürüst olmasını isteyeceksem, ben de aynısını yapmalıyım.

Gerçek şu ki, Sora'ya haksız yere kızgınım. Ona hiç kızmamalıydım ama kızgınım. Yaptığım şeyi onun için yaptım. Birbirimize o kadar benziyoruz ki bunu neden göremediğini anlamıyorum. Ben sadece onu korumaya çalışırken onun bunu Euyun'un sırlarıyla aynı görmesi beni incitiyor. Fallador ve Gambria'yı en iyisi olduğunu düşündükleri için ailemi sakladıkları için kolayca affettim. O neden yapamıyor? Alnımı ovuşturuyorum. Yine, cevabı zaten biliyorum - çünkü o aynısını yapmazdı. Bana gerçeği söylerdi. Bana gerçeği söylerdi. onur meselesi olarak benden saklayamazdı.

Kısa ve keskin bir çığlık geceyi böldüğünde hâlâ uyanıktım ve bunun üzerine kafa yoruyordum.

Sora.

Royo çoktan ayağa kalkmıştı. Kılıcımı ve asamı alıyorum ve kapıya doğru koşuyoruz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AERİ RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

T Bu odada başka biri daha var. Nefesimi tutuyorum. Sora'nın uyurken hassas bir nefes alma düzeni vardır. Dikkatle dinledim ve i ş t e orada. Bir nefes daha, sadece bir kıl kadar senkronize değil. Bu bir hizmetçi ya da muhafız değil. Buraya gizlice girebilecek tek kişi bir suikastçıdır.

Biri bizi ele verdi.

Tekrar.

Karanlıkta nefesimi tutuyorum ve yastığımın altından fırlatma bıçağını sessizce alıyorum. Birileri her zaman beni öldürmeye çalışıyor. Bu çok yorucu. İnsanlar tılsımın bende olduğunu öğrenirse, tam da bundan korkuyordum. Ama Zamanın Kumları'nı saklayıp Royo'nun gözümün önünde ölmesini ya da onun hayatını kurtarıp kendi hayatımı riske atmayı seçme şansım olsaydı, aynı kararı binlerce kez verirdim.

Nefes alıp verme odanın sol tarafından, pencerelerin yanından geliyor. Bir hareket yakalıyorum. Ya bir esinti örtüyü uçuruyor ya da biri yaklaşıyor. Bıçağın sapını kavriyorum ama kimseyi göremiyorum. Karanlık ve Euyn'un eşsiz nişancılığına sahip değilim. Lambayı yakıp ıskalarsam, ölürüm. Ve daha kötüsü, Sora da ölebilir.

Ne yapmalıyım? Kalbim küt küt atıyor. Avuçlarım terliyor. Bizi korumam gerek.

Yüzüğüm ve tılsımım tenimde titreşiyor. Onları kullanabilirim, ama ücreti var. Meyve bahçesindeki tuhaflık beni tereddüt ettiriyor.

parke zeminde bir ayak sesi.

Zamanım kalmadı.

Doğrulup Sora'ya doğru eğildim ve ellerimi uzattım.

Düşman kalplerini altına çevir.

Bunu diler dilemez, altın bir hale beni tekrar çevreliyor. Odayı bir avize gibi aydınlatıyor, tüm siyahlar içinde sadece bir suikastçıyı değil, iki suikastçıyı aydınlatıyor. Hafif bir esinti perdeleri yana savuruyor. Villanın duvarlarına tırmanmış ve pencereden içeri sızmış olmalılar.

Ama artık bir önemi yok, öldüler.

Parıltı kaybolurken, iki kişi de göğüslerini tutuyor, parçalanırken yere bir ip ve bir hançer düşürüyorlar.

Sora yorganı tutarak ayağa kalkar. Eliyle ağzını kapatmadan önce irkilerek bir çığlık atar. Oda kararırken kandili yakıyor. Sonra gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Aeri, az önce ne oldu?" diye soruyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki kapı pat diye açıldı. Ellerim hazır, ancak onları kullanmama gerçekten gerek yok. Sadece niyetimi yönlendiriyorlar.

Ama kollarımı indiriyorum.

Royo hançerini çekmiş, iç çamaşırlarıyla odamıza koşuyor. Mikail de onu takip ediyor, o da iç çamaşırlarıyla, bıçağı alev almış ve asa elinde.

Bu manzara karşısında gülümsüyorum ve sonra yataktan düşüyorum.

Sonra bir bakıyorum ayağa kalkmış, ayaklarıma bakıyorum. Bu çok garip. Çıplak tabanlarımin altında bir sokak var ama asfalt değil, külden yapılmış. Başımı arkaya eğip yukarıya bakıyorum. Gökyüzü kırmızı. Tuhaf. Buraya daha önce de gelmiştim ama neredeyim?

"Aeri!"

Gözümü kırpıyorum ve Royo orada. Yüzü benden birkaç santim uzakta.

"Sesin gök gürültüsü gibi geliyor," diye mırıldanıyorum. "Şimşek gibi takip ediyorum." Beni sarsıyor. "Aeri, Aeri, ne diyorsun?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, birkaç kez kırpıştırıyorum, sonra etrafıma bakıyorum. Rahway'deki yatak odası süitinin parke zeminindeyiz ve bu çok tuhaf. Az önce başka bir yerdeydim. Ama artık yerde kül ya da tepede kırmızı gökyüzü yok; sadece gri saten ve lamba ışığı var.

Kafam karıştı, gözlerimi kapattım.

"Aeri!" diye bağıyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve Royo'nun acı dolu sesine odaklanıyorum. "Aeri, benimle kal."

"Bu gece için, yarın için, yarın için ve yarın için," diyorum.

Royo kollarını bana doluyor ve beni sıkıca kavıyor. İlk başta çok fazla geliyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ama sonra nihayet beni kimin tuttuğunu fark ediyorum ve ona doğru gevşiyorum. Cennete ulaşırken neden havaya ihtiyacım olsun ki? Boynuna yaslanıyorum. Yanımda diz çökmüş, gövdeyi tutuyor. Yüzü acı içinde ve gözlerinde yaşlar yüzüyor.

"Neyin var?" diye soruyorum.

"Sen sadece... donmuştun," diyor Sora. Royo'nun yanından geçip beyaz bornozunun içinde duran Sora'ya bakıyorum. O da çok endişeli görünüyor, belindeki kravatu sıkıyor. "Gözlerin açıldı ama Royo adını söyleyene kadar hiçbirimiz tepki vermeni sağlayamadık."

Tamam, bu mantıklı. Daha öncekiyle aynı şey.

"Daha uzun sürdü," diyor Mikail sıkıntılı bir iç çekişle.

Royo'nun yardımıyla doğruluyorum. Mikail yerdeki iki cesedi inceliyor. Onlara bakarken kaşları çatılıyor. Nasıl öldüklerini merak ettiğinden eminim.

"Onları ben öldürdüm," diyorum. "Kalplerini altına çevirdim."

Royo'nun kaşları havaya kalkıyor, yüzü çarpılıyor ama sonra silkiniyor. Kollarını altıma sokuyor ve beni kaldırıyor. Beni yatağa yatırırken ona karşı ağırlıksızım. Bana çok nazik davranıyor, sanki yanlışlıkla kırabileceği porselen bir bebekmişim gibi. Durumun böyle olmadığını çok iyi biliyor. Beni daha önce de farklı, çıplak koşullar altında kucağına almıştı.

"Güvende olmak buraya kadarmış," diyor Mikail kaşlarını çatarak.

Sora kimseye bakmaktan kaçınıyor. Söylemediği bir şey var ama ne olduğundan emin değilim. Eminim bana daha önce söyleyemediği şeyle ilgilidir.

"Gambria nerede?" Royo soruyor.

"Sanırım Fallador'la birlikte odada," diyor Mikail.

"Ama sen bilmiyorsun."

Şüphesizliği gün gibi ortada. Onu hainlikle suçluyor. Tekrar ediyorum, nerede kaldığımızı biliyordu ve saldırıya uğradığımız sırada ortalıkta yoktu. Ama Rune da nerede olduğumuzu biliyordu ve saçımı yıkayan hizmetçi kız kutsal emanetlerimi gördü ve hangi odada kaldığımızı biliyordu. İçlerinden herhangi biri bize ihanet etmiş olabilir.

Mikail başını sallıyor. "Onun yaptığını kanıtlayamayız."

Royo elini kalçasına vurur. "Daha kaç tane tesadüfe ihtiyacımız var? Yoksa arkadaşından şüphe etmen için içimizden birinin ölmesi mi gerekiyor?" Mikail sessiz kalır.

"Royo h a k l ı , " diyor Sora. "Onlar saray suikastçıları, b u yüzden onları Rune'un göndermiş olması pek olası değil."

Mikail omuz silkiyor. "Tabii Seok'un tarafında değilse." Oh.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROYO RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

A eri iyi, ama baltamı geri alacağım ve bu lanet herifi öldüreceğim. Kont olması umurumda değil. Bir ordusu olsa bile umurumda değil.

Seok'u dışarı çıkar. Rune, Aeri'yi öldürmeye çalıştı.

Ya da Gambria'ydı.

Ya da belki Fallador.

Kutsal emanetlerden elde edecekleri servetin cazibesine kapılan hizmetkârlar da olabilir.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Her zaman çok fazla potansiyel hain vardır.

"Tüm bunların Rune tarafından bir tuzak olabileceğini mi söylüyorsun?" Ellerimi genel olarak odaya doğru sallıyorum.

Mikail başını sallıyor. "Bizi öldürmeye çalışırken sahte bir dostluk kurmak onun yapabileceği bir şey değil. Böyle bir zamanda ittifaklar hızla değişir. Seok ona her zaman daha iyi bir teklif sunabilir ya da biz sunabiliriz."

Aeri'ye bakıyor ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda ellerim Mikail'in boynunu sıkmak için kaşınıyor. Güvenliğimiz için Aeri'nin kontla evlenmeyi kabul etmesini istiyor. Çünkü onunla gerçekten nişanlanırsa, en azından tahtı ele geçirene kadar onu hayatta tutacaktı. Onunla evleneceğini düşündükçe midem bulanıyor, ona zarar vereceğini düşündükçe de düğümleniyor. Sanki bağırsaklarım kalbimi tırmalamaya ve boğmaya çalışıyor.

Onunla evleneceği için lanet olsun.

"Onları tanıyor muydun?" Sora, Mikail'e yerdeki suikastçıları işaret ederek soruyor.

Sora endişeli görünüyor ama onda doğru olmayan bir şeyler var. Cübbesinin kemerini sıkıp duruyor. Kız kardeşi için üzüldüğünü düşünüyordum ama makyaj odasından döndüğünden beri kendinde değil. Konuşurken gözleri biraz kayıyor. Neden bilmiyorum ama bu beni tuhaflaştırıyor.

Mikail nefes alıyor. "Rose ve Avalon-üst düzey suikastçılar. Avalon bir casus olabilirdi ama o işin bu tarafını tercih etti."

"Aeri'yi mi yoksa beni mi öldürmeye çalışıyorlardı?" Sora soruyor.

Hepimiz sessizce bakakalıyoruz. Buraya Aeri için değil de Sora için gelmiş olabilecekleri aklıma bile gelmemişti. Tiying, Seok'un Sora'nın ölmesini istediğini söyledi ama eğer güney kontluğuysa, onu nerede bulacağını nereden biliyordu? Bir kartalın Tamneki'ye ulaşması bir gün, geri dönmesi de bir gün sürer. Biz daha yeni geldik.

Hiçbiri mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı değil.

"Konuşmak için hayatta değiller," diyor Mikail. "İkiniz için de burada olmaları mümkün."

İkisi için mi? Hem Sora'yı hem *de* Aeri'yi kaybetmiş olabileceğimiz düşüncesi içime bir yumruk gibi oturdu. Nefes almak bile zor.

Aeri'nin gözleri açık, gözlerini kırpmadan, hareket etmeden yerde yattığını düşündükçe ellerim titriyor. Mikail yüzüne vurdu, onu sarstı ve hiçbir şey onu geri getirmedi. Sora zehirlenme belirtisi olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey yoktu.

Tek yapabildiğim orada durmak ve onu kaplıcada kaybettiğimi yeniden yaşamaktı. Bu sefer onu sonsuza dek kaybettiğime emindim.

Ellerimi başımın arkasında kenetledim. Lanet olsun, kalbim buna dayanamıyor. Keşke o organı göğsümden söküp atabilseydim. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Ama devam edebilmek için onun kalbine de ihtiyacım var.

Aşk ya da bu her neyse, lanet bir aptal oyunu.

Ama onun gerçekten gittiğini düşündüğümde her şeyi affettim. O zaman bunu yapabildiysem, demek ki şu anda beni engelleyen tek şey gurur. Ve burada iç çamaşırımla duruyorum, yani gurur gerçekten boş bir çaba.

Aeri altın gözleriyle bana bakıyor, umutlu ve bekliyor - sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. Keşke üzerimde kıyafet olsaydı diyorum.

Masaya gidip ona bir bardak su dolduruyorum, sonra da uzatıyorum.

"Teşekkür ederim, Royo."

Başımı salladım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Yüzü sevinçle aydınlanıyor ve bu ifade benim de kalbimi canlandırıyor. Ama uzaklaşıyorum. Bunu iyice düşünene kadar mesafemi korumam gerekiyor.

"Gambria'yla mı yoksa Rune'la mı yüzleşeceğiz?" Sora soruyor.

Mikail alnını ovuşturarak iç çekiyor. "Bence hiçbir şey söylemeyelim ve sabah her kimse planının başarısız olduğunu anladığında ne olacağını görelim. Yine de odaları değiştirmeli ve biraz uyumalıyız. Eminim buna ihtiyacın vardır, Aeri."

"Çoğunlukla iyi hissediyorum," diyor. "Zamanda donmak dışında." Omuz silkiyor ve yere bakıyor. "Her neyse, cesetler konusunda ne yapmalıyız? Onları burada öylece bırakamayız, değil mi?"

Mikail ve Sora karşılıklı bakışlırlar. Aeri haklı. "Onları pencereden atalım," diyorum.

Mikail omuz silkiyor. "En az diğerleri kadar iyi bir plan."

İki cesedin de üstünü aradıktan sonra bana el sallıyor.

Önce adamı aldık -Mikail ona Avalon adını verdi. Beklediğimden çok daha ağır ama artık altın bir kalbi var ve altının ne kadar ağır olduğunu biliyorum.

Sora perdelerle doğru ilerliyor ve onları aralıyor. Pencere bir karış kadar açık olduğu için bu ikisi içeri süzülebiliyor.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Perdeleri kapatırken pencereleri kilitlediğime yemin edebilirim."

"Muhtemelen kilitlemişsindir," diyor Mikail, adamın bacaklarını taşıyarak. "Suikastçıların hepsi basit pencere kilitlerini açabilir. Onları soktuğumuz ilk testlerden biri kilitli bir odadan çıkmaktır."

Sora pencereyi sonuna kadar açıyor ve adamı aşağıdaki çalılarının üzerine fırlatıyoruz. Geri dönüp kızı alıyoruz ve aynısını yapıyoruz. Suikastçılar ilk düşündüğümünden daha genç -muhtemelen benden birkaç yaş daha genç- ama hayatları umurumda değil. Eğer yapabilselerdi Aeri ve Sora'yı öldürür ve sonra da diğer işlerine giderlerdi. Ya biz ya onlar ve kesinlikle biz olmayacağız.

"Royo, neden Aeri'yi güvenli bir yere götürmüyorsun?" Mikail öneriyor. Pencereyi kapattı ve Sora'ya sıkıntılı bir bakışla bakıyor. Haklıydım, onda bir tuhafılık var.

"Ben... Ben Aeri'yle kalmalı mıyım?" diye sordum.

Mikail bana bakıyor ve yüzünde onaylama gibi bir şey beliriyor. "Evet, bu iyi bir fikir. Ayrı ayrı korunmaları daha iyi olur."

Sora ona bakıyor, yüzünde meydan okuyan bir ifade var. Muhteşem. Bir gizem daha.

Ama her neyse. Aeri'nin çoktan ayakta durmaya çalıştığı yatağa geri dönüyorum.

"Zahmet etme," diyorum.

Onu göğsüme yasladım, hançerimi aldım ve odadan dışarı çıkardım. Hala sadece iç çamaşırlarımla.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

AERİ RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Royo'nun benimle tekrar konuşması için tek gereken şeyin bir suikast girişimi olduğunu bilseydim, onlara kendim ödeme yapardım.

"Ben gerçekten iyiyim Royo."

Beni içeri taşıdıktan sonra odasındaki yatağın üzerinde oturuyorum. Zaten bayılmamış olsaydım, beni kaldırıp buraya getirişine bayılabılırdım.

Pencere tuzakları kurarken duraksıyor, keyifsiz görünüyor. Bıçaklar ve erimiş mum kullanıyor, böylece biri pencereleri açarsa bıçaklar ya üzerlerine düşecek ya da yere çarpacak. Zekice. Acaba Euyn'dan mı öğrendi?

Biraz zaman alıyor ama sonunda Royo tatmin oluyor. Perdeleri kapatıyor ve bana doğru yürüyor. Ama birkaç adım ötede, komodinin yanında durdu.

"Aeri." Yağ lambasına bakıyor ve alevler kehribar rengi gözlerine yansıyor.

Nefesimi tutup bekliyorum, umutlu bir bekleyiş ve dehşetle parçalanıyorum. Beni asla affedemeyeceğini mi söyleyecek? Ya da bana bir şans verip ona Zamanın Kumları'ndan neden bahsetmediğimi mi soracak? Kendimi kalp kırıklığına hazırlamaya çalışıyorum ama kimse ölümcül bir darbeyi gerçekten yumuşatamaz, o halde ne anlamı var?

Parmaklarıyla komodinin üzerinde desenler çiziyor ve sonra

Ben

"Sana hiç teşekkür etmedim," diyor.

Tamam, bunun o l a c a ğ ı n ı tahmin etmemiştim. Yaralı yüzü samimi, neredeyse

Çocuksu. Ellerime alıp onu öpmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Ne için?" diye soruyorum.

"Bay Chin'i öldürdüğün ve limanda hayatımı kurtardığın için."

Doğru ya. Bu bir sürü cinayet önceydi.

"Ama bunu yapmamalıydın," diye ekliyor. "Şimdi seni avlıyorlar." Omuz silkmekten başka bir şey yapamıyorum. Hayatım boyunca avlandım-

Her genç kız, erkeklerin iştahı için bir avdır. En azından artık beni ve sevdiğim insanları koruyacak emanetlerim var. Ve Royo var... belki.

Ona bakıyorum. "Amarth aşklar arasında seçim yapmam gerektiğini söyledi ama bu kolay. Her seferinde seni seçerdim. Sonuçlarının ne olacağı umurunda değil."

Parmakları iki yanında seğiriyor. Bana uzanmak istiyor, en azından bunu düşünüyor. Kalbim kabarıyor.

Sadece bana uzan ve ben senin olayım.

Ama elini yumruk yaptı.

Sönüyorum. Bu kadarı da fazla.

"Mikail ve Sora seni affetmem gerektiğini düşünüyor," diyor.

Ben de hevesle başımı sallıyorum. "Onlar çok bilge ve her zaman haklılar."

Dudakları seğiriyor ve neredeyse gülümsüyor. Neredeyse. Sonra kaşları çatılıyor ve bir elini kısa siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Beni incittin, Aeri."

İçimi çektim.

"Yaptığımı biliyorum."

"Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedin mi?" diye soruyor. "Tılsımı senden alacağımı mı düşündün?"

Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

"Hiç de değil," diyorum. "Sana söylemek istedim ama eğer öğrenirsen babam sana işkence edebilirdi. Ve sen Euyn'a sadıktın ve ben... onu almak için beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim. Ailem... Doğru koşullar altında birbirlerini öldürmeye karşı değiller. Ve kalıntı çok değerli, Royo. Zamanı manipüle ediyor. Yanlış ellerde neler yapabileceğini bir düşünsene."

Bornozumun yakası, el hareketiyle dokunabileceğim kadar açık. Gözlerini şu anda tenime gömülü olan kum camına dikmiş bakıyor.

Köprücük kemiği.

"Ne zamandır sende?" diye soruyor. "On iki yaşından beri."

Kaşlarının çatılmasını izliyorum. Zaman çizelgesini bir araya getiriyor olmalı. Herkesin benim on iki yaşında öldüğümü sandığını biliyor - Omin'in genç kurbanlarından biri daha. O zamanlar neler olduğunu düşünmek istemiyorum ama benimle konuştuğu için çok mutluyum. Tekrar birlikte olduğumuz için. Geçmiş, ne kadar korkunç olursa olsun, şu anda çok uzak görünüyor.

"Bana saldırmaya çalıştığı gece Prens Omin'in bileğinden çaldım," diyorum. "Ne olduğunu bilmiyordum, bir mücevher olduğunu sanıyordum ama onun yüzünden dakikalar içinde dört yıl yaşlandım. Bu yüzden on dokuz yaşındayım ama senin yaşında görünüyorum. Zamanı dondurmak için kelimenin tam anlamıyla benden alıyor."

Royo'nun kaşındaki çizgiler derinleşir. "Daha önce kolyende vardı."

"Evet."

Sanki kamp yaptığımız, gece gökyüzünün dönen ışıkları altında öpüştüğümüz o anı hatırladığını görür gibiyim. Kolyeyi sıyırdığı için geri çekilmiştim. O zaman açıklayamamıştım ama şimdi açıklayabiliyorum.

"Sol'da bizi böyle mi kurtardın?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Ve tacı nasıl aldın?"

"Evet. Neredeyse her şeyi böyle çaldım. El çabukluğum oldukça iyidir ama o kadar da iyi değildir."

Sessiz kaldı. Ethereum anlaşılması zor bir şey. Ama benim için, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Hakkımdaki gerçeği bilmesi tüm varlığımı hafifletiyor. Yetişkin hayatımda ilk kez birine gerçekten her şeyi anlatabiliyorum. Ona, Sora'ya sır engeli olmadan yakın olabiliyorum. Yani evet, şu andan itibaren ölene kadar avlanacağım ama bunun bir de iyi tarafı var.

Royo yüzünü ovuşturur. "Bu çok şeyi açıklıyor, ama eşyaları altına dönüştürdükten sonra sana ne oluyor?"

"Gerçekten emin değilim. Düşündüm ki... Şey, bu kulağa..." Sözümü kesiyorum. Benimle konuşma kararını ikinci kez sorgulamasına ihtiyacım yok.

"Sadece söyle. Daha önce garip görünmekten hiç endişe etmedin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu yeterince doğru. "Kırmızı bir gökyüzü ve külden yapılmış bir yol gördüğümü sandım. Çok gerçekçiydi."

Gözlerimi kapatıyorum ve hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Gökyüzü Yusan bayrağı gibi kırmızıydı ve kabarık külün içinde kemik parçaları vardı.

"Bu... garip. Tanrı büyüsu geleceği görmene mi neden oluyor? Dev kuş adam gibi mi?"

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Kutsal emanetler imgelemelere neden olabilir mi? Bir an için bunu düşündüm. Doğru olmasını istiyorum ama içimden bir ses hayır diyor.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Kutsal emanetlerin bir bedeli vardır. Birini kullanmak eninde sonunda sahibini öldürür. İki tane kullanmanın sana bir faydası olacağını sanmıyorum, olsa olsa seni daha hızlı öldürür."

Ölüme hızla gittiğimi düşününce ağzının kenarında sorunlu çizgiler oluşuyor. Ama on iki yaşından beri gerçek bu. Herkes ölür. Aradaki fark kimi kurtarabildiğidir.

"Oturmak ister misin?" diye sordum. Bütün bu konuşma Royo iç çamaşırlarıyla yatağın yanında dururken oldu.

Başını sallıyor. "Hayır, hayır. Sen biraz dinlen. Ben nöbet tutarım."

Reddetmesinin neden olduğu bıçak gibi acıyı görmezden geliyorum.

"Sen de yorgun olmalısın," diyorum.

"Ben iyiyim. Sen uyandıktan sonra yatacağım." Daha dik duruyor.

Omuzlarım çöküyor ve çenem düşüyor. "Ah. Düşündüm de... Boş ver."

Şifonyere doğru yürüyor ve kıyafetlerini tekrar giyiyor, ki bu gerçekten utanç verici. Bacaklarındaki kaslar özellikle böyle çok güzel görünüyor. Atletini ve pantolonunu giyiyor, sonra bir mum yakıp komodinin yanına getiriyor. Kalın parmakları yağ lambasını söndürüyor.

"Biraz uyu," diyor.

Uzanıyorum. Yastığı kaldırıyorum ve altında bir hançer buluyorum. Royo'nun. Kabzasından tutup yanımdaki yastığın altına kaydırıyorum.

"Royo?" "Royo?" dedim.

"Evet?"

Nefes alıyorum. Ondan özür dilemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum ama bunu duymayı hak ediyor. Bu yüzden ağzımı çalıştırıyorum. "Seni incittiğim için özür dilerim. İsteyerek yapmadım ama biliyorum ki hepsi aynı."

İsteseniz de istemeseniz de acı devam eder. Eğer birini bıçaklarsanız, yine de kanar. Bıçak ya da kaza olması fark etmez.

Royo derin bir nefes alır, sonra başını sallar. Özrümü kabul edip etmediğini bilmiyorum ama reddetmedi, yani bu umduğumdan daha iyi.

"Hepsi aynı değil."

Uzandı ve battanileri üzerime çekti. Oyalanıyor ve bana bir bakış atıyor. Sadece bir bakış. Ama gözlerinde bağışlama var. Hak etsem de etmesem de bunu kabul edeceğim. Affetmek, daha sonra kazanabileceğin bir hediyedir.

Başımı çeviriyorum ve birkaç dakika içinde daha iyi bir yarını hayal ederek uykuya dalıyorum.

Geceyi atlattığımızı varsayarsak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

TIYUNG SAHİL YOLU, YUSAN

TYağmurda at sürmenin keyfi resmen kaçtı. Sürekli ıslak kaldığım için yaralarım çıkıyor ve öksürüğüm endişe verici. Bizim gibi Güneye doğru yol alıyoruz, hava ısınıyor ama rüzgâr ve yağmur bu değişimi önemsiz kılıyor.

Tüm bu süre boyunca sadece dört yolcuya rastladık. İnsanlar muson yağmurları sırasında fazla uzağa gitmemeye çalışıyor, çünkü yollar su altında kalabiliyor ve köprüler genellikle geçit vermiyor, ama bizim başka seçeneğimiz yok. Gördüklerimizden sonra olmaz. Krallıklar savaşı yaklaşıyor ve zamanımız tükeniyor.

"Trove'a vardığımızda kralın muhafızlarına Weian filosundan bahsedelim mi?" Ben sorarım. İnsanlı bir kaleye sahip olacak kadar büyük olan bir sonraki en yakın şehir.

Hana'nın ağzı açık kaldı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Belki de. Yani, bu mümkün, ama neden bu aklıma gelen en kötü fikirmiş gibi davranıyor?

"Sora ve diğerleri Weian gemilerindeyse, Yusan tahtına söyleyecek kadar önemsiyor musun?" diye ekliyor.

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Khitan'da ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ne zaman bir kurye evinde dursak, Hana Kur'un Nabhi'si için bir şey olup olmadığını sorarken nefesimi tutuyorum. İki tane almış.

İkisi de Mikail'den değildi. Biri Nayo'dandı, güvendeydi ve artık Tamneki'ye yakın değildi. Diğer mesajı bana göstermedi. Sadece bir "kaynaktan" geldiğini söyledi.

"Gerçekten Joon'la aynı hızda olabileceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Daha haftalar önce onu öldürmeye çalışmışken bu pek mümkün görünmüyor. Yine de Bay Chin'le çalışmıştı, sanırım kendi cinayet girişimini görmezden gelebilir.

Hana omuz silkiyor. "Bence savaşta her şey olabilir. Euyn onun kardeşi ve Aeri de kızı. Kraliyet ailelerinin kan ihanetlerini affetmesinden daha garip şeyler olmuştur. Belki de yüzüğü alıp ona vermeyi başardılar. Belki de başka bir pürüz vardı. Ama kesin olarak öğrenene kadar hiçbir şey yapmayacağız. Yusan'ın Wei'ninkiyle boy ölçüşecek donanması yok, birkaç günlük avantaja rağmen. Yani hem dostlarımızı mahvetme riskini alırsanız hem de Yusan'a yardım edemeyiz."

"Demek istediğini anlıyorum," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. Eminim erkeklerin, özellikle de soyluların onu dinlemesi ve onunla aynı fikirde olması nadirdir. Hana gibi bir kadın olmak zor olmalı - çok zeki ama yine de sürekli küçümsenen.

"Qali'ye vardığımızda ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

Bir nefes çekiyorum ve derin bir iç çekiyorum. Babamla uğraşma fikrini hep ertelemiştim. Ama artık zamanımız tükeniyor.

"Senin yok, değil mi?" diye soruyor. Ses tonundaki bir şey onun yanıldığını kanıtlamamı umduğunu söylüyor.

"Ben... hayatta olduğumu bilmesini sağladım." Sesim sonda bir soruymuş gibi yükseliyor. Sözlerim havada asılı kalıyor ve kulağa etkileyici gelmiyor.

Dizginlerini bırakıyor ve uzun bir süre iki eliyle yüzünü siliyor. Sanırım içinde uzun bir iç çekiş var.

"Tiyung, Sora'nın hayatı sana bağlı. Sana yardım etmek için her şeyi riske attım. Alemin kaderinin sana bağlı olduğunu söylemenin abartılı olduğunu sanmıyorum. Bu planın üzerinde çalışmalıyız."

"Pekâlâ," diyorum.

Babamla konuşmak hiç kolay olmadı. Alabileceğim her yardımı kullanabilirim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SORA RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Gergin bir geceydi ve şimdi aynı derecede gergin bir sabah. Hepimiz hainin bugün ağzından kaçırıp kendini ele vereceği umuduyla hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdik. Ama Gambria ve Fallador ile görkemli bir kahvaltıda otururken normal görünüyorlar. Onu inceliyorum, ve sadece... yapamıyorum söyle.

Mikail de onu izliyor. Dün gece bana soruları vardı ama burada duvarların kulakları olduğuna ikna oldum. Ben onlara vurdum, Mikail de aynısını yaptı. Hiçbirinin içi boş casus duvarlar olduğunu kanıtlayamadık ama içgüdüler göz ardı edilmemeli. Bugün yürüyüşe çıkacağımızı ve ona bilmek istediği her şeyi anlatacağımı söyledim. Misha'yı tanıdığımı anladı, yani numarama kanmadı. Gerçi kanmaması gerekiyordu, sadece Rune.

Onu düşünür düşünmez batı kontu içeri girdi. Gambria, Mikail ve ben ayağa kalktık. Sonunda Royo da ayağa kalktı. Aeri ve Fallador kraliyet ailesi olarak yerlerini koruyor. Krallığın sonuna kadar önce edep.

"Günaydın," diyor Rune. "Umarım hepiniz iyi uyumuşsunuzdur."

Yeni yıkanmış, altın işlemeli ceket ve elmas yakasıyla çok şık. Çoğumuzun üzerinde dünkü kıyafetler var. Terziler bir zil önce ölçülerimizi aldılar ve yeni kıyafetler üzerinde çalışıyorlar. Aeri, tabii ki,

Rahway'den aldığı ikinci elbisenin içinde. Beyaz ve altın rengi, inci yakalı.

"Banyolar çok güzeldi" diyor.

Bu kadarı doğru. Cinayetlerden önce küvete girebilmek güzeldi.

Batılı kontun bir tepki verip vermediğini araştırıyorum, hafif bir tepki ama belli oluyor. Sol gözü biraz kapandı.

Neredeyse hemen temizliyor, yerine otururken kaygısız havasını koruyor.

"Böyle düşündüğünüze sevindim, Majesteleri."

"Bir sorun mu var?" Mikail soruyor.

Bıçağıyla bir dilim mangoyu deliyor. Masadaki her şeyi denedim ve hiçbirisi zehirli değildi. Herkes yemek yiyecek kadar acıkmış olsa da yumurtaları ve mısır keklerini kurcalarken hâlâ tereddüt ediyorlar.

Hizmetkârlar ona yemeklerden bir tabak hazırlarken Rune iç geçirir.

"Muhafızlarım dün gece arazide saray suikastçıları keşfetti."

Kahvesini yudumlarken Fallador'un kaşları havaya kalkıyor. "Gerçekten mi? Qali'den mi?" "Gerçekten de öyle. Daha da garibi, onları bulduğumuzda çoktan ölmüş olmalarıydı.

çitlerin arasında."

Gambria ya da Fallador'a suikastçılardan bahsetmedik ve yaşadıkları şok gerçek. En azından ben öyle düşünüyorum. Çatalını ağzına götürürken duraksıyor. Fallador fincanını tabağına vuruyor.

"Tanrılar gizemli yollarla çalışır," diyor Mikail. Bastonuna vuruyor ve kızarmış bir yumurtayı dilimliyor. Yumurtanın sarısı patateslerinin üzerine akıyor.

"Ah, demek sendin," diyor Rune. Portakal suyuna coju katıyor. Sabahın dokuzunda bu bir seçimdir. "Pekâlâ. Onlarla ilgilenmene ve dün gece kimsenin rahatsız edilmemesine sevindim."

Gambria'nın gözleri hafifçe kısıılır. Bu bir ima mı, yoksa Mikail'e hiçbir şeyden bahsetmediği için kızgın mı?

Beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Pirinç lapasını uzatabilir misiniz?" diye sordum. Sol tarafındaydı. Yemeklerin hepsi aile tarzında servis edilmek üzere hazırlanmıştı, bu da zehir için örnek almamı kolaylaştırdı.

Gambria hoş bir şekilde gülümsüyor ve kaseye uzanıyor.

"Bu sabah hepinizi ilgilendirecek haberler içeren bir kartal postası aldım," diyor Rune.

Herkes ona doğru dönüyor. Kont içkisini yudumlarken acele etmiyor. Elbette bunu seviyor, bizi diken üstünde tutuyor ve acı içinde bekletiyor.

Kadehini nazikçe yere bırakıyor. "Khitan Kraliçesi, General Vikal ile birlikte yaşıyor. Kraliçe Quu'dan yönetiyor ve Wei ile sonsuz bir barış anlaşması imzaladı. Wei'nin rahip kralının, muhafızlarının generaliyle birlikte limanda boğulduğu ya da çeşitli şekillerde öldürüldüğü söylendi; ancak şimdi oğlu yönetiyor. Bay Chin de saray muhafızlarımızın generali gibi öldü. Ancak Joon'un ölü mü yoksa sağ mı olduğunu kimse bilmiyor. Seok'un yaydığı söylentiler ne olursa olsun, öldüğü kesinlikle doğrulanmadı."

Gambria sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzü rahatlamıştır. Mikail'in yüzü hiçbir şey ele vermiyor ama Kraliçe Quilimar'ın hâlâ nefes alıyor olmasına sinirlenmiş olmalı.

"Bir zorbanın ölümüne," diyor Fallador. Ayağa kalkıyor ve kahvesini kaldırıyor.

Geri kalanımız ayağa kalkıyor ve kadehlerimizi Wei Kralı'nın ölümü şerefine kaldırıyoruz. İçkilerimizi indirirken Fallador ve Rune arasında bir anlık bir bakış oluyor. Duyularım harekete geçerken kollarımdaki küçük tüyler diken diken oluyor.

Uyarı. Birbirlerini tanıyorlardı; bu, suç ortaklarının bakışıydı.

Tekrar yerimize oturduk ve ben ürperdim. Gambria'yı suçluyorduk ama ya casus Fallador'sa? Gaya'da Mikail'le aynı odada olduğu için ondan şüphelenmedik ama her iki yerde de nerede kaldığımızı biliyordu. Çekici ve arkadaş canlısı biri ama Mikail'e yıllarca yalan söyledi. O olabilir. Rune asanın bizde olduğunu da bu şekilde öğrenmiş olabilir.

"Bu haber planlarınızı değiştirdi mi?" Aeri Rune'a sorar.

"Hiç de değil Majesteleri. Bana sadık kuvvetler zaten Tamneki üzerine yürüyor. Onlarla başkentte buluşacağız ve tahtı Seok'tan geri alacağız. Eğer babanız hayattaysa, onun iddiasını desteklemek ve gaspçıyı devirmek için orada olacağız."

Az önce ne dedi?

Herkes yemeyi bırakır. Rune'a altı çift göz kırpılır.

"Bekle, hepimizin ölmesini isteyen adamla mı çalışmak istiyorsun?" Royo soruyor. Sırası gelmeden konuşuyor ama kendini tutamıyor. Kral Joon'un yaşaması hain olarak ölmemiz anlamına gelir ama Rune onunla ittifak yapmak istiyor.

Rune coju ve meyve suyunu yudumluyor. "Hepinizi öldürmeye çalışmayan biri var mı?"

Birileri olmalı ama liste uzun değil.

Mikail omuz silkiyor. "Birkaç kişi var."

"Yusan'ın tahtında bir sahtekâr oturuyor," diyor Rune. "Joon limandaki savaştan sağ çıkarsa, sadece Ölümsüz Taç'a değil, kralın muhafızlarının desteğine de sahip olacak. Düşmanı alt etmek gibi ortak ve acil bir hedefiniz var. Aranızdaki uçurum ne kadar büyük olursa olsun, ortak ihtiyaçlar bir ittifak yaratır."

"Peki Seok öldükten sonra?" Mikail soruyor.

"Naerium'la evlenirim, sonra da Joon'un sessiz sedasız ölümünü ayarlarız. Gerisini sonra hallederiz."

Dikkatsiz bir el sallıyor ama ayrıntılar kaderlerimizi içeriyor. Royo bifttek bıçağını öyle sert kavlıyor ki fildişi sapını kıracak diye endişeleniyorum.

Yine de Rune'un el sallaması bana buraya son gelişimde kralı öldürmeyi planladığımız zamanı hatırlatıyor. Kaşığımı bırakıyorum.

"Majesteleri," dedim. "İzin vererseniz?"

"Elbette, Sora. Aklında ne var?" Gözleri soyunurken gülümsüyor

Ben

Görmezden geliyorum.

"Rahway'e en son gittiğimde, sana neden yardım ettiğini sorduğumda

Bana, 'Çok açık değil mi' dedin. Bununla ne demek istedin?"

Rune gülümsüyor. "Oldukça iyi bir hafızan var."

Gözlerimi ondan ayırmadan bakıyorum. Başarılı olsam bile Seok'un beni yok etmeye niyetli olduğunu söyleyen oydu. Tiyung'un beni öldürmesi gerekiyordu.

Rune bir lokma yumurtalı ve mısırlı keki bitiriyor, bir kez daha oyalanıyor.

"Seok'la olan geçmişimden ve Tiyung'un ailesiyle ilgili sorulardan haberdar olduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

Beni meyve suyum yudumlarırken yakaladı. Madam Iseul'ün tüm görgü kuralları eğitimine rağmen bardağıma geri tükürmedim. Az önce ne dedi? Az önce Tiyung'un Seok'un oğlu olmadığını mı ima etti?

Bu düşünceyi düşünürken parmak uçlarım buz gibi oluyor.

Rune gülümseyerek bardağını çeviriyor. "Yüksek soyluluk hakkında anlaman gereken şey, canım, bizden çok fazla olmadığıdır. Rütben ne kadar yüksekse, bu o kadar doğrudur. Prenses Naerium nadir bulunan bir havaya sahip. Ben de öyle. Seok ve Joon da öyle. Daha da kötüsü, genç erkekler olarak aynı yaşlardaydık, yani aynı kadınlara kur yapıyorduk. Bu kadar az oyuncu olunca ağ çabuk karışıyor."

Dinliyorum ama bir yandan da bunun Tiyung'la ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Rune onu takip etmediğimi fark etmiş olmalı ki devam ediyor: "Gain Kontesi, eski adıyla Pact'lı Olivia, Seok'la kaçmadan önce benimle nişanlıydı. Joon'un da ona aşık olduğuna ve onu istediğine dair bir söylenti vardı ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. "Ama bunun Tiyung'la ne ilgisi var?"

"Olivia ve Seok çabucak evlendiler. Yatağımı paylaşmaya başlamasının üzerinden bir yıl bile geçmeden."

Aeri'nin gözleri büyür. Royo nefesini içine çeker. Ne dediğini anlamış olmalılar. Ama ben geride kalıyorum.

Rune'un ağzının bir köşesi kalkıyor. Şaşkınlığımdan neredeyse bana eziyet etmekten hoşlandığı kadar hoşlanıyor.

"Seok'un tek çocuk sahibi olmasını tuhaf bulmuyor musun?" diye soruyor. "Hep merak etmişimdir. Bu krallığın varislere ihtiyacı var. Benim dört oğlum var. Bay Chin'in altı oğlu ve birçok kızı vardı. Dal'ın da bir oğlu olmadan önce beş kız babası oldu. Ama Seok'un sadece Tiyung'u var... o kadar. Bunu hem garip hem de açık buluyorum."

Midem bulanıyor, sol kulağım çınlıyor.

Cehennem Krallığı, Rune Tiyung'un babasının kendisi olduğunu söylüyor. Rahway'e son gelişimizin anıları kafamın içinde yüzüyor. Yemekte Ty'ı aşağılama şekli tuhaf bir şekilde kişisel görünmüştü ama o noktada umurumda değildi. Yine de, Rune'un az önce belirttiği nedenlerden dolayı, Tiyung'un neden tek çocuk olduğunu hep merak etmişimdir.

"Umarım bu soruna cevap olmuştur, Sora," diyor Rune sırtarak.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

Rune, Seok'un oğlunun babası olduğunu düşünüyor. Gerçekten de Yusan'ın soylularının çok fazla boş vakti var.

Gözümün köşesinde gümüş bir bulanıklık var ve Gambria'nın hançeri tam boğazımda duruyor. Sert nefes alıyor, boynumu kesmesine ramak kalmış. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Beni alt etti.

Gayan dilinde, "Çaba göstermemen rahatsız edici Mikail," diyor.

Hançeri dövüş ringinin kenarına fırlatıyor. Kahvaltımızı bitirdikten sonra bana cephaneliğe kadar eşlik etmesini istedim çünkü konuşmamız gereken bir şey vardı. Sadece bambu sırkılarla dövüşmemiz gerekiyordu ama hançeri antrenman sırasında bir yere saklamıştı.

"Her şeye hazırlıklı olmalısın" diye ekliyor.

Genelde öyleyimdir ama Yusan'ın tepesindeki karmaşık soy ve hilekârlık beni şaşırttı. Euyn'un babası Joon ya da Omin'di. Quilimar Baejkin değildi. Ve şimdi de Tiyung'un soyu sorgulanıyor. İdman yaptığımızı unutmuşum. Ayrıca dün gece hala aklımda.

"Hükümdarınıza böyle mi hitap ediyorsunuz?" diye soruyorum. Gambria nefes alıyor ve gözlerini deviriyor.

Direğimi kaydırarak, o tepki vermeden önce ona üç kez vuruyorum. Sağ dizine, sol omzuna ve ardından ringin dışına düşene kadar karnından itiyorum.

Bir metre aşığıdaki beyaz kum havuzuna düşüyor. Ben kazandım.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum ama Gambria elimi sallıyor. Rengi kırmızıya dönüyor ve kahverengi tuniğindeki kumları silerek ayağı fırlıyor.

Su aramak için halkadan ayrılıyorum. Asa, sürahi ve havluların olduğı bir masanın yanında duruyordu. Büyük yudumlarla bir bardak içiyorum, hala vücudumu tuz ve suyla doldurmaya çalışıyorum ki bu acı geçsin. Sanırım düne göre daha az şiddetli, ama ölçek aldatıcı bir şey. Sizi ezerken bir tapınağın mı yoksa stadyumun mu daha ağır olduğunu söylemek zor.

Suyu bitirirken cephaneliğın iç avlusunu inceliyorum. Cephanelik Rune'un villasının batı kanadının tamamını kaplıyor. Bu açık hava eğitim bölümü doğal ışıık ve hava sağlıyor. Alan etkileyici. Sadece çok çeşitli silahları yok, aynı zamanda yükseltilmiş siyah idman halkaları, kum havuzları ve dokuma matlar da gördüklerimin en iyileri. Mantıklı. Rune kontlar arasında en savaşçı olanı, yani dört kişiyken. Görünüşe göre bire düştük.

Ama onu buraya dövüşmek için çağırmadım. Pek sayılmaz.

Gambria masanın yanında bana katılırken, "Sana bir sorum var," diyorum.

"Neden sana okçulukta meydan okumadım?" diye mırıldanıyor. "O benim soru."

Gölümsüyorum. "Bunun için diğler salona gitmemiz gerekecek."

Sessizce duruyoruz. Sessizliğı bir araç olarak kullanıp tahta sopamı döndürüyorum. Yemi yutmayacak kadar meraklı. Neredeyse herkes aynı tepkiyi veriyor, insan doğası bu.

"Ne oldu?"

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Khitan'a geri dönmek istiyor musun?"

Kaşları çatılırken gözleri kayıyor. Dürüstçe cevap vermekten ziyade, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ama bu yeni bir duygu değil. Dün gecedan beri kendimden uzak tutuyorum.

"Bu basit bir soru," diyorum. "Karınız ve sevgiliniz orada. Orada olmayı tercih edeceğinden şüpheleniyorum. Peki neden kalıyorsun?"

"Lyria dışında bir sevgilim yok," diyor. "Quilimar'ı kastettiğini varsayıyorum ama o çoktan geçmişte kaldı."

"Khitan hakkında istediğın zaman cevap vermekten çekinme."

Bambu dövüş sopası Su Asası'ndan çok daha hafif. Bizi Quu Limanı'ndan çıkarmak için asayı ilk kez kullandığımda

Doğu Denizi'ne düşürüyorum ama eterum, onu kullanırken avucuma yapışmasına neden oluyor.

En azından asa sadık.

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum," diyor Gambria.

O her zaman zeki olmuştur, Fallador'dan bile daha zeki. Ama kurnazlığı ona karşı çalışıyor. Dürüst davranmıyor ve benden kaçmaya çalışarak bunu daha da açık hale getiriyor.

Sopasını tekrar kapıyor ve ringe giriyor.

Yeterince adil.

Yükseltilmiş köprüyü kullanarak içeri giriyorum ve onu selamlıyorum. O da aynısını yapıyor. Sonra hazır duruşa geçiyorum.

Gambria hemen saldırıyor, şimdi ego ve öfkeyle besleniyor. Hatırladığımdan daha hızlı ve gömleksiz olmama rağmen ona yetişmek için ter döküyorum. Ama bu kadar parlak bir alev çabuk söner.

"Gaya umurunda değil," diyorum darbelerini savuşturarak. "Ya da gerçekten Yusan, bu konuda. Hayatını riske atacak kadar değil."

Bunu inkâr etmiyor.

"Öyleyse sorum hâlâ geçerli: Seni Khitan'a dönmekten alıkoyan nedir?"

Tekrar saldırırken nefes nefese kalıyor. Kafama doğru savuruyor ve ben iç çekerek başımı eğiyorum. Ona kolay davranmaktan yoruldum. Tüm bu süre boyunca dönüşümlü vuruşlar yapmak yerine yan tarafını açıkta bıraktı.

Sopayı döndürüp kaburgalarına yumruk atıyorum ve havasını boşaltıyorum.

Gambria birkaç adım geriye tökezliyor, yan tarafını tutarken gözleri büyüyor.

"Burada olman gerektiği düşünülebilir," diyorum. "Çünkü aksi takdirde kraliyete kim bilgi aktarır ki?"

Rengi kırmızıya döndü. "Sen casus şefisin Mikail. O kan dökücü için casusluk yapacağımı mı sanıyorsun? Asla o kadar alçalmam."

Gözlerinde gerçek bir nefret parlıyor ve bu çok şeyi açıklıyor. Casusluk görevim konusunda Fallador'un hissettiği gibi hissetmiyor; bunu değer verdiğimiz şeylere ihanet olarak görüyor. Ve konu Gaya'ya gelince, sanırım öyle oldu. Adadaki isyancı liderlere suikast emri verdim. Onlara önceden uyarı göndermiş olmam önemli değil. Yaptım ve bazıları yine de öldü.

"Elbette yapmazsın," diyorum.

Duraksıyor ve kaşlarını çatıyor. Sopamı dizinin arkasına geçirip onu tekrar havaya kaldırıyorum. Ringin siyah zeminine sırt üstü düşüyor, nefes almakta zorlanıyor. Kayıtsızca sopayı kalçalarının üzerine bırakıyorum ve bana tekme atamaması için üzerine basıyorum. Ona acı çektirmeyeceğim. Bu sefer değil.

"*Taç* dedim, Yusan değil." Elimini cebime atıyorum ve kaba saba pantolonumdan kartı çıkarıyorum. "Biliyor musun, haberci evleri hakkında komik bir şey var. Mektupların hedeflenen yere ulaştığından asla tam olarak emin olamazsın. Kilin mühürlenmesiyle birinin onu açması arasında pek çok şey olabilir."

Mektubu Gambria'nın göğsüne bırakıyorum. Şöyle yazıyor:

Aşkım,

Yüzük, kumlar ve asa Rahway'de. Tahtı almak için Kont Rune'un yardımını istiyoruz. Sayımla aynı hizaya gel ve Yusan senin olsun.

Sonsuza dek sevgiyle

Gambria'nın mavi gözleri dehşetle dolar. Mesajı okumasına gerek yok çünkü her kelimesini biliyor.

Sertçe yutkunuyor. "Nereden buldun bunu?"

"Dün gece içeri giren suikastçının üzerinde buldum." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Buradan Khitan'daki saraya kaç kartal gönderildiğini sanıyorsun? Bu çok özensiz, Gambria. Seok'un haberci evlerini gözetleyen casusları olmayacağını mı sandın? Neredeyse onları öldürtüyordun."

Başını sallıyor. "Bunu yapmak istememiştim. Bu diyara asla yardım etmem."

Bu kısmı doğru. Mesajını kodlamamıştı bile, mektubunun ele geçirilip kullanılacağını düşünmemişti. Tabii ki Quilimar'a yerimizi ve planlarımızı söylememiz kasıtlıydı. Aşk ve sadakat el ele gider. onursuzluk ve ihanet ile.

Tereddüt ediyorum. Ne yapılması gerektiğini biliyorum ama bir Baejkin'i sevmenin nasıl bir şey olduğunu da anlıyorum. Bir tuzağa düşmüş ve daha da kötüsü bu tuzak o kadar hoş ki bir çıkış yolu istemiyor.

"Ailemin, Gaya'nın üzerine yemin ederim ki onları asla incitmek istemedim!" Gambria öyle diyor.

Gaya'dan bahsetmemeliydi. Anavatanımızın adını kullandığı için içimde bir öfke yükseliyor ve onu burada öldürmeyi düşünüyorum.

Ona doğru eğildim. Direğe bastırıldığımda yüzünü buruşturuyor.

"Seni bir zamanlar sevdiğim için, Fallador sevmeye devam ettiği için, şimdi hayatın pahasına kaçman için sana bu şans vereceğim. Benimle bir daha karşılaşsanız, bu çok fazla olur."

"Mikail, ben-"

Sadece sevdiği kadına yardım etmeye çalıştığını açıklamak istiyor. Ama bunu duymaya hiç niyetim yok. Benim Gaya'nın gerçek prensi olduğumu biliyor. Beni çocukluğumuzdan beri tanıyor ve bana karşı hiçbir sadakati yok. Hayatta kaldığımız eve. Birçok ihaneti affedebilirim ama bunu asla. Ada her şeyden önce gelir.

"Ben giyinmeden git." Gömleğimi geri çekiyorum.

Birkaç kez konuşmayı dener ama sonra başını sallar. "Sana huzur diliyorum, Adoros."

Tükürdüm. Barış zayıflar içindir. Yemin ederim ve ant içerim ki bunlar benimle konuştuğu son sözler olacak.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ROYO RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

A eri ve ben tuhaf bir kahvaltının ardından odamıza döndük. Politikadan dolayı başımı sallıyorum. Tüm bunlardan sonra, Kont Rune Kral'ı Joon tahtta mı?

Ellerimi yumruk yapıyorum. Aynı şeylerin devamı. Çocukken oynadığım, insanların sandalye değiştirdiği oyun gibi. Kraliyet mensupları ve soylular hariç, bir sürü masum insan sırf onlar koltuk değiştirebilsin diye ölüyor.

Pencerelerin yanında dolaşırken Aeri bana bakıyor. Tüm tuzaklar hâlâ yerinde. İçeri girer girmez hizmetkârların onlara dokunmadığından emin olmak için kontrol ettim. Ayrıca odayı silahlar, gizli tuzaklar ve casuslar için taradım.

Başımı salladım. Belki de Euyn paranoyak değildi - belki de sadece sürekli onu öldürmeye çalışan insanlarla uğraşmak zorundaydı.

Yeni giysiler şifonyerin üzerinde duruyor ve gardıropta asılı, ama Sora kontrol etme fırsatı bulmadan hiçbir şey giymememi söyledi.

Görünüşe göre kıyafetleri zehirleyebiliyormuşsun.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Burada güvende değiliz. Gitmek istiyorum ama hiçbir yerde güvende değiliz. En azından burası satenler ve kaz tüyleriyle süslü. Bu da bir şeydir.

"Yorgun olmalısın," diyor Aeri, beni izlerken. Şifonyerin yanında yeni kıyafetleri inceliyor.

Sadece onun şafakta kalkmasından terzilerin sekizde kapıyı çalmasına kadar uyudum ama sorun değil. On Cehennem'de de uyuyabilirim.

"Ben iyiyim," diyorum.

Tepkim onu şaşırtmadı. Kaşları biraz kalktı ama bu o.

"Denemek mi?"

Altın gözleri bana yalvarıyor. Beyaz elbisesi içinde çok güzel görünüyor. İnciler uzun boynuna dizilmiş. O boynu görmek istiyorum.

Ellerimi ceplerime sokarak silkiniyorum. Önemli değil. Belki de ona tekrar bu kadar yaklaşmayı düşündüğüm için bitkin düşmüşümdür. Affetmek unutmak değildir. Onu affettim, dün gece affettim. Ama beni tekrar incitmesine izin vermem için hafızamın olmaması gerekir.

Ona ne yapmak istediğimi düşünmemeye çalışarak yatağa bakıyorum. Demek tek düşündüğüm bu.

Hayatımı sikeyim.

"Herhangi bir sorun olursa beni uyandıracak mısınız?" diye soruyorum. Gülüyor. "Odanın parladığını fark edeceğini düşünüyorum." Bu hiç komik değil. Dönüp ona bakıyorum.

Gülümsüyor. "Evet, tabii ki seni uyandırırdım Royo."

Aeri perdeleri kapatıyor ve koltukların yanında bir mum yakıyor. Komodinden deri ciltli bir kitap çıkarıyor ve bir koltuğa kıvrılıyor. Romanı Rune'un çalışma odasından çalmış olmalı ama bunu ne zaman yaptığını kim bilebilir? İçimden bir ses dün gece hepimiz orada beklerken olduğunu söylüyor.

Hâlâ küçük bir
hırsız. Bir zaman
hırsız.

Uzanıp tavana bakıyorum. Bunu nasıl yaptığını -Sol'da beni nasıl kurtardığını- anlamıyorum ama bu, filikada başım çatlarcasına bir ağrıya nasıl uyandığımı açıklıyor. Aeri beni, Sora'yı ve Mikail'i kurtarmak için kendi hayatının bir kısmından vazgeçti. Kumların her kullanımı ona pahalıya mal oldu ama yine de yaptı. Sırf ben yaşayayım diye Amarth yumurtasını terk etmeye hazırды. Mecbur kalsaydı, hepimizi korumak için bu kontla evlenirdi.

Düşündükçe midem bulanıyor, ellerim yastıklara gömülüyor. Evet, benim hayal bile edemeyeceğim kadar gücü ve parası var. Evet, iyi görünümlü yaşlı bir adam. Ama onunla evlenemez. Onu asla anlamayacak, asla sevmeyecek. Ve eğer onun karısı olursa, onu bir daha asla göremem. Ne devriye gezmek için, ne de ona sarılmak için. Hiçbir şey için.

Dudağımı ısırıyorum. "Aeri,"
diyorum.

"Evet?"

Ağzımı açtım ama ne söylemek istiyordum ki? *Krallığın en güçlü adamlarından biriyle evlenip Yusan'ın kraliçesi olma mı? Her şey bittiğinde benimle cereyanlı, kokan bir kulübede mi yaşasın?* O bir prenses. Lüks ve şımarık bir hayatı hak ediyor. Umutlar vardır, bir de hayaller.

Bu düşünceyi bir iç çekişle bastırıyorum.

"Beni birkaç saat sonra uyandır," diyorum.

Bana bakıyor ve alnında küçük bir kırısklık oluşuyor. Soracağım şeyin bu olmadığını biliyor.

"Elbette, Royo," diyor.

Pişmanlık içimi kaplıyor, göğsüme ağırlık çöküyor. Bir şekilde bu ana dönüp baktığımda keşke hissettiklerimi söyleseydim diyeceğimi biliyorum. Ama o an çoktan geçti. Yan dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

SORA RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

A Saat on birde, haberci evine gitme bahanesiyle Rune'un lüks arabasıyla Şehre indim. Villadan ayrılmama izin verilmeden önce kapsamlı bir açıklama yapmam gerekti ama kadife bankın üzerine kaydım ve dakikalar sonra Rahway'e girdik. Parıldayan taş şehirde geziniyoruz ve sonra krem rengi araba kobalt mavisi bir dükkânın önüne yanaşıyor. Kontun arabası için trafik durma noktasına geldi. İnsanlar oldukça

kelimenin tam anlamıyla durdular.

Arabacı inmeme yardım ederken, "Sizi burada bekleyeceğim hanımefendi," diyor.

Muhtemelen elli yaşlarında, kısa kır saçlı, yaşlı bir adam. "Gerek yok," diyorum gülümseyerek.

"Israr ediyorum."

"Pekâlâ," diyorum sönerek. Onu kaybetmenin bir yolunu bulmalıyım. Gülümsüyorum. "Aslında, bu harika! İşim bitince beni bir iki yeni kolye için mücevherciye, sonra da ayakkabıcıya götürebilirsin. Birkaç yeni çift bot ve ayakkabı almak istiyorum. Ayrıca en iyi güzellik evini bulmam gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musun? Muhtemelen bilmiyorsundur. Hepsini ziyaret edeceğim, çünkü hepsi çok farklı, anlıyor musun? Ayrıca yeni bir bozuk para cüzdanına ihtiyacım var. Bu çok eskimiş."

Aeri gibi konuşmak için elimden geleni yapıyorum ve arabacının gözleri parlıyor. Yusan'da kadınların kaygıları anlamsızdır.

erkeklerin zevklerine hitap ediyor.

"Sen burada bekle," diyorum. "Aileme birkaç mesaj göndermem gerekiyor, sonra alışveriş gününe başlayabiliriz. Tabii saat altı ya da yediden önce dönmeniz gerekmiyorsa."

"Villaya geri dönmem gerekiyor hanımefendi," diyor hevesle.

"Oh, tamam." Kaşlarımı çatıyorum, sonra silkeleyip gülümsüyorum. "Bu durumda dönüş için bir araba kiralayabilirim."

Arabacı başını sallıyor ve dükkânın kapısını açıyor. Haberci evine giriyorum ve bir kalem ile bir kâğıt seçmek için çıkıntıya doğru yürüyorum. Gözümü pencereden ayırmıyorum. Lüks arabanın uzaklaşmasına sadece birkaç dakika var.

Nefes alıyorum. Tanrılara şükürler olsun.

Rahway atlar, at arabaları ve yayalarla dolu. İnsanlar sürekli ulak evine girip çıkıyor. Yusan'da olduğumuz için muson yağmurları sırasında tempo yine de yavaşlıyor ama yağmur yağın şehirler kadar değil.

Arabanın gözden kaybolmasını beş dakika bekledikten sonra boş kâğıdı ateşe atıp binanın diğer tarafından çıkıyorum.

Şimdi, hepsi birbirine benzeyen bir şehirde bir elbise evi bulmam gerekiyor. Rahway bilinçli olarak tek tip olacak şekilde tasarlanmış, meydanlar ve çeşmeler bile birbirine benziyor. Ama birkaç yanlış dönüşle rağmen, tam öğle vakti Krallık Giysi Evi'ne ulaşmayı başarıyorum. Kapıdaki bir tabelada öğle yemeği için dışarıda oldukları ve yakında dönecekleri yazıyor.

Nefesimi tutarak pirinç kolu çekiyorum. Kapı açılıyor. Mağazanın içi oldukça loş. İçerideki tek ışık kalabalık vitrinlerden süzülüyor.

"Geç kaldın," diyor Sun-ye.

Eteğinde yüksek bir yırtmacı olan, vücudu saran mor bir elbiseyle bir divanda oturuyor. Mekân mankenler, aynalar ve kumaş duvarlarla dolu ama içeride başka kimse yok. Dükkân sahibine ödeme yapmış olmalı.

"Zamanında geldim." Öğlen çanları çalarken tepemizi işaret ediyorum. Dün gece tuvaletten çıkmadan önce nasıl, nerede ve ne zaman buluşacağımız konusunda çok kesin konuşmuştu.

"Ki bu geç oldu."

Hayal kırıklığı içinde başımı arkaya atıyorum. Sun-ye hâlâ berbat. Ama ne kadar korkunç?

"Sen miydin?" Sesimi alçaltıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

Gözlerini kırptırıyor.
"Suikastçılar mı?" Başımı sallıyorum.

Bana iç çekerken dekolte elbisesi hareket ediyor. "Neden ben olayım ki? Sana saldırırsam, beni ifşa edersin. Bunun bana ne faydası olur?"

"Belki de önce benim ölmemi bekliyordun."

"Hayır, sanırım yeterince öldüğümüzü gördüm." Yeşil gözleri mesafeli bir bakışa büründü.

On yedi. On yedi kızın ölümünü izledik. Birini Seok, Plia'nın eliyle öldürdü. Hepimizi bir araya topladı ve sonra Plia'nın sarı saçlarından tutup boğazını kesti. İsyan etmiş, Madam Iseul'un daha fazla zehir alması için yalvarmasını reddetmişti. Kendi kanında boğularak ölene kadar bize izletti. On üç yaşına yeni girmişti. Ondan sonra başka kimse dozajı reddetmedi. Bunun yerine diğer kızlar yatak odasının salonunda korkunç bir şekilde öldüler.

Madam Iseul başlangıçta zehirleri ve panzehirleri uyguladı, ancak biz yaşlandıkça bazı zehirlerin bilinen bir çaresi kalmadı. Bize mikro dozlar verdi ve en iyisini umdu. Hayatta kaldığımızda dozu arttırdı. Çoğu öldü.

Ve sonra Hana on sekiz yaptı.

Sun-ye başını sallıyor, sonra yüzüme bakıyor. Elleri minderin üzerinde titriyor. Aynı titremeleri sağ elimde de görmüştüm. Sun-ye görüş açımı fark ediyor ve kolunu divanın arkasına dayıyor. "Ben değildim, Sora."

Ona bakıyorum ama anlayamıyorum. Sanırım dürüst davranıyor ama şu anda onu bu konuda sorgulamaya devam etmek anlamsız. Hain kendini ele verecektir.

"Neden buluşmak istedin?" diye soruyorum.

"Aslında sana duyduğum ilginç bir şeyi anlatmak istiyordum ama şimdi seni yarından önce Rahway'den kaçman için uyarmak istiyorum."

Kıpırdamadan durmama rağmen tüylerim diken diken oluyor. Sun-ye dramatik olmaya eğilimli değil. Eğer beni bu şekilde uyarıyorsa, durum vahim demektir.

"Kaçmak mı?" Tekrar ediyorum.

Gülüyor. "Tüm bu pelerin ve hançer altında benimle buluşmanı, hareket etmekte özgür olduğun için mi sağladığımı düşündün?"

Kontun tutsağı olduğumuzu düşünmemiştim bile - kasabaya gitmek için yalvarmak zorunda kaldıktan sonra bile. Kendi isteğimizle bir tuzağa mı düştük? Yoksa sadece beni mi yakalamak istiyor?

"Sadece ben mi?" diye sordum.

"Hayır, arkadaşlarını da. Rune kutsal emanetleri istiyor ve sen de onları onun kapısına getirdin. Hiçbiriniz özgür değilsiniz, biz hiç özgür olmadık ki." Çantasına uzanıyor ve içinde küçük bir kaşık olan kadife bir kese çıkarıyor. Bu kadife keseleri bilirim. Onları Oosant'ta görmüştüm, yani Laoli'de.

Kaşık keseye altın bir iple bağlı. Sun-ye kaşıkla torbaya uzanıyor, yığılmış beyaz tozu mükemmel burnunun altında tutuyor ve içine çekiyor. Sonra bunu diğer tarafta da yapıyor, burun deliklerini silerken burnunu çekiyor.

Laoli son derece güçlü bir ağrı kesici ama bariz bir ağrısı yok.

Çok daha eğlenceli görünüyor, bu da bağımlısı olduğu anlamına geliyor. "Sun-ye..." Söylüyorum.

Omuzları düştü. "Bağışla beni Sora, lütfen. Hepimiz öleceğiz. Eğer bu hayatı ilaçsız atlatabilirsen, ne mutlu sana. Ama dün gece Rune'u memnun etmek zorunda değildin."

Katlanmak zorunda kaldığı şey için hemen sempati duyuyorum. En azından cinayet hızlı ve bitmiş bir şey, oysa fahişe olmak uzun bir işkence biçimi. Ama sonra kafam karışıyor. Küçük bir adım öne çıktım.

"Bir dakika. Bunu... yapabilir miyiz?" diye soruyorum.

Gözlerini kısıyor, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Sonra bir iniltiyle başını geriye atıyor. "Aman Tanrım, Sora. O güzel küçük kafanı hiç kullanmak zorunda kalmadığın için ne kadar şanslısın."

"Ama Seok dedi ki..."

"Peki o nereden bilecek? Bu nasıl işe yarayacak ki? Biz zehirlendik. O *hale* biz *gelmedik*." Duraklıyor ve bir nefes alıyor. "Şehvet düşkününü kardeşini bizden ve oğlunu senden uzak tutmak için bedenlerimizin zehirli olduğunu söyledi, çünkü tek kontrolü elinde tutmak istiyordu. Erkekleri sadece uygulanan zehirle öldürebiliyoruz, yoksa sevgilim şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu."

Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum. Ama Sun-ye'nin Rune'u yatağa atmak zorunda kalmasına üzülüyorum. Ona yardım eli uzatmak istiyorum ama o ne benim ne de başkasının sempatisini istiyor. Sempati zayıflar içindir ve o güçlü.

Elimi uzatmak yerine kollarımı kavuşturuyorum.

"Bana söylemek istediğin ilginç şey neydi?" diye soruyorum.

Yüzünde küçük bir rahatlama ifadesi belirdi ama yine ciddileşerek yüzünü sildi. "Sen Gain'den ayrıldıktan sonra Seok, Tiyung'un senin sözleşmeni yaktığını fark etti. O da

Öfkeli. Ama Tiyyung sana çok aşık olduğu için bunu zaten bildiğini varsaymıştım."

Onu ya da şu anda nerede olduğunu düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Ama benim dışımda herkesin onun sevgisini fark etmesine şaşırdım.

"Seok'un elinde dört tane sözleşme belgesi vardı. Daysum'un. Benimki. Rayna'nın ve bir tane daha."

Söylediklerini özümsemeye çalışırken dükkânın etrafına göz gezdiriyorum. Sun-ye'nin Seok'un en sevdiği kişi olduğu su götürmezdi ama bu bilgi konusunda ona güvenmesine imkân yoktu. "Bunu nereden biliyorsun ki? Seok onları nerede sakladığını sana asla göstermez."

Açgözlü gözlerle tekrar laoliye bakıyor ama onu bir kenara koyuyor. Bir doz daha almayacağı için değil, karışım da zayıf görünmek istemediği için.

"Belli ki bana göstermedi, Sora," diyor. "Ama evin reisi konuşmayı seviyor."

"Benimle asla."

"Hayır, Irrad senden nefret ediyor."

İç çekiyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu? "Dördüncü kimdi?" "Hana."

Sun-ye bana bakarken oda sessizce dönüyor.

"Ama neden..." Bu düşünce aklıma gelir gelmez başımı sallıyorum. Bu gerçek bir olasılık değil. Temelsiz bir umut, bir hayal. Hana iki yıl önce güneybatıda öldü. Bunu biliyorum. Ama sertifika... "Ne diyorsun sen?"

"Kızın sözleşmesinin hala onda olduğunu söylüyorum. Bildiğim tek şey bu. İlginç olduğunu düşündüm."

Omuz silkiyor ama tek söylediği bu değil.

"Sence hâlâ hayatta olabilir mi?" diye fısıldıyorum.

Bir elini ipek elbisesinin üzerinde gezdiriyor. "Bence Seok zehirli bir bakirenin öldüğünü doğruladığında, kendisini kızla ilişkilendiren belgeyi hemen yaktı. Böylece yakalanırsa kıza sahip olduğunu inkâr edebilecekti. Ondan sonrası spekülasyon. Belki de her ihtimale karşı saklamıştır. Bilmiyorum."

Hana'nın hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabileceği düşüncesini aklıma bile getiremiyorum. Bunu pek çok kez ummuştum ama gerçekten düşünmeye cesaret edememiştım.

Biri kapıyı deniyor ve dükkanın zilleri çalıyor. Omurgam kaskatı kesildi. O kadar irkildim ki bir çılgılığı bastırmak zorunda kaldım. Sun-ye minderin altından eline bir hançer geçiriyor ama kapı kapalı kalıyor. Arkamdan kilitlenmiş olmalı.

Saçlarımı omzuma atıyorum. Sinirlerimi yıpratın şey kaçış konuşması. Hepsi bu.

"Neden bugün Rahway'den ayrılmamız gerekiyor?" diye soruyorum.

"Dün gece birinin seni öldürmeye çalışması dışında mı?" Sun-ye başını eğiyor. "Kaç nedene ihtiyacın olduğunu bilmiyorum ama suikastçıların Seok'a burada olduğunu haber verdiğini varsayıyorum. Yarına kadar peşinizde olacaklar. Şimdi gidersen en azından avantajlı olursun. Ama bundan daha fazlası var: Biri seni ele verdi. Ya sizden biri ya da Rune'un hizmetkârlarından biri, ama o bilmiyor. Güvenemeyeceği insanlar var ve gidişat hızla aleyhine dönecek. Tek umudum gün batımına kadar bunun gerçekleşmesi. Ama onun siz ve arkadaşlarınız için kendi çıkarları var ve onun kölesi olmak istemiyorsanız, gitmenizi öneririm."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Karşılığında bir şey istiyorum," diyor. Tabii ki istiyor. Sun-ye kalbinin iyiliğinden hareket etmiyor. Aksi takdirde şüphelenirdim.

"Ne istiyorsun?"

Ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor. Yürümekten çok süzülüyor, hareketleri zahmetsiz. Parfümü gül elması zehri gibi tatlı. Madam Iseul işini gerçekten iyi yapmış.

"Rayna'nın özgür kalacağına dair bir söz," diyor. "Kontes, Seok tahtı ele geçirdikten sonra onu Qali Sarayı'na götürdü. Orada bir yerlerde."

"Tamamdır."

Sun-ye ağırlığını kalçasına veriyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Hayır, aslında bunu bir düşün Sora. Yani arkadaşlarının boğulmasına ya da sarayın içindeki herkesle birlikte yok olmasına izin veremezsin."

Bu düşünce acımasız, insafsız ve inanılmaz derecede pratik. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu yapmayız."

"Neden yapmazsınız?"

Ona gerçeği söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Hiçbir zaman yakın olmadık ama birbirimizi de ifşa etmedik. Sebebimi söylemeye karar veriyorum ama detayları belirsiz bırakıyorum. Umarım sonunda bu bize zarar vermez.

"Çünkü sevdiğimiz insanlar Idle Hapishanesi'nde tutuluyor."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra başını sallıyor. "Sora... Onlar değil. Seok'un Qali'yi aldıktan sonra yaptığı ilk şey o hapishaneyi boşaltmak ve tüm tutukluları serbest bırakmak oldu. Eğer hayattalarsa, özgürler."

Kalbim hızla çarpıyor -Mikail'in babası özgür olabilir, belki Royo'nun kurtarmaya çalıştığı Hwan da. İkisi de çok rahatlayacaklar. Ama doğrusu, ilk aklıma gelen ikisi de değildi.

"Peki ya Seok'un oğlu?" Kayıtsızca sordum.

Sun-ye gözlerini deviriyor. "Tanrılara şükür öldü. Hücresinde öldürüldü ve darbeden bir süre önce yakıldı. Seok safir tasmayı bulduğunda aklını kaybetti. O zamandan beri kendine gelemedi."

Yüzümden kan akarken yüzüm karıncalanıyor. Ciğerlerim sanki çöküyormuş gibi hissediyorum. İstedığimin bu olduğunu hatırlayarak kendimi yatıştırmaya çalışıyorum.

-Seok'un hiçbir şeyi kalmadı. Ama Tiyung'un öldüğünü duyunca göğsümü tutup yere yığılmak istiyorum. Yine de ne hissettiğimi göstermeye cesaret edemiyorum. Sun-ye bunu sadece bana karşı kullanır.

"Ah."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Sora, Rayna'nın hayatı için bana söz ver. Daysum'un ruhu üzerine yemin et yoksa seni burada öldürürüm."

Gözleri benimkileri ararken hançeri hâlâ avucunun içinde tutuyor. Her kelimesinde ciddi olduğuna hiç şüphe yok.

"Yemin ederim ve yemin ederim," diyorum. "Daysum'un ruhu üzerine, Rayna'nın özgür kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Rayna'nın ya da bir başkasının hayatı için söz verebilir miyim bilmiyorum. Hiçbir şey kesin ya da kolay görünmüyor. Tek yapabileceğimiz güçlü adamların planlarından sağ çıkmaya çalışmak. Ama bu sözü son nefesime kadar tutacağım.

Sun-ye yüzümü inceliyor, herhangi bir yalan olup olmadığına bakıyor ama sonra tatmin olmuş bir şekilde başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi git." Kapıyı işaret ediyor.

Ona sarılmıyorum. Sadece dönüp dışarı çıkıyorum.

Dükkândan çıktım ve gözlerimi kapadım, bir sisin içinde kayboldum. Sonra başımı sallıyorum. Taht odasındaiken Kral Joon'un Ty'ı Atıl Hapishane'ye mahkûm ettiği andan itibaren ölebileceğini biliyordum. Mantıken, yaşamayı başarsa bile zindandan sağ çıkamayacağını biliyordum. Ama göğsümde sakladığım küçük bir umut vardı; sadece küçük, kırılğan bir şey. Şimdi o gitti ve umut paramparça oldu, göğsümde parçalardan başka bir şey bırakmadı.

Birkaç adım attıktan sonra binaya yaslandım. Ölmese Seok'u daha çok üzecek olsa bile Tiyung'un başaracağına inanmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama Daysum'u ve şimdi de Ty'ı kaybettim. İçim bomboş. Yine de ilerlemeye devam ediyorum. Her zaman ileriye gitmek zorundayım, gelgitler tarafından hırpalanmış ve terk edilmiş bir kabuk.

Yine suçlayacak, saldıracak kimse yok, ulaşılamaz adamlardan başka. Sokaklarda dolaşıyorum ve zalim tanrıların ve kendilerini tanrı sanan kralların heykellerinin yanından geçiyorum. Buraya son geldiğimde her şey çok farklıydı. Korkuyordum ama nihayetinde diyarı değiştirebileceğime dair umutluydum. Artık değiştiremeyeceğimi biliyorum. Yusan'da kazanmak yok. Bizim gibi kırık ruhlar için değil.

Elimizde kalan tek şey dördümüzüz.

Sonra bir düşünce beni yakaladığında kaldırımda duruyorum. Sun-ye biliyorsa, Mikail de öğrenmiş olmalı. Belki aynı zamanda Daysum'u da duymuştur.

Başka bir sır mı saklıyordu? Başka bir sahte koruma olarak haklı mı? Kendisinin efendisi olduğu bir kukla gibi ilerlememi sağlamak için mi sakladı bunu?

İçimdeki öfke kabarıyor, ellerime ve yüzüme sıcaklık yayılıyor. Yalanların, ihanetlerin ve kederin sınırına çoktan ulaştım. Ve bir daha sahibim olmayacak.

Hançerimi avucumun içine bırakıyorum. Yeter.

Kılıcımın kabzasını kavrayarak villaya doğru geri adım atıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

I Fallador'u bulmak için banyo yaptığımda, giyindiğimde ve kendimi yeterince sakinleştirdiğimde öğleden sonra olmuştu. İki kişiyle sıradan bir sohbet yaptıktan sonra

Gambria'nın villadan ayrıldığını ve "prensın" kütüphanede olduğunu öğreniyorum. Onu rafları karıştırırken buluyorum ama aslında hiçbir şey okumuyor. Fallador batı tarzı krem rengi bir tunik ve kahverengi bir pantolon giyiyor - bu onun için iyi bir görünüm, ama o bir bukalemun. Sürekli karışıyor, sürekli değişiyor. Sadakati de değişiyor mu?

"Cevaplar mı arıyorsun?" diye sordum.

Fallador dönüp bana sırtıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Sanırım bir şey onu rahatsız ediyor -Gambria, ama yine de her şey normalmiş gibi davranıyor.

"Bu güzel günün avantajını kullanmalıyız," diyorum Gayan'a. "Yürüyüş için bana katılır mısın?"

"Memnun olurum."

Kemerlerin altından ve gösterişli koridorlardan geçerek dışarıdaki devasa taş terasa çıkıyoruz. Evin bu kısmı, neredeyse Sol'a değen doğudaki yemek odasının verandasının aksine, geniş, bakımlı bahçelere bakıyor. Güneş, çitlerin dik açılarında parlıyor ve özenle budanmış ağaçları aydınlatıyor. Ortadaki yapay havuzda iki beyaz kuğu yüzüyor. Her şey çok simetrik ve katı bir şekilde kontrol ediliyor.

Fallador ve ben, hizmetkârların ve casusların saklanıp bizi duyabileceği uzun çitlerden ve çiçekli çalılardan uzak durarak kırma taş yollarda yürüyoruz. Elimde gizli asayla yürürken Fallador gözlerini kaçırıyor ama göz göze geldiğimizde gülümsemeye zorluyor.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye soruyorum.

Sırıttıyor. "Ah, sadece birkaç şey. Yine de seninle yürümek güzel."

Haklı, öyle. Çocukken hayal bile edemeyeceğim bir yerde onur konuklarıyız. Başka koşullar altında, keyifli bir zaman olurdu.

"Gambria için özür dilemek istiyorum," diyor. "Gitmeden önce beni buldu ve yaptıklarını itiraf etti. Arkadaşların zarar görmediği için tanrılara minnettarım."

Duruyorum ve ona bakıyorum. "Yani önce Aeri onları öldürdüğü için minnettar mısınız?"

Omuz silkiyor. "Gambria böyle bir niyeti olmadığını söylediğinde ona inandım."

Nefes alıyorum ve başka tarafa bakıyorum. İşte bu yüzden Fallador'u aramak için beklemek zorundaydım. Onu savunacağını biliyordum ve bunun için sabrım yoktu.

"Sevgi, derin inançları bile örtebilen bir pelerindir," diyor. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Havuzda yüzen kuğulara bakıyorum. Bu kuşların ömür boyu çiftleştiklerini duymuştum; çok daha basit bir varoluş gibi görünüyor. Bir Baejkin'i sevmekten daha kolay olduğu kesin.

"Euyn'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Fallador önümde durdu. "Ondan hiç bahsetmedin, biliyorsun."

Gözleri endişe doluydu. Euyn'u önemseydiği için değil, benim önemseydiğimi bildiği için.

"Hiç zamanım yok gibi görünüyor," diyorum. Bu doğru. Onun yasını tutmanın zamanı değil. Şu anda bile güneş gökyüzünde hızla ilerliyor ve planlarımızı yapmamız gerekiyor. Sürekli zamana, tanrılara ve insanlara karşı bir yarış içindeyiz.

Fallador ağır bir iç çeker. "Keder beklemez, Mikail. Onu seviyordun ve o artık yok. Bu tek başına taşımak için muazzam bir yük."

Omuz silkiyorum. Sarsmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığında ağırlığın bir önemi yok.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Hayatta kalma travmasını paylaşmak için Gambria'ya sahiptim. Mecburen yalnızdınız ama öyle kalmak zorunda değilsiniz. Yapabilirsin."

Birazını benimle dinlen."

Cazip geliyor ve göğsümde bir çekim hissediyorum, omuzlarım ona doğru yöneliyor. Fallador'un neredeyse hipnotik bir konuşma tarzı var ve orada her zaman bir şeylerin ipucu vardı. Kendimizi her zaman bir adım fazla yakın, bir bakış fazla uzun buluyoruz. Ama o sadece büyüleyici bir sahtekâr mı?

"Sen ve Gambria *var sanıyordum*." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ne kadar kaçınmaya çalışsam da ihanet yaraya limon sıkar gibi acıtıyor.

Fallador kuğulara bakarken yavaşça başını sallıyor. "Aşkına karşılık veremeyecek birini seviyor. En azından onu ayakta tutabilecek derinlikte değil. Bunu kabullenmek yerine, sanki değer verdiği her şeyi feda etmek her ikisi için de yeterli sevgiyi yaratacakmış gibi, kendinden daha fazlasını vermeye devam ediyor. Tanrılara hizmet eden rahipler gibi, bu tek taraflı bir ilişki."

Ses tonunda benden de bahsettiğini hissettiren bir şey var. Ya Gaya'ya ya da Euyn'a olan aşkımdan -muhtemelen her ikisinden de, çünkü çift taraflı konuşma tarzı var. Bugüne kadar Fallador'un samimi olduğuna hep inandım ama aynı zamanda onun Gaya'nın prensi olduğuna da inandım. Gambria'ya güvenmiştim ama o hainlik etti. Şimdi ne yapıyor? Gerçekten ne hissediyor?

Fallador bana bakıyor, sonra kaşlarını çatarak başka tarafa bakıyor. "Mikail, dünyayla savaşmayı bitirdiğinde ne yapacaksın?"

İşimin bitmesi fikrine bir kahkaha atıyorum. "Sonrası için endişelenecek kadar uzun süre hayatta kalacağımdan şüpheliyim."

Gözlerini kapatıyor, sonra elini ileri uzatıyor ve parmaklarını benimkilere değdiriyor. Onunla her zaman hissettiğim o kıvılcım içimde parlıyor. Eve doğru bir çağrı.

Düşünüyorum. Fallador'la aramızdaki şeyler hiçbir zaman net olmadı.

Sora, Fallador'un arkasından patikadan hışımla indiğinde ellerimiz henüz birbirine değmişti. Omuzlarında, yürüyüşünde bir şeyler var. Filo gemisindeyken Euyn'un babasını avladığını öğrendiği zamanki bakışıyla aynı bakışa sahip.

Saf bir öfke.

Kaslarım beynimden daha hızlı tepki veriyor. Tam bana bir hançer saplarken Fallador'u yolumdan çekiyorum. Gömleğimi yakaladı ve yırttı. Metal derimi keserken kolum acıyor.

"Biliyordun!" Sesi acıyla çınlıyor.

Tekrar saldırmak için geri çekiliyor, özensiz ve duygu dolu. Neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyorum ama ona tam olarak soramıyorum. Uzanıp kolunu yakalıyorum.

Elimle. Bileğini havada, benden uzakta tutuyorum.

Fallador kendine geldi. Sora'nın diğer kolunu tutuyor ve arkasına sıkıştırıyor. Elinden bir bıçak düşüyor ve yere çarpıyor. Küçük bıçağa bakıyorum. Beni öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekirdi.

"Biliyordun!" diyor dişlerinin arasından.

Yüzüne bakıyorum, Daysum çoktan ölmüşken onu bu kadar üzecek şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum, Sora," diyorum. "Kimi biliyordum? Gambria'yı mı?"

Kaşları çatıldı. Öfke bir an için yüzünü terk ediyor ve yerini şaşkınlık alıyor. Başını iki yana sallıyor.

"Tiyung," diyor. Bu iki hecenin içinde bir dünya keder var.

Fallador'a ve bana doğru yığılıp kalıyor. Fallador onu tutuyor, kız ağlamaya başladığında yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Ne oldu? Tiyung'a ne oldu?" diye soruyorum. "O öldü," diye fısıldıyor. Hay sikeyim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

AERI RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

D Sora az önce Mikail'e mi saldırdı? Şu anda neler oluyor?

Royo ve ben terasın basamaklarından aşağı koşarak Fallador'un Sora'yı tuttuğu yere doğru gidiyoruz. Patikalara girdiğimizde çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor. Herkes neden kısa elbiseleri tercih ettiğimi merak ediyor - çünkü onlarla çok daha hızlı kaçabiliyorum. Ama bu sefer tehlikeye *doğru* son sürat koşuyorum.

Elbisemin yanından bir fırlatma bıçağı ve kalçamdaki banttan bir tane çıkarıyorum. Royo muştalarını takıyor. Kutsal emanetlerim titreşiyor ama onları kullanmak istemiyorum. Ne olduğunu anlayana kadar olmaz. Mikail'i öldürmek istemiyorum ve Fallador'u da öldürmemeyi tercih ederim.

Yine de kalbimde Sora'yı korumak için ikisini de öldüreceğimi biliyorum.

Royo zor nefes alıyor, geniş göğsü inip kalkıyor. Onlara ulaştığımızda ikimizin de nefesi kesilmişti. Ama Royo'yla bir takım olduğumuz için kalbim daha hafif hissediyor.

Ta ki ben yaklaşına kadar.

Sora'nın yüzünden yaşlar akıyor. Mikail'in eli alnında, Fallador ise sadece şaşkın görünüyor.

Bu da ne böyle? Neler oluyor? "Ne yaptın sen?" Mikail'e soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri büyüyor. "*Bana* saldırmaya çalıştı ama onun dışında bilmiyorum." Ellerini dalgalı saçlarında gezdiriyor ve iç çekiyor, omuzları çöküyor. "Bu bir yalan, biliyorum. Tiyung'un öldüğünü ve bunu bildiğimi ama ona söylemediğimi düşünüyor."

Oh kahretsin.

Sözleri göğsümdeki havayı dağıttı. Zavallı Sora, önce kız kardeşi, şimdi de Ty. Tiyung'un onun için yarına dair bir umuttan başka tam olarak ne ifade ettiğini bilmiyorum ama bu çok büyük bir kayıp. Hepimiz için, ama özellikle onun için. Ve bir insanın kırılmadan kaldıracabileceği çok fazla kayıp vardır.

"Ah, Sora," diyorum ellerimi birbirine kenetleyerek. "Bunu sana Rune mu söyledi?" Daha önce Royo'nun uyumasına izin verdim çünkü onu huzur içinde dinlenirken izlemek hoşuma gidiyordu.

Uyurken çok daha genç, daha az korunaklı oluyor. Yıllar onu terk ediyor ve o sadece benim oluyor. Villada hiçbir şey olmadığını, en fazla öğle yemeğini kaçıracağımızı sanıyordum. Görünüşe göre bundan çok daha fazlasını kaçırmışız.

Sora başını sallıyor. "Rune değil."

"Bunu nereden duydun o zaman?" Mikail soruyor. Yüz ifadesi keskinleşiyor, yüz hatları uyanıyor. Gömleği yırtılmış ve kanıyor. Kırmızı kanı gömleğinin mavisine karışırken kolunda mor bir leke yayılıyor. Yine de umursuyor gibi görünmüyor.

Çakıl taşlarına bakıyor. "Tanıdığım biri." Mikail ona bakıyor. "Fahişe mi?"

Sora'ya bakıyorum. Dün gece tanıdık geldiklerini düşünmüştüm. Bir an için Misha'nın zehirli bir bakire olup olmadığını merak ediyorum - yeterince güzel olduğu kesin. Ama sonra eğer zehirci olsaydı Rune'un çoktan ölmüş olacağını hatırlıyorum.

Sora yana bakıyor, bu evet demek. Omuzlarını oynatarak sessizce Fallador'dan onu serbest bırakmasını ister. Mikail çenesini kaldırır ve Fallador onu bırakır. Yerde bir hançer ve bir de bıçak vardır. İkisi de Sora'ya ait. Bu dekoratif sapları tanıyorum - onları Cetil'den almıştık.

"Sora, yemin ederim ki kimse bana onun öldüğünü söylemedi," diyor Mikail. Sözlerinin iyice yerleşmesi için duraklıyor. "Kaynağımdan son duyduğumda hayattaydı. Idle'da ona göz kulak olan biri olduğu için hiçbir şeyin değişmediğini düşündüm. Teyit etmek için elimden geldiğince çabuk haber göndereceğim ama cesaretini kaybetme. Rune'un ya da bir başkasının onun öldüğüne dair bir söylenti yayacağını hiç sanmıyorum."

Mor gözleri hızla hareket ederken kimin doğru kimin yalan söylediğini anlamaya çalışıyor. Zavallı Sora. Olması gerekenden daha zor.

"Gambria'dan neden bahsettin?" diye soruyor.

Mikail'e, Fallador'a, Sora'ya ve sonra Royo'ya bakıyorum. Bir kez daha darmadağınık durumdayız ve o burada değil. Kan yere sıçramadan hemen önce ortadan kaybolmak gibi tuhaf bir huyu var.

Mikail nefes alıyor. "Dün suikastçıların bizi bulmasının sebebi oydu."

Kimse ses çıkarmaz. Royo bile nefesini tuttu. Sora,

"Aeri ve beni buldular demek istiyorsun," der.

Sora Mikail'le yüzleşirken aralarındaki gerginlik çatırdıyor. Fallador Mikail'e yaklaşıp. Royo Sora'ya bir adım daha yaklaşıyor. Ellerimi sıkıyorum. Bu, Oosant'taki deponun dışında olduğumuz ve Tiyung'un barmaid ve babasını kurtarmak istediği zamanki gibi hissettiriyor. Ama bu sefer daha kötü. Hepimiz bunun şimdi olması için çok şey yaşadık. Ama belki de çektiklerimiz yüzünden oluyor.

Mikail elindeki bastonu gelişigüzel sallayarak durumu yatıştırmaya çalışıyor. "Hedef sendin ama o hepimize ihanet etti."

"Bu adamın da işin içinde olmadığını nereden bileceğiz?" Royo kalın parmağıyla Fallador'u işaret etti.

"Ben değilim." Fallador'un gözleri kocaman ve yüzü ciddiydi. "Ama bana inanmak için hiçbir nedeniniz yok."

O haklı. Sadece zaman sadakati kanıtlayabilir ve bizim yeterince zamanımız yok.

o.

"Gambria öldü mü, ölmedi mi?" Royo soruyor.

Fallador, Royo'nun az önceki açık sözlülüğü karşısında irkildi, ama eminim hepimiz bilmek istiyoruz.

"İkincisi," diyor Mikail. "Khitan'a geri döndü." Başka bir deyişle: gitmesine izin verdi.

Konuşma kesildi. Yani Gambria aslında bize tuzak kurdu. Gaya'da da aynısını yapmış olabilir. Her iki durumda da ölebilirdim ama Mikail gitmesine izin verdi çünkü birlikte bir geçmişleri var. Merhameti keşfetmesi için ne korkunç bir zaman.

Boğazımı tıkayan acıyı yutuyorum. Beni önemseydiğini sanıyordum, belki de önemseyordu ama yeterince değil.

Sora sonunda sessizliği bozarak, "Bu gece Rahway'den ayrılmamız gerekiyor," diyor. Fallador'a yan gözle bakıyor. Ona güvenmiyor ve belki biz de

başkasına güvenmek aptallık olur. Ama bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, bir şeyler duymuş olmalı.

"Neden?" Royo sorar.

Kadın tereddüt eder. "Çünkü burada güvende değiliz."

Mikail Sora'dan Fallador'a ve geriye bakar. "Ne yapmak istiyorsun, Sora?"

"Rune'a ayrılmak zorunda olduğumuzu ama onunla Tamneki'de buluşacağımızı söyleyeceğiz. Bu arada Fallador Rune'un yanında kalsın ve batı kontunun oyunları ve planları hakkında bize rapor versin."

Fallador'dan kurtulmak istiyor. Açıkçası onu sevmeme rağmen onu suçlamıyorum. Ama söylemediği çok şey var.

"Peki bu arada nereye gidiyoruz?" Mikail soruyor.

"Oosant'a," diyor. "Deponun kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor. Bugün o keselerden birini gördüm ve hafızamı canlandırdı. Uyuşturucu ya Seok'a ya da Rune'a aitti ve hangisine ait olduğunu bilmemiz gerekiyor. Sınır bölgelerindeki yerel halk bir şeyler biliyor olmalı. Kimse görmeden Gaya'dan bu kadar çok laoli sokmuş olamazlar."

Hepimiz bu fikri tartıyoruz. Çetenin onu nasıl kaçırdığını düşününce Sora'nın oraya dönmek istemesine şaşırdım ama o şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha güçlü. Ayrıca herkesi öldürdük, o yüzden belki de aynı tehlike yoktur. Uyuşturucu tüm bunlarla bağlantılı gibi görünüyor. Kontları ya da babamı dahil etmemek için çok fazla para vardı.

Ama neden şu anda gitmemiz gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum. Mikail onu inceliyor. "Pekala, Sora. Bir zil içinde gitmeye hazır ol."

Sora ona bakıyor ve başını sallıyor. Uzun elbisesinin eteklerini kaldırıyor ve yerdeki bıçakların üzerinden geçerek villaya doğru ilerliyor. Bir nefes tereddüt ediyorum çünkü tüm bu olaylarda bir tuhafılık varmış gibi geliyor ama sonra dönüp onu takip ediyorum. Royo yanımda.

Karşılıklı bakışıyoruz. Kaşları çatılmıştı ve yara izini ovuşturuyordu. Demek haklıydım, tuhaf bir şeyler vardı.

Merdivenlerde Sora'ya yetiştik. Fallador ve Mikail yolun gerisinde kaldılar.

Sora sessizce, "İhtiyacın olan tüm silahları cephanelikten al," der. Royo başını sallar. "Oosant için onlara ihtiyacımız olacak."

"Oosant'a gitmiyoruz," diyor Sora.

Royo ona bakıyor ve eminim ben de en az onun kadar şaşkın görünüyorum.

"Ama az önce dedin ki-" diye başladı.

"Bilgi Tapınağı'na gidiyoruz," diyor. "Tüm kutsal emanetler birleştirildiğinde ne olacağını bulmamız gerekiyor. Ama her şeyden çok, buradan uzaklaşmamız gerekiyor."

"Neden?" diye soruyorum. Bayılmak tuhaftı ama o kadar da acil görünmüyor.

"Çünkü Rune'un kutsal emanetleri Kral Joon'a sunmak için Fallador'u kullanarak seni ve Mikail'i öldüreceğini düşünüyorum."

Nabzım boğazımda gümbür gümbür atarken basamaklarda duraklıyorum. Onun teorisiyle ilgili bir şeyler doğru geliyor. Diğer iki kutsal emanet babamda. Benimki ve Mikail'inkiyle Ejderha Lordu olabilir ve iradesini tüm diyarlara dayatabilir. Tılsımım ve yüzüğüm titreşiyor, eterum tehdide karşı yükseliyor. Ama tehlike zihnimde.

Şimdilik.

Başımı sallıyorum. "Ama çoğalan güçler ve Ejderha Lordu efsanesi hakkında bilgi aradık ve Khitan'da hiçbir şey bulamadık."

"Çünkü Kral Joon'un casusları oraya daha önce ulaşmıştı," diyor Sora.

Ne demek istediğini anlıyorum. Biz tapınağa ulaşmadan önce bilgileri yok edip etmediklerini bilmemizin hiçbir yolu yok. Ve eğer babamın planı her zaman kutsal emanetleri bir araya getirmek olsaydı, hiçbir şey bulamayacağımızdan emin olurdu.

"Yani tapınağa buradan mı gidiyoruz?" Royo soruyor.

Sora başını sallar. "Hayır, orası da tehlikede olabilir. Gaya'ya geri dönmeliyiz."

"Mikail varlığından emin değildi," diye belirtiyorum. "Denemek zorundayız," diyor Sora.

Koloniye dönmek için ya bir nehir teknesine binip adaya gitmek ya da Mikail'in Su Asası'nı kullanması gerekecek. Nehir teknesi için zamanımız olduğunu sanmıyorum.

"Mikail'le mi demek istiyorsun?" Royo sorar. Sora başını sallar. "Elbette."

Terasa çıkıyoruz ve merdivenlerin başında duruyoruz. Kutsal emanetlerin en kötü etkisi düşünmemi yavaşlatması oldu. O zaman neden Mikail'e yalan söyledi? Neden hile yaptı?

Royo başını sallar. "Anlamıyorum. Neden bütün bunları daha önce söylemedi?"

Başını öne eğer. "Çünkü Fallador tam orada duruyordu."

"Ama o..." Başlıyorum ama sonra geri çekiliyorum çünkü onun sadakatinden emin değilim ve sorun da bu.

Sora bana baktı. "Fark etmedin mi? Mikail de Fallador'a güvenmiyor."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

MIKAIL RAHWAY ŞEHİRİ, YUSAN

"Y Kanaman var," diyor Rune, kaşlarını bana doğru kaldırarak. Beşimiz kontun çalışma odasında beklerken o kâğıtları karıştırıyor, bazılarına damgasını vuruyor, bazılarını da yakıyor. Genelde, işlerini tamamlayan bir adam gibi görünüyor. Ama kolumdaki kanı fark edecek kadar uzun süre durakladı.

"Çitlerin orada bir aksilik oldu," diyorum omuz silkerek.

Sora bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor ama ben onu çoktan affettim. İnsanın kendini kaybetmeden önce dayanabileceği çok şey var ve o bu sınırı çoktan aştı. Ayrıca, aslında beni öldürmeye çalışmıyordu. Öyle olsaydı, bıçak kullanmazdı. O bir zehirci, savaşçı değil.

Rune'un kaşları yukarı kalkıyor. Elbette bana bir an bile inanmıyor.

Parmaklarını sallayarak, kulağını isteyen muhasebecileri, asilzadeleri ve danışmanları kovuyor. Sonra masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Zahmetsizce odanın kontrolünü ele geçirerek arkasına yaslandı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"İsterseniz bir tartışmayı çözelim," diyorum. "Oosant hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Cevap vermesini beklerken bastonumu döndürüyorum.

"Eski sınır bölgelerinde yer alan bir şehir olması dışında mı? Hayır." Duraksıyor ve çenesini sıvazlıyor. "Ama nedense bana rastgele coğrafya soruları sorduğunu sanmıyorum. Bu neyle ilgili?"

Beklerken parmaklarını yüzünün önünde birleştiriyor. Rahat bir havası var ama gözlerini gizli asadan alamıyor. Açlığını gizlemek zordur.

"Orada araştırmamız gereken bir şey bulduk," diyor Aeri. "Şehir hakkında herhangi bir söylenti duymadınız mı majesteleri?"

Rune başını sallar. "Hiçbir şey, Majesteleri."

Onu yakından izliyorum ama bu adamların hepsi yetenekli yalancılar ve manipülatörler.

Nadiren açık konuşurlar.

"Hadi ama, bir şeyler biliyor olmalısın," diyor Royo. Elini kalçasına vuruyor. Ses yüksek tavanlı odada yankılanıyor.

Gözlerimi uzun uzun kırıştırmak için kapatıyorum.

Kont yavaşça başını güçlü adama doğru çeviriyor. Ona sanki yemek odasının zemininde koşuşturan bir fareymiş gibi bakıyor. "DıĞarıda bekleyebilirsin."

Royo'nun yüzü kızarır ve bakışları elbette Aeri'ye takılır. Aeri de boş gözlerle ona bakar. Bu akıllıca bir oyundu, sadece onun koruması olması gerekiyordu. Yine de yüzünde gerçek bir acı belirliyor ve onun için üzülüyorum. Onun gibi bir adam ancak soyluların oyunlarını oynarken kaybedebilir.

Royo nihayet bana baktığında, çenemle gitmesini işaret ediyorum.

Hışımla çıkıp gidiyor, kovuluyor. Ayak sesleri koridordan girişe doğru yankılanıyor. Stars, ayaklarının ne kadar gürültülü olduğunu unutmuşum. Avizeler gerçekten sallanıyor.

"Sanırım ona katılacağım," diyor Sora koltuktan kalkarak. Rune ile yüzleşiyor. "Bana izin verir misiniz, Majesteleri?"

Rune başını sallar. Başını eğiyor ve hafif adımlarla oradan ayrılıyor. İkisi gitti, ikisi kaldı.

"Güçlü adamım biraz fazla hevesli," diyor Aeri.

Rune ona bakıyor, elbisesinin eteklerini inceliyor. "Elinde bu kadar değerli bir şey varken öyle olmamak zor."

Royo'nun gitmesi iyi oldu. Sayımı durdurabilirdi.

Rune sonra dikkatini bana çevirdi. "Peki bu sınır kasabası meselesi nedir?"

"Seok'un Oosant'ta önemli miktarda laoli depoladığını düşünüyoruz - bir milyon mun değerinde," diyorum. "Ama teyide ihtiyacımız var."

Rune'un gözleri kısıldı. Blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor, bu da uyuşturucudan gerçekten haberi olmadığı anlamına geliyor. Depo onun değildi. Herkesi öldürdüğümüz ve ateşe verdiğimiz kısmı atlıyorum. Şu anda pek alakası yok gibi.

"Size Oosant'a kadar eşlik edebilirim," diyor. "Ordumla buluşmak için o tarafa gideceğim."

"Bu çok cömertçe," diyor Aeri gülümseyerek. "Oraya gitmemiz sadece bir ya da iki gün sürer."

Rune parmak uçlarını birbirine vuruyor. "Korkarım bu mümkün olmayacak, Majesteleri. Başkente mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için filo otobüsleriyle seyahat edeceğim. Bu kadar gecikmeyi göze alamam ama biz atları sulayıp beslerken siz de bazı soruşturmalar yapabilirsiniz."

"O halde sizinle Tamneki'de buluşuruz," diyorum.

Rune başını sallıyor. "Buna izin veremem. Sınır bölgeleri herkesin bildiği gibi tehlikelidir. Bir ayaklanma sırasında çok daha fazla. Bu riski almaya değmez."

"Ah, evet, aksi takdirde çok huzurlu bir yolculuk geçiriyorduk," diyorum.

Rune sıkıntıyla iç geçiriyor. "İkiniz benim özel arabamda silahlı adamlarla birlikte olsaydınız kendimi çok daha iyi hissederdim. Eminim aynı fikirde değilsinizdir."

Demek istediği, Sora'nın beklediği gibi gitmekte özgür olmadığımız. Yardımının bedeli sadece taht değil, bizim için uygun bir son görene kadar tutsak olmak. Üç kutsal emanet çok baştan çıkarıcıydı. Gözünün önünden ayrılmamıza izin vermeyecek çünkü gerekirse kutsal emanetleri alabilmek istiyor. Ya da işler o yöne dönerse bizi bir güç takasında kullanmak istiyor.

Onu boğmayı düşünüyorum ama daha acil meselelerim var.

"Elbette," diyor Aeri, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Bu şekilde kendimi çok daha güvende hissederim zaten."

"Anlaştık o zaman," diyor Rune. Bir yığın kâğıdı düzeltiyor. "Sabah ilk iş yola çıkacağız."

Sora çalışma odasına geri döndüğünde güzel yüzü endişeyle gölgelenmişti. "Affedersiniz ama Royo istifa etmekle tehdit ediyor."

"I..." Aeri iç çeker. Ayağa kalkarken ellerini kısa eteğinin üzerinde gezdiriyor. "Gidip onunla konuşacağım. Eminim ek bir elmasın çözemeyeceği bir şey değildir."

"Size başka muhafızlar sağlayabilirim, kalıntı kraliçem," diye teklif etti Rune.

"Bunu takdir ediyorum ama Royo Umbria'dan beri güvenilir biri ve ona güveniyorum. Bakalım önce işleri yoluna koyabilecek miyim, Majesteleri."

Sora'yla birlikte ayrılırken iyi bir hizmetkâr tarafından kızdırılmış gibi davranır.

Ama kontun yılan gözleri onu takip ediyor. Çene kasları titriyor.

"Genç kalpler vahşidir," diyorum omuz silkerek.

"Ve aptalca," diyor Rune. "Yakında ondan kurtulmam gerekecek."

Elbette. Kontlar ortak rekabete tahammül edemezler. Bay Chin hakkında Royo'ya bunu söyleyen bendim. Rune Royo'yu elinden geldiğince çabuk öldürecek -muhtemelen Oosant'ta. Ona zaman kazandırmalıyım.

"Nikâhtan sonra tabii ki," diyorum. "Onun 'Evet' diyemeyecek kadar perişan olmasını istemezsin."

"Duyguları neden önemli olsun ki?" Rune'un kafası gerçekten karışmış görünüyor. Ah, işte zalimlik. Şimdiye kadar bunu çok iyi maskeleymişti.

Bağırışlar ofise ulaşır. Royo'nun kalın sesi ve Aeri'nin daha yüksek sesi. Capricia'daki gezgin hanının dışında yaptıkları gibi kavga ediyorlar. Alnımı ovuşturuyorum.

Fallador bana "Belki de gidip müdahale etmelisin," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Yıldızlar, bana güç verin."

Fallador ben yerimde kalırken bana bakıyor ve sonra gözleri kapıya doğru kayıyor. Rune oturduğu yerden onun yüzünü göremiyor.

"Bu arada Majesteleri ile konuşmak istiyorum," diye ekliyor.

Doğru, konuşacak özel planları olmalı. Rune'u selamlıyorum ve çalışma odasından dışarı iki adım atıyorum.

"Mikail," diyor Rune.

Neredeyse başarmıştım. Kıpırdamadan duruyorum ve kalbim güm güm atıyor ama ellerim sabit. Her zaman sabittirler. Omzumun üzerinden bakıyorum, rahat olmaya dikkat ederek. "Majesteleri?"

"Şifacımı gör, seni diyecek," diyor. Başımı ona doğru eğiyorum.

Hızlı ama aceleci olmayan adımlarla girişe doğru ilerliyorum. Hizmetçiler ağır ahşap kapıları açıyor. Villanın merdivenlerinin aşağısında Royo ve Aeri hâlâ birbirlerine bağırıyolar. İkisi de kıpkırmızı ve hararetle bir tartışmanın ortasındalar. Sora yanlarında durmuş, ellerini uzatmış, ikisini de sakinleştirmeye çalışıyor ama görmezden geliniyor.

"Bir sonraki vagonla buradan gidiyorum!" Royo bağırıyor.

"Elbette benimkini al," diyor bir ses.

Dördümüz dönüyoruz ve karşımızda dün geceki muhteşem kadın, kontun yeni fahişesi Misha duruyor. Kiraladığı arabanın yanında durmuş, elleri kalçalarında hiç eğlenmemiş gibi görünüyor.

"Büyük bir adamın evinde, Jeul'un kenar mahallelerinden daha kötü davranıyorsunuz." Hizmetçiler kapıları açmak ve onu anons etmek için koşuştururken zarif bir şekilde yürüyor.

Sora ile hızlıca bakışıyoruz. Parmaklarını hızla elbisesinin üzerinde gezdirerek hepimize villanın girişinden uzak taraftaki arabaya binmemizi işaret ediyor. Sora en sonda, Misha'ya bakıyor. Birbirlerine neredeyse belli belirsiz başlarını sallıyorlar.

Sora kapıyı kapatır kapatmaz Rahway Limanı'na doğru yola çıkıyoruz. Rune'un muhafızlarının kaçtığımızı fark etmelerini bekleyerek arka tarafı izliyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

TIYUNG TROVE ŞEHİRİ, YUSAN

S iliklerimize kadar ıslanmış ve rahatsız edici derecede üşümüş bir halde, nihayet Trove'a ulaştığımızda haberci evinde duruyoruz.

Sıcak ve kuru evde zamanımı ayırarak anneme bir mesaj yazıyorum. Sonra da kille kaplıyorum. Artık mührüm yok ama el yazımı ve şifremi tanıyacaktır - eğer gerçekten sarayda ona ulaşırsa.

Hana iki zarf ve benimkini gönderdi. O da bir zarf alıyor. Kili kırıyor ve mektubu açmak için koluna sakladığı bıçağı kullanıyor. Kaşlarını çatarak bir kalem alır ve mesajı çözer. Okurken ifadesiz ve sonra her şeyi ateşe atıyor.

Kağıtlar kül olduktan sonra dükkandan ayrılıyoruz. Atlarımıza doğru yürürken onu inceliyorum. Hana soğukkanlı davranmakta o kadar iyi ki bir şey duyup duymadığını anlayamıyorum.

"Ne soracağımı biliyorsun," diyorum.

"Ve bu sefer bir cevabım var. Sora, Mikail, Royo ve Aeri yaşıyor.

-Rahway'deler."

Bu haber beni sokağın ortasında durduruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve sevinçten patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Quu Limanı'ndan kurtulduklarını ummaya cesaret edememiştim, hele de limanda bir savaş olduğunu duyduktan sonra.

Deniz tabanında büyük kayıplar verdiler. Ama hayattalar ve sadece bu da değil, Yusan'a geri döndüler.

Trove'da her şey ıslak ve çamurlu, ama bir şekilde, şu ana kadar gördüğüm en güzel şehir.

Ta ki neredeyse bir at bana çarpana kadar.

Halibred bir at geriye doğru kükrerken yolumdan çekiliyorum. Hayvan homurdanıyor ve binicisi soyum hakkında çok renkli şeyler söylüyor.

Hana başını sallıyor. Elimi tutuyor ve beni atlarımızı bağladığımız yere doğru çekiyor. Atlıya bir özür işareti yapıyor ve atlı onun güzelliğinden o kadar etkileniyor ki atını sürerken ağzı bir karış açık kalıyor.

Durmaksızın yağan yağmur fark edilmiyor bile. Haberlerden süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Hana'ya bakıyorum ve ondan da aynı tepkiyi bekliyorum ama kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuş, sıkıntılı görünüyor. Sora'nın onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenince nasıl tepki vereceğinden mi endişe ediyor? Hayır, öyle görünmüyor. Söylemediği bir şey var.

Bekle. Duyduğu tek şey bu olsaydı, haberci evinde bana iyi haberi söylerdi.

"Kötü haber ne?" diye sordum.

Gözleri üzgün olsa da ağzının kenarı yukarı kalkıyor. Atının bağlarını çözerken ikisini de temizliyor. "Baban senin öldüğüne inanıyor. Seni beş bıçağın öldürdüğünü iddia ediyor ve başlarına büyük bir ödül koydu."

Nefes veriyorum ve bacağımı eyerin üzerine atıyorum. Otururken, az önce söyledikleriyle boğuşmaya çalışıyorum. Ailor hayatımı kurtardığı için babamın öldüğümü düşüneceğini biliyordum. Ona bir mesaj gönderme zahmetine girmedim çünkü mektubumu mühür olmadan sahte olarak kabul ederdi. Ama Sora ve diğerlerini suçlayacağını hiç düşünmemiştim. Hapsedilmemi ve öldürülmemi emreden Kral Joon'du ve belli ki Seok bunu biliyor, yani işin içinde başka bir şey var.

Hana ve ben caddede ilerliyoruz.

"Ödül ne kadar?" diye sordum.

Hana ileriye bakıyor. "Bir milyon altın."

İçimden bir ürperti geçiyor - bu bir servet.

"Tanrım," diyorum. "Beşi için bir milyon mu?"

Hana kendini hazırlıyormuş gibi nefes alıyor. "Hayır. Sora için bir milyon, Aeri için bir milyon, Euyn için bir milyon ve Mikail için bir milyon. Eğer canlı getirilirlerse."

Cehennem Krallığı. Yüzümdeki kan çekiliyor ve kollarım karıncalanıyor. Dört milyon altın, krallık tarihinde teklif edilen en yüksek ödül. Bu, Bin Yıllık Şampiyona'nın ödülüne eşit. Kontlar dışında kimsenin bu kadar parası yok. Ve o zaman bile, Dal olan en zenginler bunun sadece iki katına sahipti. Tüm hizmetkârlar, halktan kişiler, soylular ve ödül avcıları şimdi onları arıyor olacak. Ayrıca kralın tüm muhafızları. Dünyanın hiçbir yerinde onlar için güvenli bir yer olmayacak. Dış Topraklar'da avlanacaklar.

Babamın bunu yapmasının bir sebebi var ve beni kaybetmenin üzüntüsü değil. Sadece ne olduğundan emin değilim. Neden onları canlı istiyor? Ve neden Royo'yu dışarıda bıraktı?

Tanrılar aşkına, krallıklar savaşının alabileceğimiz en kötü haber olduğunu sanıyordum.

"Şimdi Rahway'e mi gidiyoruz?" Hana'ya sordum. "Hayır."

Hana çok sakın ve kararlı ama bunu neden elinin tersiyle itti? Bir şeyler yapmak zorundayız. Dört milyon tehlikedeyken, herkes ve herkes onları ele verecek. Panik ve işe yaramazlık midemi bulandırıyor. Kendi başlarına tehlikeli katiller olsalar bile birkaç gün içinde yakalanırlar. Krallıklara karşı savaşarak kazanamazsınız. Yardımımıza ihtiyaçları var.

"En azından denemeliyiz..." Ben de diyorum ki.

"Rahway'den çoktan ayrıldılar. Söylentilere göre Oosant'a gidiyorlarmış ama akıllılar. Bence dezenformasyon yayıyorlar."

"Bunu sana kim söylüyor?" diye sordum.

Hana'nın kaynaklarını sormadım ya da bana söylemesini beklemedim. Ama Sora'ya ulaşmaya çalışmayacaksak, tüm bunların meşru olduğunu bilmek zorundayım.

"Bana daha önce yardım eden bir kaynak," diyor. "İleride bir han var."

The Maker's Inn'in yeşil ve altın renkli tabelasını işaret ediyor. Genellikle bir gezgin hanına ulaştığımızda bir rahatlama dalgası hissederim, ama bu gece değil. Tahmin edilebileceği gibi, Hana sadece açıklamak istediği kadarını cevapladı. Mikail'in daha çekici bir versiyonuyla uğraşmak gibi.

"Kaynak güvenebileceğimiz biri mi?" diye sordum. Hana dudağını ısırıyor. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim." Başımı salladım. "O zaman nasıl..."

"Şimdilik çıkarlarımız örtüşüyor. Hepsi bu kadar. Ve bu yeterli."

Sanırım öyle olmak zorunda, çünkü daha iyi bir planım yok. Kılıcımı çekmiş bir halde iki hafta uzakta, çoktan terk ettikleri bir yere gitmek pek yardımcı olacak gibi görünmüyor.

Hanın ahır caddenin karşısında yer alıyor. Atlarımızı yemlemek için içeri koyuyoruz ve Hana'nın attan inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum. Gerçekten de kabul etti. Gecelik valizini heybesinden çıkarıp benimkiyle birlikte taşıyorum.

Hâlâ muson mevsimindeyiz ama Trove yoğun bir yer. Tamneki'den önceki en büyük kıyı şehri. Hana'nın paylaşmadığı bir şeyden ya da ganimetten rahatsız olup olmadığından ya da kıyı kasabalarının ne kadar sessiz olduğundan dolayı uyuşup uyuşmadığından emin değilim, ama yola çıkmadan önce bakmıyor.

İki atlı bir araba ona doğru geliyor. Ezilmek üzeredir. "Dikkat et!" diye bağırdım.

Çantaları bırakıyorum ve ıslak pelerinini tutarak onu belinden çekiyorum. Gafil avlanmış gibi çırpınıyor ama sonra düşüp göğsüme yaslanıyor. Onun tüm ağırlığını beklemiyordum. Botlarım taşların üzerinde kaydı ve ayağımı kaybettim. Bildiğim bir sonraki şey, geriye doğru kaymaya başladığımız. Düştük ve sokağın akıntısına kapıldık, ikimizin de kafası oluğa sıçradı.

Başım çamur içinde yatarken yağmura bakıyorum. Bu o kadar iğrenç ki, buna tahammül bile edemiyorum.

"Bir genç kıızı nasıl kurtaracağını gerçekten biliyorsun," diyor Hana.

Gülmeekten başka bir şey yapamıyorum. Kahramanlık çabalarımın sonu böyle karanlık bir saçmalıkla bitiyor.

Hana da gülüyor. Önce o ayağa kalkıyor ve sonra elini uzatıyor. Onu tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Neye düştüğümü gerçekten düşünmek istemiyorum ama şimdi leş gibi kokuyorum. Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum ama ağzımdan nefes almak zorundayım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim Ty," diyor keçeleşmiş saçlarına bakarak. "Ama Bir dahaki sefere bırak da öleyim."

Tanrı bilir ne gibi kokuyor olmama rağmen gülümsedim. Bana Ty dedi. Ama sonra diğerlerini düşününce sırtışı kayboluyor. Sora ve diğerlerinin hayatta olduğunu öğrendiğimde rahatlayacağımı düşünmüştüm ve rahatladım da ama yarın saraya gitmem gerekecek, böylece birileri ödülleri toplamadan önce babamın aklını başına getirmeye çalışabilirim. O zamana kadar hayatta kalmaları gerekecek ve hepimiz yaklaşan krallıklar savaşını atlatmak zorunda kalacağız. Babamın gerçek planını anlamak ve onu durdurmanın bir yolunu bulmak için bir günden az zamanım var. Ama önce banyo yapmam lazım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO BATI DENİZİ, YUSAN

TDeniz rüzgârı başımın etrafında dönüyor, sürekli bir vınlama sesi kulaklarımı dolduruyor.

Mikail önde, elinde asa ile öne doğru eğilmiş durumda. O odaklandığında kutsal emanet bu teknenin doğal olmayan bir hızla hareket etmesine neden oluyor. Ethereum, sanki yirmi yelkenimiz, kürek çeken bir düzine adamımız ve rüzgârımız varmış gibi suyu yararak ilerlememizi sağlıyor.

Tehlikeye karşı göz kulak olmak için arkada tek başıma oturuyorum ama Rahway'den çok uzaktayız. Uzun bir nefes veriyorum ve omuzlarımı indiriyorum. Planımız işe yaramıştı.

Rune'un çalışma odasına gitmeden önce dördümüz coju mahzeninde buluştuk ve bir kaçış planı yaptık. Sora kontun Oosant'a ya da başka bir yere gitmemize izin vermeyeceğini söyledi. Geldiğimizden beri bizi yakından takip ediyordu. Mikail, Rune'un bizi tuzağa düşürmeye çalışmasının bir olasılık olduğunu biliyordu ama yardım bulmak için bunu göze almalıydık.

Tutsak olduğumuzu bile fark etmemiştim ama bu çok mantıklıydı. Kont kutsal emanetleri biliyordu ve kendi oyunu vardı. Ya bizi Kral Joon'a, Kont Seok'a teslim etmek istiyordu ya da kendisi kullanmak istiyordu. Kim bilir?

Öğrenmek için etrafta dolaşmak istemedik.

Öfkelenmek için bir neden bulmalı ve bunu gerçekmiş gibi göstermeliydim. Sonra Aeri beni yatıştırmaya çalışırdı. Sonra da yeterince gürültülü bir sahne yapmak zorundaydık.

Mikail ve Sora'nın müdahale etmesini istedik. İşe yaradı ama Mikail'i beklemek zorunda kaldık. Aeri onun dışarı çıkmayacağından endişeliydi, bu yüzden birbirimize bağırdık, duygularımız gerçektir. O bana inatçı dedi, ben de ona yalancı dedim. Mikail dışarı çıktıktan sonra Sora, Rune'un cariyesinin yardımıyla bizi kayığa götürmesi için bir araba tuttu.

Sanırım kız, Misha, bir zehirli bakire. Öyle olmalı. Sora dışında kimse öyle görünmüyor. Eğer haklıysam, en azından Rune için endişelenmeme gerek yok.

Bir endişe gitti, bin endişe kaldı.

Koltuğumda kayıyorum. Başardık ama suda gün batımı çoktan başladı ve henüz Gaya'ya ulaşmadık. Gece vakti acımasız denizlerde olma fikri hoşuma gitmiyor. Yine de fazla seçeneğimiz yoktu. Hala yapabiliyorken ayrılmak zorundaydık. Neden sadece Rune'u öldürmediğimizi sordum ve Mikail onun yararlı olabileceğini söyledi. Katılmıyorum ama en azından baltamı geri aldım. Çıkarken aldım.

Bir de dürbünüm var. Kıştan batan güneşe doğru bakıyorum ama kimse bizi takip etmediği için yanları da tarıyorum. Yusan iskele tarafında. Sancak tarafına, Güney Denizi'ne doğru sallanıyorum ve uzakta tuhaf bir şey görüyorum.

O kadar hızlı hareket ediyoruz ki rüzgâr kulaklarımda uğulduyor ama bir yerden müzik sesi geliyor. Yüksek, melodik notalar. Ve bu doğru değil. Sora şarkı söylemiyor ve okyanusta da müzik yok. Sesin kaynağını bulana kadar camdan bakmaya devam ediyorum. Uzakta, neredeyse ufukta, bir kaya çıkıntısı var. Ve... kadınlar.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

Mikail hariç herkes sağa dönüp işaret ettiğim yere bakıyor. "Ben bir şey görmüyorum," diyor Aeri.

Doğru ya. Dürbün bende. Ona uzatıyorum. Gözüne tutuyor, sonra Sora da aynısını yapıyor. Avuçlarım kaşınıyor, tekrar bakabilmek için camı geri almak istiyorum. Sonunda Sora bardağı veriyor ve ben de gözüme tutuyorum.

"Bunlar... kadın mı?" diye soruyor. "Kayaların üzerinde mi?"

Mikail soruyor.

Konuşmak için asasını kullanmayı bırakıyor. O odaklanmadan tanrı büyüsü işe yaramıyor. Yavaşlıyoruz ve şarkılar netleşiyor. Muhteşem bir şey. Hayatımda duyduğum en iyi seslerden biri. Daha yakına gitmeliyiz. Mikail asayı hemen suya geri koyuyor.

"Cirena!" diye bağıyor.

Onu zar zor dinliyorum. Uzaklaşmaya başlıyoruz. *Hayır.* Yapamayız. Kayalıklara doğru yelken açmak için direği sallamam gerek.

Ayağa kalktım ama Aeri üzerime atladı. Ellerini kulaklarımın üzerine koymaya çalışıyor. Ondan kaçıyorum ve başımı oynatıyorum.

Ne yapıyor bu? Bu sesi daha fazla duymam gerek. Tekrar deniyor ve kollarını üzerimden atıyorum. O kadınlar mahsur kaldı. Bana ihtiyaçları var. Onlara ulaşmalıyız! Dönmemiz gerek. Onları kurtarmalıyız! On Cehennem, gerekirse oraya kendim yüzerim.

Aeri'nin altın gözleri bana bakıyor. Dudakları dudaklarımaya yapıştığında yüzündeki ifadeyi yeni fark ettim. Ellerini kulaklarıma götürüyor ama fark etmem zor çünkü aynı anda sıçrayıp bacaklarını bana doluyor. Sıraya yaslanıyoruz ve beni öperken kısa elbisesiyle kucağıma oturuyor. O dolgun alt dudağı ve şeker evi gibi tadı duyularımı dolduruyor.

Az önce bir şey düşündüğümü biliyorum ama ne düşündüğümü hatırlayamıyorum. Beni bir sarmaşık gibi sarıyor ve ellerim sanki kendi akılları varmış gibi onun üzerinde geziniyor. Yüzüm ve göğsüm kızarıyor. Küçük bir parçam bunu yapmamam gerektiğini söylüyor ama nedenini hatırlayabiliyorsam ne olayım.

On Cehennem, onu özledim. Parmaklarımı tenine bastırıyorum, vücudunun ve kokusunun tadını çıkarıyorum.

Açlık içimi yakıyor ve onunla hissettiğim dipsiz iştah geri dönüyor. Pantolonuma bastırıyor ve onu daha fazla hissetmeye ihtiyacım var. Dudağını ısııyorum. Daha fazlasını. Ona burada sahip olmalıyım. Adımı inlerken altımda kıvrınmasını istiyorum.

Onu altıma almak için hareket ediyorum ama tekne sallanıyor. Kendimi sabitlemek için uzandım ve birden bir kayıhta olduğumuzu hatırladım. Sora ve Mikail'le birlikte. Denizin ortasında.

Bekle, az önce ne oldu öyle? Ne yapıyorum ben? Aeri neden üstümde?

Neler oluyor?

Aeri'nin öpücüğünden koptum ya da belki önce o koptu. Bilmiyorum, ama ikimiz de nefes nefese kaldık. Pantolonumu düzeltiyorum. Ben de tam onları indirmek üzereydim. Ben de tam...

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Sanırım artık güvendeyiz," diyor Sora.

Sora'ya bakmak için başımı kaldırıyorum ve Aeri kucağımdan kalkıyor. Sora ön tarafta, Mikail'i yarı tutuyor. Yavaşça bırakıyor ve elini Mikail'in başından çekiyor. Dudaklarını Mikail'in diğer kulağına dayamıştı. Sağ eliyle de kendi kulağını kapatmıştı.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. "O bir cirena'ydı," diyor Mikail.

Başını sallıyor ve sonra Sora'nın elini okşuyor. Sora da ona gülümsüyor. Sanırım artık iyiler. Her cinayet girişimi için kin besleyemeyiz sanırım.

Ama Mikail az önce ne dedi? Bir cirena mı?

"Onların sadece bir efsane olduğunu sanıyordum." Terliyorum ve kollarım titriyor. Kesinlikle bir efsane değil.

Mikail bir nefes verir ve kendini düzelterek yırtık gömleğini düzeltir. "Hayır. Normalde Güney Denizi'nin içlerine kadar avlanırlar. Neden bu kadar kuzeyde olduklarını bilmiyorum ama şu anda önemli olan tek şey Gaya'ya ulaşmamız."

Geminin ön tarafındaki pozisyonuna devam ediyor.

"Gerçekten ne bunlar? Kayaların üzerinde güzel kadınlar gördüm," diyor Sora. "Ben de," diyor Aeri.

Mikail'in asası suda ama biz henüz hareket etmiyoruz. Bize dönüp bakıyor. "Onlar dokunaçlarını karaya vurmuş kadınlar gibi gösteren devasa deniz canavarları. Vücutlarının geri kalanı ahtapot gibi, yüzeyin altında saklanıyor. Çıkardıkları ses hipnotiktir ve kilometrelerce devam eder. Denizcileri tuzağa düşürüyorlar ve sonra da ziyafet çekmek için onları teknelerinden koparıyorlar."

Dürtümün ne kadar güçlü olduğunu hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Onları nasıl kurtarmam *gerektiğini*. Yelkeni kapıp bizi canavara doğru yönlendirmeye hazırdım.

Alnımı sildim. On Cehennem. Neredeyse yine yeniyorduk.

Ama Aeri ve Sora bizi kurtardı. Aeri'ye olan arzum sestem daha fazlaydı. Bu da ondan uzak durmam için gerçekten harika bir şey.

"Bekle, Sora neden bir kulağını kapattı?" diye sordum. "Onlar sadece erkekleri etkilemez mi?"

Mikail başını sallıyor. "Kadınlara ilgi duyan herkesi etkilerler." Bu doğru. Zehir okulunda bir kıza aşık olmuştu.

"Onları sol kulağımla duyamıyorum," diyor. "İşitme kaybı. Bu yüzden sadece sağ tarafımı korumam gerekiyordu. Mikail'e Gaya hakkında fısıldadım."

onlardan uzağa gitmek."

Bu gerçekten
zekiceydi.

Hareket etmeye başladık ve Sora, Aeri'nin yanına oturdu. Rüzgâr saçlarımızın ve kulaklarımızın üzerinden eserek tenimizi serinletiyor. Bacaklarım hâlâ titrerken koltuğu kavıyorum. Güneş artık neredeyse ufkun altında.

Umarım bu gece bizi yemeye çalışan başka bir şey olmaz, ama önümüzde daha çok kaya var.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AERİ HALLAN ŞEHRİ, GAYA

W Gaya'daki Hallan limanına indi. Mikail, Hallan'ın eskiden gelişen bir şehir olduğunu ve kutsal kara ağacı ziyaret eden hacılara hizmet verdiğini söyledi

ormanlar ve odunları kullanan oduncular, zanaatkârlar ve değirmenler. Babam yaklaşık yirmi yıl önce ormanı yaktığı için şehir artık eskiden olduğu gibi bir kabuktan ibaret.

Kayığı bağlayıp limandan çıkıyoruz. Her nasılsa, okyanusa bu kadar yakın olmasına rağmen, bu şehir neredeyse yirmi yıl sonra bile kamp ateşi gibi kokuyor. Demek ki büyüldü olduğuna dair söylentiler doğru olmalı.

Hava karardıktan sonra kasaba alçak bir sisle kaplanıyor, bu da görmeyi zorlaştırıyor. Kolumu uzatıyorum ve parmak uçlarımı zar zor seçebiliyorum. Burayla ilgili her şey burayı terk edip başka bir yer bulmamızı söylüyor ama tapınağın buralarda olduğunu düşünüyoruz, o yüzden kalmalıyız.

"Muhtemelen bu gece hep birlikte kalmalıyız," diyor Sora. Pelerinini omuzlarına daha sıkı sarıyor.

Kimse itiraz etmiyor. Dört kılıç bir kılıçtan iyidir.

Sisin içinden geçip şehrin kenarında bir han buluyoruz. Bu şehir Berm'den çok daha eski görünüyor, sokaklar yıpranmış ve dolambaçlı - bir adadan çok Umbria'ya benziyor. Mikail Canopy Inn'de bir oda kiralarken üçümüz dışarıda bekliyoruz. Fark edilmeden gitmemiz gerekiyor, çünkü son yolculuğumuz

Gaya felaketle sonuçlandı. Her nasılsa, deniz mavisi gözleriyle 1.80'den uzun olmasına rağmen, grubun en az farklı olanıdır.

Mikail dışarı çıkıyor ve Sora'ya eliyle işaret ediyor, o da ona katılıyor. Royo ve ben birkaç dakika daha bekledik. Soğuğu engellemek için kollarımı kavuşturuyorum çünkü sis tenimi nemlendiriyor ve pelerinim hafif. Royo bana bakıyor ve el sallıyor. Bir saniye şaşkın şaşkın bakıyorum. Ama sonra kollarını açıyor. Ona doğru koşuyorum ve göğsüne sokuluyorum. Memnun bir iç çekiyorum, sıcaklığı beni sarıyor.

Kayıtta olanlar hakkında konuşmamıştık. Onunla öpüşmek istememiştim ya da istemiştim ama bunu planlamış değildim. Sadece onu kurtarmaya çalışıyordum ve bunun işe yarayacağından bile emin değildim. Onu öpmek, dikkatini dağıtmak için düşünebildiğim tek şeydi. Royo çok güçlüydü, başka türlü benden kaçamayacak kadar yetenekliydi. Yine de umurumda değildi. Bacaklarımı ona dolamayı düşünürken sırtımda hoş bir ürperti dolaşıyor.

Bir dakika sonra, bir zamanların büyük hanına giriyoruz. Tavan yüksek ve siyah kirişlerle kaplı, dokuma halılar süslü ama yıpranmış. Boş lobideki kanepeler ve sandalyeler de öyle. Her şey orman yanmadan öncesinden kalma.

Mermer merdivenlerden ikinci kattaki köşe odaya çıkıyoruz. Duvardaki bir levhada kral dairesi yazıyor.

İronik.

Kapıyı iki kez çalıyorum ve Mikail bizi içeri alıyor. Süitte iki yatak odası ve kanepeli bir yaşam alanı var.

Mikail su sürahisine gidiyor ve bardak bardak içmeye başlıyor. Yüzünü buruşturuyor. Çok acı çekiyor olmalı ama bu konuda tek kelime etmiyor.

"Yani sadece bir gece için mi buradayız?" Royo Mikail'e sorar ama yanıt alamaz.

"Mikail?" Royo söyler.

Mikail kafası karışmış gibi ona bakar. "Evet?"

Sora ve ben karşılıklı bakışıyoruz.

Royo göz kırpmıyor. "Plan nedir?"

"Bu gece dinleneceğiz ve yarın tapınağı bulmak için yola çıkacağız. Bulmamız birkaç gün alırsa diye orman için erzak alacağız. Gizli olduğunu varsayıyorum, muhtemelen şu anda yeraltında, ama göreceğiz."

Mikail'in cevabı tamamen anlaşılırdır. Royo'yu ilk seferinde duymamış olmalı. Uzun bir gün olmuştu. Yine de kafa karışıklığında tedirgin edici bir şeyler vardı.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve sonra Royo'ya baktı. "Yine benimle aynı yatağı paylaşıyorsun, değil mi?"

Royo'nun çenesi düşer. Mikail sırtıırken Sora bir kahkahayı bastırır.

"Şakaydı," der Mikail. "Onu korumak için Aeri ile aynı odayı paylaşmalısın." Sonra Sora'ya döner. "Ben kanepede yatabilirim."

"Konuşmalıyız." Parmakları çantasındaki boncuklarla ilgileniyor.

Başını sallıyor ve bir bardak su daha içiyor. Elinde silah olduğu için susamış elbette ama benim midem gurulduyor.

"Başka aç olan var mı?" diye soruyorum.

Üçü de bana bakıyor ama Royo ve ben öğle yemeğini kaçırdık. Onu uyurken izlediğimden beri açım. Sadece açlıktan ölmekle kalmıyorum, aynı zamanda bu rahatsız edici andan kaçınmak istiyorum. Eminim yolda olanları ve belki de Fallador'a ne olduğunu tartışmaları gerekiyordur. Sora onu öldürmeye çalıştı ve Sora bu işin peşini bırakmayacak kadar iyi bir insan. Yine de burada olmamam daha iyi. Seyirci olmadan özür dilemek daha iyi.

"Yemek yiyebilirim," diyor Royo.

Kalbim yerinden fırlıyor. Rahway'den önce benimle gitmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdi. Ona gülümsüyorum. Dudakları seğiriyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

"Uzağa gitme," diyor Mikail.

Oosant'la ilgili anılar zihnimi dolduruyor - çete, av olma hissi, yakında saldırıya uğrayacağımızı bile bile ayrılma endişesi. "Alt katta yemek yiyeceğiz ve akşam yemeğini sana geri getireceğiz."

"Çok naziksınız," diyor Sora. Ama bana bakmıyor. Mikail'e bakıyor. Mikail de yüzünü ona dönüyor.

Royo ve ben aceleyle dışarı çıktık ve kapıyı arkamızdan kapattık.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORA HALLAN ŞEHRİ, GAYA

A eri ve Royo, Mikail ve ben yine bıçak çekecekmişiz gibi gidiyorlar. Bunun yerine, ikimiz de kapıya baktıktan sonra desenli kanepeye oturuyoruz.

"Kolun iyi mi?" diye sordum. "Dikiş atılması gerekiyor mu?"

Yırtık, kanlı koluna bakıyor. Hançerimle kestiğim yerde kızgın kırmızı bir çizgi var. Derin görünüyor ama artık kanıyor gibi görünmüyor. "Bir şey yok. Rahway'den ayrılmadan önce merhem sürmüştüm."

"Özür dilerim Mikail," diyorum.

O kolay, etkilenmemiş sırtışıyla gülümsüyor. "Biz iyiyiz, Sora. Söz veriyorum."

Nazik davranıyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Çiçekli yastığa bakıyorum. "I..."

"Olaydan hemen sonra seni affettim," diyor. "Hepimiz çok şey yaşadık, kimse en iyi halinde değil. Ve standardın belirlendiği yer burası değil. Biz sadece zorluklarla ve aksiliklerle başa çıkmaya çalışıyoruz. Tiyung'u bildiğimi sanıyordun. Öfkeni anladım."

Kulağa çok mantıklı geliyor ama öyle değildi. Duygularım için başka bir çıkış yolum yoktu ve ben de onları arkadaşşımdan çıkarmayı seçtim.

"Çok şey yaşadık, özellikle de sen, ama sen bana saldırmadın," diyorum. "Beni kurtardın - çeteden, Marnalılarla olan merhametinden..."

Başını iki yana sallıyor. "Mesele birbirimizle hesaplaşmak değil. Diğer herkesle hesaplaşmakla ilgili. Sonuna kadar seninleyim, Sora."

Gözlerim yaşıyor. "Ben de seninleyim."

Sinirlerimdeki hasara rağmen elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Fark ediyor ama bir şey söylemiyor. Grubumuzda söylenmemiş çok şey var ve hepimiz söylenmemiş sözlerle idare ettik. Ancak serbest bırakılmayan gerginliklerin taşabileceğini herkesten daha iyi biliyorum.

"Euyn hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum. Mikail'in yüzüne bakıyorum. Onun hakkında pek konuşmadı ve sonunda onun hakkında hissettiklerim yüzünden konuşmak için ideal kişi ben olmasam da, dinlemek için buradayım.

"Hayır." Mikail yana bakıyor ve başını sallıyor. "Seninle onun hakkında konuşmak istemediğimden değil - senin de yas tuttuğunu biliyorum - ama ağzımı açarsam çılgılık atmayı asla bırakamayabilirdim gibi geliyor. Bu yüzden konuşmamak daha iyi."

"Anlıyorum."

Belki de bazı şeyleri şimdi ele almaya çalışmanın bir faydası yoktur. Tavşan deliği çok derine inebilir ve dağılırsak kendimizi toparlamak için ne zamanımız ne de yerimiz var. Muhtemelen bu yüzden Daysum pek aklıma gelmiyor. Keder üstlenilemeyecek kadar büyük, bu yüzden görmezden geliyorum.

"Biliyorum Sora," diyor.

Eline dokunuyorum. "Uyuşuk bir rahatlık o zaman."

"Şeref." Su bardağını bana doğru kaldırıyor, sonra bitiriyor. Sehpanın üzerine koyuyor. "Yani, Misha..."

"Bir zehirli bakire, benden başka sonuncusu."

Artık Rahway'den çıktığımıza göre gerçeği söylerken daha rahat hissediyorum.

Fallador ve Rune öğrenmeyecek ve bizi duyacak kimse de yok.

Mikail hiç tepki vermedi. Sun-ye'in güzelliği onu en başından beri şüphelendiriyordu, eminim.

"Seok'un yaptığı çaresiz olduğu kadar akıllıca da," diyor.

"Bugün bana bir şey söyledi ama o kadar şey oldu ki... Sana söylemeye fırsatım olmadı. Seok'un Qali'yi aldığında Boş Hapishane'yi boşalttığını söyledi. Eğer baban oraya getirildiyse, artık özgür. Hwan da."

Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve bir tür sevinç göstermesini bekliyorum. Onun yerine, sadece başını sallıyor.

"Mutlu değil misin?" diye sordum.

Mikail iç geçiriyor ve omuzları kıvrılıyor. "Bu iyi bir haber, ama ben... evi görünce... onun hayatta kaldığını sanmıyorum. Bununla barıştım... yapabildiğim kadarıyla."

"Aynı şeyi Tiyyung için yapamam," diyorum.

"Sen de yapmamalısın. Onun hayatta olduğuna inanıyorum. O yerde hayatta kalmak, uğruna yaşayacağın bir şeyin ya da birinin olup olmadığına bağlıdır. Ve onun var."

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, ben-"

"Şimdi de sahte alçakgönüllülük mü yapacağız?" Bana bir kaşını kaldırıyor. "Onun sizin için ne olduğunu söylemiyorum, sizin onun için ne olduğunuzu söylüyorum - Idle'da önemli olan budur."

"Ve Fallador..." Cümleyi tamamlaması için ona izin veriyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. "Peki ya o?"

Ağzının kenarında yine bir şeyler söylüyor. Aralarındaki bakışmaları ve yakınlaşmayı fark ettiğimi elbette biliyor. Mikail onun varlığında daha önce hiç görmediğim bir şekilde rahatlıyor. Euyun'u kaybettikten sonra teselli aradığını düşünebilirim ama bu da tam olarak öyle değil.

"Bilmiyorum. Sen söyle," diyorum.

Mikail alnını ovuşturuyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Sonra tekrar kapatıyor. Bazen birinin bizim için ne anlama geldiğini ifade edecek sözcüklere sahip değilizdir. Bazen de gerekli değildir.

"Bir şey mi var?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "Bunu söylemenin iyi bir yolu. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Ve sanırım onu özel kılan birçok nedenden ötürü bu her zaman geçmek istemediğim bir çizgi oldu. Ama şimdi bilemiyorum. Güven zor bir şey ve şu an sevgi için uygun bir zaman değil."

"Umarım bir gün bunu çözersin," diyorum.

Gelecekle ilgili hayallerime nazıkçe gülümsüyor. "Bundan şüpheliyim. Bu... Hepimiz bundan sağ çıkamayacağız, Sora."

Soğuk bir endişe dalgası üzerime çökerken yastığı kavriyorum. İlk defa bir yenilgiden bahsediyor. Normalde hep ateşli bir kılıç ve intikam peşindedir. Mikail'in teslim olmuş gibi konuşması boş midemin düğümlenmesine neden oluyor. Ama sanırım bu mantıklı - dördümüzün dünyayla savaşmaktan vazgeçebileceği çok fazla zaman var.

Tüm bu olasılıklar bize karşı yığılmışken, savaşmak saçma görünüyor. Uzanıp ölmek daha kolay. Alemlerin üzerimize çökmesini beklemek ve kaderimizi kabullenmek. Ama devam etmeliyiz. Bundan başka bir sebep olmasa bile:

Neden onların işini kolaylaştıralım ki? Bizi mahvetmeye ve kırmaya çalıştılar ama biz hâlâ buradayız. Bir bıçak sallayarak kan revan içinde öleceğiz.

"Güçlü adamların elinden daha kötülerini de atlattım Mikail," diyorum. "Sen de öyle. Ve bu birbirimize, Aeri'ye ya da Royo'ya sahip olmadığımız bir zamandı. Tanrılar sadece kendimiz için değil, dört diyar için de bir şeyleri değiştirmek üzere ikinize muazzam bir güç verdi."

Ayağa kalktım ve su sürahisini aldım. Ona bir bardak daha, kendime de bir bardak dolduruyorum ve ellerim neredeyse hiç titremiyor.

"Olasılıklara meydan okumaya," diyorum.

Bardağını benimkine vuruyor ve gözlerinde yine ışık parlıyor. "Sonuna kadar, Sora."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROYO HALLAN ŞEHİRİ, GAYA

A eri çok fazla yemek sipariş etti. Önümüzde bir düzine farklı tabak olmalı ve bu banchan'ı saymıyor. Ama biz Altı kişinin sığabileceği bir masa ve hanın geniş yemek salonunda sadece biz varız. Her şey güzel görünüyor ama müşterisi olmayan bir meyhane için pek umudum yok.

Beni sofraya bakarken yakalıyor ve çubuklarını çorbaya batırırken duraklıyor. "Öğle yemeği yemedik Royo. Ve birçoğunu yukarı getiriyoruz."

Normal bir şeymiş gibi söylüyor. Ama onunla ilgili hiçbir şey normal değil. Bu hoşuma gidiyor.

Erik kaplı kızarmış ördek tabağını seçiyorum ve sunucunun ev spesiyalitesi olduğunu söylediği istiridye eriştesini kaşıklıyorum. Çok küçük bir ısırik alıp ağzıma attım. Ördeğin tuzlu tatlılığı dilime çarpıyor ve hemen bıçağıma uzanıyorum. Ya açlıktan ölüyorum ya da bu gerçekten iyi.

Aeri dikkati dağılmış bir şekilde, kuş gibi, en çok hangisini sevdiğini bulana kadar yemek üstüne y e m e k yiyor.

Herhangi bir tehlikeye karşı gözümü dört açıyorum ama burası gerçekten çok sessiz ve o kadar da şüpheli değiliz. Aeri'nin Ejderha Lordu'nun iki emanetine sahip olduğunu bilmeseniz tahmin edemezsiniz. Elbisesinin yakası tılsımını gizliyor ve

Sol elini çoğunlukla masanın altında tutuyor. Hâlâ baltamın yanımda olmasını isterdim - çok dikkat çekici olduğu için onu gemide bıraktırdılar. Bir hançerim, birkaç bıçağım ve nunchukam var ama yeterli değil. Onu korumak için değil. Binlerce kılıç olsa, onu güvende tutmak için daha fazlasını isterdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bulgogi'ye uzanarak. "Üzerimde daha fazla bıçak istiyorum," diyorum.

Gülüyor ve sesi boş odada yankılanıyor. "Tabii ki bunu düşünüyorsun. Bu yumurtalı muhallebi gerçekten çok güzel, çok tatlı." Kaşığıyla bir kâseyi işaret ediyor.

"Mikail'in çubuğu var, senin... şeylerin var, Sora'nın zehri var. Hepsi bu kadar." Omuz silkip karidesli kızarmış pilava yumuluyorum. Biraz yağlı ama pilav böyle de güzel oluyor.

Aeri başını eğdi. "Sen bir bıçaktan çok daha fazlasısın."

Böyle şeyler söylüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Hatta göğsümde zıpladığını hissediyorum. Hiç kimse beni Aeri gibi görmemiş ya da bana Aeri gibi davranmamıştı.

"Yine de sadece baltaları düşünmene sevindim," diyor bir parça soğanlı krep yiyerek. "Belki başka şeyler düşünüyorsundur diye düşünmüştüm, muhteşem fahişeler ya da... ben gibi."

"Ben hep seni düşünüyorum," diyorum.

Ben daha iki kere düşünemedim kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Belki bunu söylememeliydim ama gerçek bu. Aeri'nin omuzları düşüyor ve gözlerini kapatıyor. "İyi misin?" diye sordum.

Bana bakıyor. "Hayatım boyunca seni bulmak için bekledim, hepsi bu."

"Aeri..." Kaburgalarımın içindeki çırpınmayı görmezden geliyorum. Susturmak için elimi göğsüme vuruyorum. Bu sadece hazımsızlık - ben de öyle düşünüyorum.

"Tamamen arkadaşça bir şekilde tabii ki." Gözlerini deviriyor ve biraz su yudumluyor.

Ama altın rengi gözleri parlıyor ve beni öptüğü andaki kokusunu hatırlıyorum. Ona duyduğum özlem uzuvlarımda dalgalanıyor. Bu tuhaf kıza havadan daha çok ihtiyacım var. Sağ eli masanın üzerinde, yemek çubuklarını tutuyor. Avucumu yukarı kaldırarak uzanıyorum.

Aeri yemek çubuklarını öyle hızlı bırakıyor ki masaya çarpıyor. Sonra elini benimkinin içine sokuyor. Parmaklarını tutup dudaklarıma götürüyorum ve elini öpüyorum. Güneş Tanrısı gibi ışıltıyor, sonra sandalyesinden kalkıyor, masaya doğru eğiliyor ve beni öpüyor. Yumuşak, dolgun dudakları dudaklarıma değiyor.

Kafamın içindeki ses bu duygunun uzun sürmeyeceğini haykırıyor. Bana yine ihanet edecek ya da benden alınacağı başka bir şey olacak. İyi şeyler geçicidir ve elinizden alındığında kendinizi daha kötü hissetmenize neden olur, ama saçmalıklar bu âlemlerde sonsuza kadar devam eder. Kendimi korumalıyım.

Başarısız oldum.

Önce ben ayrılıyorum ama yüzünü okşuyorum. Avucumun içine doğru eğilirken memnuniyetle gülümsüyor. Ama o altın gözlerin ve yapabileceklerinin bir bedeli var.

"Zamanda sıkışıp kalırsan ne olur?" diye soruyorum. "Gerçekten sıkışırsam."

Tekrar otururken gözlerini kırıştırıyor. "Bilmiyorum. Sanırım bu yüzden tapınağa gidiyoruz, öğrenmeye çalışmak için. Ama beni geri getireceğini biliyorum, bu yüzden çok endişelenmiyorum."

Omuz silkiyor ve cam erişteye yumuluyor.

Bu benim verebileceğim bir söz değil. Onu nasıl geri getirebildiğimi bilmiyorum. Ama onun için her şeyi denerim.

İyi yemek midemi bulandırıyor çünkü denemenin yeterli olup olmayacağını bilmiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG

TROVE ŞEHRİ, YUSAN

I Trove'a geldiğimden beri iki kez banyo yaptım ama hâlâ koktuğuma eminim. Kendimi gizlice koklamaya çalışarak burnumu çekiyorum ama bu imkansız. Bu kalabalık meyhanedeki yemek kokusundan anlaşıyor.

Hana karşımdaki masada oturuyor, her zamanki gibi çok güzel görünüyor. Ben sebze kızartması ve pilavla ikinci bir kuzu inciği mideye indirirken o birasını yudumluyor. Sanki biri tabağımı çalmaya çalışacakmış gibi yemeğimin üzerinde kambur duruyorum. Umarım bir gün bu doymak bilmez açlık geçer, ama geçeceğinden şüpheliyim. Aynı şekilde hâlâ ateş ve kandil yanarken uyumaya ihtiyacım var.

Hana bardağının kenarından bana bakıyor. "Baban fırsat bulamadan kendini boğacaksın."

İnciği kesmeyi bırakıyorum. "Çok komik."

Zehirli bakirenin cellat mizahına sahip olması şaşırtıcı değil. Ama Sora'nın sözleşmesini yakmak ve aslında ölü taklidi yapmak arasında, bu şaka biraz eve yakın. Babam beni gördüğüne sevinmiş ya da öfkelenmiş olabilir. Ya da her ikisi de. Ve kesinlikle beni boğazlamaktan çekinmiyor.

Ahşap kabine yaslanıp rahatlarırken dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Yeni kıyafetlerimizi giydikten sonra sıcak ve kuruyuz. Giriş yapar yapmaz eskilerini attım. Gitmeden önce bir pelerine daha ihtiyacım olacak. Qali'ye bu kadar yakinken hava daha sıcak ama hâlâ yağmur yağıyor.

İkinci tabağımı bitirmek üzereydim ki Hana'nın birkaç dakikadır konuşmadığını fark ettim. Onu uzaklara bakarken buluyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. İç geçirdi. "Sora'yı."

Aynı kadına aşık olmak garip bir ortak nokta. Ama sizi birbirinize bağlayan aşktan daha iyi bir ortaklık olamaz. Sanırım kıskançlığımı geride bıraktım. Özümde, Sora'nın gerçekten mutlu olmasını istiyorum, bu ister benimle, ister Hana'yla ya da başka biriyle olsun.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"O iyi olacak," diyorum. "O da senin gibi hayatta kalanlardan."

Hana koltuğunda kaykılmış, bana bakıyor. O kadar uzun süre bana bakıyor ki, yüzümde yemek var ya da gerçekten kokuyorum diye endişelenmeye başlıyorum.

"İtiraf edeyim," diyor, "seni yanlış değerlendirmişim."

"Kulübe katıl. Kılıçları var." Son lokmamı da bitirdim.

Gülümsüyor. "Ben... özür dilerim."

Çatalımı bırakıp kaba bir peçeteyle ağzımı siliyorum, sonra da kenara atıyorum. "Hana, özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Yan tarafa bakıyor. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yarın bu saatlerde Qali'ye ulaşmış olacaksın."

Sesi biraz garip geliyor ve sanırım ben de öyleyim. Saraya ulaşmak istiyorum ama yine de bir yanım burada kalıp gelecekten kaçmayı tercih ediyorum.

Yarın yollarımız ayrılıyor. Hana Seok'un gazabını göze alamaz, bu yüzden o Tamneki'ye kaçarken ben de Qali'ye tek başıma gitmek zorunda kalacağım. Oradan Sora ve diğerlerini bulmaya çalışacak. Yusan'a döndüğümüzden beri planımız buydu. Şu an sadece kasvetliyiz. Belki de birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi bilmenin ağırlığıdır. Babamın ölmemi isteyen çok fazla düşmanı var ve o da dünyaya karşı çifte ajanlık yapan bir casus. Diyarlar savaşı kapımıza dayandığında, ikimizden biri ya da her ikimiz de dahil olmak üzere pek çok insan ölecek.

Ama Sora var. Ve Sora için deneyeceğiz.

Bir kemancı ve diğer iki müzisyen çalmaya başlar. Aslında oldukça iyi. Ailem eskiden Gain'de müzisyenler ve balolar düzenlerdi, ama on beş yıl önce babamın hayatına yönelik bir suikast girişiminden sonra bu durum sona erdi. Babamı köprücük kemiğinden bıçaklayan "arkadaşımın" babasıydı, boynunu ıskalamıştı. İskalamasının tek nedeni benim çığlık atmam ve Seok'un son anda dönüp bana bakmasıydı.

Ondan sonra ne top vardı ne de arkadaş. Bunun yerine, Seok zehirleyici olacak kızlar aramaya başladı. Babam olması gerektiğini düşündüğü kişi oldu. Ben onun tam tersi olarak hayatta kaldım.

Masalar yoldan çekildi ve kemancı tanıdık bir melodi çalarken insanlar alkış tutup dans etmeye başladı. Parmaklarımı yapışkan masaya vurarak ritme eşlik ediyorum.

"Dans eder misin, Tiyyung?" Hana soruyor.

Kaşlarımı öyle hızlı kaldırıyorum ki yüzüm acıyor. "Seninle dans etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, sadece sohbet ediyoruz. Seni tabağını yalamaktan alıkoymaya cüret edemem."

Gülüyorum ve ağzımı tekrar siliyorum. Bu gece dans etmek için fazla ağır, fazla kasvetli bir gece. Tam da bu yüzden kabinden kayıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Benimle dans etme şerefine nail olur musun?"

Gülümsüyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Son anlarımızı korku içinde geçirmeyi reddediyorum.

Hana elbette harika bir dansçı. Bir elimi arkama koyarak onu döndürüyorum, beyefendiler için normal pozda. Dönüyor ve sonra kolundan tutup belini kavriyorum. Kalabalığın içinde dönerken o da kolunu benimkine bağlıyor. Çok geçmeden insanlar alkışlamak ve bizi izlemek için kenara çekiliyor. Elbisesi dalgalanarak süzülürken ayak hareketleri kusursuz.

"Madam Iseul mü öğretti?" diye sordum.

Zıplarken onu belinden tutup kaldırıyorum ve sonra tekrar yere bırakıyorum. Onu kurtarmaya çalıştığım zamankinden çok daha zarif.

Başını sallıyor. "Nerede öğrendin? Beklediğimden daha iyisin."

"Eğitmenler ve annem. Soylular balolarda dans etmeli, özellikle de varisler," diyorum. "Eğer yapmazsan bu büyük bir saygısızlık olur."

"Ah evet, arkadaşlarınızın partileri," diyor.

"Benim hiç arkadaşım yok," diyorum. "Sora ve diğerleri dışında. Ve sen."

Bir an uzaklara bakıyor. "Sanırım göreceğiz."

Kendisini mi, Sora'yı mı yoksa başka birini mi kastettiğinden emin değilim ama yanlış bir notaya basmakla aynı hissi veriyor, deneyimi bozan bir an. Şarkı bitiyor ve adet olduğu üzere elini öpüyorum ama aramızda bir değişim oluyor. Geriye sadece önemli bir şeyi kaçırdığıma dair içimde sinsi bir şüphe kaldı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

MIKAIL HALLAN ŞEHRİ, GAYA

W Geceyi ve sabahı saldırıya uğramadan atlattık, bu da bir şeydir. Ama eğer Aeri bir dakika daha

Bu pazarda elbiseleri sararsak serimiz bitebilir. Sora bile sinirlenmiş görünüyor.

Royo kollarını havaya kaldırarak, "Sadece birini seç," diyor. "Ya da ikisini birden al.

Kampa gidiyoruz, baloya değil."

Homurdanıyor ama Khitan'da oldukları kadar yakınlar. Ona söylediğim gibi, sadece zamana ihtiyacı vardı.

Aeri birkaç kez giydiği beyaz-mavi desenli elbiseyi seçiyor. Dükkân çalışanına ödeme yapıyor ve para üstünü cebine atıyor.

Sonunda ihtiyacımız olan tüm malzemelere sahibiz... hatta daha fazlasına. Aslında aldığımız her şeyle tam bir gün boyu hayatta kalabiliriz. Aeri bu sabah satmak için bir elmas çıkarana kadar erzağımız azalıyordu.

Ayrıca her şeyi altına dönüştürebilir ama bu son çare.

Pazar, daha iyi günler görmüş bir şehir için şaşırtıcı derecede dolu. Yerlilere tapınak hakkında soru sormayı düşünüyorum ama keşfedilme riskine değmez. Sadakat bulmak zordu ama düşman boldu. Şimdiye kadar Rune kaçtığımızı, Seok da hayatta olduğumuzu biliyordu. Avlanıyoruz ve iz bırakmamız için bir sebep yok.

Pazardan çıkarken bir haberci evinin önünden geçiyoruz. Fallador'a bir mesaj göndermeyi düşünüyorum. Rune ile özel olarak konuşmak isteyerek kaçmama yardım etti ama bu kasıtlı mıydı? Rune için çalışıyor olma ihtimaline karşı ona planlarımızdan bahsetmedik, ama yine de planlarımızı anlamış gibi görünüyordu. Gerçekten kimin tarafında?

Bir cevap bulamadan eski taş sokakta ilerlemeye devam ediyorum. Güvenebileceğim tek insanlar benimle yürüyenler. Fallador ve Rune ile Tamneki'de buluşacağız ama bu bir ordunun başında olacak.

Umarım.

Berm'den beri Jeul'u, Kan Festivali'nin en kötüsünü yaşayan eski başkenti düşünüyorum. Oradaki Gayanların Yusan hakkında güneydoğuda yaşayanlardan çok daha farklı hissettiklerinden eminim. İsyancı ve casus raporları adanın kuzeybatı tarafından geldi. Ben de buna güveniyorum.

Kayığı limanda bağlı bırakıp atları şehir dışına çıkaracağız. Gerekirse asayı kullanarak bize bir tekne çağırabilirim. Ama eklemelerimden kaslarıma kadar her yerim ağrırken ve sürekli başım ağrırken, diğer sorunların yanı sıra, bunu yapmamayı tercih ederim.

Dördümüz bir sıra halinde batıya, kutsal ormana doğru gidiyoruz. Ya da bir zamanlar bulundukları yere. Normal bir orman, kasıtlı olarak çıkarılmış olsa bile, bir yangından sonra yeniden büyüdü ama anlatılanlara bakılırsa, toprak tanrıçasına ait devasa ağaçlar asla yeniden büyümedi. Yine de Joon bir tanrıçanın en değerli varlığına saygısızlık ettiği için acı çekmedi.

Bazen tanrılar bizi izliyor mu diye merak ediyorum. Eğer izliyorlarsa, neden harekete geçmiyorlar? Neden kayıtsızlar?

Ellerimi kıvrandıran acıya rağmen dizginlerimi kavriyorum.

"Sen iyi misin?" Sora soruyor. Benim yanımda at sürüyor. Aeri onun işitme tarafında, bu yüzden başını çevirip cevabımı bekliyor.

"Sadece ormanı düşünüyorum," diyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. Sora'dan önce çok iyi bir yalancı olduğumu düşünürdüm. Dün gece, kanepede iyi hissettiğimi iddia etmeme inanmadığı için onunla yatakta uyumamı istedi. Israr etmesine sevindim. Kuş tüyü yatakta uyumak güzeldi. Topaklı kanepede uyuyabileceğimden şüpheliyim.

İki çan boyunca batıya gittik. Masmavi bir gökyüzünün altında etrafımızda sadece toprak yol ve yeşil tarlalar var. Şafakla birlikte sis dağıldı ve şimdi hava ılık.

ama sıcak değil. Esinti ferahlatıcı bir his veriyor, çiçekli havada moralleri yükseltiyor. Bir kelebek Royo'nun kafasına konarken Aeri gülüyor. Sora gülümsüyor. Arkadaşlarımla açık bir yolda, neden burada olduğumuzu neredeyse unutabilirim. Sonra, bir tepeyi aştığımızda, işte orada, sis ve ölümden oluşan bir duvar.

Alta'nın kutsal ormanları ya da onlardan geriye kalanlar, tanrıçanın gözyaşları olduğu söylenen yoğun bir sisle kaplı. Muazzam abanoz ağaçları yapraksız ve iğnesiz duruyor. Dönüm dönüm kömürleşmiş ağaçlar, bir zamanlar hayat dolu olan bir bölgede orakçılar gibi durmaktadır. Ölüm bölgesi batı kıyısına kadar uzanıyor, neredeyse Jeul'a ulaşıyor.

Eyerimi tırmalıyorum ama ilerlemeye devam ediyoruz. "Toprak... kül mü?" Aeri soruyor.

Öyle görünüyor. Atım daha fazla yaklaşmayana kadar ilerliyorum ve sonra attan inip hayvanı ileri çekmeye çalışıyorum. İsteksizce, külün sınırına ulaşana kadar yürüyor ve orada bir adım daha atmayı reddediyor. Dizginlerini çekiyorum. Geriye doğru kükrüyor ve kişniyor, gözleri dehşet dolu.

Hayvanlar terk edilmiş toprağı hissedebilir.

Birkaç adım geri gitmesine izin verdiğimde at sakinleşiyor. Tapınağı bulmak at sırtında kesinlikle daha hızlı olurdu, ama bir şey bana bunun bir seçenek olmayacağını söylüyor.

Onu nereye bağlayacağımı düşünürken dizginleri tutuyorum. En yakın ot tepenin diğer tarafındaydı ama atlar çalınabilirdi. Onları burada bırakabiliriz ama bir gün içinde dönmezsek açlıktan ya da susuzluktan ölecekler.

Royo da attan indi. Çantasını taşıyor ve Aeri de sırtında. Sora'nınki de elinde. Yardım etmeyi teklif ederdim ama sadece kendi çantamı ve su kesemi taşıırken bile yeterince acı çekiyorum.

"Atları tepenin arkasına bağlayacağım." Royo bütün çantaları bırakıyor ve çantasından ip çıkarıyor. "Tapınağı bulmanın birkaç gün alabileceğini söylemiştin, değil mi?"

"Olabilir," diyorum. "Ama hırsızlar atları çayırdan alabilir."

At çalmanın cezası ölümdür ama açlıktan ölerken ya da laoli bağımlısıyken bunun pek önemi yoktur.

"Onları buradan da alabilirler. Tanrılar isterse, geri döndüğümüzde buralarda olurlar." Omuz silkiyor ve atları otların ve bir derenin olduğu yere götürüyor.

Sanırım dün gece duyduğum boğuk inilti onunkı şaşırtıcı derecede iyi ruh halinin nedeni. Sorsam, Royo bunun Hwan'ın Atıl Hapishane'den kurtulmuş olabileceğinden kaynaklandığını iddia ederdi ama hiç de öyle değil. Hwan'ın oraya hiç götürüldüğünü sanmıyoruz. Hayır, her şey Aeri'nin ona bakışıyla ilgili. Yine de önemli değil. Royo'nun keyfi yerinde olduğu için minnettar olmalıyım.

Geri dönüyor ve dördümüz yüksek kömür ağaçlarına doğru yürüyoruz. Her bir ağacın genişliği on fitten fazla ve havaya doğru yüz fitten fazla uzanıyor, çoğu iki yüz fitten fazla.

Sora narin adımlarıyla ormanın kenarına basıyor. Elbisesinin eteklerini yukarı çekiyor ve çizmesi küllü toprak baldırına ulaşana kadar aşağı iniyor.

"Külden bir yatak gibi," diyor.

Aeri yeni ayakkabılarına kaşlarını çatıyor.

"Festivalden beri toprak kül ağlıyor," diyorum. "Toprak kutsanmıştı ama şimdi lanetli." Mataramdan bir yudum su almak için çantamı kaydırıyorum. Matara hepimizin matarasını on kez doldurmaya yetecek kadar büyük. Çantamı hareket ettirirken acıdan irkilmemeye çalışıyorum. "Hadi gidelim."

Sisle kaplı ölü ormana girmek en iyi ihtimalle tedirgin edici. Ayağımın altındaki zemin süngerimsi kül renginde ve hiç ses yok. Hislerim bana bunun umutsuz olduğunu, tapınağın çoktan yok olduğunu söylüyor ama Sora ve Aeri haklı - Khitan'daki Bilgi Tapınağı'nda yeni Gayan parşömenleri vardı. Yusan bir koloni için Gayan çevirisi yapmakla uğraşmazdı. Tapınak hâlâ bir yerlerde olmalı. Ve Yusan onu yakıp kül ettiklerine inandığı için, şimdi Yusan kontrolü altında olan Gayanların buna ihtiyaç duymayacağını varsayarlar.

Gayan Bilgi Tapınağı, çevresi iki yüz fit ve boyu üç yüz fit olduğu söylenen büyülü Alta ağacında bulunuyordu. Ama devasa boyutuna rağmen, nerede olduğundan emin değilim. İçimden bir ses bu ormanın tam ortasında olduğunu söylüyor. İçimden bir sesin ötesine geçmeyi tercih ederim ama tapınakla ilgili bilgiler de kayboldu.

Dördümüz ormana doğru ilerliyoruz ve sis kısa sürede etrafımızı sarıyor. Benim pusulam var, Royo'nun da var ama görüş mesafesi zayıf ve ağaçlar sık.

Tenim karıncalanmaya başladığında yüz metreden fazla gitmemiştik. Sanki omuzlarımın üzerinde dans eden bir tüy varmış gibi hissediyorum. Her yöne dönüyorum, eminim

izleniyoruz. Ama bu mümkün değil. Bu ormanda başka kimse yok. Yine de, kılıcımın kabzasını daha hızlı kavrayabilmek için bastonu sol elime geçiriyorum.

Royo'nun ağır nefes alıp verme sesinden başka bir şey duymadan ilerlerken çanlar ve ziller geçiyor. Burada hiçbir şey yaşamıyor -atların ürkmesinin ve mantıklı insanların uzak durmasının nedeni de bu. Ama bu toprak, Kan Festivali'nden sonra külleri Cetil'e kadar uçacak kadar büyük olan cenaze ateşlerinin yanında hiçbir şey. Siyah lekeler, tek suçları Gaya'da yaşamak olan insanların kalıntılarıydı. Anneler ve oğullar. Büyükbabalar ve bebekler. Hepsi yandı.

Biraz daha su yudumluyorum. İhtimaller ne olursa olsun pes edemeyiz. Kazanamayabiliriz ama Lord Yama'ya götürebildiğimiz kadarını götüreceğiz.

Yine de güneş alçaldıkça umudum azalmaya başlıyor. Tapınağı bulmanın biraz zaman alacağını biliyordum ama ne kadar? Orman binlerce dönümlük bir alana yayılıyor. Ya tapınak çok kuzeydeyse? Günlerce yürümek gerekecek. Ya batıya ya da doğuya doğru kaçırırsak? O zaman geri dönmemiz gerekecek.

Daha da kötüsü, herkesi doğru yöne götürdüğümünden emin olamıyorum, özellikle de kafam alışılmadık şekilde karıştığında. Sanırım bu asanın ücretinin bir parçası. Ama tapınağa ulaşmamız gerekiyor. Kutsal emanetler yeniden bir araya geldiğinde ne olacağını, Aeri'ye ne olduğunu ve ayrıca bu ücretin bir tedavisi olup olmadığını öğrenmeliyiz. Diğerlerine kafa karışıklığımdan bahsetmedim ama dün gece fark ettiler.

"Burası durmak için iyi bir nokta," diyor Royo.

Bir zamanlar birlikte büyümüş olan iki ağacı işaret ediyor. Birbirine kaynaşmış gövdeler yan tarafımızı ve daha fazlasını koruyacak. Hava bu kadar karanlık ve sisliyen, yola devam etmek için gerçek bir seçenek yok.

Çantamı bırakıyorum ve kaslarım anında rahatlıyor. Mataramı tekrar dolduruyorum ve malzemeleri çıkarmaya başlıyorum.

Royo küllü toprağı kazmaya çalışıyor ama toprak tekrar dolmaya devam ediyor. Vazgeçiyor ve odunlarla kayaları bir ateş çukuru şeklinde istiflemeye başlıyor.

Bir kez daha sırtımda örümcekler geziniyormuş gibi hissediyorum. Yer değiştiriyorum ve elim kılıcımın kabzasında etrafı tarıyorum. Önce arkamızı, sonra da ağaçların kenarlarını kontrol ediyorum. Hızlı hareketlerim diğerlerini uyarıyor ama hiçbir şey yok. Sadece orman, sis ve bana bakan üç endişeli yüz.

Paranoyaklaşmam Euy'nın çok hoşuna giderdi. Sonunda tüm tuzakları ve tarama teknikleri için dikkatli bir dinleyicisi olacaktı.

Gözlerim yaşıyor ve nedeninden emin değilim. Neden şimdi? İlk içgüdüm bu duyguyu yok saymak. Ama bunun ne anlamı var ki? Aşkımız yası hak etmiyor mu? Yoksa diğerlerinin önünde ağlamak istemediğim için mi? Bu üç kişinin arasında dünyanın geri kalanında olduğumdan daha güvendedeyim.

Burnumu çekiyorum ve sonra uyku tulumumun üzerine oturuyorum. Kollarımı omuzlarıma dolamadan önce Sora'nın alnında endişe çizgisi beliriyor. Aeri elimi tutuyor. Sonra Royo yanıma geliyor ve etli avucuyla sırtıma bir tokat atıyor. Gerçekten acıyor ama acıyı silmek için elini bir daire şeklinde ovuşturuyor.

"Ben de onu özlüyorum," diyor.

Bu küçük kelimeler içimdeki bir barajı patlatıyor. Ziyafet salonundan beri içimde tuttuğum tüm duygular dışarı dökülüyor. Belki de başka birinin Euy'n'u özlediğini söylemesine ihtiyacım vardı. Sürgün edildiği yıllar boyunca onu özledim ama bu bambaşka bir şey. Bu, doldurulamayan derin, karanlık bir özlem mağarası. Kralın muhafızını öldürmek iyi hissettirdi. Bu öfkeyle bir şeyler yapmak. Asayı kullanmanın verdiği acı bile bu boşlukla, kalbimdeki bu delikle başa çıkmaktan daha iyiydi.

Burnum akarken ve baş ağrım kötüleşirken gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Euy'n ve babam için ağlıyorum - beni seçen, beni seven ve bunun bedelini ödeyen adamlar için. Onlar gittiler. Yine de ben kaldım. Derin hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ve ben daha derinlere uzanıyorum. Ben çocukken burada olanlar için ağlıyorum. Tanıdığım ve kaybettiğim ailem ve tanımadığım ailem için. Orman zemininde feryat edene kadar kurbanlar için ağlıyorum.

Sonra yüzümü silmek için hareket ediyorum. Ama Sora, Aeri ve Royo gözyaşım kalmayana kadar beni tutuyor. Sora kendimi daha iyi hissetmem için suyuma tuz katıyor. Aeri üzerime bir battaniye örtüyor. Royo, karanlığı yenen bir ateş yakıyor. Bu bir ittifak değil, bu bir aile. Uğruna yaşanacak ve birlikte ölünecek bir aile.

Nefesim içebileceğim kadar yavaşladığında uyku tulumuna uzanıyorum. Sise bakarken gece yıldızlarından hiçbirini göremiyorum. Ama belki de bu kötü bir şey değildir. Yıldızlar geleceğimizi anlatır. Belki de yıldızsız bir gökyüzüyle birlikte dördümüz kendi kaderimizi yazabiliriz.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

TIYUNG SARAY YOLU, YUSAN

I Sabah oldu ve Trove'daki kapalı pazardayız ama Hana benimle pek konuşmuyor. Aslında düşününce, hiçbir şey söylediğini sanmıyorum. İstedğim pelerini ve kahvaltı sandviçini ona uzattım. ve tek kelime etmeden parasını ödedi.

Haberci evinde son bir kez daha durduk. Qali'ye o kadar yakınız ki annem mektubumu almış ve bir gün içinde cevap vermiş olabilir. Tezgâhın arkasındaki adam kontrol ederken nefesimi tutuyorum, ama bir kez daha benim için hiçbir şey yok. Hana için de bir şey yok. Şaşırmış görünmüyor.

Sahil yoluna geri dönüyoruz. Bir kez daha yağmur yağıyor, ama bu yolculuk farklı hissettiriyor. Hana başka bir alemdeymiş gibi görünüyor. Bana tıpkı Avare Hapishanesi'nden kaçtığımız zamanki gibi bakıyor ve konuşuyor. Ben onun gözetiminden başka bir şey değilken.

Yarık dün gece başladı ama buna neyin sebep olduğundan emin değilim. Belki de böyle birisidir. Belki de zehir okulunda yaşadığı onca kayıptan sonra, vedalaşmadan önce duygularını kapatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Ya da belki de ben onun için hiçbir şey ifade etmiyordumdur. Bunun acısı ve yağmur damlaları yanaklarıma çarptı. Belki de bunun gerçek bir dostluk olduğunu düşündüğüm için aptalım.

İç çekiyorum ve yeni pelerinimi düzeltiyorum.

Çanlar çalana kadar sessizlik içinde yol aldık. Hana yola odaklanıyor. Ben yapılması gerekenleri düşünüyorum. Saraya varır varmaz, babamı ödülleri kaldırmaya ikna etmeliyim. Mikail'in casuslarından birinin ve Euyn'un sadık saray muhafızlarından birinin yardımıyla hapishaneden nasıl kaçtığımı anlatacağım. Ayrıca ona Ailor'dan bahsedeceğim ve Weian gemilerinin geldiği konusunda onu uyaracağım. Şimdiye kadar onunla iletişime geçmediğimi iddia edeceğim çünkü mesajların ele geçirilmesi riskini almak istemedim. Bunun yerine, onun kral olduğunu öğrenir öğrenmez saklandığım yerden aşağı at sürdüm.

Midem bulanıyor ve kambur duruyorum. Hana ya da Nayo'dan bahsetmeden her şey belli belirsiz mantıklı geliyor ama Seok yüzeysel cevaplarla yetinmiyor. Yutkunuyorum. Birçok şey olabilirim ama babamdan daha güçlü ya da zeki değilim. Ama bu sefer olmak zorundayım. Onun hayatta olduğunu bilmemeli. Onu Dış Diyar'ın sonuna kadar avlayacaktır.

Bir kavşağa geldiğimizde öğleden sonra olmuştu. Burası Saray Yolu'nun sapağı. Hana atını yavaşlatıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Kendine iyi bak, Tiyoung," diyor. Duruşu sert, tavırları soğuk.

Ne söyleyeceğimi, benim için yaptığı her şey için ona nasıl teşekkür edeceğimi düşünüyordum ama tüm bunlar o kadar tuhaf geliyor ki, "Kendine iyi bak Hana," diyorum.

Rahatlamış görünüyor ve başıyla beni onaylıyor.

Atımı Palatial Yolu'na çekiyorum - üç mil uzunluğunda bir hiçlik. Yol asfalt ama kenarlarında ne bir ağaç, ne bir bitki, ne de bir tutam ot var. Sarayın yakınında hiçbir şeyin yetişmesine izin verilmiyor çünkü yabancı otlar bile saldırganları saklayabilir. Yüzlerce yıl önce tüm bu bölümü yakmışlar ve ince bir tabaka halinde tuzlu kum taşımışlar. En yakın yeşillik Qali'nin kilometrelerce ötesindeki Westward Ormanı.

Hana arkasına bakmadan Sahil Yolu'na devam ediyor. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. Beni önemsiyordu, yoksa beni bu kadar çok kurtarmazdı. Kesinlikle, kendi hayatını riske atmazdı. Ama sonra aklıma başka bir düşünce geliyor: Ya nihai amacı başından beri beni buraya getirmekse?

Ama kime? Kesinlikle Seok'a değil.

Ya yakalanmak ya da öldürülmek üzereysen? Ya başıma konan bir ödül de varsa?

Başımı sallıyorum, yağmur damlaları saçlarımdan aşağı süzülüyor ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hayır, paranoyaklaşıyorum. Düşüncelerim dönüyor ve ben

durmak zorundayım. Üzerime konan bir ödöl yok çünkü babam dahil herkes öldüğüme inanıyor. Gri gökyüzüne bakarken yüzümdeki yağmuru temizliyorum. Onuncu cehennemden şimdi dağılmak için çıkmadım.

İç çekerek kendimi toparlıyorum, dik oturuyorum ve omuzlarımı düzeltiyorum. Trove'da tıraş oldum ve bu yolculukta olabileceğim kadar şıkım.

Atımı mahmuzlayıp biraz cesaret topluyorum. Ben hâlâ Seok'un oğluyum ve o da artık Yusan'ın kralı. Korkmayacağım ya da tereddüt etmeyeceğim.

Yine de beyaz saraya yaklaşırken zorlukla yutkunuyorum. Duvarlardaki okçuların hepsi oklarını bana doğrultuyor. Ve o göl yağmurla hafifçe dalgalanıyor.

Ürperiyorum.

Babam köprü'nün kara ucuna kralın muhafızlarını ekledi. Adamların Gain'den olacağını ve beni tanıyacaklarını umuyorum. Ama atımı sürdürdüğümde, on asker arasında tanıdık bir yüz göremiyorum.

"Dur," diyor bir adam. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kralın muhafız birliğinde ömür boyu çalışmış. "Oraya kim gidiyor?"

"Ben Tiyung. Kont... Kral Seok'un oğlu ve varisiyim," diyorum.

Yüzümün buruşmasını engellemek için dişlerimi sıktım. Kral Seok demeye defalarca çalışmıştım ama yine de başarısız olmuştum.

Etrafımda mırıltılar yankılanıyor. Askerler konuşan adama itaat ederken bekliyorum. Yüzbaşılarda olmalı. Eliyle işaret etti ve bir koşucu koşarak köprüden saraya doğru gitti. Tüm bu prosedür sıkıcıymış gibi atımın üzerinde rahatça oturuyorum. Diğer prensler de böyle yapardı.

Yağmur durmadan yağıyor. Adamlar benimle konuşmuyor, ben de çenemi kaldırmış, sanki onların gevezeliklerinin üstündeymişim gibi oturuyorum. Göle bakmaktan kaçınıyorum.

Sonunda koşucu geri döndü. Kaptana fısıldıyor, o da başını sallıyor ve sonra eliyle bir işaret yapıyor.

"Efendim," diyor başıyla selam vererek.

Askerlerin hepsi atımın geçmesine izin vermek için ayrılıyor. Ben geçerken başlarını eğiyorlar.

Atım köprüye ayak bastığı anda şiddetli bir ürpertiyle sarsılıyorum. Görünmez eller beni kavırıyor, boynumu ve göğsümü sıkıyor gibi hissediyorum ama bu korkudan başka bir şey değil. Ama bu korku makul. Göle en son bu kadar yaklaştığımda, saray muhafızlarının beni göle atacaklarını ve yüzeyin altında yüzen canavarlar olan iku'lara yem edeceklerini düşünmüştüm. Sonra da gölün altındaki güneş görmeyen zindana kapatıldım. O kapıların üstümden kapandığını hâlâ hissedebiliyorum.

Anıların yüzeye çıkmasına ve beraberinde korkuyu getirmesine engel olamıyorum ama devam ediyorum. Cesaret korkunun yokluğu değildir; ona rağmen sebat etmektir.

Ama burada bir terslik var. Tüm sarayda bir tuhafılık var. Muhafızların köprüye erişimi engelleme şekli tuhaftı ama sanki Qali'nin kendisi de tahtta bir gaspçıdan hoşlanmıyormuş gibi hissettiriyor.

Sırt kaslarım gerildi, omurgam beni geri dönmeye zorluyor. Yine de devam etmek zorundayım. Sora için, diğerleri için.

Sarayın önünde bir figür duruyor. Boğazıma bir şey kaçıyor ama onu geri bastırıyorum. Amaç buydu, babamı görmek. Kendimi dik oturmaya zorluyorum ve sarsıntıların durmasını sağlamaya çalışıyorum.

Yaklaştıkça onun babam değil annem olduğunu fark ediyorum. Ellerini kavuşturmuş, yükseltilmiş kapının altında bekliyor.

Göğsüm kabarıyor ve kalbim sevinçle çarpıyor. Tüm olumsuz duygular ve temelsiz şüpheler yok oluyor. Annemi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Her zamanki gibi çok güzel görünüyor, uzun sarı saçları sol tarafından aşağıya doğru örülmüş.

Başında yakut ve altından bir taç var, kraliçelerin tacı. Babamın ne taktığını merak ediyorum, çünkü bu Ölümsüz Taç olamaz. Sanırım yakında öğreneceğim.

Ona birkaç metre yaklaştığımda atımdan iniyorum ve dizginleri bir seyis alıyor.

"Anne." Ona doğru yürürken kollarımı açıyorum.

Kapının altında bekliyor ve sonra beni kucaklayıp yüzümün yan tarafını öpüyor. Tanıdık leylak ve vanilya kokusu var, ama ter kokusu da var. Bana sarılırken, kulağıma fısıldarken titrediğini hissedebiliyorum. "Buradan hemen ayrılmalısın. Tamneki'de bir mesaj bekleyin."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SORA KUTSAL ORMAN, GAYA

W Huzursuz bir gecenin ardından kalktım. Mikail'le birlikte çadırda uyudum ya da en azından o dönüp dururken uyumaya çalıştım. Elimi omzuna koyardım ve

Ama çok geçmeden tekrar çırpınmaya başlıyordu. Susuzluk mu yoksa duygusal acı mı onu rahatsız ediyordu emin değilim ama yalnız olmadığına sevindim.

İçimi çektim ve kamp ateşinin yanında gerindim. Kuş tüyü bir yatakta olsaydım bile fazla dinlenemezdim. Tapınağı bulduktan sonra bu gece daha iyi uyuyacağız.

En azından ben öyle umuyorum.

Hava hâlâ sisli - bu ormanda her zaman öyle olduğunu varsayıyorum, ama sabah olacak kadar aydınlık. Mikail ateşin üzerinde nefis kokulu bir çay yapıyor ve Aeri dün aldığı kırmızı fasulye çöreklerini dağıtıyor. Biraz bayatlamışlar ama sıcak çayın yanında öyle değil. Hepimizi düşünmesi büyük incelik.

Ürkütücü sessizlikteki ormanda kahvaltımızı yapıp çayımızı içtikten sonra kampı toplayıp tekrar yürümeye başlıyoruz.

Monoton orman ve yoğun sis içinde Mikail'in gösterdiği yolu takip ederek çanlar boyunca ilerliyoruz. Elbisemi kaldırmaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım, harabeyi kabul ettim. Aeri hâlâ ayakkabılarına iç geçiriyor.

Arada bir Mikail'in vücudu sanki bir tehlike sezmiş gibi kaskatı kesiliyor ama etrafıma bakıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor.

olur. Sanırım bu da ücretin bir parçası ama emin değilim.

Dün gece ağlamasına, rahatlamasına izin vermesine sevindim. O çadırda oradan oraya savrulurken, ben de orada uzandım ve aynı duygu kuyusunu aramaya çalıştım. Hiçbir şey bulamadım ve bu hiç mantıklı değil. Kız kardeşimi tüm varlığımla sevdim, yani bu bir duygu eksikliği değil. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım, yani bu bir şefkat eksikliği değil. Belki de yaşadıklarımın dolayısı yorgun düşmüşümdür. Elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de başarısız oldum. Daysum'un olmadığı bir dünyada yaşamaya devam etmekten nefret ediyorum. Tekrar hayatta kalan olmaktan nefret ediyorum. Sanırım tek tesellim, Seok öldüğünde ve Aeri tahta çıktığında, artık devam etmek zorunda kalmayacak olmam. Bu dünyadaki ve hayattaki işim bitmiş olacak. Gözlerden uzak bir kulübeye gidip Cehennem Krallığı'nı bekleyeceğim. Ya da belki ona koşacağım.

Royo ile el sıkışan Aeri'ye bakıyorum. Gülümsüyorlar ve kızarıyorlar. Hafif bir mutluluk göğsümde dalgalanıyor. Gain'deki çayırdaki kelekleri kovalayan çocukları izlemek gibi bir his. Geçici, tüylü bir neşe. Çok erken biten ama asla unutulmayan bir an.

İhtiyacı olan her şey Seok'ta var, Seok'ta daha da fazlası. Seok hayatıma girdiğinden beri ihtiyacım olan tek şey aşk değildi.

Öğleden sonra yürümeye devam ederken elden ele kuru et, fındık ve çilek dağıtıyoruz. Yemek için bol miktarda erzak getirmiştik ama tatlı su bulmak zor olacak gibi görünüyor. Su kesesinin Mikail'de olması iyi bir şey.

"Tamam, tapınağın bu yol üzerinde olduğunu nereden biliyoruz?" Royo soruyor. "Bir bok göremiyoruz."

Benim de umudum sınıyor. Mikail'in yeteneklerini sorgulama eğiliminde değilim ama sis yüzünden sadece üç dört ağaç ötesini görebiliyoruz.

Mikail katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Canopy Inn'de gördüğüm eski bir haritadan kutsal ormanın ölü merkezini çizdim. Burası sanırım son tapınağın bulunduğu yer. Çok uzun sürmez. Gün batımına kadar oraya ulaşmış oluruz."

Rahat bir nefes alıyorum. En azından bu bize bir başlangıç noktası verecek. Sesindeki bir şeyin belirsiz olduğu gerçeğini görmezden geliyorum.

Yolumuza devam ediyoruz.

"Royo tapınağın kapısını bulmak için anahtarı kullanamaz mı?" Aeri soruyor.

"Muhtemelen şu anda yeraltındadır ama oraya vardığımızda bunu deneyebiliriz," diyor Mikail. "Bu iyi bir fikir, Aeri."

Royo ona sırtıyor. Kız ona güneşi içine çekiyormuş gibi bakıyor. "Sora," diyor Aeri şarkı söyler gibi. Beni onlara bakarken yakaladı.

Saçlarımı savuruyorum ve gökyüzüne bakıyormuş gibi yapıyorum. Ama sonra bir şey görüyorum. Orada, sisin içinde, belki elli metre ötede, siyah bir duvar yükseliyor. Ama dalları var.

Nefesim kesiliyor ve bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "İşte bu," diyorum. "Bu olmalı."

Kuzeybatıyı işaret ediyorum. Orada, iki ağacın daha ötesinde, Alta'nın kutsal ağacı var. Başka hiçbir şey bu kadar büyük olamaz.

Üçü de kolumu takip ediyor. "On Cehennem," diye fısıldıyor Royo.

Aeri'nin ağzı açık kalıyor. "Bu bir ağaç mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Öyleydi," diyor Mikail iç çekerek. "Tanrıça Alta tarafından ilk yetiştirilen. Kendisine sadece Gaya'da toprak tanrısı olarak tapılıyor. Yusan'da ona eşdeğer bir tanrı yok. Bilgi Tanrısı'nın sevgilisi olduğuna inanıyoruz, dolayısıyla tapınak ağacın içinde. Ayrıca Denizler Tanrısı'nın sevgilisi olarak da bilinir."

Dört diyarın dinleri biraz farklıdır. Bazen örtüşürler, örneğin hepimizin güneş ve deniz tanrıları vardır. Diğer zamanlarda ise örtüşmezler. Duada birleşiyoruz ama nedeninde ayrışıyoruz.

Ormana girdiğimizden beri attığımızdan daha yavaş, daha tereddütlü adımlarla ağaca yaklaşıyoruz. Ağaç ayakta dursa da diğerleri gibi cayır cayır yanmış. Ama kapının mermer lentosunu hâlâ seçebiliyorum, eskiden çeşmelerin olduğu olukları görebiliyorum. Sanırım içeride kubbeler ve mozaikler vardı. Ama bu kapılar yangından önce hiç açılmamış. Burası kömürleşmiş, burayı yakmak için fazladan zaman harcamışlar.

Dördümüz eskiden olduğu gibi saygıyla eğiliyoruz. Burası kutsal bir yer ve Yusan inadına yaktı. Tapınak ve orman onlar için hiçbir tehlike oluşturmuyordu. Adanın tarihini silmek ve tanrılarını ortadan kaldırmak istediler. Diz çökerken bir avuç külü kavıyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Yine de tüm vahşete ve dehşete rağmen, bir yerlerde tapınak hayatta kalıyor. Şimdi soru nerede olduğu.

"Royo, belki de anahtarını kullanmanın zamanı gelmiştir," diyor Aeri. Geri kalanımız ayakta dururken Mikail tek dizinin üzerinde kalıyor.

Royo iç çekiyor, şüpheli görünüyor ama anahtarı çıkarıyor. Elindeki anahtarla tıpkı Kitan'da buza vurduğu gibi yere vuruyor. Bakıyoruz

tekrar saldırırken herhangi bir değişiklik için etrafta. Külün de tıpkı kar gibi hareket edeceğini varsayıyorum. Aeri yakındaki ağaçlara bakıyor. Üçüncü kez yere vuruyor ve bu sefer onu aşağıda tutuyor.

"Bir şey yok mu?" Mikail soruyor. Hâlâ eski tapınağa bakıyor.

"Henüz değil," diyorum.

Royo ayağa kalkıyor ve anahtarı tekrar cebine sokuyor.

Aeri biraz uzaklaşmış, ağaçlara bakıyor. "Buralarda bir yerde olmalı," diyor.

Mikail iç geçirir. Tapınağı selamlamak için ellerini alnına götürüyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Ama değil. Hâlâ aynı yerde olduğunu umuyorduk ama kesin olarak bilmiyorduk."

"Ama bir tapınağı gizlemek için eskiden var olandan daha iyi bir yer olabilir mi?" Aeri soruyor. "Bilgi güçtür ve bu yüzden bu tapınaklara ulaşmak zordur. Bu yüzden Yusan'daki tapınak dik bir dağ yüzüne oyulmuş ve Khitan'ınki bir gölün altında. Onlara müdahale edilmemesi gerekiyor. Ayrıca, Gayanlar başka bir yerde yeniden inşa etselerdi, Yusan fark ederdi. Ormanın içinde... bir yerde."

Mikail'e bakıyorum. Aeri haklıydı.

"Tamam, arayalım," diyor Mikail. "Zaten güneyden geldik, bu yüzden doğuya gidelim ve ağacı görüş alanımızda tutarak kuzeye dönelim. Royo, yardımcı olması ihtimaline karşı ağaçlardaki ve yerdeki tuşlara basmaya devam et."

Tapınağın etrafında bir daire çizerek ilerlemeye başladık. Royo biraz tereddütle anahtarı bir ağaca vuruyor. Sanki anahtarı ağacın gövdesine vurmak bu devasa ağaçların devrilmesini sağlayacakmış gibi kendini destekliyor.

Hiçbir şey olmuyor. Rahat bir nefes alır. Mikail bir kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

Kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Aeri, "Bu ağaçların böyle ölü bir şekilde durabildiğine inanamıyorum," diyor. "Bu doğal değil."

"Burayla ilgili hiçbir şey normal değil," diyor Royo.

"Yine de o kadar büyükler ki, insan merak ediyor-" Aeri düşüncesinin ortasında durdu.

Bitirmesini bekliyorum ama keskin bir çığlık sessizliği delip geçiyor.

Üçümüz de silahlarımızı kapıyoruz ve Mikail'in kılıcı alev alıyor. O ve ben tehdit olup olmadığına bakıyoruz ama hiçbir şey göremiyorum.

"Aeri? Aeri!" Royo bağılıyor. Acı dolu sesi havada çınlıyor.

Cevap yok.

O ağacın yanında duruyordu ve şimdi sadece... gitti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

TIYUNG TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

I Tamneki'deki Palmiye Çayevi'nde çay yudumluyor, Sora ve benim Kont Bay Chin ile ilk tanıştığımız boş avluda yağan yağmuru izliyorum. Buraya neden geldiğimden emin değilim, bana burayı hatırlatan her yeri sevdiğim gerçeği dışında.

Onunla ilgili.

İçerken, birkaç çan önce Qali Sarayı'nda olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Annem tanıdığım en akıllı başında insanlardan biridir. Ne histeriktir ne de aşırı tepki vermeye yatkındır. Bana kaçmamı söylediğinde, atımı seyisin elinden kaptım. Qali'ye geri dönerken Sun-ye'nin kız kardeşi Rayna'ya yüksek sesle bana "büyüleyici bir sahtekâr" dedi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde saraydan uzaklaştım. Az önce hayatımı kurtardığından hiç şüphem yoktu ama neden tehlikedeydim?

Ben de diğerleri gibi bir kaçak mıyım? Hayır. Babam onların başına ödül koyduğunda ölüm haberimi yaydı, bu yüzden belki de hayatta olmam onun için çok rahatsız edici. Yine de ben onun oğluyum, tek çocuğuyum. Peki az önce ne oldu?

Çayımı demliyorum çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyorum ve para olarak sahip olduğum tek şey daha önce para üstü olarak aldığım tek bir gümüş mun. Bu pahalı evde çay bunun yarısına mal olacak.

Şimdi ne yapacağım? Vernikli masanın kenarını parmaklarımla yokluyorum. Param yok, erzağım yok, bağlantılarım yok, Sora ve diğerlerinin nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu yok. Başımı ellerimin arasına alıyorum. Hana ile seyahat ederken her şey çok daha kolaydı.

Hana.

Arkadaş olduğumuzu söylediğimde yüzündeki tuhaf ifadeyi hatırlarken başımı kaldırıyorum ve bana "*Göreceğiz*" diye cevap veriyor. Bugünkü mesafeli havası. Her ne olursa, o da bir şekilde bu işin içinde. Biz seyahat ederken gönderdiği mesajlar. Ne yazdığını ya da kime gönderdiğini görmedim. Ne diyordu? Ne yaptı?

Elimi yumruk yapıp kucağıma koydum, artık bana ihanet ettiğinden emindim. Ona neden güvendim ki? Ailem ona ve kardeşine işkence etti, o da hayatını bizden nefret ederek geçirdi. Bana hiç sadakat borcu olmadı. Ben sadece bir aptalım.

Ama Nayo'yu serbest bıraktığım için bana yardım etmiyorsa, o zaman kimin için çalışıyordu? Babam için olmadığı kesin. Hâlâ kral için casusluk yapıyor olabilirdi, zira Joon ona yeni bir hayat ve casus şefi olarak yüksek bir statü vermişti. Ya da belki tamamen başka biri için çalışıyordu. Dal ve Bay Chin öldüğüne göre, zamanını harcamasına değecek kadar güçlü olan tek kişi Rune olabilirdi.

O da Rune için çalışan bir casus muydu? Diğerlerinin Rahway'de olmadığını bu şekilde mi biliyordu?

İçimden bir ses doğru olduğunu söylüyor. Dik oturuyorum. Rune ve babam arasındaki ittifak sadece güçlü kuzeydoğuya karşı koymak için yüzeyseldi ama bu ittifaklara artık ihtiyaç yok. Neredeyse herkes ölmüşken. Eğer Rune için casusluk yapıyorsa, bu Sora ve diğerleri için ne anlama geliyor?

Benim için ne anlama geliyor?

Çayımı bitiriyorum ve haberci evine doğru gidiyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

AERİ BİLGİ TAPINAĞI, GAYA

I sinir bozucu bir süre boyunca düşmek. Yani, içi oyulmuş bir ağacın içine düştüğünüzde her süre sinir bozucudur. Ama sonunda bir yığın parşömenin üzerine düşüyorum. Bazıları sıçrayıp yuvarlanıyor, bazıları da ağırlığımla altında eziliyor. Yarı oturur, yarı yatar haldeyim.

Ben.

Yani, bu acıttı.

Ama her şey düşünüldüğünde, düştüğüm yere göre çok iyi durumdayım.

Ayağa kalkarken sırtımı ovuyorum. Dairesel bir odadayım ya da daha çok taş bir mağaradayım. Duvarlar pürüzsüz, çizgili taş ve botlarımın altında sanki yeraltında değilmişiz gibi yeşil çimenler var. Kafam karıştı, etrafa bakındım. Bir yığın halinde yüzlerce, hatta binlerce parşömen olmalı. Ama burası şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf oda. Burası gün ışığı gibi aydınlık ama yerin üstü bile bu kadar aydınlık değil.

Sağımda, gri cüppeli üç Yoksa bana bakıyor. Başardık - Bilgi Tapınağı'nı bulduk... sayılır. Yanlışlıkla onların depo deliğine düştüm. Ama, hey, bunu alacağım!

"Merhaba. Ben Aeri." Onlara el sallıyorum.

Gri saçlı yaşlı kadın başını eğdi.

Sora kısa bir çılgılık atarak tavandan aşağı düşer ve parşömenlerin üzerine iner. Daha yeni yönünü bulmuş ve yolundan çekilmişti ki Mikail

Düşüyor, ama bir kedi gibi, denge için bastonla ayaklarının üzerine iniyor. Sonuncu Royo.

"Önce ayaklar," diye bağıyor Mikail.

"Hangi lanet yolun yukarı olduğunu bilmiyorum," diyor yığının üzerine çökmeden önce.

Diğer üçü de benim gibi etrafa bakınıyor. Bu o kadar doğal değil, bir tanrı tarafından yaratıldığı o kadar belli ki, yetişmemiz biraz zaman alıyor. Çimler gerçek; zemin düşüşlerimizi destekleyecek kadar yumuşak.

Rahipler bize bakmaya devam ediyor. Bugün başlarına gelen en tuhaf şey biz olmalıyız. Ya da muhtemelen yıllardır. Belki de hiç.

Mikail önce kendini toparladı ve bastonunu kaptı. Darbeye rağmen bir arada duruyordu. Rahiplere birkaç adım daha yaklaşırken Gayan dilinde bir şeyler söylüyor, Royo ise Yusanca küfredip tozunu alıyor.

"Royo, dört dili de anlayabiliyorlar," diye hatırlatıyor Mikail ona. "Anahtar sende mi?"

"Ah, evet." Royo cebini karıştırır ve yeşil anahtarı çıkarır. Bunca zaman nasıl üzerinde kaldığını bilmiyorum, Bilgi Tanrısı'nın isteği dışında.

Üç rahip bakışıyor ve beklememizi istiyorlar. Çok fazla seçeneğimiz yok, bu yüzden Mikail bizim adımıza kabul ediyor.

"Onlara ne söyledin?" Sora fısıldıyor.

"Bilgi ve güvenli bir mahalle arayan hacılar olduğumuzu ve Royo'nun bir bekçinin oğlu olduğunu söyledim."

Yani, bu doğru. Sadece bazı büyük detayları atlıyor.

Bekar bir kadın geri dönüyor. Daha koyu tenli ve kızıl gri saçları var. Sanırım elli yaşlarında, ama teni pürüzsüz ve elmacık kemikleri yüksek, bu yüzden yaşını söylemek zor.

"Ben Braya, Gayan tapınağının bekçisiyim," diyor kadın Yusanca. "Ben Adoros Miat," diyor Mikail.

Sora ve ben dönüyoruz. Mikail'in gerçek adını kullandığını ilk kez duyuyorum. Ama Fallador prens gibi davranırken onun kim olduğunu bilecek mi?

Kadın yavaşça gülümsüyor. "Ailenizle olan benzerliği görebiliyorum. Tanrılar ruhlarına rehberlik etsin."

Mikail'in tüm yüzü aydınlanıyor ve sonra başını eğiyor.

"Ve bu onu bekçinin oğlu mu yapıyor?" Braya, Royo'yu işaret ederek sorar. Royo bir adım öne çıkar. "Öyleyim hanımefendi."

Braya onu değerlendirircesine bakar. "Evet, Snaw'a benziyorsun."

Royo'nun gözleri fal taşı gibi açılır. Hatırlayamadığı adam bu, ailesini terk edip giden adam. Amarth'ın bahsettiği adam. Royo terk edildiğini düşünüyor ama bilginin bekçileri için bu o kadar basit bir seçim değil. Belki bu onu biraz rahatlatır.

Braya bana bakarak, "O Naerium, Yusan'ın iki kez kutsanmış prensesi," diyor. Bunu nasıl bildiğini merak ederek ona göz kırptıyorum. Ama o çoktan Sora'ya geçmişti.

"Ben Athora İnigo," diyor.

Başımı çevirip bakıyorum. Onu sadece Sora olarak tanıyordum. Herkesin farklı, gizli bir adı mı var?

"Tapınağınızda hoş karşılanıyor muyuz?" Mikail soruyor.

Ellerini kavuşturuyor. "Evet, Majesteleri. Ancak hiçbir bilgi yok edilmeyecek, alınmayacak ya da değiştirilmeyecek. Tapınak duvarları içinde sessizlik yemini ettik; ancak, yardım isteyebilirsiniz ve biz de bunu sağlarız. Silahlarınızın kapıların dışında kalmasını istiyoruz, zira bir kılıcın ucundan hiçbir şey öğrenilemez."

Herkesin silahsızlanması sonsuza kadar sürecek ama bu adil bir terim.

Mikail, "Tapınağınızda şiddet uygulamayacağımıza dair size söz veriyorum ve yemin ediyorum," diyor.

Mecbur kalmadıkça.

"Beni takip edin o zaman," diyor.

Mağaranın yeşil çimlerinde yürümeye başlıyoruz. Royo yanıma geliyor.

"Bunu bir daha yapma," diyor elimi tutarak.

"Bir çukura düşmeyi planlamamıştım, Royo." Gülüyorum. "Ama fark ettim." "Beni korkuttun," diyor.

Bu adam. Sözleri midemin tabanından boğazıma kadar içimde bir akor oluşturuyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Her zaman senin yanında olmak istiyorum," diyorum. "Dört diyarda en sevdiğim yer orası."

Beni sıkıca kavırıyor, tıpkı dün gece çadırda parmaklarını benimkilerle birleştirdiği gibi. Yanında eriyorum, aynı geri çekildikten sonra yaptığım gibi

Bitkin. Sora ve Mikail ile birlikte, dördümüzün yapamayacağı hiçbir şey yok. Ve şimdi, belki de cevaplar bulacağız ve tüm bunlardan bir çıkış yolu bulacağız.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SORA BİLGİ TAPINAĞI, GAYA

I Tapınağın kapısının dışında herkesin silahını bırakması biraz zaman aldı. Ölü ormanın altındaki bir mağaradayız ve yine de bir şekilde bir köşeyi döndük ve karşımızda devasa bir taş tapınak vardı. Kapılar siyah ahşaptan -kömür değil, abanoz-, tıpkı Kitan'da olduğu gibi.

Neredeyse o kadar uzun ya da süslü. Yine de, burası yan giriş.

Saçımı büküyorum. Mucizeler ve dehşetler. Şu an içinde bulunduğumuz şey bu.

Kapının yanına bir yığın bıçak bırakıyoruz. Mikail bastonunu alıyor, Aeri de işler ters giderse diye kutsal emanetlerini. Benim üzerimde de zehir var.

Kapılardan geçiyoruz ve Khitan'daki tapınağın aynısı olan bir alana giriyoruz. Etrafa bakarken herkes gözlerini kırıştırıyor. İçerisi yine çok güzel, zeminde süslü mozaikler, ortada büyük bir çeşme ve altında bir sunak var. Buraya bir tanrı tarafından yerleştirilmiş olmalı. Belki ağaç bir tuzaktı, belki de tanrılar yanan tapınağın yerini aldı. Bunu söylemek zor.

Bekçi ve diğer sekiz rahip sessizce mekânda dolaşüyor. Bazıları masalarda oturup metinleri yazıya döküyor; bazıları da ciltleri raflara yerleştiriyor. Khitan'da olduğu gibi raflar taş duvarların içine yerleştirilmiş. Üstümüzde ikinci bir kat var ve tepesinde yaldızlı bir kubbe var.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Aeri soruyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Tapınak yıkılmıştı. Biz gördük."

"Alta, adına şükürler olsun," diye fısıldıyor Mikail. "O ve Bilgi Tanrısı."

Braya dönüyor ve gülümsüyor. Ellerini kavuşturmuş, bekliyor.

"Ejderha Lordu'nun emanetleri hakkında bilgiye ihtiyacımız var," diyor Mikail. "Birleştirildiklerinde ne olur ve tüm kalıntılar aynı kişiye yerleştirilirse ne olur."

"Ayrıca, Yusan'da hiç kraliçe var mıydı?" diye soruyorum.

Mikail başını öyle bir eğiyor ki, bu bilgiyi neden istediğimi sorguladığını anlıyorum.

Braya okuma masasına oturmamızı işaret ederken üç rahip hareket etmeye başlıyor. Mikail ve Royo kapıya bakacak şekilde oturuyor. Aeri ve ben diğer tarafa geçiyoruz.

Masaya koydukları ilk ciltler ve parşömenler kutsal emanetlerle değil, Yusan'ın tarihiyle ilgili. Metinlere göre, son bin yılda iki Baejkin kraliçesi olmuş. Ayrıca metinlerde Kral Theum'un saray muhafızlarıyla birlikte Yusan'daki Bilgi Tapınağı'nı işgal ettiğine dair ayrıntılı anlatımlar da yer alıyor. Tahta geçtikten kısa bir süre sonra kraliçelerin tarihini sildi. Sebeplerini açıklamasa da, rahipler kız kardeşinin çok popüler olduğunu ve onun yönetimi için bir tehdit olarak görüldüğünü belirtmişlerdir. Uygun bir şekilde, daha sonra doğum sırasında öldü.

Arkama yaslandım. Bu o kadar da uzun zaman önce değildi-Kral Joon sadece yirmi yıldır tahtta ve babası sadece on yıl hüküm sürdükten sonra öldü. Bilgi sadece otuz yıl önce kayboldu. Yusan'da bu krallığın kraliçeleri olduğunu hatırlayan insanlar yaşıyor. Bu konuda fısıltılar duymama şaşmamalı.

Kitabı ona doğru çevirirken Aeri'ye anlamlı bir bakış attım. Ama sonra rahipler ellerinde kutsal emanetlerle ilgili parşömenler ve ciltlerle geliyorlar.

Khitan'da bulduğumuzdan çok daha fazlası.

Aeri'ye neler olduğunu ve Kral Joon'un neden tüm kutsal emanetleri istediğini öğrenebileceğimizi umuyorum. Ancak okudukça, metinlerin çoğunun efsane ve mit olduğunu görüyorum - tamamen varsayım. İnanişâ göre Ejderha Lordu kutsal emanetlerini insanlara hediye olarak bırakmış. Ama tüm eterum bir araya geldiğinde ne olacağını kimse bilmiyor. Kral Joon'un Wei ile savaşta Aevli Kılıç'a sahip olduğu, ancak onu kullanmadığı iddia ediliyor. Başka hiçbir hükümdarın

Aeri gibi çoklu emanetler. Belki de beş emanet, işi zorlaştırmak için beş farklı toprakta bırakılmıştır. Çünkü Ejderha Lordu tekrar dünyaya gelirse, o kişi tanrı güçleriyle dolacaktı.

Başka bir rahip tapınağa döndüğünde parşömenleri ve kitapları yarılamıştık. Okumaya devam ediyorum ama bize bakışında bir tuhafılık var. Önce masamıza, sonra elindeki bir şeye bakıyor, sonra tekrar bize bakıyor. Yüz ifadesi öfkeyle doluyor.

Midem bulanıyor -bu her neyse, iyi bir şey olamaz.

Rahip Braya'yı kenara çekiyor ve rahip kâğıda vurup bize işaret ederken sessiz ama hararetli bir tartışma yaşıyorlar. Mikail oturduğu yerde kayıyor, gözleri tetikte.

Adamın tıknaz bir yapısı ve ince kır saçları var. Braya sessizce geride kalması için onu teşvik etse de masamıza doğru adım atıyor. Mikail ayağa kalkıyor, Royo da öyle.

"Şimdi git," diyor rahip, yuvarlak yüzü kıpkırmızı kesilerek.

Yeminini bozmasına şaşırdım ama umurunda değil gibi görünüyor.

"Siz katiller tapınağımızı suçlarınızdan saklanmak için kullanamayacaksınız" diyor.

Hangi cinayetler? Bu Berm'le mi ilgili?

Bir kâğıt parçasını yere atarken Aeri ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu bir aranıyor posteridir. Ama geri kalanı tam bir şok.

Midem bulanırken gözlerimi kapatıyorum, ani bir baş dönmesi dalgası odanın dönmesine neden oluyor. Yusan kralı yakalanmamız için adam başı bir milyon mun teklif ediyor. Toplamda dört milyon mun. Çünkü Tiyung'u biz öldürdük.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AERİ BİLGİ TAPINAĞI, GAYA

"Y Siz cinayetten arananlarsınız, değil mi?" diye ısrar ediyor rahip, masaya tekrar vurarak.

Yani...elbette, ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var. Posterini çeviriyorum. Benim iyi bir çizimim, Sora'nın çok iyi bir çizimi, Euyun için daha öncekinin aynısı ve Mikail'in iyi bir tasviri var. Royo'dan bahsedilmiyor, ki bu garip. Rahatlamalı mıyım yoksa gücenmeli miyim bilmiyorum ama kral, sözde oğlu Tiyung'u öldürdüğümüz için adam başı bir milyon mun teklif ediyor.

Sora vahşi cinayet kısmına geldiğinde yüzünü buruşturuyor.

"Tiyung'u biz öldürmedik," der Royo. "Kral Joon tarafından Boş Hapishaneye kapatıldı. Ty bizim arkadaşımızdı."

Sora, "Buraya bilgi aramaya geldik," diye ekliyor. Ama sesi titriyor.

Mikail rahat ama tehlikeli görünüyor. "Seok'un sahip olduğu kadını, Ejderha Lordu'nun kalıntılarına sahip olan iki kişiyi ve Yusan tahtında hak iddia eden diğer tek adamı arıyor olması oldukça uygun, öyle değil mi?"

"Bence siz kanundan saklanmak için kutsal bir tapınağı kullanan katillersiniz," diyor.

"Yani az önce söylediğimiz hiçbir şeyi duymadınız mı?" Mikail bastonunu kavrayarak iç geçiriyor. Sadece çantasıyla bile bir adamı öldürebileceğinden eminim.

Ya da çıplak elleriyle.

Kenarda durmuş dinleyen Braya bir kez alkışlıyor. Ses tapınakta yankılanıyor. Sonra iki kez daha alkışlar. Yoksa'lar, hatta sessizlik yeminini bozmuş olan bile, dikkatlerini ona verirler. Ana tapınak kapılarını işaret ediyor. Rahipler kollarını iki yana açarak yürüyor. Alanı temizliyorlar. Bu bizim için de geçerli.

Hâlâ okumayı bitirmedik ama Sora ve ben ayaktayız. Rahipler şimdiye kadar konuksever ve yardımseverdi... ve misafirperverliklerini kötüye kullanmak istemiyoruz. Hepimiz çıkıyoruz ve depo odasının üç katı büyüklüğünde devasa bir mağaraya giriyoruz.

"Ronlo," diyor Braya. "Bilgi Tanrısı'na ettiğin sessizlik yeminini bozdun ve bu vesileyle statün, cüppelerin ve bu tapınağa giriş hakkın elinden alındı."

İki rahip adamın kollarını tutarken, bir diğeri gri cübbeyi kesmek için bir hançer kullanır. Ronlo'nun üzerinde bir gömlek ve pantolon kalır. Ama anahtarı teslim eder.

Braya, "Bu tapınağın yerini açıklarsan dilini de kaybedersin," diyor. "Gidebilirsiniz." Dönüyor ve bir adım uzaklaşıyor.

"Yeminini bozan sensin Braya," diyor Ronlo. Kollarını diğer rahiplerden çeker ve gömleğinin yakasını düzeltir. "Senin yeminin bilgiye. Bu adaya ya da politikasına değil. Bilgiye. Tutku ya da önyargı olmadan."

"Yeminim tam olarak tuttuğum şeydir," diyor sakince. "Tanrı'ya edilen yemin bir koruma yemini. Bir taraf bilgiyi yok etmeye çalıştığında, tarafsızlık diye bir şey yoktur. Yeminimizin tutkusuz ve önyargısız olduğunu söyleyerek kendinizi rahatlatabilirsiniz, ancak bu tüm bilgilerin kaydedilmesi ve paylaşılması içindir, yanarken boş durmak için değil."

"Suçlulara kutsal bir yerde güvenli bir liman sağladınız ve tanrılar sizi yargılayacak." Yüzü kıpkırmızı ve kalın parmağıyla kızın yüzünü işaret ederken bağırıyor.

Kadın bir kaşını kaldırıyor. "Bugün gerçekten dinlemiyorsun. Onu dışarı çıkarın."

Rahiplerden ikisi Ronlo'nun kollarına giriyor ve bu mağaranın dışındaki birçok tünelden birinde kayboluyorlar.

Tapınağın dışında duruyorum. Şimdi ne olacak? Aranan suçlular olduğumuzu bildiklerine göre geri kabul edilip edilmeyeceğimizden emin değilim. Şey...Royo hariç.

Braya, "En iyisi hemen çalışma odanıza dnn ve yolunuza devam edin," diyor.

"Hâlâ içeri girmemize izin var mı?" Royo sorar.

Braya başını sallar. "Bilgi diyarları, sınıfları ya da doğumu aşar. Ve Ronlo politikayı da aştığı konusunda haklıydı - sadece onun istediği şekilde değil. Krallıkların yöneticilerinin siyasi gündemlerine şekil ya da içerik olarak boyun eğmeyiz. Eğer yürekten bilgi arıyorsanız, buraya hoş geldiniz."

"Soyduğunuz rahip bizi kralın muhafızlarına rapor edecek mı?" Mikail sorar.

Kadın başını sallar. "Kesinlikle."

"Belki de gidip onu durdurmalıyım." Ateşli kılıcı hâlâ diğer kapının yanında ama Mikail'in ona ihtiyaı yok.

Bekçi başını sallar. "Kan dökmek yok, Adoros. Adanın kalbini ve aklını böyle kazanamazsın."

İ eker. "İnsanlar kim olduklarını unutmuşken ikisini de nasıl yapabilirim?"

Uzanıp eliyle onun yanağını kavırıyor. "Onlara hatırlayacakları bir şey veriyorsun. Ve herkes unutmuş değil. Ancak o gün halkımızın üçte birini kaybettik ve kimliğimiz elimizden alındı. O zamandan beri keder adanın üzerini örttü ve anıları arpıttı. Ama tanrılar sizi bir sebepten ötürü bağışladı. Jeul'a gidin. Doğuştan gelen hakkınızı geri alın, insanlar da sizi takip edecektir."

Mikail, "Dört bin kral muhafızı orada konuşlanmışken bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diyor.

Braya başını eğerken sakın sakın gülümsüyor. "Ah, Adoros, hepsi haftalar önce Yusan'a çağrıldılar."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIYUNG TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

I Yağmurlu sokaklarda ve kanal köprülerinin üzerinden hızla yürüyerek mavi haberci evine ulaşın. Tamneki merkez kurye evi bir mucizedir. Standart bir dükkândan on kat daha büyük olan bu merkezde bir koli değişimi, iki katlı, camlı bir kuşhane ve kendilerini teslimat kutularını boşaltmaya ve kuşları yollarına göndermeye adanmış düzinelerce işçi bulunuyor. Kartallar günde yüzlerce kilo taze etle besleniyor, sulanıyor ve sıkı bir program dahilinde dinlendiriliyor. İlk uçmaya başladıkları andan itibaren eğitildiklerinde onlara bakan ve daha iyi muamele gören insanlardan herhangi biri.

Hâlâ muson mevsimindeyiz ama bu ev hiç yavaşlamıyor. İnsanlar girip çıkıyor, kartal almak ve göndermek için kuyruklar oluşuyor. Ayrıca yan tarafta daha ucuz kara kurye mektupları için büyük bir bölüm var.

Kartal bankosunda sıramın gelmesini beklerken ağırlığımı değiştirip ayağımı mermer zemine vuruyorum. Annem bir mesaj gönderdi mi yoksa bu geceye, hatta yarına kadar bir şey göndermeyecek mi bilmiyorum. Burada beklememi söyledi, ama herhalde sadece beş bronz madalyam olduğunu bilmiyordu.

Ama umut etmek zorundayım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor genç adam tezgâhın arkasından. Kahverengi bıyığı o kadar ince ki, neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

"Pakt'tan Cressen için mektup var mı?" Büyükbabamın adını söyleyerek soruyorum.

Beklerken parmaklarımı vernikli ahşap tezgâha vuruyorum. Kendimi onun eli boş dönmesine hazırlamaya çalışıyorum. Annemden haber alana kadar bunu tekrar tekrar yapmak için. Nerede uyuyacağımı ve çok az parayla nasıl besleneceğimi bulmam gerekecek. Tırnaklarım tezgâhı tırmalarken boş midem gurulduyor. Gerçek şu ki, bu şekilde nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Adam birkaç dakika sonra elinde benim için kırmızı bir zarfla geri dönüyor. Sonra altınları saymaya başlıyor. Hayatımda ilk kez elimi uzatıp para çalmayı düşünüyorum ama sonra kurye evlerinin de kutuların üzerine özel püsküller takıldığında mun verdiğini hatırlıyorum. Annemin ruhu şad olsun - bana sadece bir mesaj değil, aynı zamanda geçimimi sağlayacak para da gönderdi.

O tanıdığım en zeki insan.

Kili kırıyorum. Mektup annemin eliyle yazılmış ama şifrelenmiş.

"Buyurun efendim," diyor adam. "Elli altın mun."

Sersemlik çok hızlı tepki vermeme neden oluyor ve bozuk para yığınını deviriyorum. Tahtaya çarptıklarında çınlıyorlar ama adam serveti düzgünce küçük bir çuvalın içine koyuyor. Parayı cebime atıyorum ve bahşiş olarak beş bronz mun veriyorum. Gitmeliyim ama notta talimatlar olabilir. Şifreyi çözmek için çıkıntıya gidiyorum. Pencereilerin altındaki duvarlarda büyük ahşap raflar sıralanıyor.

Annem benim ilk öğretmenimdi. Bana özel mesajlar için basit bir kodlama öğretmişti, bu yüzden sayıları ve işaretleri hemen tanıyorum. Bir kağıt kalem alıp deşifre etmeye başladım.

Benim oğlum,

Yüzünü görünce kalbim sevindi, ama tehlikeli bir zamanda geldin. Baban yakarı ve küllerini bulduktan sonra henüz iyileşmedi. Joon hala yaşıyor ve güçler içeride ve dışarıda bize karşı komplo kuruyor. Lütfen, eğer beni seviyorsan, Qali'den uzak dur. Kendi güvenliğin için hemen Gain'e dön. Baban tahttan çekilmeyecek ve ben de seni onun entrikalarıyla riske atamam. Unutma ki iyi kalpli insanlar tanrı kralların oyunlarında sadece piyonlardır.

Seni her zaman seveceğim.

Annemin sözlerini sindirmeye çalışırken bir süre hareketsiz duruyorum. Seok tarafından kullanılacağımdan ya da düşmanları tarafından öldürüleceğimden ya da her ikisinden de endişe ediyor ve güvende olmamı istiyor. Babamın akli dengesinin yerinde olmadığı konusunda beni uyarıyor. Ama Gain'e dönemem. Sora ve diğerleri her yerde olabilir ama Gain'de değiller. Başımı sallıyorum. Onlarla öylece çekip gidemeyeceğim kadar derin bir ilişkim var.

Annemin mektubunu haberci evinin fırınında yaktıktan sonra, kendimi Fountain Inn'in önünde bulana kadar amaçsızca dolanıyorum. Bir kahkaha atıyorum. Elbette Sora ile geceyi geçirdiğim yere gelecektim. Onunla ilgili her anıya tutunuyorum, ama özellikle de bu anıya.

Artık burada olduğuma göre, burası da kalmak için iyi bir yer. Resepsiyona doğru yürüyorum.

"Bu hafta için bir oda istiyorum," diyorum.

Tezgâhın arkasındaki iyi giyimli adam dolmakalemle defterine bir şeyler yazıyor. "Pekâlâ, efendim. Altı gecelik delüks süit için bir altın mun."

Sadece kiralık bir oda için inanılmaz bir para ama çuvaldan bir bozuk para çıkarıp adama ödüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. "Ve şimdi kayıtlarımız için şuraya imzanızı atarsanız."

Kalemi alıyorum ama tereddüt ediyorum. Eğer babama karşı düşmanlar toplanıyorsa, gerçek adımlı, hatta büyükbabaminkini bile kullanmamalıyım. Duri of Gain yazıyorum. Eminim aldırmayacaktır.

Hancı başıyla ismi onaylıyor ve deftere başka bir şey yazıyor.

Eliyle lobiyi işaret ediyor. "Eğer otursanız, efendim, hizmetkârlara odanızı hazırlatacağız. Hazır olduğunda size 306 numaralı odaya kadar eşlik edeceğiz."

Başımı sallıyorum ve merdivenlere bakan yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturuyorum. Çapkın bir hizmetçi kız bana bir içki ikram ediyor, ben de bir kadeh kırmızı şarabı kabul ediyorum. Eğer sorarsam daha fazlasını da sunacağını açıkça belirtiyor. Sormadım.

Meyveli şaraptan bir yudum almıştım ki tanıdık bir ses duydum -Sanki çan sesi gibi. Kolçakları kavırıyorum. Bu gülüşü biliyorum. Son birkaç haftadır Hana'dan birkaç kez duydum. Sandalyemde dönüyorum ve gözleriyle uyumlu kahverengi saçlarını yakalıyorum. Burada ne işi var?

Ve ne yaptı?

Dişlerimi sıkıyorum ve hançerimin kolumdan elime düşmesine izin veriyorum. Sonra onu daha net görebilmek için yer değiştiriyorum. Bir kanepede oturmuş, genç, sarhoş ve aşırı önemli biriyle flört ediyor. Kralın muhafızlarından biri olabilir ya da babasının yüksek bir idari pozisyonu var. Nefesimi tutup dinliyorum.

"Bir şeyler duymuş olmalısın." Gülümsüyor, şakacı bir şekilde omzunu itiyor. "Dört milyonum olsa ömrümün sonuna kadar kürk battaniyelerin üzerinde yatar ve vişneli buzlu suyla beslenirdim." Pelerinini açıyor ve aptal bir kız gibi davranarak dramatik bir şekilde arkasına yaslanıyor. Bu gösteri hoşuna gidiyor.

"Bir sürü ipucu var ama hiçbirisi gerçek değil. Ayrıca, afişte çok açık bir şekilde, ödülün ödenebilmesi için katillerin canlı yakalanması gerektiği belirtiliyor."

"Onlardan birini tanıyorum." Sanki bir sır veriyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Suçlulardan biri."

Coju'yu döndürürken kaşlarını kaldırıyor. "Tanıyor musun?"

Sudan bir yudum alıyor ve sonra hevesle başını sallıyor. "Mikail, casusluk ustası." "Eğer onu bir şekilde içeri alırsan, bu senin için bir milyon mun olur. güzel küçük dilekler." Elini kızın dizine yaklaştırıyor.

Nefes veriyor ve ondan uzaklaşırken gözlerini göğüslerine çekiyor. "Yine de nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!"

"Son duyduğuma göre herkes Tamneki'de toplanmış. Ama dört kılıç Rahway'den kaçtı ve kesinlikle Oosant'a gitmediler. Su Asası onlarda, yani her yere gidebilirler, Wei'ye bile. Ama avımıza karışmamalısın. O çok tehlikeli bir adam."

Adamın dili çok gevşek ama bakışlarım Hana'nın yüzünde. Gözlerinde bir ışık yanıyor. Az önce nerede olduklarını anladı. Bundan eminim.

"Bana izin verir misiniz? Kendimi biraz sarhoş hissediyorum," diyor ayağa kalkarken.

kal

kti. Tökezleyerek ayağa kalkar. "Elbette, Tria. Ben burada bekleyeceğim."

Çapkınca gülümsüyor. Tria mı? Demek başka bir isim almış.

Başka bir kılık. Başka bir yalan.

Onu takip etmeden önce koridorun sonuna gelmesini bekliyorum. Banyoya dönmek yerine, hizmetçi çıkışından sıvışıyor. Koridorda koşuyorum ve kapı kapanmadan hemen önce onu yakalıyorum. Sonra onu yakalayıp duvara çarpıyorum.

"Seni burada görmek tuhaf," diyorum bıçağımı boğazına dayayarak.

Hana'nın gözleri bütün hikâyeyi anlatıyor. Hayatta olmama şaşırmış, rahatlamış ve şimdi de sinirlenmiş ama kesinlikle korkmuyor. Çırpınıyor ve ben onu binanın mermer cephesine yapıştırıyorum. O 1.80 boyunda, ama ben ondan 15 santim ve daha fazla kaslıyım. Idle'dan kaçtığımdan beri gücümü geri kazanmıştım.

"Bana tuzak kurdun," diyorum.

"Sora'ya yardım etmek için yapmam gerekeni yaptım. İstersen öldür beni. Farklı bir şey yapmazdım."

Gözlerimin içine bakıyor, yüzü tamamen kararlı ve sonra omuz silkiyor. "Sora'ya yardım etmekle neyi kastediyorsun? Kiminle çalışıyordun?" "Rune."

"Batı kontu mu?" Alnımdaki çıkıntıları hissedebiliyorum. "Neden?"

"Babandan kaçtığımda yardıma ihtiyacım vardı -hem de çok-. Öldürmem gereken asilzade beni Kont Rune'a getirdi. Önce suikastçı, sonra da Qali'de casus olarak iş bulmama yardım etti. Karşılığında ben de onun için çalıştım."

"Hâlâ da öyle mi?"

Başını sallıyor. "Biz Idle Hapishanesi'nden kaçtıktan ve Sora ile diğerleri Kitan'a gönderildikten sonra yardıma ihtiyaçları olacağını biliyordum. Rune onların grubundan biriyle çalıştığını iddia etti ve onlara yardım edebileceğini söyledi. Nerede oldukları ve planları hakkında yalan söyleyemeyecek kadar çok şey biliyordu. Ona inanmaktan başka çarem yoktu."

O daireler çizerek konuşurken ben başımı sallıyorum. "Ama bunların benimle ne ilgisi var?"

"Bedeli sendin."

Midem bulanıyor ve Hana'ya olan bağlılığımı gevşetiyorum. Bunca zamandır benden bilgi almaya çalışıyordu; Sora'ya yardım etmek için değil, Rune'a vermek için. Bu yüzden babam ve işleri hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Rune'a yardımının karşılığını ödemek için arkadaşımış gibi davranıyordu.

"Bana nihai amacını hiç söylemedi ama Saray Yolu'nda kaçırılacağını ya da öldürüleceğini düşünmüştüm." Kendini toparlıyor ama kaçmaya çalışmıyor. "Ama bak, hayatta olduğun için mutluyum ve artık onun için çalışmıyorum. Nerede olduklarını bilmiyor."

Ağzından çıkan her kelime yalandı. Bunun gibi içten olanlar. Sinirli bir nefes alıyorum. "Bu güven verici."

Hana alçak sesle konuşmadan önce iki tarafa da bakıyor. "Sanırım nerede olduklarını buldum. Ve birlikte onlara yardım edebiliriz. Şu anda alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var."

Benim dünyanın en büyük aptalı olduğumu düşünüyor olmalı. Rehin alınmama, işkence görmeme ya da çeşitli şekillerde öldürülmeme izin vermeye hazırdı. Ona inanmak için hiçbir sebep yok. Aslında, muhtemelen elimdeki bıçağı kullanmalıyım çünkü o sadece bir sorumluluk. Ama ben diğerleri gibi soğukkanlı bir katil değilim ve lobideki adamla konuşurken yüzünde o ifade vardı. O bunu anlamıştı.

"Neredeler?" diye sordum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Sanırım Gaya'dalar."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROYO BİLGİ TAPINAĞI, GAYA

S O kadar yol geldik ve hiçbir şey bulamadık. Bize tüm bu kitapları ve parşömenleri ilk verdiklerinde, bazı gerçek cevaplar alacağımızı düşünmüştüm, ama bunun yerine hepsi tahmin ve efsane. Kimse birden fazla kalıntı kullanmadı. At

En azından rahiplere göre değil. Yani cevap yok.

Ancak emanetler bir kişi tarafından bir araya getirildiğinde, o kişinin ya Ejderha Lordu olacağını ya da etherumun tanrısı onlara çağıracağını düşünüyorlar. Aradaki farkın ne olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da kişi, vücudu bir tanrıyla birleşmeyi kaldırabildiği sürece sınırsız güce sahip olacaktır. Ki bu da o kadar uzun olamaz, en fazla birkaç dakika.

Aeri'ye ne olduğunu öğrenemedik. Ve şimdi, neden öğreneceğimizi düşündüğümüzü bilmiyorum. Zamanın Kumları o bulana kadar kayıptı; biri onu kullandığında neler olduğunu kimse bilmiyor.

Dişlerimi sıkıp bir kitabı kenara itiyorum. Bunun için günlerimizi harcadık. Şimdi başımıza dört milyon altın ödül kondurdu. Ya da... onların her birinin başına bir milyon var. Dışarıda bırakılmak biraz aşağılayıcı ama neyse.

Geri kalanlar okumayı bitirip rahiplere teşekkür ettikten sonra kapıların yanında silahlanıyoruz. Gitmek zorundayız çünkü diğer rahip bizi ispiyonlayacak. Onu neden öldürmediğimizi bilmiyorum ama Mikail gitmesine izin verdi.

Yine de ziyaret tamamen boşa gitmedi. En azından benim için.

Bıçakları yeleğime geri koyarken Braya'ya doğru ilerliyorum. Bir süredir onunla konuşmak istiyordum ama binanın içinde sessizlik yemini ettiği için konuşamıyordum.

"Babamı gerçekten tanıyor musun?" diye sordum.

"Tanıyorum. Yirmi yıldır Yusan'daki tapınağın bekçiliğini yapıyor... yıldızlar, neredeyse yirmi beş. Genç rahipler olarak, bekçi olmadan önce her tapınağa bir hac ziyareti yaparız. Bir yıl boyunca onun tapınağında çalıştım."

Bu, adamın çıkıp gitmesini açıklıyor. Ya da en azından nereye gittiğini. Braya bana bakarken başını eğdi. "Dertli görünüyorsun."

"Sanırım hayatta olması iyi bir şey. Onu benden daha iyi tanıyorsun, hepsi bu." Mıncıkamı kemerime sokuyorum.

Kahverengi gözleri bana bakarken hüzünleniyor. "Bir tanrıya verilen yemin ile bir aileye verilen yemin çatıştığında kazanan olmaz. Büyüklerimiz genç rahiplere aşık olmamalarını öğütler ama aşk insani duyguların en yücesidir. Baban sunakta kanını akıttı ve Bilgi Tanrısı tarafından bekçi olarak seçildi. Eğer yemine sadık kalmasaydı, hayatını kaybedecekti."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu saçmalığı ilk kez duyuyorum. Ya tapınak için bizi terk edecekti ya da öldürülecekti? Bu nasıl bir seçim böyle? Annem bu yüzden mi hep onun eve dönmesini umuyordu? Hangi tanrı bir adamı ailesinden rehin alır?

"Yani bütün tanrılar zalim mi?" diye sordum.

Braya omuz silkiyor. "Onlar tanrı. Ölümlülerden bir bedel alırlar. Hayattaki her şey gibi."

"Bu adil değil," diyorum.

"Biz kimiz ki onları sorgulayalım? Biz hizmet etmek için buradayız, talep etmek için değil. Huzur bulman için dua ediyorum, Royo."

Huzur pek mümkün görünmüyor ama ellerimi alnıma götürüp onu selamlıyorum.

"Şu tünelden geçip sağa saparsan, kuzey ormanlarının kenarından çıkarsın. Jeul'dan sadece bir günlük mesafede." Braya Mikail'e bir bakış fırlatır.

"Teşekkür ederim, Braya. Ama belki de kalmalıyız, çünkü yerini açıklarsa ve kralın muhafızları gelirse..." Mikail, eli kılıcının kabzasında, diyor.

"İş o noktaya gelirse, onlara burada olduğunu ve bundan sonra nereye gideceğini bilmediğimi ama Tamneki'den bahsettiğini söyleyeceğim."

Mikail sırtıyor. Onun kollarını kucaklıyor ve sonra yanaklarından öpüyor. "Sana huzur, Braya," der.

"İnsanlara yeniden inanacakları bir şey ver Adoros."

Bununla birlikte yürümeye başladık. Ağaç kovuğundan düştüğümüzde tüm erzağımızı kaybettik ama burada çok daha hızlı ilerleyeceğiz. Tünellerde yeşil çimenler var ve gün gibi aydınlık. Bunların hiçbirisi normal değil ama Aeri'yle tanıştığımdan beri normal olan ne var ki?

Dikkatli olmalıyız ama aşağıda başka kimse yok. Pürüzsüz taşlar bize iki yol veren kemerler oluşturduğunda, sağ tarafa yapışıyoruz. Avucumdaki pusula her yöne gittiğimizi söylüyor ama bunun bir tuzak olduğunu sanmıyorum. Bunlar sadece dolambaçlı tüneller.

Braya'ya daha çok soru sormuş olmayı dileyerek yoluma devam ediyorum. Babam benden ya da annemden hiç bahsetmiş miydi? Bir erkek olarak nasıl biriydi? Komik miydi yoksa sert miydi? Tuhko sever miydi? Yaptığı seçimden hiç pişmanlık duydu mu? Ama o an çoktan geçti ve ben bir sonraki şeye geçtim. Hayat böyle bir şey. Geçip giden şanslar pişmanlık yaratır.

Görünüşe göre, bir şehri ele geçirmeye gideceğiz, eski başkent Gaya'yı. Bunu doğru mu duydum? Sadece dört kişiyiz, ikimizde tanrı büyüğü olsa bile.

"Plan nedir?" diye sordum. "Şimdi de şehirleri mi yağmalayacağız? Dördümüz mü?"

Mikail gülümsüyor. "Hayır, Jeul'a gidiyoruz ve ben insanlara inanacakları bir şey vereceğim." Bastonuna bakıyor.

Bu da ne demek şimdi?

Yan gözle bakıyorum ve yine o bakış. Ya işe yarayacak ya da hepimizi öldürtecek bir şey buluyor - belki de ikisi birden. Ama benim daha iyi fikirlerim yok.

Aeri yanımda yürüyor, arada bir çimlere dokunmak için eğiliyor. Elini benimkine koyuyor. Gülümsüyor ve ona bakarken ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Mikail'in planları için hiç sızlanmadan ölebilirim ama Aeri'ye zarar vermesine izin vermeyeceğim. İçten içe, kazanmak için onun güçlerini kullanacağını biliyorum - bu onu öldürse bile. Bunun olmasına izin veremem.

"Bu insanları tek başına mı etkileyeceksin?" diye soruyorum.

Mikail bir kaşını kaldırdı. "Henüz açıklamadıkları kraliyet Gayan kanına sahip başka biri yoksa, evet."

Sanırım hepimiz gizli kraliyet mensuplarından
bıktık. "Bunu nasıl yapacaksın?" Ben soruyorum.

"Su Asasını insanlara ilham vermek, Vali Yong'u boğmak ve evimi geri
almak için kullanacağım." Bunu piknik yapmaya, bira içmeye ve sonra da
yüzmeye giden biri gibi söylüyor.

"Peki ya askerler?" Sora sorar. O da Mikail'e aklını kaçırmış gibi bakıyor.
Kutsal emanet ona kabul ettiğinden daha fazla zarar veriyor. Belki de şimdi
delirmiştir.

Hay sikeyim. Bu ihtiyacımız olan son şey olurdu.

Mikail sırtıyor. "Quilimar'ın okuduğu notu hatırlamıyor musun? Gayan
birlikleri Khitan sınırındaydı. Jeul'da değiller."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

MIKAIL JEUL ŞEHİRİ, GAYA

Tu uzun tünel bizi oyulmuş bir başka ağaçta son bulan oyma taş merdivenlere götürdü. Birkaç adım sonra kutsal ormanı geride bıraktık. ve Gayan sahilini çevreleyen ana yol olan Çevre Yolu'na doğru yürüdüm. Yolun tam olarak nerede olduğunu biliyordum çünkü çocukken evimi özlediğimde Gaya haritalarını incelerdim.

"Bakmamın sakıncası yok değil mi?" Savaş haritalarını incelerken Ailor'a sordum.

"Orası senin evin," dedi. "Bir gün tekrar döneceksin Mikail, bunu bilmelisin." Sıcak bir elini omzuma koydu.

"Ama sen benim de evimsin," dedim.

Gülümsedi, kahverengi gözlerinde gerçek bir sevinç parlıyordu. "O zaman her zaman iki tane olacak."

Jeul'a doğru yol alırken nefes alıyorum. Ailor'un nerede olduğunu bilmiyorum ve eski başkentte beni neyin beklediğinden de emin değilim.

Küçük bir kasaba olan Bramble'da geceledik. Gün boyu yürüdüğümüz için yorgunduk ve yolculuğun geri kalanı için atlara ihtiyacımız vardı. Sıcak bir yemek ve iyi bir gece uykusundan sonra kendimi hazır hissediyordum ama Jeul'un antik surlarına yaklaştıkça birden o kadar emin olamıyorum.

Valiyi öldürme yeteneğimden şüphe duyduğumdan değil ve kesinlikle bunu hak ediyor -Gaya onun uzun yönetimi altında acı çekti, insanlar delik deşik oldu

bağımlılık, yoksulluk ve sürekli Yusanian askerlerinin merhametine maruz kalmak. Hayır, Gayan halkının nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Kendi halkım yanımda duracak mı? Yoksa Berm'deki hancı gibi mi olacaklar? Herhangi bir yerde bir evim var mı?

Dizginleri kavıyorum ve başımı öne eğiyorum. Bir insanın katlanması gerekenden çok daha fazlasıyla uğraştım ve hayatta kaldım ama Gaya'yı kaybetmenin -Gambria'nın haklı çıkmasının- kalp kırıklığını kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Seninleyiz," diyor Aeri bana bakarak. "Sonuna kadar," diye ekliyor Sora.

Royo da başını sallıyor.

Sonra buranın evim olduğunu hatırlıyorum. Şu anda bulunduğum yer, üçü neredeyse orası.

Kaleyi geçerken çenemi kaldırıyorum. Askerler adanın belası. Kralın muhafızlarının hepsi krallıklar savaşına gitmedi ama kalede neredeyse hiç asker yok. Tahminimce tüm adaya beş yüz, belki de bin askerlik bir iskelet ekip bırakmışlar ve çoğu kuzey ucundaki laoli üretimini denetliyor. Eğer insanlar bizimle birlikteyse bu sayı kolayca alt edilebilir.

Öyle mi?

Şehir kapısından geçerken etrafıma bakıyorum. Hem tanıdık hem de değil. Jeul'da değil, onun dışında küçük bir köyde büyüdüm. Eski başkent adanın en büyük şehri ve büyüklüğü ve hareketli havasıyla Umbria ya da Quu'ya rakip olabilir.

Jeul'den çok uzaklaşmamıştık ki kasaba meydanında yüzlerimiz belirdi. Ortada, üçümüzün ve Euyn'un gerçek boyutlu çizimlerinin yer aldığı devasa bir araniyor posterı asılı. Ama bunu pek fark etmiyorum çünkü tepede, şehrin her yerinden görülebilen Gül Sarayı var. Sütunlu beyaz mermer harikası Alta tarafından yaptırılmış ve Miatların atalarının eviydi.

Yıllardır gaspçılar tarafından işgal edilen evim.

Atımı mahmuzluyorum ve güneş tuğlalı sokaklardan Keen Hill'e doğru ilerliyoruz.

"Peki şimdi ne olacak? Kapıyı mı çalıyoruz?" Royo yanımda at sürerken soruyor.

Ben.

"Saçmalama," diyorum. "Arka bahçede bir olay çıkaracağım.

Vali benimle yüzleşmek için dışarı çıkıyor."

"Oh iyi," diyor elini yüzünde gezdirerek.

Hiçbiri bu fikri beğenmedi ama benim bir planım var. Keen Tepesi sarptır. Oligark Dağı kadar büyük değil ama şehrin ortasında, Jeul'un her yerinden görülebilen en yüksek nokta. Ve bunu kullanacağım.

Royo'ya söylediğim gibi, sarayın ön kapısına öylece gidemeyiz. Kontların villaları gibi korunuyor ve devriye geziliyor. Son on dokuz yılda valinin hayatına yönelik çok sayıda tehdit oldu. Şehir, bir Yusanlının kraliyet sarayında yaşaması fikrine hiçbir zaman ısınmadı. Yine de Gambria'ya farklı söylendi... iddiaya göre.

Gül Sarayı'nın dışında dünyanın en güzel teraslı bahçeleri ve ortasında da Hayat Çeşmesi var. Gitmemiz gereken yer orası.

Tepenin dibindeki bekçi kulübesine ulaşana kadar at sürüyoruz. Keen'in tamamı teknik olarak saray arazisi olsa da, bu alan işçiler ve hizmetliler için olduğu için çok fazla izlenmemeli. Attan inip atları bağlıyoruz.

Düğümü daha yeni sıkıştım ki en yakın çitin yanından yaşlı bir Gayan adam geliyor. Muhtemelen altmış yaşlarında, temiz traşlı ve beyaz gömlekli bir pantolon giyiyor. Kahverengi teninde kırışıklıklar ve çiller var.

"Oraya kim gider?" diye soruyor.

"Yusan adaletinden kaçanlar," diyorum Gayan dilinde.

Bu bir kumar. Bir alarm verebilir ama onun -yani halkın- Yusan hakkında ne düşündüğünü bilmek zorundayım. Özellikle de Kan Festivali'ni hatırlayacak kadar yaşlı olanların.

"Yusan adaleti diye bir şey yoktur," diyor. Duruyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Bir an sonra tanıdık geliyor. Beni arıyor posterinden tanıyor. "Burada ne arıyorsun, evlat?"

"Valiyi öldüreğim ve bu adayı özgürleştireceğim." Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

"Pekâlâ. Yola koyul o zaman," diyor başını sallayarak.

Şok ve sevinç göğsümü dolduruyor. Ellerimi alnıma koyuyorum. "Teşekkür ederim amca."

Aeri kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor, ama ben üçüne işaret ediyorum ve teraslı bahçelerin tabanından hızla yukarı çıkıp dört metrelik istinat duvarlarını tırmanıyoruz.

Ayak sesleri yaklaştığında iki kat tırmanmıştık. Kolumu uzatıyorum ve uzun bir çitin arkasında duruyoruz. Hazırlık **kollarımı** ve bedenimi dolduruyor.

öldürmeye hazırlanıyor, ama devriye patıkada ilerlemeye devam ediyor. Onu kolayca öldürebiliriz ama mecbur kalmadıkça Gayan'ları öldürmek istemiyorum ve çeşmeye varmadan önce kimseyi öldürmek istemiyorum.

Bir seviye daha tırmanıyoruz. Saniyeler sonra, hepimiz çiçek çalılarının arkasına dalmak zorunda kaldık. Zamanlamayı yanlış yaptım ve devriyesini gezdiren bir muhafız çok yaklaştı. Çiçek ve kir kokusunu içime çekiyorum, elim kılıcımın kabzasında, bekliyorum ama botları yanımdan geçip gidiyor.

Beklentiyle kalbim durmadan çarpıyor ama valiye kılıcımınla öylece öldüremem. Olay çıkarmalıyım. Miatların hayatta kaldığını bu adaya duyurmalıyım. Gerçek Alevli Kılıç bende olsaydı daha kolay olurdu. Gayan yadigârına sahip olsaydım, sarayın üzerine ateş yağdırabilirdim. Yusan tarafından kimliğimizin bir parçası daha elimden alındığı için dişlerimi gıcırdatıyorum. Tüm bunlar bitmeden emaneti Joon'un cesedinden çıkaracağım. Yemin ederim, yemin ederim.

Şimdilik bu kadar yeter. Su Asası bende ve bu yeterli.

Bir sonraki muhafız yeterince uzaklaştığında, Alta'nın kaynağına koşacağız. Su Asası'nı kutusundan çıkarıyorum. Altın asa avucumda titreşiyor, zihnimi çağırıyor, emirlerimi bekliyor.

Ben hazırım.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

TIYUNG JEUL ŞEHİRİ, GAYA

H Ana ve ben güneş doğar doğmaz Gaya'ya gitmek üzere Fountain Inn'den ayrıldık. İki saatten kısa bir süre sonra koloni adasına iniş yaptık. Cazibe.

Hana ile tekrar seyahat etmek ilginçti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi çünkü söyleyecek pek bir şey yok. Sora'ya yardım etmek istiyordu ve bunun için beni feda etmeye hazırdı. Belki de öfkelenmeliydim ve farklı bir amaç için olsaydı öfkelenebilirdim. Ancak ben de Sora'ya yardım etmek için her şeyi yapardım, bu yüzden çok kırılmak zor.

Jeul'a birkaç çan önce vardık ve yeni sorunumuz antik kente girer girmez ortaya çıktı. Jeul, Gaya'nın dördüncü diyar olduğu zamanlardan kalma eski başkent. Aldatıcı derecede büyük - muhtemelen Gain büyüklüğünde ama onun kadar yayılmıyor. Kasaba meydanının tam ortasında, duvarda üzerinde isimleri ve yüzleri olan devasa bir araniyor posterı asılı. Bunu görür görmez, eğer Sora ve diğerleri bu adadaysa, saklanıyor olmaları gerektiğini anladım. Belki Royo değil, çünkü o posterde yer almıyor, ama onun dışında saklanıyor olmalılar. Dört milyon, insanların onları ele vermemesi için çok fazla para. Onları nasıl bulacağımızdan emin değilim.

Gaya'ya daha önce sadece bir kez babamla birlikte gitmiştim. Adanın yarısı cazibe alanları ve laoli koloninin ana ihracatı, ama Gaya

Yusan'ın bir parçası olsa da tamamen aynı değil. Giyim tarzı benzersiz; yemekler ve mimari de farklı.

Hiçbir ipucu yok, bir süre daha burada kalacağız gibi görünüyor. Hana ve ben açık hava pazarını ziyaret ediyoruz. Malzemeleri var ama daha iyi uyum sağlamak için yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Kadınlar çoğunlukla şal elbiseler, erkekler kısa kollu gömlekler ve pantolonlar giyiyor.

Tezgâhlar arasında yürürken. Muson mevsiminin sürekli yağmuru ve soğuşuna ara vermek güzel ama tabii ki açım. Burnumun beni yönlendirmesine izin veriyorum. Sunulan yiyecekler Yusanian ve geleneksel Gayan karışımı, insanlar da öyle. Bir tabak isticidye eriştesi alıyorum ve Hana'yı terzi masalarına kadar takip ediyorum.

Buradaki herkesin Yusanca konuştuğunu sanıyordum ama alışveriş yapanlar birbirleriyle konuşurken eski Gayan dilini kullanıyorlar. Dört orijinal dil üzerine çalıştım ama Gayan dilinde akıcı konuşmayı hiçbir zaman başaramadım çünkü ölü bir dil olduğu düşünülüyor. Adanın resmi dili iki yüz yıldır Yusancaydı, ancak dil hiç olmamış gibi duruyor, bu da ilginç.

Hana'nın Sora ve diğerlerinin Gaya'ya geldiğine dair teorisi, resmi Yusan hikayesi ile bu toprakların gerçekliği arasındaki farka dayanıyordu. Gaya'nın uysal bir koloni olması gerekiyordu, ancak Hana özellikle adanın bu kısmında sürekli bir isyan faaliyeti olduğunu söyledi. Mikail casus şefi olarak bunu biliyor olmalı ve davalarına sempati duyan müttefiklere ulaşmaya çalışıyor olabilir. En azından burada Yusan'dakinden çok daha fazla şansları olurdu.

Yine de Hana gergin görünüyor, uzun siyah saçlı birini gördüğünde saçlarını büküp geri sıçırıyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ama sonra alnını sıvazlıyor. "Sadece bu sıcak." "O zaman bir han bulalım," diyorum tabağımı bitirirken.

Pazardan geldiğimiz yoldan çıkıyoruz ama büyük bir kalabalığın kenarında duruyoruz. Binlerce insan kasaba meydanında toplanmış. Boynumu gererek neye baktıklarını görmeye çalışıyorum. Yusan bazen meydanda suçluları asıyor ya da kırbaçlıyor ve bu her zaman bir olay. Daha iyi görebilmek için çabalıyorum ama sonra herkesin yukarı baktığını fark ediyorum.

Bir adam sarayın tepesinde bir çeşmenin yanında duruyor. Elinde altın bir asa var ve havaya su fişkırtıyor, sonra da etrafında doğal olmayan şekillerde akıyor. Su daireler çiziyor ve sonra bükülüyor ve

havada köpüklü bir ağaç oluşturmak için kırılır. Kalabalık Alta'yı överek fısıldıyor. O, tıpkı Gök Kral'ın Khitan'da yaşadığı ve Ejderha Lordu'nun Yusan'ı yönettiği gibi Gaya'yı kuran bir yeryüzü tanrıçasıdır.

"Sanırım onları bulduk," diyor Hana. Dudaklarının bir köşesi sırtarak kalkıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Eliyle asayı tutan adamı işaret ediyor. Kim olduğunu çıkaramıyorum ama yan tarafta iki kadın ve bir erkek bekliyor. Birinin de Sora gibi uzun siyah saçları var ama buradan kimsenin yüzünü net göremiyoruz.

"Onu tanımadın mı?" diyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Bu Mikail." Gözlerimi tepeye dikiyorum.

"Ejderha Lordu'nun Su Asası'nı mı kullanıyor?" Kutsal emanetleri kullanmak için bir kişinin kraliyet mensubu olması gerektiğini sanıyordum, Mikail ise sıradan biri.

"Uzun hikâye ama evet." Duraksadı ve gülümsedi. "Gaya'nın gerçek kayıp prensi o olmalı."

BÖLÜM KIRK YEDİ

SORA GÜL SARAYI, GAYA

Mikail Su Asasını kaynaktan çıkarırken pantolonunu indiriyor. Suyu böyle hassas bir şekilde manipüle etmenin bedeli büyük olmalı, Ancak Mikail nefes alıp vermesi dışında pek etkilenmiş görünmüyor. Onun yerine yüzünü saraya dönmüş, bekliyor. Vali, iki yardımcısı ve bir grup muhafız bize doğru yaklaşıyor. Mikail, Vali Yong ile göz göze gelerek rahat bir şekilde duruyor.

Valinin Kan Festivali'nin sonundan beri aynı olduğunu, yani tüm adanın boyunduruk altına alınmasına nezaret ettiğini söyledi. Adam benim boylarımda, gri saçlı, koyu tenli ve aktif bir yapıya sahip. Geleneksel Yusan ve Gayan karışımı bir takım elbise giyiyor ve göğsünü kaplayan oniks bir yakası var. Bir soylu değil ama Gaya'yı yönettiği için kontlarla aynı güce sahip. Belki daha fazla.

Mikail ona bakıyor, gözleri nefretle dolup taşıyor. Nefesimi tutuyorum.

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye soruyor vali.

"Ben Adoros Miat'ım," diyor. "Ailemin evine ve bu adaya izinsiz giriyorsun.

Ya şimdi kaçarsınız ya da ölürsünüz."

Sesi ılık havada yankılanıyor. Vali gülmeye başlayana kadar kimse tepki vermiyor. Adamları da hemen katılır.

"Götürün onu." Vali Yong parmaklarıyla küçümseyen bir işaret yapar.

On muhafız kılıçlarını çeker.

Royo yeni baltasını sırtındaki kayıştan çekip alır. Aeri ellerini uzatmış, altın gözleriyle Mikail'den bir işaret bekliyor. İki hançeri de avuçlarının içine kaydırıyorum. Ama ilk harekete geçen Mikail oluyor. Asayı yayına geri yerleştirirken muhafızlara bakıyor.

Sonra gülümsüyor.

Bir ağaç ya da başka bir şekil oluşturmak yerine, bu kez sıvı çeşme kurnasından kayboluyor. Önümüzdeki on üç adam dizlerinin üzerine çöküp boğazlarını ve göğüslerini tırmalamaya başlayana kadar ne yaptığından emin değilim. Gözleri dışarı fırlıyor ve birkaçı su kusuyor ama geri kalanı önce kırmızıya sonra mora dönüyor.

Mikail onları karada boğuyor.

Asanın bunu yapabildiğini bilmiyordum.

Adamlar sürünüyor, umutsuzca nefes almaya çalışıyorlar ama nafile. Ciğerleri suyla dolarken guruldama sesleri çıkarıyorlar. Onlara sempati duymak istemiyorum çünkü ne yaptıklarını biliyorum. Ama umarım Lord Yama ile çabuk karşılaşırlar.

Vali en yakına geliyor, sürünüyor ve ellerini kavuşturarak merhamet için yalvarıyor ama Mikail hepsi ölene kadar dikkatini dağıtmıyor. Sonra asasını savuruyor. Pınara bir kez daha vuruyor ve havaya bir su fışkırıyor. Mikail tonlarca suyu kilometrelerce üstümüzdeki bulutlara gönderirken boynumu kaldırıyorum ve sonra su yavaşça donmuş küçük kristaller halinde Jeul'un üzerine düşüyor.

Az önce tropik adaya kar yağdırdı.

Altımızdan bir tezahürat yükseliyor ve dönüp aşağı bakıyoruz. Orada, kasaba meydanında toplanmış binlerce Gayan, Mikail'in valiyi sıradan muhafızlardan farksız bir şekilde öldürmesini izliyor.

Mikail Su Asası'nı havaya kaldırıyor ve bu da kalabalıktan bir tezahürat daha alıyor. Terden sırtıyor ama yüzü şimdi coşkuyla parlıyor. Onu hayranlıklarının tadını çıkarırken izlerken içimi bir ürperti kaplıyor. Daha önce görmediğim bir gülümseme ve ifade. Yüzünde hem açlık hem de memnuniyet yazılı. Onların sevgisine ihtiyacı var ama bir halkın bağlılığı zor bir şeydir. Yusan kudretle emreder, Wei dini kullanır ve Khitan eşitlik verir. Buradaki insanları ne etkileyecek? Özgürlük yeterli olacak mı?

Yüreğim daralıyor. Nedense hiç sanmıyorum.

Önce Mikail dönüyor. Üçümüze bakıyor.

"Size evimi göstereyim." Cesetlerin üzerinden geçerken gülümsüyor. Hepimiz onu takip ediyoruz.

"Yusan bahçeleri değiştirdi," diyor. "Eskiden bu yamaçların yarısında renkli sıralar halinde yiyecek yetiştirirlerdi ve Miatlar Alta'ya adanmış törensel bir ilk hasat yaparlardı. Sarayın kapılarını açarlar ve doğumlarına bakılmaksızın gelen herkesi beslerlerdi. Hepsi Hayat Çeşmesi'nden içerdi. Kaynak buradan şehirdeki yedi çeşmeye kadar uzanır ve tüm Jeul'e su sağlar, ancak çeşme Alta'nın parmağını toprağa bastırıp taze su yaptığı yerdir."

Dikkatle dinliyorum, ama sonra Mikail'in Gaya'dan ayrıldığında sadece beş yaşında olduğunu hatırlıyorum, yani söylediği neredeyse her şey hatırladıkları değil, okudukları. Yine de burada bir hayat görmüş ve yaşamış olmanın tutkusuyla konuşuyor. Sanırım ben de Inigo hakkında aynı şekilde konuşurdum. Çocukken hepimizin evi bir şekilde yok oldu, bu yüzden anılara ve hikayelere tutunuyoruz. Bu onları daha az bizim yapmaz ama doğru da olmayabilir.

Saraydan beş muhafız daha koşarak bize doğru geliyor. Mikail asayı sol eline geçiriyor ve sağ eliyle kılıcının kabzasını kavlıyor. Royo baltasını hazırlıyor. Ancak muhafızlar saldırmak yerine metrelerce öteden diz çöküyorlar.

Gayan dilinde bir şeyler söylerler ve Mikail cevap verir. Sonra muhafızlar hep bir ağızdan bir şey söyler.

"Bana sadakat yemini ediyorlar," diye açıklıyor Mikail.

"Sadık kalacaklarından nasıl emin olabiliriz?" Royo fısıldıyor. Aeri'yle mi yoksa Mikail'le mi konuştuğundan emin değilim ama bu iyi bir soru.

Mikail omuz silkiyor. "Kimsenin sadakatinden asla emin olamayız ama göstermelik bile olsa kabul ederim." Muhafızlara döner. "Gidin meydandaki afişi yırtın ve insanlara kayıp prensleri Adoros Miat'ın geri döndüğünü bildirin."

Muhafızlar onu selamlar. Üçü gider, ikisi kalır.

"Evinize hoş geldiniz Majesteleri," diyor bir adam. Otuz, belki de otuz beş yaşlarında, temiz traşlı, çok kısa siyah saçlı ve neredeyse kare bir çenesi var.

"İsminiz nedir?" Mikail soruyor.

"Ben Teo, bu da kardeşim Calier." Kendisinden birkaç yaş küçük, mavi gözlü ama sol gözünde bandı olan bir adamı işaret ediyor. "Biz

ve gerçek Gaya'ya sadık kaldılar."

"Peki Kan Festivali'nden nasıl sağ çıktınız?" Mikail soruyor.

Mikail'de ince ama tehlikeli bir değişim var. Bu adamlardan biri yanlış cevap verirse, onları oldukları yerde öldürecek. Bundan eminim.

"İkimiz de Hallan'danız," diyor Teo. "Katliam Yusan bize ulaşmadan önce sona erdi, ama yıkım değil."

Ormanın yakılışının hüznü anısı yüzlerinde beliriyor.

"Bu adayı zaliminden kurtaracağım," diyor Mikail. "Yusan dışarı atılacak. Bir kez daha ve sonsuza dek kendi krallığımız olacağız."

"Kılılarımız sizde," diyor Calier.

İkisi de kılıçlarını yere koyuyor ve bir adım geri çekilip başlarını eğerek diz öküyorlar.

Mikail her ikisinin de omuzlarına dokunarak teslimiyetlerini kabul eder.

"Cesetleri yakmamızı ister misiniz?" Teo sorar.

Mikail az önce öldürdüğü adamlara bakar. "Valiyi değil, onun için planlarım var, ama onun dışında evet."

Tam o planları soracakken iki kişi koşarak bahçeye giriyor. Bir adam ve bir kadın. Kim olduklarını çok iyi biliyorum ama yine de olamazlar çünkü Hana ve Tiyyung ölmüş.

Gülmeye başlıyorum. Daha fazla duygu için yerim kalmadı ve muhtemelen aklıma kaçırdım, ama kontrol edilemez. Baş dönmesi rüzgârda savrulan zehir gibi kalbime yayılıyor.

"Sora?" Aeri söylüyor.

Kaşları atılıyor ve akıl sağlığım için çok endişeli görünüyor. Öyle de olmalı. Hayaletler görüyorum. Zihinsel olarak atlamak ihtiyacım olan son şeydi, ama sanırım uyumadığınızda ya da kederle düzgün bir şekilde başa ıkamadığınızda böyle oluyor.

Hayaletlerin olduğu yönü işaret ediyorum. Aeri o tarafa bakıyor ve ağızı açık kalıyor.

"Aman Tanrım," diyor.

"On Cehennem. Ty?" Royo soruyor.

Bekle, Royo da mı onları görüyor? O da çatlıyor olmalı.

"Zahara?" Mikail diyor. "Tiyyung?"

Hayır, hepimiz hayalet görüyor olamayız. Aynı yerde aynı hayaletleri değil. Dünya dönmeye başladı. Sonra bir baktım, yere yığılmışım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

AERİ GÜL SARAYI, GAYA

W Sora bahçede bayıldıktan sonra onu revağa çıkardık. *Biz* diyorum ama sırında ben onunla uğraşırken Royo onu kaldırıyor. Royo onu sarayı çevreleyen devasa sütunlu revakın altındaki heykelsi bir kanepeye yatırır. Tüm sahneyi izlemiş olması gereken hizmetkârlar

Bir sürahi su, bardaklar ve başı için bir bez. Mikail onlara teşekkür ediyor.

Tiyung ve Mikail'in Zahara dediği kız bizi takip ediyor. Sarayın gölgesi hemen serinliyor ve rahatlıyor. Yine de ikisi de Sora için çok endişeli görünüyor.

Ty'a doğru yürüyorum ve onu kucaklıyorum. "Özgür ve... hayatta olduğun için çok mutluyum. Başaramayacağını düşünmüştük. Bunun sadece bir yalan olduğuna sevindim." Sonra dikkatimi kıza veriyorum. "Merhaba. Seni tanımıyorum. Ben Aeri."

Kadın şaşırtıcı derecede güzel. Sora ya da Sun-ye gibi değil ama aynı yaşlarda ve tamamen kendine has bir güzelliği var. Kalın kahverengi saçları gözleriyle aynı renkte, dolgun, gül pembesi dudakları ve mükemmel kumlu kahverengi bir teni var. Boyu benimkine yakın ama daha uzun görünüyor çünkü benim süslü bir dal olduğum yerde o doğru yerlerde kıvrımlara sahip.

"Merhaba," diyor tereddütle. "Ben Hana."

"Ne?" Sesim ciyak ciyak çıkıyor. Düşündüğüm şey bu olamaz. Sora'nın zehir okulunda sevdiği kızın adı Hana'ydı. Bu kadın zehirleyici olacak kadar güzel ama Hana iki yıl önce öldü. Bu

aynı kişi olamaz. Hem Sora, Hana adında kaç tane güzel kadın tanıyor ki?

Mikail sarayın kapısına bakmayı bırakır ve başını çevirir. "Hana mı?"

"Siz beni Zahara olarak tanıyorsunuz ama benim gerçek adım Hana," diyor. "Gain'den kaçtığımda değıştirdim."

Yani o aynı Hana. Gözlerim o kadar çok açılıyor ki acıyor. Şok olmak hafif kalır.

Bu Sora'nın neden bayıldığını açıklıyor.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Royo soruyor. Elindeki bezle Sora'nın alnını silmeye çalışıyor. Onun bu kadar nazık, bu kadar şefkatli olduğunu görmek kalbimi taşıyor. Sora'yla ilgilenme şekli, onunla ilk tanıştığımda o küçük seramik kuşla ilgilenme şekliyle aynı. Üzerine atlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Sora inliyor, kendine geliyor. Ona bir bardak su, Mikail'e de bir bardak su koyuyorum.

Sora'nın kirpikleri titriyor ve sonra gözlerini açıyor. Su bardağını uzattım.

"Teşekkür ederim Aeri," diyor. "Özür dilerim. Sadece başım çok döndü." "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

Sora başını sallıyor ve doğrulmaya başlıyor. Ama sonra beni geçip Tiyung ve Hana'ya bakıyor. Tekrar uzandı.

"Hayır, boş ver. Hâlâ bir şeyler görüyorum." Kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Bu endişe verici."

"Hayır," diyorum. "İkisi de gerçekten burada, Tiyung ve Hana."

Başını sallıyor ve sonra burnunu çekerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Olamazlar, Aeri. Olamazlar. İkisi de öldü!"

"Onu içeri götürelim," diyor Mikail. Yanımızdan geçip, büyük ateş çukurunun üzerine bir cenaze ateşi inşa ettikleri bahçeye bakıyor. Yakında yanmış et gibi kokacak ve bu kimsenin daha iyi hissetmesine yardımcı olmayacak.

Sora'nın ayağa kalkmasına yardım etmek için omzumu indirdim.

"Zahmet etme," diyor Royo. Bana baltasını uzatıyor ve Sora'yı kuş tüyü bir yastıkmış gibi kaldırıyor. Yine kalbim çarpıyor ve gerçekten uygunsuz şeyler düşünüyorum. Onları silkeliyorum ve baltayı yan tutarak peşinden gidiyorum.

Askerler için gözümü dört açıyorum ama burada değil, laoli tarlalarının yakınında olmalılar.

Mikail bizi saraya götürüyor. Alan çok büyük ve pencerelerle dolu. İki katlı ve çok yüksek tavana kadar uzanan girişiyle bir sera havası var.

Yaklaşık kırk kişilik ev personeli içeri girer girmez bizi karşılamak için yarışıyor. Hepsi Mikail'in önünde diz çöküyor. Yusanca konuşarak düşmana hizmet ettikleri için onları affediyor ve hizmetkârları olarak kabul ediyor. Eminim burası bir sarayken çok daha geniş bir kadroları vardı, ama neredeyse yirmi yıldır tek bir adamın evi.

Bu saray, ağaçlar, çiçekler ve merkezi bir havuza akan bir fiskiye'nin bulunduğu geniş bir avlunun etrafına inşa edilmiş. Zeminler, kapılar gibi siyah ahşap, geri kalanı ise beyaz taş. Bahçeden içeri girdiğimiz için özel kanatta olmalıyız ve önümüzde büyük bir gömme oturma odası var. Altımız beyaz koltuk ve sandalyelere oturuyoruz. Sora Royo'nun onu yerleştirdiği yerde yarı uzanmış, yarı oturuyor. Ben onun yanındaki koltuğa oturuyorum, Royo da bana o kadar yakın oturuyor ki bacaklarımız birbirine değiyor. Ona bakıp gülümsüyorum ama bir an için hepimiz sessiz kalıyoruz.

Mikail ikinci bardak suyunu içerken, "Sanırım ikinizin de nasıl hayatta olduğuna dair bir açıklamaya ihtiyacım olacak," diyor. Hana ve Ty'ı işaret ediyor ve kolu titriyor.

Tiyung, "Dürüst olmak gerekirse biz de aynısını kullanabiliriz," diyor. Mikail'le konuşuyor ama gözleri sürekli Sora'ya kayıyor. Sora hâlâ koluyla gözlerini kapatıyor.

Mikail başını sallar. "Elbette, ama önce sen."

Tiyung başını sallar ve öne doğru oturur. "Pekâlâ. Sizi bıraktığım yerden başlayacağım. Bildiğiniz gibi, Atıl Hapishaneye mahkum edildim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum ama beni bekleyen dehşet hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

TIYUNG GÜL SARAYI, GAYA

I Her şey içimden dökülene kadar söyleyecek ne kadar çok şey olduğunu fark etmemiştim. her ayrıntıyı esaretimi hatırlamaya çalıştım, özellikle benim

Ailor'la konuştum ama Mikail'e babasının mesajını verdiğimden emin oldum; onu sevdiğini ve Ailor'un aklına gelen son şeyin o olduğunu söyledim. Ben de iletmeye çalıştım. Sesim gözyaşları ve kederden çatlıyordu ve zaman zaman durup kendimi toparlamam gerekiyordu. Sözlerimi bitirdiğimde Mikail durdu ve pencereden dışarı bakarak cenaze ateşinin yanışını izledi.

Hana, kardeşi Nayo ile birlikte Seok tarafından satın alınmasından başlayarak, kendi ölümünü taklit ettikten sonra Rune'un yardımına ihtiyaç duymasına kadar her şeyi anlattı. Sonra Idle Hapishanesi'nden Kitan sınırına kadar olan yolculuğumuzu ve neden geri dönüp Qali'ye gittiğimizi anlattı. Ben de anneme ne olduğunu ve Hana'yı Tamneki'de nasıl bulduğumu anlattım. Sonra da neden buraya gelmeyi düşündüğümüzü anlattık.

Birlikte iki çan boyunca konuştuk. Diğerlerinin bize soruları vardı ama söylediklerimiz göz önüne alındığında gerçekten şaşırtıcı derecede azdı. Sanırım her şeyi anlattık. Aeri ve Royo daha sonra bize Khitan'a gönderildiklerinde neler olduğunu, Prens Euyn'un üzücü ölümünü ve o zamandan beri bulundukları tüm yerleri anlattılar.

Quu Limanı'ndan kaçtılar. Ne Mikail ne de Sora bir şey söyledi.

Hepimiz birkaç dakikadır sessizce oturuyorduk. Her yönden çok fazla şey var ama gözlerimi Sora'dan alamıyorum. O gerçekten burada. O burada.

kargaşa, ama o hayatta kaldı. Kalbi atıyor. Onu kurtardıkları için tanrılara şükran duyuyorum ve göğsümden taşıyor. Her nefes alışımında, gelecek için yeniden umutlanıyorum.

"Yani Hana'nın söylediği doğruysa, Fallador bunca zamandır Rune için çalışan bir hain miydi?" Royo öne doğru eğilerek söylüyor.

Royo gözlerini Hana'ya diyor. Ona güvenmediği belli, ama herkese ihanet ettiğini itiraf eden bir casusa güvenmek zor.

"Öyle görünüyor," diyor Mikail. Tekrar yerine oturuyor. Sinirli olduğunun tek işareti sandalyenin kolunu tutuşu. Onda bir gariplik var. İlk defa elleri titriyor. Sanırım acı çekiyor, ama yine de babasının Avare Hapishanesi'nde öldürüldüğünü yeni öğrendi.

Hizmetçiler yiyecek ve içeceklerle geliyor. Yemek için garip bir zaman ama belki de Gaya'nın farklı gelenekleri vardır.

Güzel bir kız Mikail'in önüne bir şarap kadehi ile ballı ve peynirli bir tabak incir koyar. Yemeğin geri kalanı tepsilere konmuş ve alçak taş masaların üzerine yayılmıştır. Hizmetçiler geldikleri gibi hızla ortadan kayboluyorlar.

Altımız da istemediğimiz yemeklere bakıyoruz. Lezzetli görünüyor ve pazarda yemiş olmama rağmen karnım gurulduyor.

Mikail kendi tabağına bakıyor.

"Onu yeme," diyor Hana. İçeri girdikleri andan itibaren tüm hizmetkârları izliyordu.

Kaşlarını kaldırıp tabağı ve kadehi Hana'ya uzatıyor. Hana onları kokluyor, burnunun ucu neredeyse gri taşa değecek.

"İkisi de zehirli," diyor.

Sora sonunda kolunu başından uzaklaştırıyor. Ağlamaktan gözleri kızarmış ama yine de onun yüzünü görmek göğsümü sevinçle aydınlatıyor. Ayağa kalkıyor ve eliyle sözsüz bir işaret yapıyor. Hana ona kadehi ve tabağı veriyor. Sora iki kez burnunu çekiyor ve sonra burnunu temizlemekten vazgeçiyor. Şaraptan küçük bir yudum alır.

"Xitcia zehri," diyor. "Çok fazla. İnsanı öldürmeden önce coşkuya neden olan bir toksin türü."

"Balın içinde de var," diyor Hana.

Hana ve Sora yemeğin geri kalanının tadına bakıyor ama başka hiçbir şey zehirli değil.

Sadece Mikail için olan şey. Kayıp kralları.

Cehennem Krallığı, bu her nasılsa personelin hepimizi öldürmeye çalışmasından çok daha kötü.

Grubumuzda şok dalgaları oluşuyor ve herkes sonunda Mikail'e bakıyor. Gerginlik tenimi tırmalıyor ama onun ifadesi nötr, neredeyse eğleniyor.

Çenesi titriyor. "Görünüşe göre bazı sadakatsiz hizmetkârlarım var. Bununla ilgilenirken bana biraz müsaade edin."

O odadan çıkarken beşimiz sessizce oturuyoruz. Daha kendini kraliyet ailesinden biri olarak ilan etmemiştii ki, şimdiden biri onu öldürmeye çalıştı. Sanırım insanların en tepedekileri nasıl hedef aldığını herkesten iyi biliyorum, ama bu özellikle hızlı oldu.

"Yaşıyorsun," diyor Sora.

Açıkçası benimle mi yoksa Hana'yla mı konuştuğundan emin değilim. "Evet," diyoruz ikimiz de.

Sora gözlerini kırptırıyor, sonra Hana'ya odaklanıyor.

"Senin için ağladım. Senin için yas tuttum ve ruhun için Cehennem Krallığı'na dua ettim. Ve tüm bu zaman boyunca hayattaydın."

Hana gözlerini yavaşça kapatır. "Biliyorum, Sora."

"İki yıl boyunca tek kelime etmedin. Hayatta olduğunu bilmem için ne bir mektup ne de bir saç kurdelesii. Khitan'dan gelen boş bir kart bile yok, ki senden geldiğini bilebilirdim. Ölmediğini bilmemi sağlayacak hiçbir şey yok, beni kederimden kurtaracak hiçbir düşünce yok."

"Sora... Bunu riske atamazdım."

Sora başını sallar. "*İstemedin* çünkü senin için yeterince önemli değildim. Hayatta kalmana ve Tiyung'un kardeşini serbest bırakmasına sevindim."

Duygularını belli etmeden konuşuyor. Sözleri sade ama kestirmeden gidiyor.

Hana dik oturur ve etkiyi absorbe eder. Alt dudağı hafifçe titremesine rağmen yüzü ifadesiz. Aeri uzanıp Sora'nın elini tutuyor. Ben de Hana'ya aynısını yapmak istiyorum ama az önce beni satmaya çalıştı ve ikimizin de sevdiği kadını mahvetti. Sora asla acıdan başka bir şeyle saldırmazdı ama ben de şu anda Hana'nın hissettiğı türden bir acı hissediyorum. Sora burada olduğumu zar zor kabul etti. Kollarıma koşmasını beklemiyordum ama hayatta olmama bir tepki vereceğini düşünmüştüm. Onun yerine sadece Hana'yı düşünüyorum.

Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum. Sora bana hiçbir şey borçlu değil.

"Neden şimdi bana geldin?" diyor. "Yeni hayatına devam ettin ve beni unuttun. Ne istiyorsun?"

"Seni asla unutmadım, Sora," diyor Hana. "Asla unutamazdım. Ama kralın planına dahil olduğunu öğrendiğimde sana yardım etmek istedim. O hâlâ hayatta. Tamneki'ye giden Weian savaş gemilerini gördük. Biri Yusan bayrağı, diğeri de Khitan bayrağı taşıyordu."

Gruptakilerin hepsi dönüp ona bakar.

"Emin misin?" Aeri sorar. Öne doğru oturur ve Royo koruyucu bir elini onun sırtına koyar. "Babam kurtuldu mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hana bana Kral Joon'un Aeri'nin babası olduğunu söylemişti ama buna inanmak zor. Hiçbir benzerlik yok ve ben onun bizden biri olduğunu sanıyordum. Sonunda kendi babasına ihanet etmeyi seçti, bu yüzden onu neden affettiklerini anlıyorum. Yüzük ve tılsımın onda olması da mantıklı - sadece kraliyet kanına sahip olanlar bunları kullanabilir.

"Biz eminiz," diyorum. "Gemileri Yusan'ın gözcülerinin menzilinden çıkmadan önce Kıyı Yolu'ndan gördük. Weian savaş gemileriydi ama öndeki gemi Yusan bayrağı taşıyordu. Filo bir ya da iki gün içinde Tamneki'ye ulaşır, eğer henüz ulaşmadılarsa."

Ailem için savaş bir felaket olacak, çünkü babamın bir yalancı ve gaspçı olduğu ortaya çıkacak. Ama sonuçta bedel ödeyecek olanlar Yusan halkı olacak. Tamneki'de iki yüz binden fazla insan yaşıyor. Wei'nin başkentten intikamını aldığı Alevli Kılıç Savaşı kadar kötü olacak.

Daha da kötü olabilir.

İnsanların hırslarının kana mal olduğunu düşünürken sarayın diğer tarafından keskin, tiz bir çığlık duyuldu. Mikail'in gittiği yönden geliyordu. Tek başınaydı. Hepimiz ayağa kalkarız, silahlarımızı alırız ve sonra kaçarız.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO GÜL SARAYI, GAYA

W Mikail'in tek başına gitmesine nasıl izin verdik? Evet, asası var ve evet, ölümcül ama yine de tek bir adam. Yeterince insan, ve onlar onu atlatabilirdi. Hiçbir şey öğrenmedik.

Güllerin olduğu avluyu, ardından devasa boş taht odasını, büyük ziyafet salonunu ve parlak balo salonunu geçip sarayın diğer tarafına doğru koşuyoruz.

Kahretsin, neden hep bir yerlere koşuyoruz?

Ama sesin geldiği hizmetçi odasına varana kadar durmuyoruz. Bir kavşağa varıyoruz ve boşta kalıyoruz. Kimse hangi koridordan gideceğini bilmiyor ama sonra kısa bir çığlık daha atılıyor. Beşimiz sese doğru koşuyoruz, mutfaklara uçuyoruz.

Ben içeri koşuyorum, kalbim küt küt atıyor, kaslarım baltamı savurmaya hazır. Ama kapıları zorladığımızda, Mikail'in üçüncü bir kadının boğazını kestiğini görmek için tam zamanında geldik. İkisi zaten yerde ölü yatıyor, kanları kanalizasyona akıyor.

En azından bu çığlıkları açıklıyor. Baltamı indiriyorum.

"Kimseyi öldürmeyeceğini sanıyordum," diyorum. Mikail'in kaşları havaya kalktı. "Ne zaman böyle bir şey söyledim ki?"

Kızı yere atar. Kız boğazını tutarak kanlar içinde diğerlerinin üzerine düşer. Ona zehirli tabağı servis eden kızdır.

Mikail'in kasabaya gönderdiği üç muhafız mutfağın dış girişinde belirir. Mikail kılıcındaki kanı siler ve onlar olay yerini incelerken kılıcını kınına sokar.

"Zehirlenerek öldürme girişimi." Mikail kadınları işaret eder ve tiksintiyle dudağını büker.

Muhafızlardan biri, "O zaman onları cenaze ateşine ekleyelim," diyor. Parmaklarını şıklatır ve diğer muhafızlar ilk cesedi dışarı taşımak için işe koyulur.

Mikail ev halkının geri kalanına döner. Üç düzine kadar kişi mutfakların diğer tarafında bir araya toplanır. "Geri kalanınız bana hizmet etmeye devam edebilir ama artık ihanetin bedelini biliyorsunuz. Bu adayı özgürleştireceğim ve krallığa şan getireceğim. Gaya yeniden bağımsız olacak ama bunu tek başıma yapamam. Ve eğer kendi evimde güvende olamazsam bu gerçekleşmeyecek. Ya sadık olun ya da hemen gidin."

Mutfakta çalışanlar hariç tüm personel saraya geri dönüyor. Kaçının istifa edeceğini bilmiyorum - kendilerini hain ilan etmiş olurlar ama bu yerde kan kaybindan ölmekten iyidir.

Mikail avuçlarını çelik bir masaya yaslıyor. Kenarı kavrarken tüm vücudu titriyor. Ona neler oluyor?

Aeri'ye bakıyorum, kaşları endişeyle kalkmış. Sora bir adım daha yaklaşıyor ama sonra Mikail rahatlıyor. Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, o da tuzlu ve limonlu bir bardak su içiyor. Şikâyet etmiyor ama çok acı çektiği belli; hem başı hem de vücudu.

"Hana, hâlâ Rune için mi çalışıyorsun?" diye soruyor.

Kadın başını sallıyor. "Hayır. Kanıt istiyorsan bir adam beni takip etsin. Saklayacak bir şeyim yok. Sen Rahway'den kaçtığında Rune benim için yararlı olmaktan çıktı ve anlaşmamız bozuldu. Ona bilgi vermemin tek nedeni sana ve Sora'ya yardım etmek istememdi."

Şakaklarımı ovuşturuyorum. Bu entrikacı kadınlar benim de başımı ağrıtıyor.

Mikail hâlâ yerde yatan iki kadını işaret ederek, "Bana yalan söylersen, söz veriyorum sonun onlar gibi olacak," diyor. Sesi her şeyden çok bitkin geliyor.

Bize doğru adım atıyor ve sonra Hana'nın yanında duruyor. "Benimle gelin. Konuşmamız gereken başka şeyler var."

Hana başını sallıyor ve onu takip ediyor. Sora göz ucuyla onun gidişini izliyor ama bir şey söylemiyor.

Dördümüz mutfakta sessizce duruyoruz.

"Banyo yapsam iyi olacak," diyor Aeri. Ellerini bacaklarına vuruyor.

Dönüp ona bakıyorum -her zaman odadaki en tuhaf kişiyimdir. O da bana bakıyor ve gözlerini kapıya dikeyyor. Gitmemizi istiyor. Geride kalanlara bakıyorum ve Sora ile Tiyung'u bir dakika yalnız bırakmak istediğini anlıyorum. Buraya geldiğinden beri hiç konuşmadılar ve eminim konuşacak çok şeyleri vardır.

"Ben odayı kolaçan edeyim," diyorum.

Aeri o neşeli sırıtışıyla gülümsüyor ve göğsüm hafifliyor. Kapıdan geçerken bana sürtünüyor. Dokunduğumuzda hissettiğim o kıvılcım vücuduma yayılıyor. Neredeyse kanalizasyondan taze kan akmaya devam ettiğini unutturmaya yetiyor.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SORA GÜL SARAYI, GAYA

A eri ve Royo mümkün olan en az incelikli şekilde mutfaktan aceleyle çıktılar ve beni Tiyung'la yalnız bıraktılar. Ben bile yapamadım Önümde durduğu gerçeğini. Ya da burada olmasını. Boş Hapishane'de öldü ve ben bunu kabullenmiştim. Tam olarak değil ama bunu bir gerçek olarak biliyordum. Hana'nın öldüğünü bildiğim gibi. Ve Daysum'un. Ailemin bizi sattığını bildiğim gibi.

Elimi alnıma bastırdım. Artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum.

"Gerçekten burada mısın?" diye soruyorum.

"Buradayım, Sora." Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben eğilerek uzaklaşıyorum. Ellerini uzatıyor ama mesafesini koruyor ki bu iyi bir şey. Şu anda bana dokunmasını kaldıracılabileceğimi sanmıyorum.

"Anlamıyorum," diyorum.

Oturma odasında bize tüm hikayeyi anlattı ve her şey anlamlıydı, ama yine de hepsi ateşli bir rüya gibi geliyor. Daysum'un çocukken gördüğü canlı rüyalar gibi.

Ve şimdi merak ediyorum: O öldü mü? Ölmediğini ummak istiyorum ama kalbimde öldüğünü biliyorum.

Mutfak personeli kanı temizlemekle meşgul. Birkaç dakika içinde yolda olduğumuz anlaşılıyor ve Tiyung beni takip etmem için eliyle işaret ediyor.

Onu dışarı çıkar. Mutfaklardan ve hizmetkârların odalarından çıkıp ana saraya giriyoruz. Burası daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor, serin taş duvarlardan mis kokulu çiçeklere kadar dışarısı içeriyle harmanlanmış. Hem görkemli hem de dünyevi. Kuşkusuz bir tanrının evi ama yine de doğal.

Tiyung karşımıza çıkan ilk kapıyı deniyor ve kapı bir çalışma odasına açılıyor. Bir daha düşündüm de, burası bir çalışma odası değil, bir savaş odası. Ana özelliği devasa bir orta masa. Tiyung lambaları yakıyor çünkü yeşil boyalı oda, gün batımından gelen ışınlar pencerelerden içeri süzülse bile oldukça loş.

Masanın üzerinde adanın bir haritası ile asker ve silah figürleri var. Askerlerin çoğu adanın dışında, Khitan'a gönderilmiş. Dört diyarın haritası batı duvarının tamamını kaplıyor. Doğu duvarında kitaplar ve parşömenler sıralanıyor ve on çekmeceli bir büro var ki, onun da stratejik haritalarla dolu olduğunu tahmin ediyorum.

Ama şu anda strateji umurumda değil. Savaş masasının karşısından Tiyung'a bakıyorum. Farklı görünüyor ama nasıl olduğunu anlayamıyorum. Gözleri aynı mavi tonunda, siyah saçları eskisi gibi kısa ama havası, tavırları farklı.

Yine de karşımda duranın o olduğunu biliyorum. Önce Hana, şimdi de o.

"Özür dilerim," diyorum çenemi indirerek. "Bu çok fazla."

Başını sallıyor, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama sonra ifadesini düzeltiyor. "Öyle, Sora. Bugün senin için büyük bir şok oldu. Seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki ikimizi tekrar gördüğünde ne hissedeceğini düşünmemiştim. Ama seni bulmak zorundaydım. Hapishanede beni kurtaran şey sendin."

"Beni mi?" diye soruyorum.

Cebinden bir kart çıkardı. Kirli ve kâğıdı onlarca kez bükülmüş ve kırıkmış ama kendi elimi tanıyorum. Khitan'a ilk vardığımızda babasına gönderdiğim mesaj. Ona Kral Joon'u öldürme planının başarısız olduğunu ve Tiyung'un hapiste olduğunu söylemeye çalışıyordum.

Tiyung notu cebine geri koydu, mektuptan ayrılmak istemiyordu.

"Hayatta olduğunu ve hâlâ bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum," diyor. "En karanlık zamanları atlatmam için yeterliydi."

Titriyor ve aradaki farkın bu olduğunu anlıyorum -Tiyung daha çok perili, dünyadaki iyiliğe daha az inanıyor.

Daha çok bana benziyor.

İç çekiyorum. "Senin neler yaşadığını düşünemedim bile."

Utanç içime doluyor ve yanaklarımı ısıtıyor. Onun tek düşündüğü bendim ve ben kendimi Boş Hapishane'nin gerçeklerini düşünmeye ikna edemiyordum.

"Tabii ki hayır," dedi. "Çok tehlikeli bir görevdeyiniz. Sen Hala öyle. Ama artık seninleyim, Sora. Yolumuza ne çıkarsa çıksın."

Masanın benim olduğum tarafına bir adım daha yaklaşıyor. Bir parçam onun içine düşmek istiyor. Onu özledim ve güçlü olmaktan çok yoruldum. Eğer onun içine düşersem kendimi bir arada tutmak zorunda kalmam, çünkü o beni kollarıyla sarar. Ama ben dik duruyorum. Yapamıyorum, pek çok nedenden dolayı.

"Baban Daysum'u öldürdü," diyorum.

Nefes aldı. "Onu Lord Sterling'e sattığını biliyorum. Ve Hana öldüğünde bana söyledi."

"O sorumluydu," diyorum.

Başını sallıyor. "Biliyorum. Çok üzgünüm, Sora. Keşke bir şey yapabilseydim, bunu engelleyebilecek herhangi bir şey. Keşke onun köleliğini bulabilseydim ya da onu Khitan'a kaçırabilseydim. Yapmalıydım. Çok daha fazlasını yapabilirdim. Her şeyde olduğu gibi bu olayda da başarısız olan benim."

Bu onun hatası değil, hem de hiç değil. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek ne nezakete ne de zarafete sahibim. Şimdi olmaz. Söz konusu o olduğunda olmaz.

"Onu öldüreceğim." Tiyung'a bakıp bir tepki bekliyorum. Göz kırıyor ama göz temasını kesmiyor. "Biliyorum."

Yüzüne bakıyorum, kırılan burnuna rağmen hâlâ yakışıklı. Ama bu olamaz - babasını öldürmek istememe verdiği tam tepki bu olamaz.

Tiyung parmakları harita üzerinde gezinirken, "Seok kendisinin olmasına izin verdiği kişi," diyor. Yüz ifadesi ciddi, alnı çizgili. "Onun iyi bir adam olduğunu iddia etmiyorum. Sana zerre kadar nezaket göstermemiş biri için senden merhamet dilemek adil değil. Senin kim olduğunu biliyorum, onun da kim olduğunu biliyorum. Onun neyi hak ettiğini de biliyorum."

Tiyung'un bu yönünü unutmuşum. Ne kadar makul ve adil olabildiğini. Mikail'in onu tahtta istemesinin nedeni buydu; çünkü sonuçta o iyi kalpli, iyi bir insandı. Yetiştigi topraklardan farklı biri olarak büyüdü.

O ailesinden değil.

"Şimdi ne yapacağız?" Mırıldanıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve yavaşça uzanıp elini benimkine uzatıyor. Ben aynısını yapmayınca parmaklarını masanın üzerine bırakıyor. "Hayatta kalırız. Ve sonra belki hayatta kalmaktan daha fazlasının olabileceği bir gün gelir."

Gülümsemeye zorluyorum. "Bu güzel bir fantezi."

Okyanus mavisı gözleri beni tırıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Umuda inanmak zorundasın, Sora. Yoksa ne anlamı kalır ki?"

"İntikam, tek amacım bu."

Başını sallıyor. "İntikam, sıcaklığı olmayan bir ateştir. Ve sen sıcaklığı hak ediyorsun."

Tatlı bir düşünce ama gerçekçi değil. Elimı onunkinden **ç e k i p** saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Parmakları kıvrılıyor ve kederli bir şekilde başını sallıyor. Ona acı çektirmekten nefret ediyorum ama tek hissettiğim öfke ve boşlukken sevgi ve şefkate yer yok.

"Gidip uzanmam gerek," diyorum.

Başını sallıyor ve ben de onu savaş odasında yalnız bırakıyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MIKAIL GÜL SARAYI, GAYA

Islamda Hana adında zehirli bir bakire olan Zahara ile sarayda yürüyor. Seok'un zehirleyicilerinden biri olacak kadar güzel olduğu için bunu daha önce fark etmediğime şaşırdım. Ama sanırım gerçek kimliğini gizleyebilen ilk kraliyet casusu değil. Yalanı mazur görürdüm ama daha taç bile giymedim ve şimdiden hayatıma kastedildi.

Tam olarak güvenmediğim birinin bana yakın olmasına izin veremem.

Ve ona güvenmiyorum.

Gözetleme kulesine çıkan merdiveni bulduk. Kulenin tepesi saraydan beş kat yukarıda ve Gaya'nın en yüksek noktası. Çocukken köyümden kuleyi gördüğümü hatırlıyorum. O zamanlar, sanki her zaman bizi gözetleyen biri varmış gibi rahatlatıcı gelirdi.

Hana ve ben merdivenler bir spiral haline gelene kadar tırmanıyoruz ve açık hava gözetleme yerine kadar gidiyoruz. Akşam serin ve rüzgâr denizin tuzunu kokluyor. Güneş batıyor ama adanın neredeyse tamamı buradan görülebiliyor. Hevesle deniz kenarındaki kuzey köyümü arıyorum ama hiçbir iz yok. Hiçbir bina yok.

Nefesim kesiliyor. Kuzeyde hiç köy yok. Onun yerine, göz alabildiğine uzanan cazibeli tarlalar var. Yusan on binlerce insanı katletti ve sonra onları Gaya'nın yüzünden sildi.

Kalbim küt küt atarken, öfkem iliklerime kadar sızarken bakıyorum. Yusan evleri yerle bir etti ve hiçbir şey olmamış gibi yerlerine uyuşturucu fabrikası kurdu. Sanki Gayanlar hiç var olmamış gibi.

Suyun karşısında, kuzeydoğuda Tamneki'nin ışıkları var. Çıkıntıya tutunuyorum. Yemin ederim bu iş bitmeden yandığını görecekim. Onlara bedenlerinin karşılığını verecekim.

Hana hareket ediyor ve onu yanımda hissediyorum. Zehirli bakire, casus, hem Joon hem de batılı kont için çalışan çifte ajan.

"Rune özellikle Fallador'un ona bilgi verdiğini mi söyledi?" diye soruyorum.

"Adını vermedi," diyor. "Rune onun senin grubundan biriyle çalıştığını söyledi ama sen Rahway'den ayrıldıktan sonra elinde sağlam bir bilgi kalmadı, yani benim teorim bu."

Bu yeterince doğrulayıcı.

Başım öne düşerken kalbim sıkışıyor. Göğsümde gerçek bir acı var ve neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Fallador tanıştığımızdan beri bana yalan söyledi. Başka bir aldatmaca şok etkisi yaratmamalı. Ama o ve Gambria'nın bana ihanet etmesi en derin yarayı açtı çünkü onlar benim evimden geriye kalan tek şeydi.

Deniz havasını içime çekiyorum. Önemli değil. Artık evimdeyim.

Ama ne kadar dayanabilirim? Diğer diyarların gücü üzerimize çökene kadar ne kadar? Adadaki askerler sarayı ele geçirdiğimi anlayana kadar ne kadar? Bir avuç muhafız ve üç kutsal emanetle onu nasıl savunacağız?

Kulenin etrafında dolaşmaya devam ediyorum. Güney ucundan kara ağaç ormanının tepelerini ve kutsal ormanı kaplayan sisi görüyorum. Bir zamanlar çok güzel olmalıydı, ama şimdi elimden alınanın korkunç bir hatırlatıcısı.

Çenemi kilitliyorum. Joon bunun bedelini ödeyecek.

Önce nefret ettiklerimiz ölür.

"Rune, Seok ya da Joon ile ittifak içinde mi?" Ben soruyorum. "Bilmiyorum."

Şaşırmış bir halde dönüp Hana'ya bakıyorum. Samimi görünüyor ama casuslar için görünüş aldatıcıdır.

"Rune ordusuyla birlikte bir iki gün içinde Tamneki'ye varır," diyor. "Ama Weian savaş gemileri de o sıralarda başkente ulaşacaktır."

Rune'u tanıyorsam, bekleyecek ve kimin kazanacağını düşünüyorsa onunla ittifak kuracaktır. Seok'un yanında Qali var ama Joon'un yanında Wei ve Ölümsüz Taç var."

Çöl yılanı, savaşa çoktan karar verilmişken bekleyip desteğini sunacak gibi görünüyor. Seok ve Joon'un birbirlerini yok etmesine izin verip sonra da zayıflamış galibi ele geçirebiliriz; akıllıca bir oyun.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor.

Dünyada hiçbir şey ona gerçek planlarımı anlatmamı sağlayamaz.

"Valiyi şehrin kapısına asacağım ve sonra karar vereceğim," diyorum. "Bir kez daha düşündüm de, aileme yaptığı gibi önce kafasını kesip kafatasını denize atacağım. Sonra da kendime kral tacı giydireceğim. Ondan sonra da cesedini asacağım."

Hana başını salladı.

Doğrudan ona bakıyorum. "Geçmişte ve hatta bu gece bana yaptığın yardımlardan dolayı, sana kaçman için bu tek fırsatı veriyorum."

"Mikail..." Bana bakıyor ve sonra başını eğip iç geçiriyor. "Sana sadakatimi kanıtlayamam, değil mi?"

"Hayır, kanıtlayamazsın ve aramızda bir hain daha olmasını göze alamam. Senin için en güvenli yer Kitan olacaktır, zira bu savaşı Seok ya da Joon kazansa da ikisi de seni canlı görmek istemeyecektir ve Wei ve Fallow Yusanian kadınları için uygun yerler değildir."

"Biliyor musun, Sora ve benim bir zamanlar Khitan'a birlikte kaçma hayalimiz vardı, ama şimdi..." Sesi kırılır, kalbini yansıtır. Sertçe yutkunuyor ve anıyı silkeliyor. "Ölümde güvenlik, dostum."

"Ölümde güvenlik," diyorum.

Hana tereddüt ediyor, görünüşe göre daha fazlasını söylemek istiyor ama söyleyecek başka bir şey yok. Merdivenlerden geri iniyor.

Bir parçam onu durdurmak istiyor ama şu an duygusallık zamanı değil. Duygusallığın hiç zamanı değil.

Hava kararana kadar kulede kalıyorum ve artık parıldayan ışıklar dışında adayı göremiyorum. Tek başıma, bu tehlikeli oyunda sonraki hamlelerimizi planlıyorum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ROYO

GÜL SARAYI, GAYA

A Banyodan sonra, sanki bu hizmetkârlar Mikail'i zehirlemeye çalışmamış gibi yemeğe hazır bir şekilde büyük bir akşam yemeği sofrasına oturduk. Birkaç çan önce.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Delirmiş gibi hissediyorum ama Aeri'nin yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Sora her tabağın ve kadehin tadına bakıyor ve kokluyor. Diğer zehirleyicinin burada olmadığını fark ettiğimde neredeyse bitirmişti. Sadece beşimiz varız. Etrafıma bakıyorum ama başka kimse kızın gitmesiyle ilgilenmiyor. Mikail masanın sonundaki tahtta oturuyor, sonra ben ve Aeri, karşımızda da Sora ve Ty var.

Hana'nın nereye gittiğini sormak istiyorum ama Sora'yı o kadar üzmüş ki konuyu açmamaya karar veriyorum.

Aeri gözlerinde muziplikle bana bakıyor. Parmaklarını masanın altındaki kalçamda gezdiriyor ve birkaç saat önce onunla banyoya girdiğim anı hatırlıyorum. Sanki bir sorun varmış gibi beni çağırmıştı ama başını belaya sokmak yerine, ayaklı küvetin içinde çırılçıplak durarak başını belaya sokmuştu. Buna nasıl karşı koyabilirdim ki? Parmağını bana doğru uzattı ve ben de kıyafetlerimi çıkarıp onunla birlikte küvete girdim. Üstüme çıkarken vücudu benimkine karşı kaygandı.

Sandalyemde kaydım. Bu düşüncelerin zamanı değil.

Arkadaşlarımız bu kadar üzgünken bu mutluluğu yaşamak neredeyse yanlış geliyor. Ama elini bacağımdan çekmedim. Bunun için mücadele ettik. Elimden geldiğince küçük mutluluklara tutunacağım. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz.

Tiyung şarabını yudumluyor ve benden Aeri'ye bakıyor. Kadehine gülümsüyor. Adam umutsuz bir romantik. Aramıza döndüğü için mutluyum.

Dürüst olacağım. Başta Tiyung'un işe yaramaz bir asilzade olduğunu düşünmüştüm ama sandığımdan daha cesur çıktı. Idle Hapishanesi'nden tek parça halinde çıkabilmek için bunu yapmak zorunda. Mikail'in babasının onun için öldüğünden bahsederken gözyaşlarına boğuldu ve benim bile boğazım düğümlendi. Mikail'in babası ne yaptığını biliyordu ve onu korumak için öldü. Bu her iki adam hakkında da benim söyleyebileceğimden çok daha fazlasını söylüyor.

Mikail tüm bunları şüpheli bir şekilde iyi idare ediyor, ama her şey onun üzerinden akıp gidiyor.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Sora ona bakıyor. İnsanların saçmalıklarını görmenin bir yolu var. "İyi misin?" diye sorar.

Mikail gömleğinin üst iki düğmesini açmış, arkasına yaslanıyor, ama o konuşur konuşmaz dik oturuyor. "Bizi yalnız bırakın, hepiniz."

Hizmetkârların hepsi eğiliyor ve Mikail yemek salonundan çıkarken onlara bakıyor.

"Yarın bu saatlerde tüm düşmanlarımız Tamneki'de olacak" diyor. "Ne yapacağız?" Aeri sorar.

Mikail devasa siyah masaya vurur. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Sanırım Joon'a bir elçi gönderip ittifak teklif edeceğiz."

Başımı iki yana sallıyorum. Onu doğru duymuş olamam, zaten çok alçak sesle konuşuyor, belki de duymamışımdır. Ama diğer herkes de duraksıyor.

"Kral Joon'a mı?" Tekrar ediyorum. "Bir ay kadar önce hepimizi işkence edip öldürmekle tehdit eden adam mı? Yoksa henüz tanışmadığım başka bir Joon mu var?"

Mikail iç geçiriyor. "Tahtında bir gaspçı oturuyor. Joon'un Wei'nin ötesinde ittifaklara ihtiyacı olacak. Ben onun casus şefiydim, Aeri onun kızı ve Seok da başımıza ödül koydu. Konta karşı onunla ittifak yapmak istediğimize inanabilir."

"Peki gerçekte ne yapıyoruz?" Sora soruyor.

"Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcı'nı alabilmem için bir buluşma ayarlıyoruz."

Masa sessizleşiyor. Kadehimi kavriyorum, iyi ki cam değil de metal, çünkü kırabilirdim.

Lanet olsun, yine bir şeyler mi alıyoruz? Bu iş hiç iyi gitmiyor ama sanırım bir kez olsun doğru yapmalıyız. Burnumun köprüsünü imdikliyorum. Yara izim acıyor.

Mikail bir bardak su daha içiyor. "Görüyorum ki kimse bu fikri sevmiyor." "Kılıca neden ihtiyacın var?" Sora soruyor.

Evet, neden Kral Joon tarafından tekrar alt edilme riskini alalım ki? Saray elimizde. Üç kutsal emanetimiz var. Bırakalım o ve Seok savaşp birbirlerini yok etsinler. Atlamaya değmez.

Mikail, "Adayı kurtarmak için Su Asası'ndan daha fazla güce ihtiyacım var," diyor. "Alevli Kılıç ile Gaya'yı korumak için ateş kullanabilirim ve iki kutsal emanetle kim bilir neler yapabilirim? Aeri'nin neler yapabildiğini gördün. Benim de aynı çarpıma ihtiyacım var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Kılıca ihtiyacı yok. Kılıcı istiyor. Ama aradaki farkı göremiyor çünkü hırsı ona engel oluyor.

Bu işin sonu iyi bitecek.

"Ama bedeli." Aeri başını sallar. Son zamanlarda zamanda donmamıştı ama Rahway'den beri kutsal emanetleri de kullanmamıştı.

"O konuyu bana bırak," diyor elini sallayarak.

Bu masadaki hiç kimse yaşlılık konusunda endişeli değil. Ama ben bir gelecek istiyorum. Aeri ve diğerleriyle birlikte bir gelecek. Mikail'in kral olmasıyla buna sahip olabiliriz. Muson yağmurlarının bile yağmadığı bu güneşli yerde rahatça yaşayabiliriz. Şimdiye kadar hiçbirimizin bir ailesi olmadı, yetişkin olarak da. Ve bunu kaybetmek istemiyorum. Ama ölümü umursamayan birini hayatta tutmak gerçekten zor.

"Diyelim ki bu görüşmeyi yaptınız," diye başlıyorum. "Kral Joon'u seni ve Aeri'yi öldürüp kendisini Ejderha Lordu yapmaktan ne alıkoyacak?"

Mikail'in yüzü düştü. Herkes sessizleşir.

Sora ve Tiyung Mikail'e dönüyor. O ve Aeri güçlüler ama Ölümsüz Ta'a sahip değiller. Onlar tanrı değil. Aeri onun kızı olsa bile, ikisinin de Kral Joon'la görüşmeden canlı dönmesini garanti edecek hiçbir şey yok. Mikail tek başına giderse ölecek ve Kral Joon tüm gücüyle Aeri'nin peşine düşecek çünkü ihtiyacı olan son parça o olacak.

"Joon'un gemisini filodan uzaklaştırmak için sopayı kullanıp onu öldüremez misin ve kılıcı bu şekilde alamaz mısınız?" diye sordum.

"Şey, bu şekilde ifade edersen... evet." Mikail gülümsüyor.

Kendi fikri yerine benim fikrimi benimsemesine şaşırarak arkama yaslanıyorum. Aeri tabağındaki marine edilmiş tofuyu kaşıklarken bana bakıyor.

"Öyleyse yarın, gemiler Tamneki'ye ulaştığında saldıracağız?" Tiyung soruyor.

Mikail başını sallıyor. "Aceleye gerek yok. Önce Seok ve Joon savaşsın. Tamneki'deki savaş ve Qali kuşatması birkaç hafta ya da daha büyük olasılıkla aylar sürecektir ve büyük kayıplar olacak, her iki tarafı da zayıflatacak. Yusan'ın dikkati Gaya için endişelenemeyecek kadar dağınık olacak. Tamneki savaşı neredeyse bitene kadar bekleyebiliriz."

Ty başını sallıyor. "O kayıplar insan, Mikail. Asker olarak hayatlarını kazanmaya çalışan insanlar ve başkentteki yaşlılar, kadınlar ve çocuklar gibi masum siviller."

Mikail elindeki su bardağını büyük bir gürültüyle masaya vuruyor. "O 'hayatını kazanmaya çalışan adamlar' bu adaya tecavüz etti, öldürdü ve yağmaladı - ya da babaları ve amcaları yaptı. Öldürülmek için imza atan askerlere sempati duymadığım için beni affedin."

Oh kahretsin.

Şu anda sadece Aeri ses çıkarıyor. Dünyayı umursamadan eriştesini höpürdeterek yiyor.

Ty iç çekiyor. "Mikail, geçmişteki zulümler, özellikle de vicdansız olanlar, her zaman gelecekteki eylemleri haklı çıkarabilir. Senin halkın yirmi yıl önce yanlış bir şey yapmadı. Bugün Tamneki'deki kadınlar ve çocuklar da yanlış yapmadı. Bu gece, yarın öleceklerini bilmeden yataklarında uyuyacaklar. Ama tanrılar size eşsiz bir fırsat bahsetti. Bu döngüyü kırabilir ve şiddeti başlamadan bitirebilirsiniz."

Sora gözlerini kırıştırıyor, sanki onu yeni görüyormuş gibi dönüyor. Oosant'taki Tiyung'dan beri kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştım. Aeri bile başını eğiyor. Ama bir sonraki yemeğin hangisi olacağına bakıyor da olabilir.

Mikail, "Babanı kurtarmak için oldukça uygun bir duruş," diyor.

Tiyung parmağını şarap kadehinin üzerinde gezdiriyor. "Babamı kurtarmak diye bir şey yok."

Mikail masaya yaslanmış, gözlerini Ty'a dikmiş. Tiyung onun bakışlarını tutuyor. Buradaki gerilim yumurtalı muhallebiden daha yoğun ama mesele şu ki ikisi de haksız değil. Bu adaya korkunç şeyler yapıldı ve Seok ile Joon'un savaşmasına ve birbirlerini zayıflatmalarına izin vermek akıllıca bir oyun. Ama gerçek şu ki

Seok ve Joon olmayacak. Savaş çıkarsa binlerce asker ve on binlerce masum insan ölecek.

"Herkes bu güzel yemeğin soğumasına izin veriyor," diyor Aeri, yemek çubuklarını yere atarak. Çubuklar ahşap masaya çarpıyor ve herkes ona bakıyor.

Mikail gözlerini kocaman açarak, "Yani... bu oldukça önemli bir konuşma," diyor. Onu tuhaflaştırmayı başarmıştı.

"Öyle değil ama" diyor. "Bu anlamsız bir teorik tartışma. İkiniz de haklısınız ve ikiniz de haksızsınız. Bunu güneş doğana kadar tartışabilirsiniz ama şu anda masada yemek var."

Elini yere vururken yüzüğü masaya çarpıyor.

Ty ağzını açıyor, Mikail başını eğiyor ama kimse tek kelime etmiyor.

"Sanırım açıklayacağım." Aeri, Mikail'e bakarken tamamen hayal kırıklığı içindeydi. "Kılıcı istiyorsun -ihtiyacın yok, *istiyorsun*- ve Joon bizi öldüreceği için görüşemeyiz. Babam hayatta olduğu sürece güvende değiliz, özellikle de diğer iki emanete sahipken. Bu yeni bir şey değil. Quu Limanı'ndan beri bunu biliyoruz. Her zaman Ejderha Lordu olmak isteyecektir. Bu yüzden, güvenilir adamlardan oluşan bir ekip alıp gece yarısı teknesine saldıracağız. Hiç beklemediği bir anda tacını çıkarıp onu öldüreceğiz ve bu Tamneki'ye yeni geldiği zaman olacak. Kuşatma sırasında değil, hedef olduğunu bildiği zaman. Sonra kılıcı ve tacı alıp Gaya'ya geri döneceğiz. Tartışacak pek bir şey yok."

Herkes sessizce oturup onun söylediklerini düşünmeye başladı. Aeri sarayda büyümedi ama bir hükümdar gibi konuşuyor ve düşünüyor.

Yemek çubuklarını eline alıyor. "Şimdi lütfen biri kalamarı uzatabilir mi? Gerçekten güzel görünüyor."

Sora ve Mikail Aeri'ye bakmaya devam ederken Ty başını sallar ve tabağa uzanır.

Sora, "Yusan'ın gerçek kraliçesi sensin," der. Mikail başını sallar.

"Alabilirler. İhtiyacım olan her şey burada var." Aeri masanın etrafını işaret ediyor.

Sora peçetesini avucunun içinde sıkıyor. "Ama..."

"Sora, söz veriyorum Seok bu işin peşini bırakmayacak," diyor Aeri. "Gücü seven erkekler her zaman daha fazlasını ister. Kutsal emanetler ve ada için gelecek ve sonra da yanacak. Yemin ederim."

GörünüŖe göre bu yeterli bir söz. Sora bir nefes alır, peçeteyi bırakır ve başını sallar.

Mikail'in dudaklarının bir köşesi memnun bir sırıtışla kalkıyor. "Kraliçe Naerium'a." Kadehini kaldırır.

"Ve Kral Adoros Miat'a," diyor.

Hepimiz içiyoruz ve içimden geçen mide çalkantısına engel olamıyorum. Tahtlarına oturmaya hiç bu kadar yakın olmamışlardı ama içimde her şeyin boka sarmak üzere olduğuna dair korkunç bir his var.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

AERI JEUL ŞEHİRİ, GAYA

T öyle bir zaman gelir ki, herkesin yatağa girmesi gerekir. O noktaya çanlar önce ulaştık ve o zamandan beri saçmalıktan başka bir şey olmadı. "Vardiyalı mı uyuyalım?" Royo dışarıdaki koridorda dururken soruyor. ikinci kattaki yatak odası süitleri.

"Biz gidiyoruz," diyor Sora. Kendisini ve Tiyung'u işaret ediyor. Akşam yemeğinin sonunda Mikail'in itirazlarına rağmen ona göz kulak olacaklarını söylemişlerdi.

"Pekâlâ. Biz de bakacağız," diyor Royo. "Kendine iyi bak."

O ve ben daha önce olduğu gibi aynı yatak odasına giriyoruz. Düşüncesizce elbisemi açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Umarım yeni bir gardırop sipariş edip gerçekten giyebileceğim kadar uzun süre burada kalırız. Sanırım Tamneki'de bir yerlerde hâlâ özel dikim kıyafetlerim var. Ayrıca Rahway'de bıraktığımız kıyafetler, ateşe verilenler, ormanda kaybolanlar ve Khitan'da terk edilenler.

Yanından geçerken Royo başka tarafa bakıyor. Sanırım yine benim profesyonel korumamış gibi davranmaya başladı. Sanki daha bugün küvette sevişmemişiz gibi.

Yarın tekrar denerim. Şimdilik kuş tüyü yataktaki yumuşak yorganın altına giriyorum. Bu villalar ve saraylar her zaman en iyi yemeklere ve yataklara sahiptir. Saklanma yerlerine göre bu oldukça iyi.

Royo odanın ortasında durmaya devam ediyor.

"Yatağa gel." Yanımdaki çarşafları okşuyorum.

Başını sallıyor, çenesini kaldırıyor. Yemek bittiğinden beri çok resmi davranıyor. Çok hayal kırıklığına uğradım.

"İlk vardiyayı ben alırım," diyor. "Sen uyandığında ben de uyurum." "Hayır. Bu hiç eğlenceli değil."

Gözlerini öyle bir deviriyor ki başı arkaya düşüyor. "Evet. Nöbet tutmak zorundayım.

Nasıl olsa bu gece uyumayacağım, o yüzden ben de uyuyabilirim." "Neden olmasın?" Esneyerek soruyorum.

"Çünkü validen ve birkaç muhafızdan kurtulmanın şehri ele geçirmek ve elde tutmak için yeterli olduğunu sanmıyorum. Sorun çıkacağını umuyorum. Diğerlerinin de öyle düşündüğünü sanıyorum; Sora ve Tiyung bu yüzden Mikail'in odasındalar. Ama kimse bunu yüksek sesle söyleyen kişi olmak istemiyor."

Söylediklerini düşündüm ve mantıklı geldi. Daha önce ben de asker bekliyordum.

"O zaman belki de yatarken bir şeyler giymeliyim," diyorum. Başını sallıyor. "Bu bir başlangıç olur."

Çarşafları atıp yataktan kalkıyorum. "Daha önce çıplak olmamdan şikâyet etmiyordun."

Yüzü kızarıyor, gözlerini yere diyor. "Banyodaydık."

"Önce edep," diyorum.

Çantamdan bir gecelik çıkarıp üzerime geçiriyorum ve ışığı söndürüyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra tüm vücudum ağrıyor. Yastığımı kabartıp arkama yaslanıyorum. Bu yataklar gerçekten güzel.

Royo adımı söylediğinde yarı uykudayım. "Aeri," diyor Royo.

"Derin uykudayım," diye cevap veriyorum.

"Sen en kötüsüsün," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve odanın diğer tarafında, pencerelerin yanında oturduğunu görüyorum. O koltuğu dolduruş şekliyle tahtta oturan bir krala benziyor. Ona ağza alınmayacak şeyler yapmak istiyorum ama ne yazık ki koruma modunda.

Gülümsüyorum. "Evet, Royo?"

"Ben... Mikail için endişeleniyorum."

Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ama yine de geçerliydi. "Çünkü sen akıllısın," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Kimse bana akıllı demez."

Kalbim onun için, onun değerini anlamayan insanlar için sıkışıyor, ama bu onların kaybı.

"Çünkü dikkatlerini vermiyorlar. Mikail'in planının işe yaramayacağını ilk fark eden sendin. Kendine biçtiğinden daha zekisin, başından beri öyleydin. Ama Mikail'le ilgili seni özellikle endişelendiren ne?"

Onu daha iyi görebilmek için biraz doğruluyorum. "Sadece onun iyi olduğunu düşünmüyorum," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani hangimizin durumu iyi ki?"

"Hayır, bence o hırsıyla hareket ediyor." Duraklıyor ve bana bakıyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Senin hakkında haklı olmanın keyfini çıkarıyorum. İnsanlar kas ve kargaşa görüyor ve senin ne kadar dikkatli olduğunu, bir durumu nasıl analiz ettiğini fark etmiyorlar. Bu gizli bir güç gibi."

Gülümsemedi bile. İç çekiyorum. Tabii ki gülmüyor.

Royo yaklaşıyor. "Bence geri adım atmayacak. Bu adayı kurtarmak için her şeyi yapar, bu seni kullanmak anlamına gelse bile."

"Oh, kesinlikle beni kullanmayı planlıyor." Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Mikail benimki gibi güçlere sahip olmak istiyor, ama bunu benimle birlikte kullanmak istiyor, tek başına değil.

Royo ellerini bacaklarına vurdu. "Bu konuda neden bu kadar sakınsın?"

Omuz silkiyorum. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Aeri, yemin ederim seni kendim öldüreceğim."

Tamamen uzandım ve gerindim. "Ah, ne uygun bir son. Yaşadığı gibi öldü - Royo'nun altında bir yataкта ezilerek. Bana sorarsanız kötü bir ölüm şekli değil."

Kambur duruyor ve dört diyardaki en lanetli adam gibi görünüyor. Gülüyorum.

"Aeri, bunu ciddiye almanı istiyorum," diyor.

"Söz veriyorum ciddiye alacağım. Geveze gibi görüldüğümün farkındayım ama sonuçta Mikail ne isterse istesin, gücümün ne kadarını kullanacağını ben kontrol ederim. Doğu ve Batı Denizi'ni isteyebilir ama bunları ona vermeyi ben seçmek zorundayım. Bunu tek başına yapamaz. Alevli Kılıcı gerçekten alırsa ne olacağı konusunda daha çok endişelen. Ve sanırım alamazsa ne olacağı konusunda da çok endişeliyim."

Royo sessizleşir. Sanırım bunlar harika düşünceler değil - Mikail'in o kadar güce sahip olması ya da Mikail'in yadigarı alamaması. İkisi de korkunç, sadece farklı şekillerde.

"Demek istediğim-" diye başlıyorum.

Royo sessiz olmam için elini kaldırıyor. Önce alınıyorum ama sonra omuzları geriliyor ve gözlerini pencereden dışarı dikiyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve yataktan kayarak çıkıyorum. Sandalyesine doğru yürüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Sonra yüzüne ve tekrar arkasına bakıyorum.

"Bunu görüyor musun?" diye soruyor.

Görmedim. Görünüşe göre, benden daha iyi görüyor.

O işaret ediyor, ben de sonunda görene kadar gözlerimi kısıyorum. Orada, uzakta, bir alev var. Ama ben izledikçe, ateş hareket ediyor. Tek bir alev değil, birçok alev var. Ve saraya yaklaşıyorlar. Tahmin etmem gerekirse, Mikail'in hâlâ adada olduğunu söylediği askerler. Meşaleler taşıyarak yürüyorlar.

Şal elbisemi tekrar giydim.

İyi bir gece uykusu için çok fazla.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

TIYUNG GÜL SARAYI, GAYA

W Sarayın kral yatak odası süitindeyiz, ki burası kesinlikle muazzam. Gain'in en büyük villasında büyüdüm ve yatak odam bunun çeyreği kadar bile değildi. Babamın yatak odasının bu kadar büyük olduğunu sanmıyorum.

Mikail ve Sora banyolarını yapıp yatmaya hazırlandılar. Biraz uyuyabilsinler diye ilk nöbeti ben almayı kabul ettim. Ben yorgunum ama Mikail asayı kullanmaktan bedensel olarak, Sora ise duygusal olarak bitkin düşmüş durumda.

Devasa siyah ahşap yatakta yatıyor - sanırım iki büyük boy yatak bir arada, ama bundan daha büyük de olabilir. Gölgecik çerçevesi neredeyse yüksek tavana ulaşıyor ve koyu renkli ahşabına oyulmuş güller ve yapraklar var. Mikail'in asası sağında, kılıcı da komodinin üzerinde duruyor. Eğer baksaydım yastığının altında bir ya da üç hançer bulacağıma eminim.

Sora yatağının ayak ucundaki divanda yatıyor. Sanırım normalde bir hizmetçinin kullanması için.

İkisi de uyumuyor ama dinleniyorlar. Tuvalet masası ve sandalyelerin yanında duruyorum. Sora'yı uyandırana kadar nöbet tutacağım oturma alanı dışında tüm perdeler kapalı.

"Tiyung," diyor Mikail, lambasına uzanarak. "Daha önce söylemedim ama sen babamın fedakârlığına layıksın."

Hemen gözlerim doluyor. Başımı sallıyorum. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum. Daha akşam yemeğinde tartışmışken böyle bir iltifatı hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Neden ben? Neden şimdi?

"Bana aslında neye inandığımı hatırlattın," diye devam ediyor. "Geçmişte de söyledim, bir halkın zulmü diğerine zulmü haklı çıkarmaz. Acı çeken sizin halkınızken ve artık güç sizdeyken ideallerinizi korumak sandığımdan daha zor. Ama benimki kırıldığında sen benim pusulamdın." Mikail yatağında gerinir ve rahatlar. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi kırıştırıp başımı sallıyorum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Sora'nın menekşe rengi gözlerini üzerimde hissederek arkamı dönüyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum.

Birkaç nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Mikail ışığını söndürüyor ve artık beni görmeleri konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor ama burası rahatsız edici derecede karanlık. Birkaç mum yanıyor ama ben tuvalet masasının yanındaki yağ lambasını alıyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden yakmak birkaç denememi alıyor.

Lamba yandıktan sonra pencerenin yanına oturuyorum. Sora'nın hâlâ bana baktığını hissettiğime yemin edebilirim ama hiçbir şey söylemiyor. Onunla konuşmak istesem de dinlenmesini de istiyorum, bu yüzden fark etmemiş gibi yapıyorum.

İkisi de sessizleşiyor ve uykunun o sabit nefesine dalıyorlar. Sora bebek gibi uyuyor ama Mikail çok hareket ediyor. Çok geçmeden yatakta öyle şiddetli sallanmaya başlıyor ki ona çarpacak diye korkuyorum. Onu uyandırmak için sandalyemden kalkmak üzereydim ama sonunda sakinleşti.

Yaklaşık bir zil sonra uzakta garip bir şey fark ediyorum. Gözlerimi kıstım. Keşke bir dürbünüm olsaydı ama onu Hana aldı.

Onu düşündüğüm anda yerimde irkildim. Hana. Onu mutfaktan beri görmedim. Nereye gitmişti? Şimdiye kadar onu unuttuğuma inanamıyorum ama o kadar çok şey oldu ki.

Derin bir nefes alarak, düşünmeye çalışırken kalbimi yavaşlatıyorum. Onu son gördüğümde Mikail'le konuşmaya gitmişlerdi. Yemekte olmamasının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Onu öldürdüğünü düşünmüyorum, ama bunu onun yaptığını da düşünmüyorum.

Hayır. Kendi düşüncemden sıyrılıyorum. Onun için bir kaynaktı ve bu gece bile zehirlenmesini engelledi. Onun gitmesine izin verdiğini hayal etmek zorundayım.

Pencerenin dışında yine garip bir titreşim var. Camda yansımaması için kandilin sesini kısıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, gözümü kısarak bakıyorum.

Uzakta bir yangın var gibi görünüyor - bu iyi bir şey
olamaz. "Mikail, Sora," diyorum.

Ben daha kelimeleri söylemeden ikisi de doğruluyor. Sora hiç uyumamış olabilir.

"Ne oldu?" Mikail soruyor.

"Alevler var. Sanırım meşale olabilirler-"

Kapının açılmasıyla kesildim. Royo ve Aeri odaya daldılar. Kilitlemeliydim. Kilitlediğimi sanıyordum. Aslında, kilitlediğime eminim. Aeri kilidi açmış olmalı.

"Bela geliyor," dedi Royo, elinde küçük bir dürbünle. Aeri muhtemelen onu bir yerden çaldı.

Mikail dürbünü alıp pencereden dışarı bakarken kılıcını çoktan kuşanmıştı.

"Askerler saraya doğru yürüyor," diyor. "Çok kalabalık görünmüyorlar. Belki üç yüz. Bulundukları yere bakılırsa, bir çan içinde Jeul'a ulaşacaklar."

Midem bulanıyor. Beş muhafızımız ve sadece beşimiz varken üç yüz asker bana kriz gibi geliyor. Terlemeye başlıyorum ama Mikail hiç de endişeli görünmüyor.

"Ne yapacaksın?" Mikail giyinirken Sora soruyor.

"Onlarla deniz kenarında buluşacağım. Valinin kafasını bir şekilde içeri atmam gerekiyor." Gömleğini silkiyor.

"Birden fazla iş yapmak iyidir," diyor Aeri.

Sora ağırlığını ayak ayak üstüne atar ve Royo elini yüzünde gezdirir ama Aeri'nin düşündüğü de budur. Rahatsız edici derecede sakin görünen Mikail'dir.

Sora banyoya gider ve tekrar giyinmiş olarak ortaya çıkar.

Mikail, "Hepinizin benimle gelmesine gerek yok," der. "Bunu Yusan Kralı'nın muhafızlarıyla halledeceğim." Su Asası'nı alır ve tepesindeki safire bakar.

"Yalnız gitmiyorsun," der Royo.

Sora başını sallar. "Sonuna kadar seninleyiz." "Bize ihtiyacın var," diye ekliyorum.

"Geliyoruz," diyor Aeri. "Tek bir adam, güçlü biri bile olsa, tuzağa düşürmek çok kolaydır."

"Ben de teklif edeyim dedim," diyor Mikail gülümseyerek. "Kahramanı oynamak buraya kadarmış. Gidelim ve kötü adam olalım."

BÖLÜM ELLİ ALTI

MIKAIL JEUL ŞEHİRİ, GAYA

D En ufak itirazıma rağmen dördü de benimle geldi. Ahırdan halibred atları alıp kasabadan geçerek şehir kapılarından çıkıyoruz. Aslında onlara ihtiyacım var ama diğerlerinin de güvende kalmasını istedim. Saray. Sanırım benim fedakarlığım beklemek zorunda kalacak.

Royo baltasını sırtına bağladı. Sora'nın zehirden başka bir şeyi yok, ama onunla verebileceği zararı gördüm. İşler ters giderse diye Aeri'nin kutsal emanetleri var ve Tiyung da... burada.

Diş Boğazı'nı çevreleyen sahile ulaşana kadar at sürüyoruz. Gecenin bir yarısı ama dev muson ayı suyu ve beyaz kumları aydınlatıyor. Gökyüzü binlerce yıldızla dolu ve yüzlerce asker doğudan yürüyor. Jeul'a ulaşmak için Çevre Yolu boyunca bu yoldan gelmek zorundalar. Burası onları beklemek için iyi bir yer.

Grup durduğunda, kumun üzerine at sürüyorum ve Yong'un kafasının bulunduğu çantayı denize atıyorum. Ailem için de aynı şeyi emreden oydu, çocukların ruhlarını bile serbest bırakmamıştı. Bu işi bitirdikten sonra cesedini şehrin kapılarına asacağım.

Çantanın kaybolduğu noktayı izlerken garip bir şekilde koptuğumu hissediyorum. Başı batarken ay ışığındaki dalgaların halkaları denizin düzenli ritmine karışıyor. Umarım iku atıştırmalıkların tadını çıkarır.

Arkadaşlarım kumda bana katılıyor, yola bakıyorlar. Dürbünden bakıyorum. Askerler artık çok yakın. Birkaç dakika içinde bize ulaşacaklar.

"Hepsini boğuyor musun?" Aeri soruyor. Ses tonunda yargılama yok, sadece merak var.

Tiyung ise sanki bu bir sınavmış gibi bana bakıyor.

"Onlara teslim olmaları için bir şans vereceğim," diyorum.

Dizginlerini tutarken duruşunu hafifçe gevşetiyor.

Ama sonra arkasına bakmak için eyerin etrafında dönüyor ve tüm vücudum geriliyor. Ayak sesleri bize ters yönden, Çevre Yolu'nun diğer tarafından yaklaşıyor. Bir tuzağa mı düştük?

Asa mırıldanıyor, kullanılmak için yalvarıyor.

Daha fazla meşale var ve bize doğudan gelen askerlerden çok daha yakınlar. Dürbünden bakıyorum ve Aeri ellerini uzatıyor. Bizi kurtarmak için hepsini altına çevireceğini biliyorum, bu onu mahvedecek olsa bile.

Ama baktığımda standartları ya da kral muhafızlarının üniformalarını göremiyorum. Onun yerine ellerinde sopalar, dirgenler, meşaleler ve kılıçlar olan Gayan sivilleri var. Grubun başında daha önce konuştuğum bekçi var. Teo ve Calier ile birlikte yürüyor.

"Müttefikler,"

diye bağıriyorum.

En azından öyle

umuyorum.

Onlara doğru at sürüyorum ve Aeri bana ayak uydurmak için atını mahmuzluyor. Söylemiyor ama korumam gibi davranıyor.

"Majesteleri," diyor bahçıvan Gayan dilinde. Tek dizinin üzerine çöküyor.

"Amca," diyorum. Adını söylemesini bekliyorum.

"Fremo," diyor. "Askerlerin yürüyüşünü gördük ve savaşmak için toplandık. Biz, Keen Hill'in isyancıları, seninleyiz."

Diğer üç ya da dört yüz erkek ve kadın hep birlikte önümde diz çöküyor.

Göğsüm genişliyor ve damarlarımdan yeni bir duygu akıyor. Öfori gibi ama daha sıcak ve daha bağımlılık yapıcı, laoli gibi. Arkamda sadık vatandaşlar varken kendimi hiç şimdiki kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Gaya'ya ve Miatlara olan sadakatiniz ödüllendirilecek," diyorum. "Ama askerleri Alta ve Denizler Tanrısı'nın yardımıyla ben halledeceğim. Bu gece izleyin ve tanrıların şimdi kimi kayırdığına tanık olun."

Su Asası elimde titreşiyor, hazır. Vücudumdaki her kas susuzluktan ve dinlenememekten ağrıyor ama aynı zamanda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Aeri ve ben diğerlerinin yanına dönüyoruz. Onlara ulaştığımızda askerler yolun üzerinde, belki yüz ya da iki yüz metre ötede toplanmışlardı. Düşündüğümde daha kalabalıklar -muhtemelen dört yüz adam. Yüzbaşı, kralın tüm muhafızlarını Jeul'a bir günlük yürüyüş mesafesinde toplamış olmalı. İki sıra okçuları var ve arkamızdaki kalabalık için biraz endişeliyim. Vuruş mesafesindeler ama askerlerin ok ve yaylarının yakında bir önemi kalmayacak.

İnsanları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Askerler dayanıyor ama yüzbaşı sıranın dışına çıkıyor. Başka bir adam onu takip ediyor. Bu onun yardımcısı ya da ikinci komutanı olmalı.

Atımı ileri sürüyorum ve beşimiz onlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz. Sanırım görüşme zamanı geldi. Bu ilginç olmalı. "Suçlular!"

diyor muhafızların yüzbaşısı.

Güçlü bir başlangıç.

"Yusan'dan Mikail, Yusan'dan Naerium ve Yusan'dan Sora, silahlarınızı atın ve Kral Seok'un emriyle teslim olun," diyor yaver.

Seok'un kendisine kral demesine kendi kendime gülüyorum. Belli ki hiçbirimiz silahlarımızı bırakmıyoruz. Saçma bir öneri.

"Ben Adoros Miat, Gaya Krallığı'nın meşru kralıyım," diyorum. "Bu adaya izinsiz giriyorsunuz ve bir hükümdara karşı silahlanıyorsunuz. Teslim olmanız için size bir şans vereceğim, yoksa yıldızlar üzerine yemin ederim ki siz ve adamlarınız bu gece öleceksiniz."

Kaptan bir kahkaha attı. "O halde sizi zorla adalete teslim edeceğiz ve size katılan isyancıları asacağız." Onun bu işaretiyle okçu sıraları ilerlerken askerlerin geri kalanı yerlerinde kalır. Ön sıradaki okçular, arka sıradakilere açık atış imkânı vermek için diz çökerler.

"Belki de kendimi yeterince açık ifade edemedim," diyorum. "Ne demek istediğimi göstermeme izin verin."

"Pekâlâ. Göster o zaman." Kaptan sırtıyor.

Ben de gülümsedim. Yenilmez olduğuna inanan insanları seviyorum.

Kumların üzerine çıkıyorum ve sonra asayı okyanusa daldırıyorum. Su hemen bana cevap veriyor, deniz çalkalanıyor ve yön için yalvarıyor, ellerimde bir oyuncak. Suyu boğulan bir dalga şekline sokuyorum. Birkaç saniye içinde, doğal olmayan bir dalga oluşuyor ve tepeye ulaşıyor.

Yüzbaşının, yaverinin ve sersemlemiş okçuların üzerinde. Onların yüz adım gerisinde, altmış ayak uzunluğundaki gelgit dalgası ay ışığında parıldarken ordu kaçmak için saflarını bozuyor, havada asılı duruyor ve emrimi bekliyor.

Bizimle birlikte olan isyancılardan huşu fısıltıları ve Denizler Tanrısı'na dualar yükseliyor. Kralın muhafızlarının kaptanı atını kontrol etmek için savaşıyor, şaşkınlıktan çenesi düşüyor.

"Teslim olun!" diye bağıyorum.

"Asla!" Ses tonunda artık kendini beğenmiş bir alaycılık yok. Arkasındaki okçulardan birkaçı cesaretlerini toplayıp yaylarını tekrar kaldırmış, onun işaretine hazırlanıyor.

Dalga'nın düşmesine izin verdim ve ordunun arkasındaki yolu yıkaması için daha küçük bir dalga göndererek hızlı bir kaçıışı kestim. Su öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, bu kadar geriden yüzüme buğu vuruyor. Kaptan, yaveri ve yüz kadar okçu şimdi Diş Boğazı'nda çırpınıyor.

Bunu yapmamalılar. İku'yu çekecektir.

Düşündüm de, bu iyi bir fikir.

Asayı suya daldırıyorum ve ikuların avlanmayı sevdiği boğazın derinliklerine çekmeleri için bir akıntı gönderiyorum.

Adamlara ne olduğuna bile bakmadan, kalan askerlere beni duyabilecekleri kadar yaklaşıyorum.

"Tekrar edeyim: Ya teslim olun ya da ölün," diyorum.

Askerler neredeyse hep bir ağızdan kılıçlarını yere atıyor ve teslim olmak için ellerini kaldırıyorlar, kolları titriyor.

Hâlâ hepsini boğmayı düşünüyorum, bu adamlar masum olmaktan çok uzak. Ama Tiyung'la tartışmaya değmez. Braya insanlara inanacakları bir şey vermemi söyledi. Hem gücüne hem de sözüne inanabilirler.

"Kaçın," diyorum. "Silahlarınızı bırakın, Yusan'a dönün ve onlara Gaya'nın bağımsızlığını ilan ettiğini söyleyin."

Dönüp isyancıların yanına gidiyorum. Diğerleri de dönüyor. Royo en sonda, askerlerin kılıçlarını bıraktıklarından ve arkamız dönükken saldırmaya çalışmadıklarından emin oluyor. Titizliğini takdir ediyorum ama gerçek gücün önünde kendini kirleten adamlardan tehdit gelmez.

Gayan kalabalığına doğru atımı sürüyorum ve Su Asası'nı kaldırıyorum. "En Gaya!" diye bağıyorum. "Korkakların silahları sizindir."

Kılıçları toplamak için koşarken tezahürat yaparlar ve sevinçleri suda
çırpınan adamların çığlıklarını bastırır.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

SORA GÜL SARAYI, GAYA

I Sonunda tam bir gece uykusu aldım ve kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Gece yarısı kumsalda yaşananlardan sonra beşimiz de yattık. Bizi takip eden Gayan isyancıları tepenin sokaklarına dizilmiş, biz uyanana kadar nöbet tutuyorlardı. Bu insan duvarı şimdiye kadar sahip olduğumuzdan daha fazla güvenlik sağlıyordu.

Beşimiz öğlen kahvaltı ettik ve bir çan sonra nihayet Mikail ile konuşma fırsatı buldum. Aklımı kurcalayan soruyu sormak istiyorum ve dün gece asayı kullanma şeklinden sonra onun için endişeleniyorum.

O ve ben valinin muhafızlarını ve onu zehirlemeye çalışan kadınları yaktıkları bahçelerde dolaşıyoruz. Ateş çukuru ve bakımlı bahçe hiç de kötü görünmüyor. Ateş çoktan sökülüş, küller temizlenmiş.

Mikail'in sol kolunu tutarak yürüyorum. Titriyor ama bazen benimki de titriyor, o yüzden bu konuda bir şey söylemiyorum. Tıpkı dün mutfakta geçirdiği küçük sarsıntı hakkında hiçbir şey söylemediğim gibi.

Güneş yüzüme ılık ve hoş bir şekilde vuruyor ve Mikail bu topraklarda huzur içinde görünüyor. En azından her zaman olduğu kadar. Alnı pürüzsüz ve yürüyüşü rahat.

"Bu taraftan, Yaşam Çeşmesi'ne doğru gel," diyor.

Sağ elindeki asayı kullanacağından endişelenerek ona bakıyorum. Bugün onu bastonunun içine gizleme zahmetine katlanmamış.

"Bir gecede bir mucize gerçekleştiğini duydum ve bunu kendim görmek istiyorum," diye ekliyor.

Korkular ve mucizeler. En azından ikincisi.

Buraya geldiğimiz zamanki gibi duvarlara tırmanmak yerine, terasın yumuşak taş basamaklarından çıkıyoruz. Hayat Çeşmesi'nin etrafında mükemmel bir daire şeklinde açan kırmızı güllerin bolluğunu fark etmek uzun sürmüyor.

Gözlerimi kırıştıırıp görüşümü netleştiriyorum. Bu çiçekler dün orada değildi. Pınarın birkaç metre uzağında duruyordum ve yeşil otlardan başka bir şey yoktu; bir tomurcuk ya da diken bile yoktu.

Mikail gülümsüyor, gözleri merakla dolu.

Güllere ulaştık ve durup baktık. Her bir çiçek o kadar büyük ki, birini avuçlamak için iki elimi birden kullanmam gerekiyor. Eğilip kokuyu içime çekiyorum. Zengin bir parfüm gibi. Taç yapraklarını okşuyorum ve çiçekler en pürüzsüz, en yumuşak kadife gibi geliyor. Güzel ve imkânsızlar, her biri tam, mükemmel çiçek açmış.

"Harikalar," diye fısıldıyorum.

Mikail başını sallıyor. "İnsanlar onları tanrıçanın Gaya'ya döndüğünün ya da en azından yeniden onun lütfuna mazhar olduğumuzun kesin bir işareti olarak kabul ediyor. Evime Gül Sarayı deniyor çünkü eskiden bu güller sütunların etrafını sarardı. İki yüz yıldır yoklar."

Saraya değerlendirci bir gözle bakıyor ve ben bunu hayal edebiliyorum. Çiçeklerle kaplı beyaz yapı ne kadar farklı görünüyor olmalıydı - bir toprak tanrıçasının gerçek evi. Mikail uzanıp güllerden birini okşuyor, sonra da elini saygıyla alnına götürüyor. Bana tekrar kolunu uzattı. Kabul ediyorum ve saraya doğru geri dönüyoruz.

"Ama benimle çiçekler ya da mucizeler hakkında konuşmak istememiştin." Göz ucuyla bana bakıyor. "Aklında ne var, Sora?"

"Şey, dün geceki gelgit dalgasından sonra nasıl hissettiğini görmek istedim," diyorum.

Korkutucu olduğu kadar muhteşemdi de.

Mikail gözlerini yarı kapalı tutarken gülümsüyor. "Çok büyük bir acı içindeyim. Ne kadar bağımlılık yaptığının farkında olmasam laoli alırdım. Ağrılarımı dindirmek için kahvaltıda cazibe çayı içtim ve tuzlu meyveler yedim.

bazılarına yardım eder. Ama hiçbir şey bedeli durduramaz. Nöbetleri fark ettiğini gördüm. Gittikçe kötüleşiyorlar ama şu anda hala çok kısa sürüyorlar."

Yolda durdum ve ona doğru döndüm. "Oh, Mikail."

Başını iki yana sallıyor. "Sorun değil, Sora. Daha kötülerini de yaşadım. Ve eğer asayı tekrar kullanma kararı vermek zorunda kalsaydım, ben de aynısını yapardım."

Bundan şüphem yok. Mikail pişmanlıkla vakit kaybetmez. Yüzlerce adamı boğarken bile.

Yavaş yavaş geri dönerek yürümeye devam ediyoruz. Dün olanlardan dolayı tepeden manzaranın ne kadar muhteşem olduğunu takdir etme şansım olmadı. Jeul şehrinin tamamı tepenin etrafına dizilmiş, çoğunlukla siyah ahşaplarla kaplı küçük evler ve dükkanlar, sonra da uzakta deniz. Bahçeler, bir zamanlar olduğu gibi olmasa da, aynı derecede güzel, yemyeşil ve bakımlı. Ve gökyüzü şimdiye kadar gördüğüm en parlak mavi.

Gain'e ilk getirildiğinde, Yusan'ın güney güneşinde bir şeylerin nasıl yetişebildiğine inanamamıştım. Hana da batı çölünden geldiği için aynı şeyi hissetmişti. O kadar çok bolluk vardı ki, sırf daha fazlasına sahip olmak için yapılan istifçiliği, işkenceyi ve ihaneti asla anlayamazdık.

"Hana'ya ne oldu Mikail?" Ben sordum.

Ağzı öyle bir hareket ediyor ki sormamı beklediğini anlıyorum. Çenesini kaldırıyor ve bir nefes alıyor. "Bizi terk etmesinin en iyisi olduğunu düşündüm. Batı Kontluğu için çalışan ve hâlâ Joon için çalışıyor olabilecek birine güvenemem. Yusan'da risk altında olmasını istemedim, bu yüzden Khitan'a giden bir gemi önerdim. Eğer kuzey diyarına gittiye, güvende demektir."

Beni inceliyor ve kararını onaylayıp onaylamadığını ölçmek istediğini anlayabiliyorum. Bana danışmadığı bir karar. Yine de nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hana'nın bunca zamandır hayatta olduğunu öğrendiğimde o kadar incindim ve ihanete uğradım ki odaklanabildiğim tek şey bu yalan oldu. Yine de onun Khitan'a gittiğini, beni tekrar terk ettiğini düşündükçe midem bulanıyor. Tüm bu duygularla ne yapacağımı bilemiyorum. Hiçbir şey doğru görünmüyor ve belki de hayatınızın aşkı sizi bu şekilde aldattığında olan budur. Yine de Mikail'e gelince, onun gerekçesini anlıyorum. Fallador'dan kurtulmanın ardında da aynı düşünce vardı.

Dudağımı ısıırıyorum. Çözülmesi imkansız bir yalan ve duygu ağı daha. Bunu aklımın bir köşesine itiyorum, umarım bir gün

Her şeyi çözecek zaman ve mekan. Mikail elini benimkinin üzerine koyuyor ama sonra bakışları yana kayıyor.

Son merdivenleri çıkarken Teo ve Calier bize yaklaşıyor. Adadan gelen kartal postası ve kurye zarflarıyla dolu gümüş tepsiler taşıyorlar. Mektupların çoğu valiye gönderilmiş, ama bazıları Mikail için -muhtemelen isyancı kaynaklardan gelen istihbarat.

"Mektupları savaş odasına getirin lütfen," diyor.

"Emredersiniz Majesteleri," diye cevap verirler.

Kardeşler ayrılmadan önce alçak sesle eğiliyorlar ve ifadelerinde saygı var. Mikail'in efsanesi çoktan başlamıştı. Dün gece yaptıkları ve geri dönen güller yüzünden onun bir yarı tanrı olduğunu düşünüyorlar.

Belki de öyledir.

Mikail gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sana yakışıyor," diyorum. "Ne yakışıyor?"

"Gaya'nın kralı olarak bu rol."

Gülümsüyor ama sonra iç geçiriyor. "Öyle değil, Sora. Şimdilik iyi çünkü aslında yönetmiyorum ama güç için çabalıyorum. Sonuçta ben bir katil ve casusum. Diplomasiden ya da bir halkı yönetmekten anlamıyorum. Onları ne kadar seversem seveyim, bu iş beni aşar. Krallıkların nasıl yıkılacağını anlarım, nasıl restore edileceğini değil. Adanın özgür kalmasına yetecek kadar adam öldürebilirim ama sonrasını başkasının düşünmesi gerekecek."

İrkilerek bir adım geri çekildim ama sanırım cevabı beni şaşırtmamalıydı. Aslında hiçbirimiz bir taht ya da başkaları üzerinde güç sahibi olmak istemiyoruz. Sadece her şey bu haldeyken yaşayamayız. İyi birinin yönetmek *isteyip istemediğini* ya da yönetenlerin hep Seok gibi ahlaktan yoksun erkekler ve Quilimar gibi acımasız kadınlar mı olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Ama krallar ve kraliçeler hakkında düşünmek yeni sorular ve endişeler doğuruyor.

"Bu gece saldırıyor muyuz?" Ben soruyorum.

Mikail başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Plan imkansız olduğu kadar basit de. Gözcüler Weian filosunun ilerleyişini takip ediyordu. Gaya'nın etrafında dönüyorlar, Güney Denizi'ni alıyorlar. Gayan'lar bu denize yelken açtıklarından şüpheleniyorlar.

Yusan tarafından tespit edilmekten kaçınmanın bir yolu. Mikail filonun gün batımına kadar Diş Boğazı'nda bekleyeceğini düşünüyor. Hava karardığında gemiler Tamneki Limanı'na girecek. Kral Joon'un gemisini bulacağız, asayı kullanarak onu izole edeceğiz, gemiye tırmanacağız ve kralı öldüreceğiz.

Midem düğümleniyor ve elbisemin kumaşı beni endişelendiriyor çünkü ne zehirli öpücüğüm ne de Quu Limanı'ndaki sel bile Kral Joon'un hayatına son veremedi. Başarılı olsak bile, ölümü sadece Seok'un yönetimini meşrulaştıracak. Ama başka seçeneğimiz var mı? Aeri haklı: Kral nefes aldığı sürece güvende değiliz. Her seferinde bir düşman.

Mikail, "Tiyung'la bu gece burada kalmanızı tercih ederim," diyor. Cümlesini bitirmeden başımı sallıyorum.

Elimi okşuyor. "Biliyorum, birlikte gidiyoruz Sora, ama anlamsız umudumu ifade edeyim dedim. İşler ters giderse ikiniz de değerli rehinelersiniz, rahat edemeyecek kadar. Kalbimdeki tüm sevgiyle burada kalmanızı diliyorum."

Sözlerinin acısını görmezden geliyorum.

"İşlerin ters gitmesine izin vermeyiz," diyorum. "Kral Joon'u öldürecek, kılıcı alacak ve buna bir son vereceksin."

Başını sallıyor ama gözlerinde ürpertici bir belirsizlik var. Yusan'da basit planlar bir şekilde karmaşıklaşıyor. Sıcaktan titriyorum ve ağzım kuruyor.

"Seni rahatsız eden başka ne var?" Mikail soruyor.

"Ah, pek bir şey yok." Gülümsüyorum. "Her şey yolunda. Normal bir gün." O gülüyor, ben de gülüyorum.

Mikail ve ben birlikte gülerken Tiyoung köşeyi dönüyor. Gülümsemeden benden Mikail'e bakıyor. Arkadaşlığımızı başka bir şeyle mi karıştırıyor yoksa yakınlığımız onu rahatsız mı ediyor bilmiyorum.

Mikail, Tiyoung'u fark ettiğinde kendini daha dik tutuyor. "Ne oldu?"

Ty yüz ifadesini ve boğazını temizliyor. "Burada seni görmek isteyen biri var Mikail."

Saraya doğru bakıyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

"Kim?" Mikail soruyor. Daha önceki neşesi bir anıya dönüşüyor. "Fallador, Gaya'nın sürgündeki prensi," diyor.

Evet, bu kesinlikle iyi değil. Fallador Tamneki'de Rune'un yanında olmalıydı. Onun burada ne işi var? Bizi nerede bulacağını nasıl bildi? Hemen Hana'nın bize yine ihanet ettiğini düşündüm, ama Mikail sadece

yüzlerce asker. Birileri bu sabaha kadar Tamneki'ye ulaşp Mikail'le ilgili haberi kolayca yayabilirdi.

Yine de Mikail kaskatı kesiliyor, pazuları sertleşiyor. Yüzünü arıyorum ama bana bakmıyor. Saraya bakıyor.

"Pekâlâ," diyor. "Ona taht odasını gösterin lütfen." Mikail'in omzuna dokunuyorum. "Ya bu bir tuzaksa?"

Omuz silkiyor. "Her şey olabilir. Ama eski dostuma bazı sorularım var. Merak etme, Sora. Korumalarımı, Aeri ve Royo'yu getireceğim. Eğer sen de gelmek istersen, gelebilirsin. Seyirciler yüzünden tehlikede değilim. Bu adadaki en tehlikeli insanlar bizleriz. O değil."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, çünkü aşkın en derinleri kesmek gibi bir huyu vardır.

Tiyung topuklarının üzerinde dönüyor, bizsiz yürüyor. Mikail ve ben bakışlarımızı değış tokuş ettikten sonra saraya geri dönüyoruz.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ROYO GÜL SARAYI, GAYA

W Yine bir taht odasındayız. Bırakın üç farklı sarayı, bir saray göreceğimi bile düşünmezdim ama işte buradayım. Bir güçlü adam, yanında duruyor Gaya'nın kralına. Ve bir şekilde sıradan bir gün gibi geliyor.

Hayat gerçekten çok garip.

Mikail taç giymemiş ama tahtta bir kral gibi görünüyor. Mikail'e göre Gaya'nın tahtı, eskiden burada duran tek bir sarı ağaçtan oyulmuş. Tahtın arkası yüksek çift tavana kadar uzanıyor, ama düz ahşap değil. Üzerinde Tanrıça Alta ve sevgilileri, Denizler Tanrısı ve Bilgi Tanrısı, diyarın kurucuları oyulmuş. Kitan'daki dev tabloya benziyor ama sandalyenin tamamı süslenmiş. Kollar ve bacaklar oyma sarmaşıklar ve güllerle kaplı. Mikail'in eskiden Gayan bayrağının yeşili olduğunu söylediği beyaz bir minder var ama Yusan yönetimi ele geçirdiğinde onu değiştirmiş.

Mikail'in sağındaki siyah ahşap kraliçe tahtında Aeri oturuyor. Sevmiyorum ama kutsal emanetler onda olduğu için. Onun için en iyi korumanın o olduğunu ben bile kabul edebilirim.

Sora ve Ty havadar beyaz odada kenarda duruyorlar. Calier ve Teo kardeşler büyük kapıların yanında bekliyorlar.

Tüm bunlar ve önümüzde sadece bir adam var-Fallador.

Dişlerimi sıkıyorum. Bugün aceleyle gerginleşti.

"Majesteleri." Beyaz pantolonunun içinde diz çöküyor ama gözleri odayı tarıyor. Neden böyle özlem dolu bir ifade takındığını merak ediyorum ama sonra sarayda büyüdüğünü hatırlıyorum. Başkalarının taşındığı bir eve bakmak gibi bir şey olmalı bu. Ama Fallador asla veliaht tahtına oturmuyacaktı. Handa, gençken kız kardeşlerinin ağzından kaçırdığını ve ona gerçek prens olmadığını söylediğini anlattı. Kral ve kraliçe de bunu doğrulamış.

"Fallador," diyor Mikail. Rahat görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum.

Artık kabul edilen Fallador ayağa kalkıyor ve gülümsüyor. "Taht sana yakışıyor, Adoros. Bu odada yeniden bir Miat görmek kalbimi mutlu ediyor."

Adam samimi görünüyor, ama bunca zamandır hep öyle görünüyordu. Gözlerimi kısıyorum ve rahat ifadesini inceliyorum. Onun burada ne işi var? Oyun ne?

"Seni eve getiren ne?" Mikail soruyor.

Fallador biraz sertleşiyor. "Batı kontunun elçisi olarak buradayım."

"Yeni olan başka ne var?" diye düşünüyorum. Ne yazık ki bunu yüksek sesle de söylüyorum.

Herkes bana bakıyor. Teo ve Calier bayılmaya hazır görünüyorlar. Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve elimi ağzıma götürmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir bok konuşmamam ya da bir şey söylememem gerekiyordu, gerçekten. Mikail'e bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Mikail omuz silkerek, "Haklı," diyor.

Fallador'un çenesi düşüyor. "Adoros, Rune ile çalışmanın eninde sonunda sana yardımcı olacağını düşünmüştüm ama sen gittiğinden beri nerede yanıldığımı görebiliyorum. Ne yaptığımı sana söylemeliydim. Senden neden sakladığımı düşünüyordum. Sanırım Yusanian soyluları hakkında hissettiklerin yüzünden ittifaka karşı çıkacağını düşündüm. Ama belki de bundan daha basitti. Belki de sadece kendim için önemli olmak istedim. Her iki durumda da, sana başka bir seçenek bırakmadım. Seni yine kandırdım ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama lütfen sadece size yardımcı olduğumu düşündüğüme inanın."

Fallador'un her şeyin kulağa mantıklı geldiği bir konuşma tarzı var. Yumuşak konuşuyor ve ben de onun içten itiraflarına başımı sallayarak eşlik ediyorum. Ama aslında Mikail'e yardım etmek için bize ihanet ettiğini söylüyor. Ve bu hiç mantıklı değil. Baltamı daha sıkı kavriyorum.

Siktir et bu adamı.

"En asil niyetler bile haince olabilir," diyor Mikail.

"Buna katılmıyorum. Ancak size karşı bir araya gelmiş bu kadar güçlü düşman varken Rune'un kötünün iyisi olduğuna inandım. *Hâlâ* da buna inanıyorum.

neden buradayım."

"Mesajınız nedir?" Mikail sorar.

"Kont Tamneki'nin eteklerine ulaştı ve on beş bin adamıyla orada bekliyor. Aramızda kalsın ama bence on bine yakın ama emrindeki asker sayısı etkileyici. On yıldır özel bir ordu yetiştirdiğini hayal etmek zorundayım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Wei'nin başlangıçta sahip olduğu adam sayısı kadar. Mikail, Quu Limanı'nda binden fazla insanın öldüğünü söylemişti ama çoğu Kitanlıydı. Kim bilir Wei'nin elinde şimdi ne var? Her halükarda, bu bir kontun kontrol edebileceği çok fazla asker demek. Ve bizim sahip olduğumuzdan çok daha fazla.

Mikail, "Onun için ne kadar heyecanlandığımı bilmesini sağla," diyor.

Fallador gülümser. "Senin Gaya'nın gerçek kralı olduğunu biliyor ve bir ittifak istiyor."

"Bunu nasıl öğrendi?" diye soruyorum. Konuşmayı gerçekten bırakmalıyım.

"Mikail'in Su Asası'nı alıp gitmesi her şeyi ele verdi. Eğer bu yeterli değilse, Dış Boğazı'nda yüz askerin boğulup yenmesi her gün olan bir şey değil. İnsanlar konuşmaya başlıyor." Fallador omuz silkiyor, sonra sırtıyor. "Yusan'ın kalbine korku saldı. Kayıp bir koloniden ve bulunan bir prensten bahsediyorlar."

Bu olayla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen Fallador'un gözlerinde gurur parlıyor. Asayı almamıza yardım etmişti, belki onun da bir payı vardır.

"Bu ittifak benimle evlenmeyi de içeriyor mu?" Aeri soruyor.

"Aslında hayır, içermiyor. Rune'un sana olan ateşli hislerinin hâlâ devam ettiğinden emin olsam da, bu tamamen Mikail ile."

Ellerimi yumruk yapıyorum. Rune'un boğazına yumruk atacağım.

"Şartlar nedir?" Mikail soruyor.

Fallador daha dik duruyor. "Rune senin taht üzerindeki hak iddianı ve bağımsız bir Gaya için yaptığın teklifi desteklemeye hazır. Size ya bu adada ya da Qali Sarayı kuşatmasından sonra askerlerini kullanmayı ve korumayı teklif ediyor. Düşmanlarınız onun olacak."

"Bu cömertliğinin neye mal olacağını duymak için sabırsızlanıyorum," diyor Mikail. Parmaklarını tahtın koluna vuruyor.

Fallador'un dudakları kıvrılıyor ama sonra gülümsemesi kayboluyor. Boğazındaki top sallanıyor. "Karşılığında, taht için yürüttüğü kampanyaya tam destek vermenizi bekliyor.

Yusan'ın. Başarılı olduğunuzda, Gaya Yusan'a mevsimlik laoli haracı ödeyecek ve serbest ticarete devam edecektir."

Yani, özgürlük bedava değil. Ama yeni olan başka ne var? Bağımsızlık her zaman kan ya da paraya mal olur. Bizim gibi insanlar genellikle ikisini de ödemek zorunda kalır.

"Kuşatmadan sonra mı?" Aeri altın gözleri parlayarak soruyor. "Hâlâ babamla aynı safta olmayı mı planlıyor?"

Fallador, "Bağlantısız kalmaya devam edecek," diyor.

"Yani savaş alanının dışında bekleyecek ve sonra da zayıf düşmüş galibi fethedecek," diyor Mikail. "Bu kulağa tanıdık geliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu tam da Mikail'in Tiyung'la tartışmadan önce yapmak istediği şeydi. Çünkü insan hayatı umurunuzda olmadığı sürece akıllıca.

Mikail Tiyung'a bakar. Aeri ve Sora da ona bakar. Ty iç çeker.

Fallador ellerini iki yana açar. "Rune'un pragmatik olduğunu biliyorsunuz."

"Evet, hem de çok." Mikail tahtta kayarak diğer tarafa doğru eğiliyor. "Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Fallador başını öne eğdi. "İttifak mı?"

Mikail başını sallar. "Eğer kral olsaydın, bu cömert teklif karşısında ne yapardın?"

"Hiçbir zaman kral olmayacaktım." Fallador başını sallar ve yere bakar. Gün ışığı içeri süzülüyor ve yüzündeki acının bir kısmını ortaya çıkarıyor. İlk defa adama acıyorum. Dışlanmış bir adam olduğunu bilmek garip olmalı. Bunların hiçbirinin senin olamayacağını bilmek.

Mikail, "Kraliyet konusunda benden çok daha fazla deneyime sahipsiniz," diyor. "Ve bu teklifle Dişler Boğazı'ndan geçtiniz. Eğer seni tanıyorsam, bunu her açıdan düşünmüşsündür."

Fallador gülümser. "Bence Qali kuşatması ve nihayetinde yılan tahtına kimin oturacağı Gaya için önemsiz. Bir zorbaya karşı müstakbel bir zorba; ada için hiçbir fark yok. Asıl sorun Su Asası. Kral Joon ya da Seok kazansın, Wei ile uğraşmak zorunda kalacaksınız. Rahip Kral Uol öldü ve Weian prensi Uolson, Ejderha Lordu kalıntısına ek olarak milyonlarca mun haraç kaybettiği için tahtta hak iddia edemez; kendi halkı isyan edecektir. Er ya da geç, Weian donanması ve aşılmaz çelikleri sizin için gelecek. Bu adanın emaneti korumak için korunmaya ihtiyacı olacak ve o zaman bile... zırhlı ve eğitilmiş oldukları için bir savaş katliama dönüşebilir. Güçlü bir arkadaşına ihtiyacın var. Bu

Rune olmak zorunda değil, ama olanlara bakılırsa, başka biriyle ittifak kuracağını sanmıyorum."

"Peki ya tüm filoyu batırırsam?" Mikail soruyor. "Arkadaşlara ihtiyacım olur mu?"

Fallador'un gözlerinde gerçek bir dehşet parlar. "Hayır. Hayır, Adoros. O kadar çok eterum kullanmak seni öldürür. Quu Limanı'ndaki su taşıyıcılarına ne yaptığını gördün."

Sora'nın ağzı açık kalır ve her iki kadın da Mikail'e dönerken Aeri kolçaklarını kavrar.

Mikail omuz silkti. "Her erkek ölür."

Fallador yavaşça gözlerini kapatır. "Başka bir yolu olmalı. Rune'un teklifini düşün. Bırak onun yerine askerleri ölsün."

"Ve Yusan'a zincirlenmiş olarak mı kalayım? Bu adaya bulaşan laoli belasını çözemeyecek miyim? Miatların iki yüz yıl boyunca yaşadığı gibi tahtımı başka bir diyara mı borçlu olayım? Katledilmeye hazır bir kaz gibi burada öylece oturayım mı?" Mikail başını sallar. "Bu hayatı yaşamamanın ne anlamı var?"

"Yaşamak." Fallador'un gözleri Mikail'e yalvarır. "Devam et çünkü bu adanın sana ihtiyacı var."

"Bunu dikkate alacağım."

Öyle değil. Azıcık bile değil. Hiç kimse Lord Yama'nın yanında Mikail kadar rahat değildir.

Fallador tüm vücuduyla iç geçirir. "Rune gün batımına kadar bir cevapla dönmemi bekliyor."

"O zaman seni rehin alıyorum," diyor Mikail elini sallayarak. "Ben seni serbest bırakana kadar saraydan ayrılman yasak."

Sora'nın alnında küçük bir çizgi belirir. Benimkinde hissettiğim kabarıklıklarla kıyaslanamaz bile. Ciddi mi bu adam? Şimdi de insan mı kaçırıyoruz?

Fallador, Mikail az önce *seni seviyorum* demiş gibi gülümsüyor. Sonra da eğiliyor. "O zaman ben sizin siyasi mahkûmunuzum."

"Güzel." Mikail ayağa kalkar. "Git bir yatak odası seç ve açsan hizmetçilere haber ver."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

MIKAIL GÜL SARAYI, GAYA

T ilginç bir izleyici kitlesiydi. Fallador'un sadakatinin nerede yattığından hâlâ emin değilim. Belki zamanla çözerim. Ne olursa olsun, Rune'u şimdilik uzakta tutmak daha iyi, çünkü en kötü senaryoda ona ihtiyacım olabilir. Ve dürüst olmak gerekirse, Fallador'un burada olması, güvende ve hesapta, bir endişe daha az.

Nadiren dürüst olmam iyi bir şey.

Fremo, Teo ve Calier'i savaş odasında bana katılmaları için davet ediyorum. Teo, Fremo'nun on yıllardır isyan davasına dahil olduğunu söyledi. Sahilde bizimle buluşmak için insanları toplayan oydu. Casusluk yaptığım süre boyunca onun adını hiç duymadım, bu da tespit edilmekten kaçacak kadar zeki olduğu anlamına geliyor ve bu da onu bir lider olarak çok değerli kılıyor.

Sora, Aeri, Royo ve Tiyung da buradayken savaş odası biraz sıkışık, bu da bu alanın işe yaramaz olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen Yong'un değiştirdiği bir çalışmaydı. Tahmin etmem gerekirse, yeni tuhko sahası eskiden gerçek savaş odasının olduğu yer.

Onun değersiz bedenini kapıya astığıma memnunum.

"Raporun nedir, Fremo? Gözcülerin ne gördü?" diye sordum.

Dün geceki kumsaldan sonra Fremo'dan adanın dört köşesine Weian filusunun hareketlerini rapor etmeleri için güvenilir asiler yerleştirmesini istedim.

Fremo başı dik bir şekilde öne çıktı. Altmış yıl boyunca kimsenin onun değerini tam olarak anladığından şüpheliyim, ama şimdi bunu yapabiliyim.

"Savaş gemileri Güney Denizi'nde, Hallan kıyılarının oldukça açığında seyrediyor Majesteleri," diyor başıyla selam vererek. "Gün batımından önce Diş Boğazı'na varacaklarını umuyoruz."

"Jeul'un hedef olma olasılığı nedir?" diye sordum.

"Pek olası değil Majesteleri," diyor bir kez daha başını sallayarak. "Gemiler tam bir gündür kalelerimizin menzilinde. Eğer hedef Gaya olsaydı, Doğu Denizi'nden saldırırlardı. Yusan tarafından tespit edilmemek için adanın etrafından dolaştıklarını düşünüyoruz."

Omuzlarımı biraz gevşetiyorum. Fallador'un Wei ve çelikleri hakkındaki uyarıları hâlâ zihnimde taze. Onlar tarafından istila edildiğimizde hayatta kalamayacağımız konusunda haklı. En azından şu anda. Alevli Kılıç'a sahip olduğumda, şansımız önemli ölçüde artacak.

"Teşekkür ederim Fremo," diyorum. "Bir grubumuz tek bir zil sesiyle Charm Limanı'ndan filoya saldırmaya hazırlanacak."

Uzanıp maket gemileri ve askerleri haritadaki kuzey limanına taşıyorum. Cazibe Limanı Tamneki'nin tam karşısında yer alıyor. Feribotun yanaştığı ve laoli'nin Yusan'a taşındığı yer.

İşimiz bitince yakacağım.

Royo kaşlarını çatı. "Neden bir çan?"

"Çünkü filonun Tamneki'ye saldırısı dört ile beş çan arasında başlayacak," diyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Calier soruyor, sonra aceleyle ekliyor, "Majesteleri."

Teo kardeşine sert bir bakış attı ve Calier bir adım geri çekildi. Yüzü kızarıyor ve çenesi düşüyor. Sırası gelmeden konuştu ama formaliteler umurunda değil. Makul bir soruydu.

"Deneyim," diyorum. "Yusanian generallerine, gecenin karanlığını kullanarak yerlerini almaları ve ardından düşmanı gafil avlamak için saldırıya başlamaları öğretilir. Saldırılarına devam etmek için şafaktan yararlanırlar. Saat birde saldırırsak, en az deneyimli adamlardan oluşan iskelet bir ekip dışında askerler savaşa hazırlanmak için uykuda olacak. Joon'un gemisini kendimize çeker, küçük bir grupta gemiye çıkar ve tüm filoyla çatışmaya girmeden onu öldürürüz. Daha önce Weian çeliğiyle savaşmıştım. Bu istediğimiz bir savaş değil."

Teo ve Calier başlarını salladılar. Fremo'nun gözlerinde gurur ve açlık parlıyor. Dört arkadaşım pek emin görünmüyor.

"Peki ya girişimimiz başarısız olursa?" Tiyoung soruyor.

Elimdeki asayı döndürüyorum. "O zaman Joon'un gemisini batıracağım."

Sora başını bana doğru çevirdi. "Kutsal emanetleri kaybetmeyi göze mi alıyorsun?"

Taç umurumda değil ama Gaya'nın Kılıcı'nın denizin dibini boylayacağı düşüncesi beni hasta ediyor. Ama sonra Joon'un da onunla birlikte battığını düşündüm. Yüzeye çıktığında onu bir balık gibi zıpkınlayacak, tacı kafasından sökecek ve sonunda intikamımı alacaktım.

"Joon'un sonunu getirecekse, evet yaparım," diyorum. Oda sessizliğe gömülüyor.

"Fremo," diyorum. "En güvendiğin altı isyancıyı, savaşabilecek güçlü adamları bize eşlik etmeleri için topla."

Mümkün olduğunca dik duruyor ve beni selamlamak için ellerini resmen alnına götürüyor. Sonra dizlerini kaldırarak odadan çıkıyor.

Gülümsüyorum. Ondan hoşlandım.

Gaya haritasına bakıyorum - korumak istediğim her şey, evim dediğim yer. Bunu nasıl yapacağım? Hayatımı veririm ama bu yeterli olur mu?

"Altı adam mı?" Royo'nun kaşları kalkıyor. "Bu teknelerin her biri yüz adam taşır."

"Evet, ama bu işi doğru yaparsak, güvertenin altı ve üstü arasında bölünmüş on adam dışında hepsi uyuyor olacak," diyorum. "Küçük bir ekip hızlı hareket etmemizi, saldırmamızı ve sonra çıkmamızı sağlar."

Teo, "Kişisel muhafızlarınız olarak size eşlik etmeyi talep ediyoruz Majesteleri," diyor. Calier ona sorgulayan bir bakışla bakıyor ama sonra ifadesi düzeliyor ve başını sallıyor.

Birinden diğerine bakarak onları süzüyorum. Stars, sanki Euyn'un omzumun yanında durup onların sadakatini sorguladığını hissedebiliyorum. Teo ağabey, kararları veren kişi. Calier daha az emin görünüyor ama onları bunu söyleyecek kadar uzun süredir tanımıyorum. Eğer baştan aşağı Gayan iseler, bana bağlılıklarını bildirmek için her türlü sebepleri var, ama bu bir oynusa, beni tek başıma yakalayacaklar, benden kurtulabilecekler ve savaşta öldüğümü iddia edebilecekler.

Hayır, yalnız olmayacağım. Aeri ve Royo yanımda olacak.

"Kabul edildi," diyorum.

Kardeşler beni selamlıyor ve savaş odasından çıkıyorlar. Calier giderken arkasından bize bakıyor. Gözlerinde bir tereddüt parlıyor ama kardeşini takip ediyor.

"Anlaştık o zaman?" Aeri soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bu gece bitecek."

Kimse gülümsemiyor. Ben de dahil. Midem bulanıyor ve alnımdan terler boşanıyor. Titremeler başlıyor ve onları durdurmak için kaslarımı geriyorum. Belki de arenada olanları hatırladığım içindir; sahte taç nasıl ikiye bölündü ve Joon yine de yaşadı. Ama az önce söylediğim kadar kolay olacağına inanmıyorum. Bir şeyler ters gidecek ve bu normalde Yusan'da ölüm anlamına gelir.

Ya da belki de sadece kötüleşen kasılmalardır. Masayı kavriyorum ve sonunda azalıyorlar. Hepsinin gördüğünden eminim ama kimse bir şey söylemiyor.

"Tamam o zaman," diyor Aeri. "Akşam yemeği için sonra buluşuruz."

Başımı sallıyorum. Göğsüm sıkışıyor ama söyleyecek başka bir şey yok. Dördü de gitmek için harekete geçiyor.

"Sora, biraz geride kal lütfen," diyorum.

Bana dönüyor, gözleri geniş ve arıyor. "Elbette."

Aeri ve Royo kapıdan çıkmadan önce sessiz bir konuşma içinde bakışıyorlar. Tiyung ikimize de bakıyor, ama sonra yüzünde istifa etmiş bir ifadeyle dönüyor. Kapıyı arkasından kapatıyor.

Sora ve ben kapı kapanana kadar bekliyoruz. Üzerinde onu baharın umudu gibi gösteren açık yeşil bir elbise var. Sessizce durmaya devam ediyoruz, anahtar deliğini dinleyen biri doğal olarak vazgeçene kadar zamanın geçmesine izin veriyoruz.

"Aklında ne var?" diye soruyor, sesi alçak.

"Bu konuyu daha önce de açtım ama Tiyung'la bu gece burada kalmanızı istiyorum," diyorum.

İç geçiriyor, şüphesiz bu konuşmadan yorulmuş. "Mikail..."

"Fallador'a göz kulak olması için güvenebileceğim birine ihtiyacım var ve Tiyung'un burada kalmasına ihtiyacım var - sen her ikisini de başarmak için mükemmel kişisin."

Kaşlarını çatıyor.

"Fallador'un söylediklerine bakılırsa, bu tiyatrodaki bu kadar çok oyuncu varken işlerin ters gitmesi kaçınılmaz," diye devam ediyorum. "Tiyung, Seok'un tek varisi ve biliyorsun ki bir kavgada değerli değil. Onun gibi bir adamı bu göreve getiremem ve sensiz kalmayı kabul etmeyeceğini biliyorum."

"Onu hafife alıyorsun," diyor. "Idle'dan sağ çıktı. Oosant'ta öldürdü. Düşündüğün gibi işe yaramaz bir asilzade değil."

İşe yaramaz değil ama hayatta kalmak, savaş zamanı katil olmaktan farklı bir beceri seti. Sanırım Aeri de eğitilmiş bir savaşçı değil ama Royo'dan bile daha doğal bir katil. Benden sonra ikinci sırada geliyor ve görünüşe göre bundan hiç pişmanlık duymuyor. Onun bu yönünü seviyorum.

"Tiyung'a gözetleme kulesinden bize işaret vermesi için ona burada ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim," diyorum.

Mor gözlerini kısıyor. "Ne için işaret?"

"Tehlike. Berm'den gelen askerler kuzeye doğru ilerlerse ya da filonun Jeul'a doğru ilerlediğini görürseniz, üç kez fener yakmanızı istiyorum. Weian filosunun Yusan ve Gaya'ya aynı anda saldırması söz konusu değil.

-Ve bu bizim için felaket olur."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Buna inanacağını sanmıyorum. İsyancılardan herhangi biri burada kalıp sana işaret verebilir."

Sora'ya bir adım daha yaklaşp elimi onun narin omzuna koyuyorum. "Bu yüzden onu ikna etmeme yardım edeceksin."

Gerçek şu ki, ikisi de kilit rehineler ve Sora öldürebilse de, bu gece karşılaşacağımız gibi bir savaşta yerine başka bir Gayan asisi geçebilir. Daha da önemlisi, kalbim için onu kaybetmeye dayanmam. Aeri'yi almak zorundayım ve Royo ondan ayrılmayı kabul etmeyecektir ama Sora'yı kurtarabilirim. Tiyung'un geride kalmasını istediğim kadar onun da burada güvende kalmasına ihtiyacım var.

İç çeker, çenesi düşer. "Pekâlâ Mikail. Ne gerekiyorsa yapacağım."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

AERI CAZİBE LİMANI, GAYA

W Sanırım gidip babamı öldürme vakti geldi.

Evet, bu düşünce biraz tuhaf ama saat gece yarısı ve tam da bunu yapmak için Rose Palace'tan ayrılıyoruz.

Son muson ayının altında yol alırken kalbimde herhangi bir pişmanlık ya da şüphe arıyorum ama dürüst olmak gerekirse hiçbir şey hissetmiyorum. Babam benim tecavüze uğramamı, öldürülmemi ya da kardeşinin elinde çeşitli şekillerde ölmemi sorun etmedi ve ben de onun iyiliği için daha az endişelenmeye başladım.

Her şey eşit olduğunda, onu öldüren kişi olmamayı tercih ederim, ama sonuçta seçim ya o ya da sevdiğim insanlar. Bu kolay bir karar.

Omuzlarıma kadar uzanan saçlarımın arasından ılık, tuzlu bir meltem esiyor ve Khitan'daki Işık Dağları'nın soğuk rüzgârlarını hatırlıyorum. Amarth'ın kehanet ettiği aşklar arasındaki seçim bu olamaz. Ama efsanevi kuşların yumurtalarını nasıl koruduklarına bakılırsa, belki de babamla bir ilişkim olduğunu varsaymışlardır.

Şaka yapıyorlar.

"İyi misin?" Royo soruyor.

Bu gece bu soruyu altıncı kez soruyor. Yaralı yüzü sıkıntılı, kaşları çatık ama umursaması hoşuma gidiyor.

"İyiyim," diyorum gülümseyerek.

Çevre Yolu boyunca Mikail'in dün gece o askerleri boğduğu yerin yanından geçiyoruz. Taşı ve sahili arıyorum ama okçulardan geriye hiçbir şey kalmamış. Bizi seve seve katledeceklerini bilsem de bu beni üzüyor.

Ölümlüler sadece gölgeler ve yansımalarıdır.

Bu düşünce beynimin içinde bir yerden geliyor ama bana ait değil. Bu çok garip. Neredeyse sesler duymak gibiydi.

Tuhaflığı üzerimden attım. Şu anda bunun için zamanım yok.

On ikimizin Cazibe Limanı'na ulaşması yaklaşık bir zil sürdü. Ben ve Royo, Mikail, Teo ve Calier, Fremo ve onun bulduğu altı adam. Adamların yaşları elli ile benim yaşlarımda olan en gençleri Duval arasında değişiyor. Daha önce hepsi isimlerini söylemişti ama koyu tenli ve az sayıda çili olan Duval dışında isimlerini hatırlamıyorum.

Limana ulaşıyoruz ve burası Rahway Limanı ya da Quu Limanı'ndan çok daha basit bir yer. Asıl amaç belli ki Laoli'nin mavnalarını yanaştırmak. Limanın sonunda büyük bir bina ile birlikte çeşitli başka gemiler ve rıhtımlar bulunuyor. Burası aynı zamanda Tamneki'den feribotun geldiği yer.

Suyun ötesine baktığımda başkentin ışıkları uzakta yanıyor. Aslında hepsi değil. Doksan beş kadar Weian savaş gemisi görüş alanımın bir kısmını kapatıyor. Yelkenleri katlanmış, fark edilmemek için gemiler olabildiğince şık.

Mikail bizi bir rıhtıma götürüyor. On ikimiz de siyah giyinmişiz ve neredeyse gecenin içinde kayboluyoruz. Royo'nun kalaslar üzerindeki ağır ayak sesleri dışında.

Sora ve Tiyung burada değil, hâlâ Fallador'la birlikte saraydalar. Sora'nın geride kalmayı kabul etmesine şaşırdım ama izleyecek bir rehinemiz var. Sayılır. Daha çok koruma gibi. Mikail Fallador'u kendine bile itiraf edemeyeceği kadar çok seviyor.

Şu anda o karmaşık şeyi düşünmemek en iyisi. Birazdan başlayacak başka bir ölümcül görevimiz var.

Teknedeki bir adam bize işaret veriyor. Onu tanıdım. Gül Sarayı'nın ev halkının başı. Sanırım adı Wan. Ama neden bir kayığa biniyoruz? Gemiye kendimize çekeceğimizi sanıyordum.

"Gemiye karaya oturtmuyor muyuz?" Mikail'e fısıldıyorum.

Bana doğru eğildi, hâlâ başkente bakıyordu. "Hayır, çünkü gemileri sahile vurduğunda askerler yataklarından fırlayacak ve sonra biz

yüz adamla savaşmak zorundayız. Eğer kürek çeker ve kayığımızı kralın gemisine doğru kaldırırsak, gizliliğimizi kullanabiliriz. Bu daha az can ve daha az tehlike demek."

Yeterince adil, sanırım.

"Majesteleri, affınıza sığınıyorum." Fremo derin bir selam verir.

Mikail, "Kabul edildi," der.

"Kral Joon'un teknesi hangisi? Yelkenleri ve bayrakları inikken hepsi birbirine benziyor."

Mikail'e karşı ekstra resmi olmaya çalışıyor. Çok tatlı, gerçekten.

"Joon'un gemisi filoyu boğazdan geçiriyordu," diyor Mikail. "Sanırım Tamneki'ye en yakın olan onunki olacak ama yaklaştıkça bayrağı arayacağız. Sadece iki gemide var."

Ağzım açık kalıyor ve Royo'yla göz göze geliyorum. Mikail'in hangisini hedeflediğimizi zaten bildiğini sanıyordum. Savaş odasında o kadar emin görünüyordu ki onu sorgulamadım. Joon'un teknesi onun düşündüğü gibi filonun en önünde ve merkezinde olabilirdi ama krallar normalde en güvenli yerden komuta ettikleri için en arkada da olabilirdi.

Avuçlarım kaşınıyor ve buz gibi bir his beni ele geçiriyor. Birbirinin aynısı olan gemilere bakıyorum. Bu samanlıkta iğne aramaya benziyor. Şansımız yüzde bir ve yanlış olanı seçersek tüm avantajımızı kaybedeceğiz.

Ayrıca muhtemelen öleceğiz.

Yapamam, hayır, Royo'yu riske *atamam*.

"Mikail, bundan vazgeçmeliyiz," diyorum. "Yeni bir plana ihtiyacımız var."

Kaşlarını çatıyor. "Bu gece olması gerektiğini kendin söyledin."

İçimi çektim. "Çünkü hangi geminin onun olduğunu bildiğini sanıyordum. Kesin olarak bilmeliyiz. Gün ışığına ve bayrakların açılmasına ihtiyacımız var. Belki şafak sökene kadar burada beklersek, savaşın kaosunu kullanabiliriz."

Mikail başını sallar. "Filoyu yönetiyor olabilir ve ona gizlice ulaşmanın hiçbir yolu yok."

Su Asası'nın altını ay ışığı altında elinde parlıyor. Lanet olası kutsal emanetler. Mikail sağlıklı düşünemiyor. Ya ücret ya da intikam ihtiyacı aklını karıştırıyor. Kan ve güç istiyor ve hırsı aşırı istekli olmasına neden oluyor. Babamın gerçekten bir Weian savaşına liderlik etme şansı neredeyse hiç yok.

Ellerimi yumruk yapıp çılgık atma isteğimle savaşıyorum. Sabırsızlığı ve kalıntı tutkusu kan dökülmesine neden olacak. Kim olduğu gerçekten umurunda değil.

ama Royo'nun hayatıyla kumar oynamayacağım.

Kutsal emanetlerim ısınmaya başladı ama öfkemi kaybetmekten başka bir tehlike altında değilim.

Kutsal emanetleri düşünmek aklıma çılgınca bir fikir getirdi. Kayıkta uyandığım andan itibaren Su Asası'nı hissedebiliyordum. Belirgin bir çekimi, kendine has bir uğultusu ve titreşimi var. Yüzüğü de hissedebiliyordum, özellikle de Euyun'un eline geçtiğinde. Bu da demek oluyor ki.

"Bekleyin," dedim. "Herkes sessiz olsun."

Kimse konuşmuyordu ama herkes hareketsiz, bana bakıyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, ağzımdan nefes alıyorum ve eterumu hissetme biçimim dışında duyularımı teker teker yok etmeye çalışıyorum. Bu bir çağrı, büyüye ve tanrı gücüne doğru bir çekim. Göğsümdeki muska ve yüzük tenimde uğulduyor. Su Asası sağımda titreşiyor, büyüleyici bir çekim. Bunu görmezden gelmeliyim. İskelede bir adım öne çıkıyorum. Bir adım. İki. Sonra duyularımı gecenin içine salıyorum.

Ejderha Lordu'nun diğer emanetleri nerede? Ölümsüz Taç nerede? Alevli Kılıç nerede?

Nefesimi tuttum ve ellerimi uzattım.

"O ne-" diye fısıldıyor biri. Bir sessizlik onları hızla kesiyor.

Geride kalan diğer parçalar nerede?

İrkilerek gözlerimi açıyorum. Yine o ses, sanki biri zihnimin içinde konuşuyor. Bir şeyler duyuyorum, bu hiç de iyi değil çünkü zaten yeterince tuhafım. Ama gözlerimi kapatıyorum. Belki ses yardım edebilir.

Kutsal emanetler nerede? Bana nerede olduğunu göster.

Sesleniyorum ve onları kucaklamak istercesine kollarımı uzatıyorum. Sadece havaya sarılıyorum. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Ama denemeye değerdi.

Birden, sanki biri kaburgalarımın bir ip bağlamış gibi göğsümü çekiştiriyor. Oraya gitmem gerek. Etherum. Cirena'nın Royo'yu istediği gibi beni çağırıyor.

Kutsal emanetler.

Aniden dönüyorum ve bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Sonra kollar beni sarıyor ve artık yürüyemiyorum. Ama yürümek istiyorum. Taç ve kılıç orada ve onlara ihtiyacım var. Onlara daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Parmaklarım havayı tırmalıyor ve kurtulmak için mücadele ediyorum.

"Aeri!" Mikail diyor.

Göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum. Mikail beni sıkıca tutuyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum. Ayaklarıma baktığımda, yarı yola kadar indiğimi fark ettim.

Rıhtım.

Neredeyse boğuluyordum. Yine boğuluyordum. Beni inceliyor ve çenesi düşüyor.

"Onu hemen tekneye bindir," dedi. "Bizi Joon'a götürecek."

Herkes hızla hareket ediyor. Royo sandala atlıyor. Kollarını uzatıyor ve diğer adamlar atlarken Mikail beni ona doğru indiriyor. En son Mikail bindi, elinde Su Asası vardı. O ve ben kayığın ön tarafına geçiyoruz ve Royo da bize katılıyor.

"Pekâlâ, Aeri. Bize nereye gideceğimizi göster," diyor Mikail.

Altı adam kürekleri çekerken ben pruvaya oturuyorum. Onlar bekliyor, Mikail bekliyor ama ben artık kılıcı ya da tacı hissetmiyorum. Daha önce sahip olduğum bağlantı her neyse, kalıntı şehveti, soldu. Bize rehberlik edemiyorum çünkü nereye gittiğimizi bilmiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Zamanımız var," diyor Mikail. Gözlerinde kararlılıktan başka bir şey yok.

"Bunu yapabilirsin, Aeri." Royo elini dizime koyuyor. Avucunun sıcaklığı tenime yayılıyor. Yüzü masum ve güven dolu. Bana inanıyor. Ama bundan da öte, hayatı bana bağlı. Hepsinin hayatı bana bağlı.

Sertçe yutkunuyorum. Tekrar denemek zorundayım çünkü Mikail'i bu plandan vazgeçmeye ikna edemeyeceğim.

"Rıhtımda batıya gidiyordu. Şu tarafa kürek çekin," diyor Mikail adamlara. Sonra bana bakıyor. "Bunu yapabilirsin. Daha önce asayı hissedebildiğinden bahsetmiştin ve zihnim sessizken kutsal emanetlerin kafamın içinde bir uğultu yaratıyor. Bir çekim hissediyorum ama senin hissettiğin kadar güçlü olmadığını biliyorum. Zihnini susturursan tacı ve kılıcı bulabilirsin."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gözlerimi kapatıyorum. Tenimdeki kutsal emanetlere odaklanıyorum, sonra da Su Asası'nın çekimine. Çok güçlü. Bu kadar yakinken tek hissettiğim o. Parmaklarım kıvrılıyor. Bedeli ne olursa olsun, onu elinden söküp almak istiyorum. Arzu içime doluyor ve nabız gibi atan bir ihtiyaç haline gelene kadar dayanıyorum.

Öne eğilip duyularımı gölgeli filoya yönlendiriyorum.

Tamam, kafamın içindeki ses, nerede bu lanet şeyler? Kanımın tacı nerede? Gaya'nın Kılıcı nerede?

İlk başta, hiçbir şey yok. Sadece Su Asası'nın sürekli çekilmesi. Mikail'den teknenin arkasına geçmesini isteyecektim ki yeni bir his

Bana arpıyor. Gözlerim kapalı ama tacım kırmızı ve kalp gibi atıyor. Kolumu uzatıyorum.

Bana doğru gel.

Mikail, "Tam olarak işaret ettiğı yere doğru kürek çek," diyor.

Gözlerim hâlâ kapalı, yeleşimden bir fırlatma bıçağı çıkarıyorum. Pekâlâ, ses. Senin için geliyorum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL DİŞ BOĞAZI

W Aeri'nin hareketlerini sanki bir pusula iğnesiymiş gibi takip ediyoruz, düz kürek çekiyoruz ve sonra bizi aşağıdaki gemilere yönlendirene kadar yön değiştiriyoruz

neredeyse Diş Boğazı'nda. Joon'un gemisi düşündüğüm gibi ön tarafta değil. Gaya'ya da yakın değil, batıya doğru saklanmış. Daha iyi bilmeliydim. Tabii ki Joon saldırıya liderlik etme riskini almazdı. En çok kayıp ön saflarda olur ve tacı olmasına rağmen diğer hükümdarlardan daha fazla kendini tehlikeye atmazdı. Bunun yerine, gelişmekte olan savaş gelişigüzel gözlemleme pozisyonunda.

Korkak.

Aeri bir gemiye odaklandığında, onu yakalamış oluruz. Kalbim hızlanıyor, kaslarım seğiriyor. Artık sadece oturup gözlemlemek zorunda değilim. Bu görev bana düşüyor.

Ve başka türlüünü de istemezdim.

Su Asası'nı denize vuruyorum. Okyanus tıpkı dün gece olduğu gibi karşılık veriyor ve içimi sessiz bir memnuniyet dolduruyor. Tüm ağrılarım ve acılarım kayboluyor, yerini akıntıların salınımı ve dalgaların kabarması, tuzlu su ve ilkel güç alıyor. Kendimi iyi hissettiğim tek zaman kalıntıyı kullandığım zaman. Bu, Weian asası taşıyıcılarının emaneti ölümlerine kadar nasıl sürekli kullandıklarını açıklıyor; kullanmamak daha acı verici.

Suya Joon'un gemisini bana getirmesini emrediyorum.

Asanın gelgitleri kontrol ettiğini bilsem de Weian savaş gemisinin yumuşak bir akıntıyla bize doğru süzülmesine hâlâ hayret ediyorum. Düz tabanlı tekne, demir atmış olmasına rağmen zahmetsizce filodan uzaklaşıyor.

Joon'un gemisini en yakın gemiden yaklaşık iki yüz elli metre uzağa kadar çekiyorum. Bu, filonun en iyi okçularının menzili içinde ama gecenin köründe yetenekli nişancılar için bile zor bir atış. Bu olasılıkları kabul ediyorum. Sadece bir yere kadar gidebilirim. Gemiye ne kadar hareket ettirirsem, gemideki birinin bunu fark edip alarm vermesi ihtimali de o kadar artar.

"Hazır olun," diyorum.

Teknemizdeki adamlar küreklerini bırakıp silahlarını kapıyorlar.

Silah kullanmaya kısa bir ara vermek bile kaslarıma acı veriyor. Boştaki elimle kayığın yan tarafını kavriyorum ve vücudum acıyla titrerken zor nefes alıyorum. Bu başka bir sarsıntı. Dişlerimi sıkıp geçmesini bekliyorum.

Sonunda geçtiğinde odaklanıyorum ve denize tekrar komut veriyorum. Su yanıt veriyor ve dalgayı altımızda toplarken acım azalıyor. Hafif bir rahatlama iniltisi çıkarıyorum.

Adamlar bir geminin deniz tarafından yükseltilmesi mucizesini yaşarken soluklar kulaklarımı dolduruyor. Savaş gemisinin kamarasıyla eşitlenene kadar bizi kaldırmaya devam ediyorum.

İşaretimle birlikte güverteye çıkıyoruz. En son ben kaldım ve teknenin deniz seviyesine inmesine izin verdim. Ev personelimin başı Wan teknede kalıyor. Bu onun sandalı ve iş bitene kadar bizi bekleyerek sandalı yerinde tutacak.

On ikimiz kendimizi kamaranın dış arka duvarına yaslıyoruz. Normalde burası kaptanın kamarası olmalıydı ama eğer bu Joon'un gemisiyse, o da burada olacaktır. Güvertenin altında sıradan insanların arasına karışmaya tenezzül etmeyecektir, o yüzden tek seçenek bu.

Geminin vernikli tahtasına bastırırken kalbim göğsüme çarpıyor. Tuzlu havadan derin nefesler alıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama heyecanım ve beklentim damarlarımda dolaşıyor. O kadar ki, uzuvlarımdan geçmesi gereken acıyı bile hissedemiyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca bu anı bekledim. Zafer çok yakın ama acele edemem. Sabırsızlıkla görevi tekrar mahvedemem. Yavaş ve metodik olmalı, yoksa kaybederiz.

Güvertede ayak sesleri duyuluyor, buna çelik şangırtısı eşlik ediyor. Sesler yaklaşıyor, bir muhafız.

İsyancıların en genci olan Duval'e işaret ediyorum. Sol tarafa, muhafızın kamaranın etrafından dolaşacağı yere en yakın olan o. Duval başını sallıyor, yuvarlak yüzünde ciddi bir ifade var. Fırlar ve askeri yakalar. Nöbetçi çığlık atamadan Royo nunchukasını çıkarır. Metal zinciri muhafızın boynuna dolayarak onu boğar. Normal bir kullanım değil ama şikayet etmiyorum.

Muhafız bir dakika içinde ölüyor ve ikisi cesedi yavaşça güverteye indiriyor, böylece çeliği ses çıkarmıyor.

Zırhın rengini söyleyemem ama kırmızı tüyler onun bir Yusanian saray muhafızı olduğunu gösteriyor. Doğru gemiyi bulduk.

Adamların hepsi bakışıyor. Fremo elini omzuma koyuyor. Gülümsüyor ve onaylarcasına başını sallıyor.

Ellerim titriyor. Bunu o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Joon'un kan püskürmesini ve neredeyse yirmi yıllık bir görevin nihayet sona ermesinin heyecanını hissedebiliyorum. Bu gece onu öldüreceğim.

Elimi salladım. İşaretimle dört adam cesedi denize atıyor. Şu anda keşfedilmiş bir muhafıza ihtiyacımız yok.

Su Asası sol elimde; sağ elim kılıcımın kabzasında. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama ben hazırım. Bu zorbayı öldürmek için Kan Festivali'nden sağ çıktım. Eğer başarısız olursam, o gün ölmeliydim.

İki sıra halinde kamaranın iskele tarafına doğru ilerliyoruz. Ben bir gruba liderlik ediyorum, Teo da diğerine. Ve orada, en sonda, kapı var. Adım dahil her şeyimi çalan kan dökücüyle aramda sadece bir tahta parçası var.

Royo'ya kapıyı tekmelemesini işaret ediyorum ama Aeri durmamız için elini uzatıyor. Başımı eğiyorum. Şimdiye kadar emirlere uymuştu. Sanırım bunun sürmesini beklemek çok fazlaydı.

Kapıya doğru yaklaşıyor. Tam onu geri çekecekken elini koluna attı. Bir iğne seti çıkardı ve sonra kilidin yanında diz çöktü.

Zeki hırsız.

Üzerinde neden bir kilit açma seti olduğunu sormuyorum - bir hediye sorulamaya gerek yok. Kapıyı sessizce açabilirse, bize sürpriz yapma şansı verir. Joon'u yatağında öldürebiliriz.

Geri kalanımız devriyelere ya da diğerk tehlikelere karşı gözcülük yapıyor ama gemide sessizlik hakim. Deniz tekneye çarpıp hafifçe sallanıyor. Adamlar çoğunlukla uyuduğı için mürettebattan çıt çıkmıyor. Güvertede başka ayak sesleri de yankılanıyor ama onlar kış tarafta.

Yumuşak bir klik sesi Aeri'nin başarılı olduğunu haber veriyor. Royo hemen onu kucağına alıyor ve kapıdan uzaklaştırıyor.

Teo ve Calier kapıya yaklaşıyor ve Fremo kapı koluna uzanıyor.

Yıpranmış eli metale değerk değmez boynumdaki küçük tüyler diken diken oluyor. Kılıcımın kabzasını daha sıkı kavırıyorum. İçeri ilk onun girmesini istemiyorum ama ona durmasını söylemek için de bir nedenim yok.

Kapıyı açıyor ve biz de peşinden içeri giriyoruz. Bir dakika sonra, kulübenin lambaları yanıyor.

İşte o zaman ateş başladı.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

AERİ DİŞ BOĞAZI

Tonunki tamamen yanlış. Odadaki lambalar yanıyor ve iki saray okçusu omuzlarında yaylarla karşımızda duruyor. Oklar fırlamadan önce bir tuzağa düştüğümüzü kavramak için bir saniyem var. Biri doğrudan Fremo'nun göğsüne isabet ediyor, diğeri ise hedefini şaşıyor. Teo'nun kalçasına isabet ediyor. Teo bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöküyor. Ama Fremo'ya isabet eden ok akciğerini delmiş olmalı, çünkü kan tükürmeye başlar. Sendeleyerek ilerliyor, çenesinden aşağı kıpkırmızı damlarken ayakta kalıp savaşmaya çalışıyor.

Çok cesurca.

Seçtiği altı asi, okçular yeniden doldururken onlara saldırıyor. İleri atılmak istiyorum ama hareketsiz duran Mikail ve Royo'nun arkasında sıkışıp kaldım.

Hepimiz kulübenin içindeyiz ama oda L şeklinde; okçuları geçene kadar köşeyi göremiyoruz. İki muhafız daha birden ortaya çıkıyor ve asilere saldırıyor.

Ortalık kılıç ve kan gölüne dönerken nefesim kesiliyor.

Saray muhafızları çelik zırhlıyken bizim derimiz bile yok. Adil bir dövüşe yakın bile değil.

Bir muhafız kılıcını savuruyor ve Fremo kılıcı engelliyor ama ikincisinin geldiğini göremiyor. Başka bir kılıç darbesiyle Fremo yere yığılır, boynundan göğsüne kadar uzanan kocaman bir yarık beyaz kemik ve siniri açığa çıkarır. Tahtada kan birikirken titrer ve soluk soluğa kalır.

ama ışığın gözlerini terk edişini izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Hepsi birkaç saniye içinde.

Mikail'in yüzü külleniyor ve sonra kılıcı alev alıyor. Asayı bana fırlatıyor ve savaşa katılıyor. Mikail'e bağlı ama yine de cezbedici, kapana kısılmış bir arı gibi avucumda vızıldıyor.

Royo baltasını bırakıyor ve ben ileri atılmaya çalışırken beni arkasından çekiyor. Kurtulmak için çabalıyorum ama elleri beni mengene gibi kavıyor. Umursadığını biliyorum. Bu işe karışmamı istemediğini biliyorum ama beni bırakması gerekiyor. Bunu bitirmek için kutsal emanetlerimi kullanabilirim. Yüzük ve tılsım beni sarsacak kadar titreşiyor ama Royo bileklerimi tutarken ve etrafını zar zor görebiliyorken onları kullanmaktan korkuyorum. Kontrol edebilecek miyim yoksa yanlışlıkla adamlarımızı mı öldüreceğim?

Bunu öğrenme riskini göze alamam.

Bunun yerine iki isyancı daha ölüyor, cesetleri yere düşüyor. O kadarını görebiliyorum.

Royo baltasını almak için bir elini kullanıyor, ben de arkasından çıkıyorum. Bileğimi tekrar tutuyor. Okçulardan birinin yayını yeniden doldurduğunu görmek için tam zamanında Royo'nun yanında duruyorum. Ateş etti ve bir asi daha düştü.

Ama Mikail savaşa katılarak durumu eşitliyor. Kılıcını bir muhafızın içinden geçiriyor, sonra her zamanki gibi hızlı ve akıcı hareket ederek bir başkasına saldırıyor.

Yine de diğer isyancılar mücadele ediyor ve Royo ile ben hiçbir şey yapmıyoruz. Bir o yana bir bu yana hareket ediyor, bir tehdit arıyor ama benim korunmaya ihtiyacım yok, asilerin var. Calier de Teo'nun onu uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen kardeşinin yanında nöbet tutuyor.

Siyah pantolonunun paçası kana bulanıyor ama Teo dişlerini sıkıyor. Tek bir hareketle cıvatayı bacağından çekip çıkarıyor. Sonra ayağa kalkıp kılıcını kaldırıyor.

Royo'ya bakıyorum, o kadar kızgınım ki patlayabilirim. "Buraya raftaki bir oyuncak bebek gibi oturmaya gelmedim. *Şimdi* bırak beni."

Ona bakıyorum, tamamen kararlıyım. Yüzündeki ifadeler savaşıyor, ta ki o yumuşayıp kolumu bırakana kadar.

Serbest kaldığımda artık çok geçti. Neredeyse tüm savaşçılar ölmüştü. Okçular, beş asi ve iki saray muhafızı kanlar içinde yere yığıldı.

Manzarayı izlerken gözlerim doluyor ama bu üzüntü değil, hayal kırıklığı. Yardım edemedim. Kimseyi kurtaramadım. Tüm incinmişliği, tüm işe yaramaz öfkemi Royo'ya attığım bakışa yüklüyorum.

Başka tarafa bakıyor.

Mikail ve Duval zor nefes alıyor. Çatışmadan ayakta kalan son adamlar onlar. Duval şu anda Tiyung'a benziyor -yaptığı şeyden dolayı şokta- ama Fremo öldüğünde bir şeyler değişti. Çocukluktan çıkıp kasap gibi kesmeye başladı.

Bu duyguyu bilirim.

Mikail'in işaretiyle dördümüz, Calier ve Teo ile birlikte köşeyi dönerek ilerliyoruz. Nefesimi tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. Asayı taşıyorum ama diğer elimi uzatarak bir saldırıya hazırlanıyorum.

Ama gelmiyor.

Odanın sonuna ulaştığımızda Mikail kısa kesiyor. Arka duvarda, yatağın yanında dört kişi duruyor: silahlarını çekmiş iki saray muhafızı, babam ve... Hana.

Yüce Tanrım, onun burada ne işi var?

Kolunu uzatmış. Zehirli bakireden dönüşen casusun parmakları bir ipte, alarm zilinin ipinde.

On Cehennem, biz öldük.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

TIYUNG GÜL SARAYI, GAYA

Sora, diğerleri Kral Joon'u öldürmek için göreve giderken bizim sarayda kalmamız konusunda ısrar etti. Mikail burada bize ihtiyaç olduğunu iddia etti ama içimden bir ses onun bu gece için sadece dadılık yapacağını söylüyor. O ve diğerleri benim dövüş yeteneğimi pek beğenmiyorlar ve onlara kıyasla sanırım haklılar. Beni hala ya yumuşak ya da çok değerli biri olarak görüyor.

Hedef.

Belki ikisi de.

İlk izlenimleri değiştirmek zordur, özellikle de doğru olduklarında.

Sora olmasaydı sarayda kalmayı kabul etmezdim ve Mikail'in de bunu bildiğini varsayıyorum. Ama ondan daha kötü gardiyanlar da var.

Gece yarısından beri gözetleme kulesindeyiz. Altımızdaki Jeul'un ışıkları ve yerdeki küçük bir fener dışında her yer karanlık. Bunların hiçbirisi içime sinmiyor - ne karanlık, ne görevleri, ne de geride kalmak. Mikail, Seok'un daha fazla güce ihtiyacı olduğuna inandığı gibi kılıca ihtiyacı olduğuna inanıyor. Bu sonsuz açlık kendi savaşlarını yaratıyor. Ama bu gece kutsal emanetleri alıp Kral Joon'u öldürürlerse savaşı başlamadan durdurmuş olacaklar. Onun açgözlülüğü daha büyük bir iyilik için.

Bence de.

Serin gece havasında tüylerim diken diken oluyor. Ke  ke bu kıyamet hissinden kurtulabilseydim, ama bu his beni bir pelerin gibi sarıyor.

Sora ve ben casus g zl klerimizi Tamneki'ye doğrultuyoruz. Ay suyun üzerinde parlıyor ve pusuda bekleyen bir Weian gemisinin siluetini seçmemize yetecek kadar ışık veriyor. Filo yelkenlerini indirmi  . Onları aramayı bilmeseydik, fark edeceğimizi sanmıyorum.

Arada bir Sora ve ben pozisyon değiştirip adanın batısını ve güneyini tarıyoruz ama kayda değer bir şey yok.

Yine de hava gerginlikle  atırıyor. Sora pek konu madı ama ben onun kalbini biliyorum. Burada benimle ve rehinemizle olmaktansa Mikail, Aeri ve Royo ile olmayı tercih ederdi. Bir şey se emeyecek kadar uzak ve karanlık olmasına rağmen Cazibe Limanı'nı görmeye  alı ıyor.

"Fallador'un buraya gelmesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Sora bardağını indiriyor ve bana doğru dönüyor. "Onu tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Babamla birlikte Khitan'dayken onunla bir kez kar ıla mı tım. Onun Gaya'nın prensi olduğuna gerçekten inanmı tım."

"Herkes inanıyordu. Mikail de dahil," diye iç geçiriyor.

Adını söyleme şekli, onları bahçede gördüğüm zamanı merak etmeme neden oluyor. O ve Mikail birlikte gülüyorlardı, o kadar yakın duruyorlardı ki neredeyse alınları birbirine değecekti. Bir de savaş odasında birbirlerine atıkları bakışlar vardı.

Midem yine bulanıyor.

Mikail yakışıklı ve karizmatik, bu yüzden ona neden açık olduğunu anlıyorum, ama onu son gördüğümde Euyun'a açıktı. A klarının bir başkasıyla yer değiştirecek kadar solduğunu d   nemiyorum. Ama Sora sıradan bir kadın değil.

"Onunla yakınla tınız," diyorum.

Saklayamadığım acı sözlerime sızıyor. Onun mutlu olmasını istediğime dair kararlılığımı, bu mutluluğu nasıl bulduğuna bakmaksızın koruyamıyorum. Ona bu kadar yakinken sadece ben mutlu olayım istiyorum.

Di lerimi gıcırdatıyorum. Daha iyi bir insan olmak için çabalamak buraya kadarmı .

Omuz silkiyor. "Diğerlerinden daha fazla değil. Hepimiz yakınla tık. Khitan'da ve o zamandan beri bu şekilde hayatta kaldık."

Merak içimde kabarıyor ve patlıyor. Daha fazla soru sormak istiyorum. Onun için ne ifade ettiğini ve onun için ne ifade ettiğini tam olarak bilmek istiyorum ve

Bu beni hiç ilgilendirmez. Kelimeleri içimde tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Mikail en sevdiği kişinin yasını tutuyor," diyor. "Ben de öyle." Dürbünsüz uzaklara bakıyor ve parmakları duvarın taş parmaklıklarını kavlıyor. "Bu derin, karanlık bir çukur, özellikle de kendinizi sorumlu hissettiğinizde. Sevgi ve kaybın çifte bağını paylaşıyoruz. Eğer bunun romantik olduğunu ima ediyorsan, hayır, değil."

Keşke bu kalbimi hafifletmeseydi. Keşke Mikail'i birdenbire daha iyi bir ıstık altında görmeseydim. Euy'n'u on yıl boyunca sevmiştii. Haklıydım, böyle tüketen bir aşk bir beden yandığında yok olmaz. Bunun yerine, zihninizin köşelerinde gizlenir, kalbinizi zincirler. O ve Sora'nın her ikisi de keder ve intikam arzusuylla dolu ama birlikte yükleri hafifliyor. Bu duyguyu bilirim. Idle'daki tüm hüün ve çaresizlik Ailor yanımdayken çok daha kolaydı.

"Özür dilerim," diyorum.

Başını öne eğdi. "Ne için?"

"Varsayımlarda bulunduğum için."

Yavaşça gülümsüyor ve bu hipnotize edici. Onu hoş bir şekilde şaşırttığında böyle sırtıyor. Ben de bunu görmek için çabalıyorum.

"Sorun değil," diyor. "Sen de çok şey yaşadın; kaçıp Khitan'a gittin ve sonra babana ulaşmaya çalıştın. Güvenli bir yere kaçabilirdin ama buraya bizi bulmaya geldin. Beni bulmak için. Ben... Burada olduğun için mutluyum."

Tereddüt ediyor, ama bir adım daha yaklaşıyor ve sonra bir adım daha. Kendimi hareketsiz tutuyorum. Haftalardır ona sarılmayı arzuluyorum, kollarımda güvende olmasından başka bir şey istemediğim için ama onu istediğim kadar onun da beni istemesine ihtiyacım var.

Yarım duvara yaslanıyorum ve o iki adım ötemde duruyor. Parmaklığı tutuyor. Parmak uçlarımız birbirine değene kadar elimi taşın üzerine yaklaştırıyorum.

Ellerimize bakıyor ve gülümsüyor. Sırtışı etrafımdaki karanlığı siliyor.

"Gerçekten buradasın," diyor güzel sesi merakla dolu. Başımı sallıyorum.

"Her şeyi bekleyeceğime dair sana söz vermiştim."

Kaşlarını çatarak yan tarafa bakıyor. "Sözler çoğu insan için sadece kelimelerden ibarettir."

"Benim için değil."

Yüzümü tarıyor ve sonra iç çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onu tekrar gördüğümünden beri ilk kez beni daha yakın istediğini hissediyorum. Beni burada, yanında istiyor. Küçük bir adım atıyor ama sanki aramızdaki kilometrelerce mesafeyi kapatıyormuş gibi hissediyorum.

Yavaşça yüzüne doğru uzanıyorum ve gözleri kapanıyor.

Tam yanağına dokunmak üzereyken başını sağa çeviriyor. İrkilerek kolumu geri çekiyorum ama bana bakmıyor, kulenin girişine bakıyor. O an kendimi o kadar kaptırmışım ki merdivenlerden hızla çıkan ayak seslerini duymadım.

Ama şimdi duyuyorum.

Birbiri ardına koşan insanlar yaklaştıkça nefes alışım hızlanıyor. Bunlar Mikail ve diğerleri değil. Ve bu sadece bela anlamına gelebilir.

Adımlarıyla birlikte metal şingirtıları ve koordineli nefes alış verişleri geliyor. Bunlar asker, bundan eminim. Ama Berm'den ya da başka bir yerden yürüyen bir kral muhafızı görmedik. Jeul'daki kale şu anda isyancılar tarafından korunuyor ve herhangi bir askerin yolunu kesmiş olmalılar. Bu adamlar nereden geldi?

Bunun bir önemi yok. Neredeyse geldiler.

Dürbünümü bırakıyorum ve kılıcımı çekmeden önce Sora'yı arkamdan itiyorum. Bardak bir çatırtıyla taş zemine düştü. Sora kendininkini yere bırakıp bir hançer çıkardı.

Kemerli geçide bakıyoruz. Aynı anda sadece iki kişi geçebiliyor, bu da sayımızı eşitliyor. Ortaya çıkar çıkmaz saldırırsam, onları ikişer ikişer öldürebilirim. Ama gücüm tükenene kadar kaç kişiyi öldürebilirim? Ya bizim tarafımızdalarsa?

Bunu öğrenmek için çok beklememe gerek yok.

Siyah deri zırhlı iki adam kulenin tepesine ulaşıyor. Onlar Yusanian kralının muhafızları. Bu, arkalarında en az on adam daha olduğu anlamına geliyor, çünkü kralın muhafızları on iki veya on beş kişilik bir saldırı ekibi olarak hareket ediyor.

Kılıcımı tutmuş bekliyorum, avuçlarım terliyor. Mikail'in bunu nasıl bu kadar rahat karşıladığını anlamıyorum - bir saldırıdan önceki an, başka bir insanı öldürmeye karar verdiğiniz an. Göğsüm kalbimin duracağını düşündüğüm noktaya kadar zonkluyor. Kimseyi öldürmek istemiyorum ama Sora var. Arkamda nefes alıyor ve ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Eğer onu korurken ölürsem, bu değerli bir son olur.

Kararımı verdim, savurmaya hazırım.

Adamlardan biri elini kaldırıyor. Göğsündeki madalyalar ay ışığında parıldıyor, o bir yüzbaşı.

"Sora Inigo ve Tiyung Gamesong, bizimle geliyorsunuz."

Tam olarak nereye? Berm'den gelen askerler mi yoksa Rune'un adamları mı? Eğer Rune'un adamlarıysa, Fallador bize ihanet mi etti? Yoksa kont bizi rehin almak için adamlarını içeri sokarken o sadece bir yem miydi? Belli ki bizi canlı istiyorlar; aksi takdirde çoktan saldırmış olurlardı.

"Hiç sanmıyorum," diyorum.

"Kılıcını yere bırak yoksa seni zorla götürürüz," diye cevap veriyor.

Sora'yı nasıl güvenli bir yere götüreceğimi bulmak için zamana ihtiyacım var. Atlamak için çok yüksekteyiz. Ve adamları tek çıkışı tutuyor. Başka seçeneğimiz yok. Onlarla birlikte gitmeli ve saraya girdikten sonra kaçmayı denemeliyiz.

"Kimin yetkisiyle?" Ben soruyorum.

Ne kadar çok konuşurlarsa, bir plan oluşturmak için o kadar çok zamanım olacak. Burada ne kadar uzun kalırsak, diğerlerinin geri dönüp hepsini katletme ihtimali de o kadar artar.

Yüzbaşı, bu çılgınca bir soruymuş gibi başını hafifçe eğiyor. "Kral Seok'un yetkisiyle."

Omuzlarım düşüyor ve kalbim sıkışıyor. Hayır. Hayır, bunlar babamın adamları olamaz. Ödülü almaya çalışan askerler olmalı.

Ama bu şüphe elimi gevşetmemeye neden oluyor. Kılıcımı savurduğum anda, kralın muhafızları bana saldırıyor. Kabzayı yeniden kavriyorum ve asker belini zırhın bittiği yerden kesiyorum. Bir çılgınlıkla yere düşüyor. İçimden korku ve zafer akıyor ama daha kendime gelemeden başka muhafızlar beliriyor. Dört kral muhafızı beni ve Sora'yı çekeştirerek bizi ayırıyor. Gözlerimiz buluştu, o dehşete kapılmıştı. Ona uzanıyorum ama bir muhafız kılıcımı diğer elimden alıyor. Silahsız bir şekilde ellerimi yumruk yapıp yanımdakileri yumrukluyorum.

Onu almalarına izin vermeyeceğim.

Ben çırpınırken, bir yumruk yüzüme doğru uçuyor. Sonra bir bakıyorum, yıldızlar görüyorum ve burnumu tutuyorum.

Bir ses çnladı. "Yeter!" Herkes

hareket etmeyi bıraktı.

"Kralın oğluna zarar verilmeyecekti! Emirler böyleydi." Adamın sesi otorite taşıyor ve altındakilere karşı kızgınlık içeriyor.

Gri çelik giysili bir adam kuleye doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum. Kırmızı tüyler miğferini süslüyordu. Aman Tanrım, bu bir Qali Sarayı muhafızı.

Bunlar babamın adamları.

Sora hareketsiz kaldı, çenesi gevşedi. Gözlerinde ihanetle bana bakıyor. Bana neden öyle baktığını merak ediyorum ama sonra bildiğimi ya da bunun bir parçası olduğumu düşündüğünü fark ediyorum. Kralın muhafızları bizi kuleden çıkarmadan önce bunu inkar etme şansım yok.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AERİ DİŞ BOĞAZI

HAna, elbisesi kadar beyaz bir ip tutuyor. Eğer çekerse, pirinç **ç a n** devrilecek ve güvertenin altındaki tüm adamları uyandıracak. Doksan daha askerler bu kulübenin etrafını saracak. Ölmeden önce babamı öldürebiliriz. Muhtemelen öldüremeyiz.

Hana'nın güzelliğine bakıyorum ve Gül Sarayı'nda oturup yıllar boyunca yaptıklarını itiraf ederken ne kadar içten olduğunu hatırlıyorum. Nasıl denediğini ve nasıl başarısız olduğunu. Dürüst ve açık görünüyordu.

Hayal kırıklığımı içime atarken midem bulanıyor. Gerçekten bizim tarafımızda olduğunu sanmıştım. Sora'yı sevdiğine ve onun için her şeyi yaptığına inanmıştım. Ama sanırım Hana'nın sadece bir tarafı var, kendi tarafı.

Ölümlüler vefasız enstrümanlardır.

İç çektim. Gerçekten mi? Şimdi olmaz, ses. Zaten halletmem gereken bir sürü iş var.

Ne olursa olsun, kimsenin o çanı çalmasına izin veremeyiz. Hepsini altına çevirmeyi düşünüyorum ama taç onda olduğu için bu babamı etkilemez. Ve onu, çana ulaşmak için cesetlerin üzerinden geçeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyorum.

Ben ne yapacağım? Bir şaşırtmacaya ihtiyacım var. Bir şey, herhangi bir şey. "Baba," diyorum.

"Kızım."

Babam siyah saçlarının üzerine Ölümsüz Tacı takmış olmasına rağmen gri saten gecelik kıyafetleri içinde duruyor. Gaya'nın Alevli Kılıcı kalçasında asılı duran altın kılıç olmalı, kayığın çekildiğini hissettiklerinde ya da bizim geldiğimizi duyduklarında aceleyle kaptıklarına şüphe yok.

"Kılıç için buradayız," diyorum. "Onu bize verin ve başka kimse ölmesin. Size söz veriyorum."

Sanki kontrol bizdeymiş gibi çenemi dik tutuyorum. Mikail'in gözleri bana dikildi. Anlaştığımız şey bu değildi ama şu anda umutsuz zamanlardayız. Kılıcı alır ve canımızı kurtarırsak, bu büyük bir zafer olur. Joon'u öldürmeyi ne kadar çok istediği umurumda değil. Bu başka bir günü beklemek zorunda. Babam gülümsüyor. "Ne kraliçe olurdun, Naerium- liman ve bunun arasında." Sonra sırtışı kayboluyor ve ifadesi değişiyor.

Mezar. "Bunun yerine, sen ve arkadaşların bu gece öleceksiniz."

Aslında bizim için üzgün görünmeyi başarıyor ve sonra Hana'ya dönüyor. Yarım adım öne çıkıyorum.

"Euyn çoktan Cehennem Krallığı'na gitti," diyorum. "Kalan son çocuğunu öldürecek misin?"

Babamın kahverengi gözleri şaşkınlığını yansıtacak kadar kayıyor. Kan yanaklarımı terk ederken yüzüm karıncalanıyor. Euyn onun değildi. Eğer Quilimar doğruyu söylediyse, bu onun Omin'in oğlu olduğu anlamına gelir.

"Euyn benim kardeşimdi, çocuğum değil," diyor Joon. "Ve sana Yusan'ın prensesi olarak tanınman için iki şans verdim ama sen sadık kalamadın. Sen kendi seçimini yaptın. Ben de kendi seçimlerimi yapmak zorundayım."

Hana'ya eliyle işaret ediyor.

Kutsal emanetlerim titreşiyor. Onları kullanmak zorunda kalacağım ve Joon ipe ulaşmadan onu öldürebileceğimizi umacağım. Ama Hana'nın gözleri krala kaydı ve sonra geri döndü. İki kez. Birine işaret ediyor ama o ben değilim. İpi bırakıyor ve aynı anda Ölümsüz Taç'ı kapıyor.

Ne oluyor?

Bir karaltı yanıma doğru geliyor, Mikail. Koşuyor ve sonra saldırmak için fırlıyor. Hana tacı Joon'un başından kaldırıyor ve nefesim kesiliyor. Babamın elleri onu geri almak için uzanıyor. Bir kalp atışı. İki. Hana'nın yanında duran saray muhafızı ona doğru dönüyor, kılıcını çoktan çekmiş. Kutsal emanetler tenimi ısıtıyor. Muhafız saldırmak için ilerliyor. Elimi uzattım.

Ama Mikail'in kılıcı havayı yarıyor. Kılıç babamın boynuna doğru ilerlerken tüm dünya duruyor. Hedefi doğru. Kılıcı vuruyor

Babam o kadar sert vurdu ki neredeyse kafası kopacaktı. Kan bir fıskiye gibi fişkırıyor ve Joon'un taçsız başı yana yatıyor. Yere düşerken gözleri bana bakıyor.

Ölümsüz Taç Hana'nın elinde. Nefes almayı unutuyorum, tamamen donuyorum. Hissedeceğimi düşündüğüm şey her neyse, bu acınası şok değil. Işığın Joon'un gözlerini terk edişini izliyorum.

Metalin gıcirtısı kulaklarımı dolduruyor ve beni o ana geri çağırıyor. Calier kılıcını çekti. Ama Joon'a ya da muhafızlara saldırmak için değil. Mikail'in sırtına nişan alıyor.

Hayır. Onu öldürecek.

Nefes veriyorum ve şoku atlatıyorum. Kutsal emanetlerimi çağırıyorum.

Düşman kalplerini altına çevir.

Altın bir parıltı odayı dolduruyor. Parıltı Mikail'in etrafında bir küreye dönüşüyor. Gözlerini kapatıyor ama ışık hızla kayboluyor. Üç adam göğüslerini tutarak yere düşer; iki saray muhafızı ve Calier.

Mikail tam zamanında dönüyor ve Calier'in kılıcının adam yere yığılmadan önce neredeyse ona çarpacağını görüyor. Sonra bana bakıyor, ağzı açık kalıyor. Bu onu ilk kurtarışım değil. Yaptığımız şey bu.

Bir şekilde başardık. Babam öldü ve biz hâlâ ayaktaız.

Tanrılar bizim tarafımızda olmalı demekten başka nasıl olur bilmiyorum.

Daha çok iniltiye benzeyen bir soluk dikkatimi çekiyor. Teo'nun kardeşinin ölümüne tepki verdiğini düşünüyorum ama donup kalmış. Hayır, o değil.

Hana.

Ona bakıyorum ve tıpkı göğsünden çıkan kılıç gibi içime bir korku saplanıyor. Beyaz elbisesinin önünden kırmızı kan sızarken gözleri kocaman açılmış ve dehşete kapılmıştı. Saray muhafızı saldırdı ve ben onu öldüremeden önce kılıcını ona sapladı. Çünkü tereddüt ettim. Elinde hala tacı tutuyor. Ama o kraliyet ailesinden değil, bu yüzden onu kurtaramaz.

"Hayır!" Ağladım.

Hana kralı oynamış, tıpkı Mikail gibi güvenilir bir casus ustası rolünü üstlenmişti. Mikail bile ona işaret vermeden önce onun bizden biri olduğunu fark etti mi bilmiyorum. Her iki şekilde de, sonunda, o doğruydı. Ve zamanında harekete geçmediğim için öldürüldü.

Hepsi benim hatamdı.

"Hayır. Lütfen, hayır." Kimseye yalvarmıyorum çünkü hiçbirimizin onun için yapabileceği bir şey yok. Bunca büyüye rağmen hiçbirimiz bir hayat kurtaramayız.

Ben sadece öldürebilirim.

Hana'nın gözleri açık ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Ama beni duyduğunu sanmıyorum. Başka bir yere gitti.

"Sora," diye fısıldıyor. Dizlerinin üzerine çökerken daha çok bir çığırak sesi gibi, ama ses o kadar büyük bir sevgiyle dolu ki kalbimi paramparça ediyor.

Hana yere yığılıyor ve taç elinden düşüp yere yuvarlanıyor.

Bu gördüğüm son şey.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

MIKAIL DİŞ BOĞAZI

I Böyle olmaması gerekiyordu.

Joon ayaklarımın dibinde öldü. Zalimi kendi kılıcımınla yere serdim, halkımın intikamını aldım. Biz kazandık. Tek istediğim buydu ama Hana'nın gözlerine bakarken tek düşünebildiğim buraya gelmek için neler kaybettiğim. Hiç de zafer gibi hissettirmiyor.

Uzanıp Hana'nın göz kapaklarını indiriyorum. Tanrılar ruhuna rehberlik etsin. "Aeri!" Royo ağlıyor.

Düşerken onu yakalıyor.

"Aeri! Aeri," diye bağırır. "Mikail, yardım et. Nefes aldığını sanmıyorum."

Adam onu kucaklarken Aeri kaskatı kesilmiş. Bu kez gözleri kapalı ama adam haklı, nefes almıyor. Zamanda donmuş durumda ve bu öncekinden de kötü çünkü güçlerini yine beni kurtarmak için kullandı.

Sersemliğimden sıyrılıp Ölümsüz Taç'ı alıyorum. Üzerinde kan lekeleri var ama yakutların üzerindeki damlaları görmek zor. Kutsal emanet ellerimde şaşırtıcı derecede hafif. Sahtesi çok daha ağırdı.

Tacı Aeri'nin başına yerleştirmek üzereyken Royo onu geri çekip benden uzaklaştırıyor. Dişlerini bir köpek gibi gösterdi. "Bunun ona ne yapacağını biliyorsun." Hayır, ama bunu tartışacak vaktimiz de yok.

"Doğru, bilmiyorum," diyorum. "Ama şu anda onun hayatını kurtaracak."

Royo'nun yüzünde çizgiler beliriyor; yara izleri ve endişeleri. Önce ona, sonra taca, sonra tekrar kızın yüzüne bakıyor. Acı gözlerinde yüzerken bana kısa bir baş selamı veriyor. Seçeneklerimiz kötü ve daha kötüsü arasında ama bu olmadan öleceğinden eminim. Her şey bundan daha iyidir.

"Sana güveniyorum," diyor Royo. Aeri'yi bana yaklaştırıyor.

Sözlerinin ağırlığı bana çarpıyor. Tacı saçlarının üzerinden kaydırırken nefesimi tutuyorum.

Taç Aeri'nin teniyle buluştuğu anda metal tamamen değişiyor, Aeri'nin etrafından akıyor.

Yıldızlar.

Tepeleri ve taşları olan bir taçtı. Bir saniye önce elimde tutuyordum. Şimdi ise alnında, ortasında yakut ve elmaslar olan som altından bir diadem. Ona dokunuyorum ama diğer kutsal emanetler gibi artık onunla kaynaştığını zaten biliyorum. Bir insanda birden fazla olduğunda bir şeyler oluyor. Eterumla birleşme gibi bir şey. Sadece güçleri çoğaltmıyor; kutsal emanetleri deriyle birleştiriyor.

Bu ne kadar tuhaf olsa da, en önemlisi göğsünün aniden yükselip alçalması. Royo da ben de rahatlayarak iç çekiyoruz.

"Teşekkür ederim," diyor gözlerinde yaşlarla.

Başımı sallıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. En azından bir sorun çözüldü.

Aşağıda hâlâ uyuyan yaklaşık doksan kişi var.

Joon'un bizi gördüğü anda neden alarm zilini çalmadığını anlamıyorum. Belki Aeri'yi gerçekten önemsiyordu, belki bizimle oyun oynamak istiyordu ya da nihayetinde mantığın ötesinde kutsal emanetleri istiyordu. Fark etmez. Burada durup merak edecek vaktim yok.

Aeri'nin düşürdüğü yerden Su Asası'nı alıp Joon'un cesedine yaklaşıyorum. Kılıcımı savurup kemerindeki Gaya Kılıcı'nı kesiyorum, sonra da onu yana doğru tekmeliyorum. Zar zor tutunduğu için kafası en son yuvarlanıyor.

Ejderha Lordu'nun Alevli Kılıcı, kabzasına mücevherler yerleştirilmiş saf altından güzel bir kılıç. Aşağı uzanıp kabzasını kavriyorum.

Anında, daha önce hiç hissetmediğim bir güç içimde dalgalanıyor. Gaya'nın görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor. Adada oynayan bir çocukken, gök gürlediğinde her zaman eve koşmam söylenirdi. Bir gün nedenini gördüm. Bir çocuk dışarıda cazibe tarlalarındaydı ve aniden,

bulutların arasından bir şimşek çıktı. Vücuduna yıldırım düştü ve kelimenin tam anlamıyla tüm enerjiyle parladı.

Bu da benzer bir his olmalı. Her santimim içten içe aydınlanmış gibi hissediyorum.

Görüşüm tam zamanında açılıyor ve hem kılıcın hem de asanın sıvı hale gelerek kollarımda bilezik gibi kıvrıldığını izliyorum. Ve sonra bir kez daha katı hale geliyorlar. Asa artık ön kolumu saran mavi metal bir ip, kılıç ise sağ kolumda altın bir bant haline geldi. Duval ve Teo tek dizlerinin üzerine çöküyorlar, vurulduğu için Teo için bu hiç de kolay değil.

Onlar hâlâ hayatta olan son adamlarım. Onları bu şekilde tutmam gerekiyor. "Gitmeliyiz," diyorum.

Duval ayağa kalkar ve Royo ayağa kalkarak Aeri'yi kucağına alır.

"Ama..." Teo başlıyor. Renklendirirken ağzını kapatıyor ama gözleri hain kardeşine kayıyor. Calier'in cesedi yerde ve ruhunu serbest bırakmayı pek umursadığımı söyleyemem ama Fremo da dahil olmak üzere kapıya yakın yerlerde ölenlerimizin cesetleri de var.

Ama ateş yakıp dua edecek vaktimiz yok.

Ateşi düşündüğüm anda, altın emanet kolumda titriyor. Doğru ya.

Çok daha kolay bir çözüm var.

"Kayığa bindiğimizde tüm gemiyi ateşe vereceğim," diyorum.

Yine de her şey sırayla. Kılıcımı alıyorum ve kralın kafasını tamamen kesmek için aşağı doğru sallıyorum.

"Baesinga," diye fısıldadım.

Joon'un kafası kemiklerin kırılmasıyla kopuyor. Saçlarından tutup kaldırıyorum ve sonra kalan adamlara başımla selam veriyorum.

Dördümüz, kulübenin kapısına ulaşana kadar cesetlerin üzerinden geçerek ilerliyoruz. Derin bir nefes alıp kılıcımı serbest elime aldım ve güverteye çıktık. Duval yaylı tüfeklerden birini kaptı. Gözüne doğru tutuyor, yani... nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yok. Teo bacağındaki acıyı görmezden gelerek kılıcıyla hazır bekliyor.

Kulübenin arka tarafına doğru sessizce ilerlerken gece durgun. Sandalı göremiyorum ama zaten amaç da buydu. Sol kolumu uzatıp denizi kendime çağırıyorum.

Bir şey yok.

Tekrar deniyorum. Hâlâ hiçbir şey yok. Gelgit ya da kabarma yok. Su, olağan dalgalar dışında hareket etmiyor.

Bu yükseklikten denize dokunamıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Kalıntı mırıldanmıyor ya da yanıt vermiyor. Komut orada değil.

Midem bulanıyor. Bu da ne böyle? İki kutsal emanetin gücü azaltması değil, arttırması gerektiğini sanıyordum. Ama bunu düşünecek zamanımız yok. Burada çok açıktayız.

Geminin aşağısından iki muhafız bağıyor. Ayak sesleri bize doğru geliyor. Zamanımız kalmadı.

"Hepiniz yüzebilir misiniz?"

diye sordum. Teo ve Duval

başlarını sallıyorlar.

Royo başını sallıyor. "Ben yapabilirim ama o yapamaz."

Duval muhafızlara ateş ediyor ve birini vurmaya başarıyor. Ama keşke vurmasaydı. Adam korkunç bir ulumayla haykırıyor.

Yıldızlar, alarm zili kadar gürültülü.

"Boğulmayacak," diyorum. "Atlamamız gerek, şimdi."

Royo başka bir kaçış yolu bulmaya çalışır gibi etrafına bakınıyor, ama yok.

İşaret veriyorum ve hepimiz denize atlıyoruz, tam hançerler bizi kovalarken serin suya iniyoruz.

Suya dalar dalmaz, Diş Boğazı'na rahat edemeyecek kadar yakın olduğumuzu hatırlıyorum. Canavarlar yapay sınırlara saygı göstermez. Wan öldürüldüyse ya da yakalandıysa, Charm Limanı'na geri dönmek uzun bir yüzüş olacak.

Yüzeye çıkıyorum ve tekneyi arıyorum. Suyun üzerinde hafif bir ısıklık sesi yankılanıyor. Uzaklara bakıyorum ama sandalı yirmi metre ötede görüyorum. Wan atladığımızı görmüş ve kürek çekerek yaklaşmış olmalı.

Royo'nun Aeri'yle yüzmesine yardım etmek istiyorum ama sadece ayak bağı olurum. Hızlı kol hareketleriyle kayığa ulaştım, sonra da kayığa tırmandım. Wan ve ben de diğerlerinin çabalamasına yardım ediyoruz.

"Bu da ne?" Royo soruyor. Ben Aeri'yi ondan alırken suda çırpınıyor. Duval ve Teo onu banklardan birine oturtuyorlar.

Suyu tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Wan ve ben Royo'ya yardım etmek için çabalıyoruz, ki bu çok zor çünkü o çırpınıyor.

"Lanet olsun, yemin ederim bu bir iku'ydu." Biz kollarını çekiştirirken Royo bir bacağı teknenin kenarına atarak çırpınıyor.

"Muhtemelen sadece bir balıktı," diyor Wan. "Iku bu kadar uzağa gelmez."

"Kesinlikle lanet bir iku'ydu," diye ısrar ediyor Royo, artık tamamen teknenin içinde. "Sen kürek çektiğin için neredeyse beni yiyordu!"

Tartışmaya başlıyorlar ama ben Weian savaş gemisine bakıyorum. Hâlâ ölenlerimizin ruhlarını serbest bırakmam gerekiyor ama denizi bile çağıramıyorum. Geminin alev almasına ihtiyacım var ama Alevli Kılıç artık kolumda bir süs.

Altın bant titreşmeye başlıyor, karşı konulmaz bir uğultu zihnimi dolduruyor. Neredeyse içgüdüsel olarak kolumu kaldırıyorum.

Ateş yakıyorum.

Sonra parmaklarımı şıklatıyorum.

Bir vınlama ve ışık parlamasıyla beyaz gemi tamamen alevler içinde kalıyor, suyun üzerinde bir şenlik ateşi, etrafındaki tüm gemileri aydınlatıyor.

Yıldızlar.

Koluma bakıyorum ve şimdi iki kalıntıyla neler yapabileceğimi görüyorum.

Royo ve Wan tartışmayı bırakıyor. Fremo, Hana ve hatta Calier'in ruhları serbest bırakılırken herkes sessizleşiyor ve güvertenin altındaki adamlar çılgılık atmaya başlıyor. Onlar da yakında serbest kalacak ama Joon değil. O asla. Denize atladığımda kafasını denizin dibine bıraktım.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ROYO GÜL SARAYI, GAYA

Mikail ve ben arkamızda Teo ve Duval ile Gül Sarayı'na geri dönüyoruz - hayatta kalan diğer adamlar. Uzakta, kralın gemisi ve Charm Limanı yanıyor, gece gökyüzüne doğru tütüyor. Ama Mikail'in çıkardığı yangınlar umurumda değil. Aeri on beş dakikadan fazladır baygın.

"Aeri. Aeri, lütfen. Geri dön. Bana geri dön," diye fısıldıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, rüzgarda kuruyor. Onu göğsüme yaslayarak sürüyorum. Ölmeyecek çünkü taç onu kurtardı ama ne söylersem söyleyeyim ona ulaşamıyorum. Ellerimin arasından kayıp giden bir akıntı gibi.

Jeul'un surlarına doğru dörtlüye gidiyoruz. Mikail, kollarını saran kutsal emanetlerle en az benim kadar güçlü at sürüyor.

Bütün kutsal emanetleri aldık. Kral Joon öldü. Kazanmış olmamız gerekiyordu ama öyle hissettirmiyor. Hızla başkente dönerken kimse tek kelime etmedi. O iyi yaşlı adam Fremo öldü, Calier bir haindi ve Hana bize yardım etmeye çalışırken öldü. Herkes sessiz, olanlarla başa çıkmaya çalışıyor. Ama her şeyden önemlisi, Aeri geri dönmezse, ne kadar kazandığımızın bir önemi yok, kaybettik. Aeri'yi daha sıkı tutuyorum, sanki onu göğsüme yaslamak oradaki ağrıya iyi gelecekti gibi.

Jeul'a doğru ilerlerken valinin başsız bedeni şehir kapılarının tepesine zincirlenmiş halde asılı duruyor. Tepeye çıkmak sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ama

dakikalar sonra saraya geri döndük. Ön merdivenlere kadar at sürdük.

Aeri'yi yere bırakıyorum ve ben atımdan inerken Mikail onu tutuyor. Ayağa kalkar kalkmaz onu geri götürüyorum. Dudaklarını öpüyorum ve saçlarını okşuyorum.

"Bana geri dön," diyorum. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Göz kapakları hareket ediyor. Mikail irkiliyor, bir adım geri atıyor, sonra bana bakıyor. Kalbim yerinden fırladı, o da gördü. Sadece hayal gördüğümü sanıyordum ama seyisler de durup bakakaldılar.

"Onunla konuşmaya devam et," diyor. "Nerede olursa olsun seni duyabilir."

Umut içime doluyor, nabzımı hızlandırıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Hadi, Aeri. Geri dön. Benimle kal."

Kirpikleri titriyor ve sonunda gözlerini açıyor.

Başımı arkaya atıyorum ve en uzun rahatlama iç çekişini yapıyorum. Uyandı. Artık zamanda donup kalmamıştı. Beni terk etmedi.

"Royo?" diye sordu. Sesinde anlamadığım bir soru var.

"Benim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Gül Sarayı'ndayız," diyorum. "Sen savaş gemisinde bayıldın, biz de Jeul'a geri döndük."

"Oh." Ellerini yüzünde gezdiriyor ama sonra parmaklarını yukarı, alnına doğru kaydırıyor. Parmak uçlarıyla altın bandı inceliyor.

"Bunların hepsi gerçekten oldu mu?" Ölümsüz Taç'ın artık kendisiyle kaynaşmış olmasına şaşırıyor. Hem de hiç. Sesi her şeyden çok bitkin geliyor.

Mikail, "Onu içeri götürüp yatıralım," diyor. Bu iyi bir plan.

Mikail önden gidiyor, ben de Aeri'yi göğsüme yaslanmış halde taşıyorum. Bana sokulduğunu hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor ama iyi anlamda. Teo ve Duval bizi merdivenlerden sarayın ön girişine kadar takip ediyor. İkisi de iyi adamlar.

Fallador koşarak dışarı çıktığında kapıya henüz varmıştık. Teo ve Duval silahlarını kapıyor ama Fallador boş elleriyle işaret ediyor. Aslında ayağında ayakkabı bile yok. Gözleri vahşi ve dalgalı saçları düz, çok ıslak. Sanırım banyodan yeni çıkmış.

"Ne oldu?" Fallador soruyor.

"Bitti. Joon'u öldürdük," diyor Mikail.

Fallador zar zor dinliyor, yanımızdan geçip gidiyor. "Hayır, onlara ne oldu? Nereye gittiler?"

Mikail başını öne eğiyor. Fallador o kadar telaşlı ki, kutsal emanetleri fark etmedi bile.

Omuzlarıma bir ürperti çöküyor. Bu hiç iyi değil. Aeri'ye bakıyorum ama dikkatini bile vermiyor. Sertçe göz kırpmıyor ve sonra bana gülümsüyor.

"Kim nereye gitti?" Mikail sakın ama sesinde tehlikenin çingırağı var.

"Onlar! Arkadaşların-Sora ve Tiyung," diyor Fallador. "Banyodaydım ve sarayda adamların olduğunu duydum. İsyancı olduklarını düşündüm ama sonra bir çığlık duydum. Bir erkek çığlığı. Giyindiğimde Sora ve Tiyung gitmişti. Burada benden başka kimse yoktu. Ne oldu?"

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor ama Mikail bir hışımla saraya giriyor.

Ben Sora ve Tiyung'un kaçırıldığını anladığımda o çoktan içeri girmişti.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

MIKAIL GÜL SARAYI, GAYA

I Beni selamlayan hizmetkârları görmezden gelerek sarayda adımlarımı atıyorum ve sonra yatak odamın kapısını açıyorum. Sora ve Tiyung'un tüm eşyaları

Eğer bize ihanet etseydi hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı.

Calier. Gambria. Fallador, bir dereceye kadar. Tiyung da bir hain miydi?

Sora'ya o kadar aşıktı ki babası için çalışıyor olabileceğinden hiç şüphelenmemiştim. Ama öyle miydi? Fallador gittiklerini söyler söylemez merak etmeye başladım: Kaçırıldılar mı yoksa gitmelerini o mu ayarladı? Ve onunla birlikte kalmasını sağlayarak onun ekmeğine yağ mı sürdüm?

Yatak odasında hiçbir ipucu bulamayınca, gözetleme kulesinin merdivenlerini koşarak çıktım. Acı çekmeden nefes alıyor ve hareket ediyorum, bu da bana Khitan'dan beri hissetmediğim bir hafiflik veriyor.

Alevli Kılıç bana bağlandığında, tüm acımı aldı. Ama su kullanma yeteneğimi de kaybetmiş olabilirim. Bu gece o kadar çok şey oldu ki, bunları düşünmek için bile duramıyorum. İki emaneti kullandığım için korkunç bir bedel

ödeyeceğimden eminim ama şu anda umurumda değil. Önemli olan tek şey Sora'yı bulmak. Kulenin tepesine ulaşıyorum ve ondan bir iz arıyorum. Yerde biri kırık iki casus gözlüğü ve küçük bir fener var. Ve bir de Leke. Taşın üzerindeki ıslaklığa dokunuyorum. Bu kan, hem de çok fazla.

İçimde öfke yükseliyor ama kendimi nefes vermeye zorluyorum. Muhtemelen onun değildir. Onları her kim aldıysa canlı istiyordu, yoksa

cesetler. Ve Fallador bir adamın çığlığını duydu. Bu muhtemelen başka birinin kanı.

Kuleyi kontrol etmeyi bitirdiğimde, merdivenlerden saraya geri dnuyorum. Birkaç kan lekesi var ve sonra duruyorlar. Derin bir nefes alıp öfkemi dışarı atmaya çalışıyorum. Eğer ona zarar verirlerse, dünyayı yakarım.

Onu hedef almış olabilecek üç olası grup var: Rune'un adamları, ödül avcıları ya da Seok'un adamları. Eğer Rune ise, Fallador ne biliyordu? Saraydan kaçarken çılgına dönmüş gibiydi, ama onun bu işe karıştığından şphelenmemem için göstermelik miydi? Bunu taklit edebileceğini sanmıyorum ama yıllarca inandırıcı bir şekilde kraliyet ailesi gibi davrandı.

Bilmeliyim ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Onu ve tüm ev halkını taht odasına çağırıyorum. Aeri ve Royo da bize katılıyor. Artık ateş ağırabildiğim için onun korumasına ihtiyacım yok ama burada olmak istediklerini biliyorum. Sora'yı en az benim kadar önemsiyorlar. Bu da öfkemi biraz olsun azaltıyor.

Personel içeri giriyor. Çoğu beyaz pamuklu gecelikler giymiş ve gözlerindeki uykuyu ovuşturuyor ama bazıları uyanık. Hepsi bana hesap verecek.

"Konuklarımdan ikisi bu gece saraydan kaçırıldı," diyorum. "Ne gördüğünüzü bilmem gerek. Ne duyduğunuzu. Onları bulmamıza yardımcı olacak herhangi bir şey söylerseniz dllendirileceksiniz."

Tahtta bekliyorum, ama kavernöz oda sessiz. Kimse konuşmuyor.

Birkaç saniye geçtikten sonra nefes veriyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bir grup adamın bu sarayı işgal edip iki rehineyle ayrıldığını hibirinizin fark etmediğini mi anlamalıyım? Fallador'un banyodan duyduğu çığlığı kimse araştırmadı mı?"

Beni daha fazla sessizlik karşılıyor.

Kolağa vuruyorum, sabrım tükeniyor. "Hibirinizin bir şey duymamış ya da görmemiş olması ne kadar ilginç. Belki de kaırılmalarında suç ortağı olduğunuz içindir." Ses tonumu sertçe değiştiriyorum. "Hepinize hayatlarınız pahasına sadakat yemini ettiğinizi hatırlatmak isterim."

Sıradaki hizmetkârlar tepki veriyor. Bazılarının beti benzi atarken bazılarının gözleri fal taşı gibi açılıyor ama her iki durumda da sessiz kalıyorlar. Sırayı yavaşça tarayarak tam bir dakika geçmesine izin veriyorum.

"Hepiniz ihanetle nasıl başa ıktığıma şahit oldunuz," diyorum.

Sabırsızlığım her saniye daha da artıyor. Belki de ilk geldiğimizde onları kovmalıydım. Yemek pişirmekten daha fazlasını yapabiliriz ve

kendimiz için temizlik. Bunun yerine, bu yabancıların yeminlerini kabul ettim ama Hana'yı dışarıda bıraktım. Ve sonunda sadık kaldı. Yine de o öldü ve hepsi hala yaşıyor.

Ayağa kalkıyorum. Bunu bir kral olarak çözemezsem, bir casus ustası olarak çözeceğim.

Kılıcımı çekiyorum ve alev alıyor. Erkekler ve kadınlar nefes nefese kalıp bakıyorlar. Bir kahkahayı bastırıyorum. Gerçek Alevli Kılıç benimde ısınırken, kullanılmak için yalvarırken, bir hile karşısında hayrete düşüyorlar. Bir parmak şıklatmamla hepsini ateşe verebilirim. Zihnimin derinliklerinde bunu düşünüyorum. Kutsal emanetler kendi kalp atışım gibi titreşiyor ama bir kılıç işimi göreceksen eterum kullanmaya gerek yok.

"Neredeler ve onları kim aldı?" Sesim odada gürlüyor.

Otuz altı hizmetkârım sessizce ayakta duruyor. Ev halkımın başı Wan, filo hakkında rapor vermek için Charm Limanı'nda kaldı.

"Adoros," diyor Fallador. "Onları götüren adamlar bir banyo süresi içinde girip çıktılar. Çılgılığı duymasaydım, hiçbir şey düşünmezdim. Hiçbirinin bir şey görmemiş olması mümkün."

O da dahil olmak üzere herkesin yalan söylüyor olması da mümkün.

Gerçeğe ulaşmanın her zaman bir yolu vardır, tabii mideniz kaldırıyorsa. Bana en yakın olan kızı tutuyorum ve yüzünü personele dönmesini sağlıyorum. Aeri'nin yaşlarında bir oda hizmetçisi. Yulia, aşçının kızı.

"Sessizliğini suç ortaklığı olarak kabul ediyorum ve seni tahta karşı komplo kurmaktan suçlu buluyorum." Kılıcımı boynuna yaklaştırdım. Terliyor ve inliyor.

Hizmetkârlardan bazıları başlarını sallıyor. Diğerleri hemen ağlamaya başlıyor. Beni zehirlemeye çalışan kadınlara ne yaptığımı gördüler. Bu anı ve mevcut tehdit, birinin diğerlerine sırt çevirmesi için yeterli olmalı.

Ben beklerken kılıcımın alevi sönüyor. Ya doğru söylüyorlar ya da bir başkasının intikamından daha çok korkuyorlar.

"Hayır, lütfen," diyor aşçı, dizlerinin üzerine çökerek. Kalın ellerini sıkıyor, yuvarlak yüzü acıyla kaplı. "Bağışlayın onu. O yanlış bir şey yapmadı. Uyuyordu ve mutfakta hiçbir şey duymadım."

"O zaman diğer hizmetkârlara söyle, ortaya çıksınlar," diyorum. "Çünkü biri bir şey duydu ya da gördü ve bunun bedelini ödeyecek olan o olacak."

Çaresiz, her birine tek tek bakar. Uyanık olmasına rağmen hiçbir şey duymamış ya da görmemiş. Demek ki ödül avcıları değilmiş.

çok daha özensiz olurdu. Yerdeki kan da bir askerin düştüğü taktiksel bir saldırıyı gösteriyor ama adamlar geride adam bırakmayı reddetmişler.

O zaman Rune ya da Seok.

Düşüncelerim kızın yüksek sesli çığlıklarıyla bölündü. Ona zarar vermedim ama feryat ediyordu. Yanakları çilek kırmızısına boyanmıştı.

Ona bakıyorum. Belki de onun acısına son vermeliyim.

"Mikail." Aeri siyah ahşap tahtından kalkıp bana doğru yürüyor. "Yeter artık. Kızı bırakın gitsin. Bilmiyorlar ya da daha büyük ihtimalle konuşamayacak kadar korkuyorlar."

"Hükümdarlarına itaat etmekten çok mu korkuyorlar?" Kızın kolunu kavıyorum ve o bir çığlık atıyor, o kadar yüksek bir perdeden ağlıyor ki anında pişman oluyorum.

"Evet, ben de aşağı yukarı bunu söylüyorum," diye yanıtlıyor Aeri. "Bu şekilde olmaz ve sen de bunu biliyorsun." Başını sallıyor ve elini omzuma koyuyor. "Öfkeyle harcadığımız her saniye Sora'nın hayatına mal olabilir. Bunu Oosant'ta da biliyordun, şimdi de biliyorsun. Sora ve Tiyung'u her kim kaçırdıysa, onları Yusan'a getiriyor olmalı. Asıl soru, Rune'un kampına mı yoksa Qali Sarayı'na mı gittikleri."

Gözlerimi Aeri'ye dikiyorum ama o ne ürküyor ne de başka tarafa bakıyor. Haklı ve bunu biliyorum ama çok öfkeliyim. Joon'un kafasını kesip denize attım ama bu ne öfkemi ne de kederimi azalttı. Bunun yerine Fremo ve Hana'yı kaybettim ve bir kez daha ihanete uğradım. Bu gece iyi insanlar öldü ve kötü bir adamı öldürmek bunu ortadan kaldırmadı.

Bunun bir zafer olması gerekiyordu.

İç çekerek oda hizmetçisini bıraktım ve onu asanın içine geri gönderdim. Masum bir kızı öldürmenin de işe yaramayacağını biliyorum.

Aeri bir kez başını salladı ve ben yumruklarımı sıktım. Sora'yı geride kalmaya ikna eden bendim. Burada olması benim suçum ama kendimi suçlamaktansa başkasına saldırmayı tercih ederim.

"S-sire," diyor seyis bir çocuk.

Aeri de ben de çocuğa doğru dönüyoruz. Muhtemelen on bir yaşında. Derin bir nefes alıyor, dar göğsünü şişirebildiği kadar şişiriyor, sonra öne doğru bir adım atıyor.

"Rahatça konuş," diyorum.

"Ben... Bunun bir şeyle ilgisi var mı bilmiyorum. Ama bunu sen gelmeden önce merdivenlerde buldum. Sadece güzel olduğunu düşündüm. Ama belki de bir şeydir."

Elini cebine attı ve kırmızı bir tüy çıkardı.

Tüyü gördüğümde kalbim durdu. Yüzümden kan çekiliyor ve sırtımda korku dalları dolaşıyor. Bir zorba kraldan kurtulduk ama diğ rinin elinde Sora var.

Yıldızlar.

Aeri uzun, acılı bir göz kırpışıyla gözlerini kapatıyor. Bu olabilecek en kötü cevap. Rune en azından Sora'yı pazarlık kozu olarak canlı tutabilirdi. Seok onu öldürecek.

"Qalı?" Royo soruyor.

Başımı sallıyorum. "Seok onları aldı."

Üçümüz sessizce ayağı kalkarız.

Personele, "Hepiniz g revlerinize ya da yataklarınıza dönmekte özgürsünüz," diyorum. Yavaşça geri çekiliyorlar, sonra da yangından kaçan fareler gibi odadan kaçıyorlar.

Kılıcımı kınına soktum, sonra kabzasına baktım. Bu gece  fkemin beni alt etmesine izin verdim. Bu bir kralın tarzı değ l - en azından tiran olmamayı uman birinin. Oda hizmetçisine ve seyise bir Şey teklif etmek istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Çünkü nasıl h kmedeceğimi bilmiyorum.

Umutsuzluğ n ağır yükü i  çekmemeye neden oluyor.

Fallador bana bakarak, "Para," diyor. "Onlara para verirsen, sadece senin c mertliğ ni d   n rl r."

Başımı sallıyorum ve sonra ne d   nd ğ m  nasıl bildiğ ni merak ediyorum.

"Seni yıllardır tanıyorum, Adoros." G l ms yor. "Seni rahatsız eden bir Şey olduğ nda anlarım. Olduğ ndan daha az olduğ n zaman, bu seni rahatsız eder."

Şu anda kim olduğ m  söylemek zor. Bana hatırlatan Sora. Fallador'a

"Rune'a Şartlarını kabul ettiğ mi bildir," diyorum.

Aeri ve Royo bana bakıyorlar. Bunu konu mamıştık ama artık seçeneklerimiz kalmadı.

Fallador'un gözleri kayıyor ama sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ."

"Ona teminat olarak burada kalacağını söyle," diyorum. Eğilirken

bana küçük bir gülümseme veriyor. "Peki, Adoros."

Kabul ettiğ nde onda  zg n ve teslim olmuş bir Şeyler vardı. Bu muhtemelen başka bir tuzak. Ama savaş alanında olasılıklar eşittir. Eğ r Rune bir daha kar ıma çıkarsa, onu kendim keserim.

Fallador ayrıldıktan sonra Teo ve Duval da selam verip giderler. Duval şu anda en güvendiğim muhafızım, görevde kendini kanıtlamış olsa da, denese bile tam bir sakal bırakamayacağından eminim. Teo'ya da güveniyorum ama o da kardeşinin yasını tutuyor.

Aeri ve Royo taht odasında kalan son kişiler.

"Teşekkür ederim, Aeri." Bunu söyledim ve ciddiydim. Euyn böyle sinirlendiğimde bana şeytan derdi ve doğru olan için benimle dişe diş mücadele ederdi.

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Ben de onun için endişeleniyorum ama şu anda korkuya değil sadakate ihtiyacımız var."

Aeri en büyük sürpriz olmaya devam ediyor, bir kraliçe olarak hüküm sürmek için doğmuş ama tüm aşırılık ve yozlaşmanın dışında büyümüş.

"Onları geri alacağız," diyor Royo.

"Biliyorum. Bu yüzden Rune'un şartlarını kabul ettim. Joon öldüğüne ve Seok'un tek varisi için risk kalmadığına göre Yusan bizim için gelecektir. Her ikisinin de bu gece gerçekleşmesi tesadüf değil, yani ya Calier Tiyung'un korumasız olduğunu haber verdi ya da aramızda bir hain daha var."

Belki de Seok bana tahmin ettiğimden çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Ya da belki beni iyi tanıyan biriyle çalışıyordu. Tiyung gibi biriyle.

"Ne yapacağız?" Royo soruyor.

Gayan tahtına bakıyorum. Uzun zaman önce bizi terk eden tanrılar tarafından oyulmuş tahtaya. Orada oturan annemle babamı ve onlardan önceki tüm Miatları düşünüyorum.

Ben hariç hepsi ölmüştü.

"Hayatta kalmaya çalışıyoruz," diyorum.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SORA DOĞU DENİZİ

TQali Sarayı muhafızları filo gemisinin orta direğinin etrafına bir halat sardılar ve sonra beni ve Tiyung'u ona bağlayarak bize birkaç metre uzunluk verdiler.

dolaşmak. Gerçekten, sadece oturmak için yeterli. Bizi Jeul'de içine attıkları karanlık, üstü kapalı vagondan daha iyi, ama çok değil.

Doğu Denizi'ne doğru yelken açarken muhafızları sayıyorum. Tiyung'un kulede vurduğu muhafız öldü ama bu gemide on dokuz kral muhafızı ve on zırhlı saray muhafızı daha var. Hiç şansımız yoktu. Mikail ve Aeri olmadan olmaz.

Zamanlama tesadüf olamazdı ama yalnız olacağımızı nereden biliyorlardı?

Tiyung'a baktım. Saray casusları onu takip ediyor muydu? Öyle olduklarını varsaymak zorundayım. O zaman soru şu: O biliyor muydu? Bu planın içinde miydi? Ben öyle düşünmezdim ama birlikte ilk yolculuğumuzda beni öldürmesi gerekiyordu ve eğer bir şey öğrendiysem, o da herkesin aldatma ve ihanet etme kapasitesine sahip olduğudur. En çok güvendikleriniz bile.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum.

Tiyung'un kaşları çatılıyor ve sonra burnunu işaret ediyor.

"Hayır." "Yalnız olacağımızı nereden biliyorlardı?"

"Ya Fallador ya da bir başkası bize ihanet etti ya da babamın beni izleyen casusları vardı. Ama eğer takip ediliyorsam, hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim, Sora. I

"Yemin ederim, senin için bir çıkış yolu bulacağım."

Üzerime bir ürperti çöküyor ve bunun nedeni gece yarısı havası ya da deniz spreyi değil. Bir çıkış yolu olacağına inanmıyorum. Bu sefer değil.

Dizlerim bükülüyor ve güvertede oturana kadar düşünüyorum. Bize ihanet eden kim olursa olsun, bu benim suçum. Hepsi benim suçum. Khitan'daki cephanelikte Seok'u öldürme şansım vardı. Dans ederken bana sarılmıştı ve dudaklarımda zehir vardı. Öne eğilip onu öpebilirdim. Ama yapmadım ve benim gibi insanların bir canavarı öldürmek için birden fazla şansı olmaz.

"Sora?" Tiyung bana bakarken yana doğru eğildi.

"Deneyeceğinden eminim."

Sesim yorgun geliyor çünkü öyleyim. Kaçmaktan, asla güvende olmamaktan, sevdiğim herkesi kaybetmekten yoruldum. Hayattan yoruldum. Daysum'la kır evinde yaşamayı hayal eden kız değilim. Artık bir kız kardeşim yok ve yıkılan hayallerimden yoruldum. Tiyung'un babasına karşı çıkmaya çalışacağını biliyorum ama sonuçta umurumda değil. Yirmi bir yıl boyunca savaştım ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok. Daha da ötesi, uğruna savaştığım hiçbir şeyim kalmadı. Elinizde tutmaya değer bir şey kalmadan önce, elinizden alınabilecek çok şey vardır. En güçlü bıçaklar bile kırılabilir.

"Vazgeçme," diyor.

"Neden olmasın?"

Nefes veriyor ve sonra yanıma oturuyor. Deniz serpintisi kırık burnundan aşağı damlıyor. Ya da biz Yusan'a yaklaşırken başlayan yağmurdur.

"Sanırım sana gerçek bir neden söyleyemem," diyor. "Sana ihtiyacım var ama bu benim nedenim, senin değil. Daysum devam etmeni isterdi ama kayıplar için yaşayamazsın." Duraklıyor, gözleri aya bakıyor. "Sanırım sonuçta sen daha fazlasını hak ediyorsun. Acı çekerek geçirdiğin yılların on katı kadar mutluluğu hak ediyorsun."

Mikail de benim uzun bir hayatım olmasını istiyordu ama ne için? Hayat acı ve kalp ağrısıyla dolu. Peki bu gece ona ne oldu? Peki ya Aeri ve Royo? Onlar da öldü mü yoksa esir mi alındı? Muhtemelen. Dünyayla savaşmaya çalışıyoruz. Bize karşı yığılmış bu kadar çok ihtimal varken, kazanacağımızı nasıl düşündük emin değilim.

Geminin arka tarafına bakıyorum, Tamneki Limanı'na, ailem olan arkadaşlarımla muhtemelen öldüğü yere doğru bakıyorum. Sonra aniden,

Suyun üzerinde bir yangın var. Anlık olduğu kadar büyük bir alev. Gözlerimdeki yağmuru kırıştırıyorum.

Tam onları yeniden açtığımda, Gayan sahilinde bir başka devasa yangın yanıyor. Oosant depo yangını kadar uzun. Belki daha da büyük.

Bu gemideki askerler, gözcü tepeden seslenirken etrafta koşuşturuyorlar. Yangınlar yüzünden Weian savaş gemileri artık görülebiliyor. Botlar güvertede gümbürdüyor ve adamlar aşağıda kürek çekiyor, böylece filodan daha hızlı uzaklaşabiliyoruz.

Bu doğal olmayan yangınların tek bir anlamı olabilir: Mikail Alevli Kılıcı aldı.

Tiyung'a bakıyorum, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, iki alev arasında gidip geliyor. Sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Başardılar," diye fısıldıyor.

Sanırım başardılar.

Hâlâ hayattalar. Belki de hepsi. Ve Kral Joon neredeyse kesinlikle öldü.

Gecenin içinde alevlere bakıyorum ve umut göğsümde çırpınıyor. Sadece küçük bir şey, cam kanatlar kadar narin, ama beni canlandırıyor. Kutsal emanetleri aldık ve iki tanrı kralı öldürdük. Belki, sadece belki, kazanabiliriz.

Tiyung parmaklarını güverteye uzatıyor. Avucunu açık tutuyor, beni bekliyor. Ona elimi veriyorum.

Sadece dayanmak zorundayım.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

AERI GÜL SARAYI, GAYA

I Sora'nın kaçırılmasının üzerinden bir gün geçti ve Qali'ye onun serbest bırakılmasını talep eden mesajlar göndermemize rağmen herhangi bir cevap gelmedi. Mikail

aklını kaçırıyor ama hiçbirimiz iyi değiliz. Ona sesler duyup duymadığını ya da iki emanete sahip olduğu için külden bir yol görüp görmediğini sormak istiyorum ama... uğraşması gereken yeterince şey var.

Taht odasında toplandık. Sabahın erken saatleri ve henüz kahvaltı etmedik ama Rune Gaya'ya geldi ve hemen bir görüşme "talep etti".

Ben kendi adıma hâlâ hayatta olmasına çok şaşırdım. Sun-ye'nin onu günler önce zehirleyeceğini düşünmüştüm. Ama kapılar açılır ve uzun soluklu bir asker batı kontunu sekiz asil unvanıyla birlikte anons eder. Dramatik bir duraklamanın ardından Rune taht odasına giriyor ve taş koridorda gülümseyerek ilerliyor.

"Majesteleri," der derin bir selamla.

Gülümsüyor ve Mikail'i en iyi arkadaşlarmış gibi selamlıyor. Sanki bizi Rahway'de tuzağa düşürmeye çalışmamış gibi, ama her neyse. Daha büyük sorunlarımız var.

Rune'un yılan gözleri bana odaklanıyor ve resmi bir selam daha veriyor. "Prenses Naerium, son derece iyi görünüyorsunuz. En mütevazı hizmetkârınız olarak kalacağım."

Elini kalbinin üzerine koyuyor.

Dudaklarımı gülümsemeye benzer bir şekilde büzüyorum ama o ağzıma bakmıyor. Gözlerini alnımdaki yakuttan alamıyor. İtiraf etmeliyim ki, gözlerimin altın rengiyle bakmak hoşuma gidiyor. Ama onun aç olduğu şey mücevher değil, kutsal emanetin gücü.

Bir evlilik teklifinin daha geldiğini hissedebiliyorum.

"Majesteleri," diyor Mikail, onu onaylayarak.

Rune en iyi krem rengi takım elbisesini giymiş ve asil yakası sergileniyor. Terziliğine ancak saygı duyabilirim. Fallador her zamanki gibi hoş bir şekilde onun yanında duruyor. Royo Mikail'in solunda. Dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki bir azı dişini kaybedebilir. Gülmek isterdim ama savaş gemisinde olanlar yüzünden hâlâ acı çekiyorum. Royo'nun beni geride tutması hayatlara mal oldu. Ben boş dururken iyi insanlar öldü.

"Sıcak karşılama için teşekkür ederim," diyor Rune. "Teklifimi kabul ettiğin için memnunum ve uzun, müreffeh dostluğumuzu dört gözle bekliyorum."

Elbette kendisi için refahı kastediyor.

"Adamlarınız Dişler Boğazı'nı geçerken zorluk yaşıyor mu?" Mikail soruyor.

Cevabı zaten bildiğinden eminim. Rune'a ordusunun Cetil'den geçmesi talimatını verdi çünkü Weian savaş gemileri hâlâ Tamneki Limanı'nı işgal ediyor. Ne Yusan'a saldırdılar ne de evlerine döndüler, bu da en iyi ihtimalle tedirgin edici.

"Hiç sorun yok Majesteleri," diyor Rune. "Adamları karşıya geçirmeleri için on gemi görevlendirdim. Tüm ordum gün batımına kadar Charm Sahili'nde kamp kurmuş olacak."

Mikail başını sallar, programa uymuşlardır. Charm Plajı, Tamneki'nin tam karşısında, eski Charm Limanı'nın bulunduğu bölge.

"Qali ya da Seok'tan haber var mı?" Mikail kayıtsızca sorar. Elimizi batı kontluğuna kaptırmamak için Sora'dan bahsetmiyor.

Rune'un dudaklarının bir köşesi kalkıyor. "Ben de senin Qali'de kendi kaynakların olduğunu düşünüyordum."

Mikail cevap olarak omuz silkiyor ama Hana bir omuz silkmeden daha fazlasını hak ediyor. "Hana öldü," diyorum.

Ve bu senin hatan olmaya devam ediyor.

Yani... taç giydiğimden beri olan bir diğer şey de bu. Ses *çok sık* yanımda. Bu iyi bir şey olamaz ama bundan kimseye bahsetmedim, Royo'ya bile. Bu onu endişelendirir ve bu konuda yapabileceği bir şey yok.

Rune kaşlarını kaldırır. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

O duyguya sahip olduğundan emin değilim ama yeterince iyi taklit ediyor.

"Kaynaklarım bana Wei Prensi Uolson'un dün Seok'la görüştüğünü ve bir ittifak kurdular," diye devam ediyor Rune. "Kralın tüm muhafızları Tamneki'ye çağrıldı."

"Hepsi mi?" Tahtımın kolçaklarını kavriyorum. Bu yüz bin adam demek. Bu askerleri başkente taşımak haftalar, belki de bir aydan fazla sürecek, ama sonunda Yusan'ın tüm gücü üzerimize çökecek.

Boş midem daralıyor.

Rune başını sallıyor. "Seok'u tanıyorsam, askerleri bekleyeceklerinden şüpheliyim."

Mikail gözünü kırpmıyor. "O halde şafaktan önce saldırımları ihtimaline karşı bugün sahili tahkim edeceğiz."

"Peki ya tahkimat yeterli olmazsa?" Rune soruyor. "Weian muhafızları için planınız nedir?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Rune ile ittifak kurmamızın amacının emrimize bir ordu vermek olduğunu sanıyordum. Ama Royo bana Mikail'in Quu Limanı'nda Weianlılarla nasıl savaştığını ve düşmeden çeliklerine ölümcül darbeler vurduğunu anlattı. Eğer yüzlercesi bu şekilde zırhlanmışsa, Yusanian askerlerinin hiç şansı yok. Wei'nin on bin askeri yüz bin asker gibi savaşı.

"Wei'liler saldırırsa gemilerini batırırım," diyor Mikail. Rune

o yılanı sırtıyla gülümsüyor.

Fallador soluklaşırken Royo'ya bakıyorum. O tek cümleden anlıyorum ki: Mikail hepsini öldürmek için ölmeyi planlamaktadır.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG QALI SARAYI, YUSAN

IQali'ye ulaşmak bir gün sürdü çünkü filo gemisinin Tamneki Limanı'ndan kaçınmak için Trove'a kadar yelken açması gerekiyordu. Rıhtımdan itibaren, bir

ve saraya getirildik. Gece yarısı vardık ve muhafızlar bizi iki bekleme odasına kilitledi. Bizi ayırdıklarında panikledim ama yatak odamın yanındaki odadan Sora'nın sesini duyabiliyordum.

Duvarın arkasından konuştuk, ben yataktaki yastık ve battaniyeleri yere taşıırken Sora bana Cerome Gölü'ndeki Bilgi Tapınağı'ndan bahsetti. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü kapım açıldığında irkilerek uyandım. Kafamı kaldırdığımda kapıda saray muhafızlarını gördüm.

"Tiyung Gamesong, baban bir görüşme talep ediyor," diyor biri.

"İstiyor" kesinlikle yanlış kelime ama reddedersem Sora'ya ne yapacaklarından endişeleniyorum. Ayağa kalkıyorum. Vücudum ağrıyor, özellikle de burnum, ama ayağa kalkıyorum ve onlarla birlikte dışarı çıkıyorum.

Duvarımın yanındaki odaya bakıyorum. Düşündüğüm gibi bir yatak odası değil, bir depo. Ona bir yatak ve banyo bile vermemişler ve o hiçbir şey söylememiş. Bekledim ama kapısını açmadılar.

"Sora nerede?" diye sordum.

İki gardiyan da bana cevap vermiyor. Hareket etmeyi bırakıyorum, uzuvlarımı kilitliyorum. Gardiyanlar kollarımı tutuyor. Ben kurtulmak için çabalarken yaşlı gardiyan iç geçiriyor. Ama genç olan daha nazik. Tanıdık geliyor. Geniş gözlerini ve

yanagındaki kırmızı doğum lekesi. Biraz zaman alıyor ama kralın muhafız birliğinde onunla birlikte görev yaptığımı fark ediyorum.

"Seninle orada buluşacak," diye fısıldıyor. "Baban önce seni görmek istiyor."

Çırpınmayı bırakıyorum, sonra omuzlarımı geri çekiyorum, sözsüz bir şekilde serbest bırakılmayı talep ediyorum. Karşılıklı bakışıyorlar ama sonunda beni bırakıyorlar. Kanlı gömleğimi düzeltiyorum, sonra başımı dik tutarak tekrar onlarla yürüyorum. Göz ucuyla genç muhafıza bakıyorum. Beom, diye düşünüyorum. Onun iyiliğini unutmayacağım.

Beni taht odasının yaldızlı kapılarına getiriyorlar. Anons edilmedim ama edilmeme de gerek yok çünkü oda neredeyse boş.

İçeri girerken midemde korku birikiyor. Çenemi dik tutmaya ve adımlarımı ölçülü atmaya çalışıyorum ama anılar peşimi bırakmıyor. Keşke bunun buraya yaptığım ilk felaket yolculuk olduğunu söyleyebilseydim.

Odanın sonunda, babam siyah yılan tahtında oturuyor. İmparatorluk kırmızısı ve altın, yakut ve elmas bir taç giyiyor. Ölümsüz Taç ile aynı tarzda ama çok daha küçük. Sanırım bu Euyun'a ait olan varis tacı. Seok'un bunu nereden bulduğunu merak ediyorum.

Annem onun yanındaki altın tahtta oturuyor. Mavi gözleri beni içine çekerken kederle doluyor. Bakışları gömleğimdeki kan lekelerinde duruyor. Nefes nefese kalıyor, sonra eliyle ağzını kapatıyor.

Titrememek için çenemi kilitliyorum. Nasıl konuşacağımı bilmiyorum ama aniden annem ve babam yanımdan geçip gidiyorlar. Kapılar tekrar açılıp Sora içeri alınırken dönüyorum. Bizi gemiye bindirdiklerinde elleri hâlâ bağlıydı.

İçimden öfke akıyor; bütün gece ellerini bağlı bırakmışlar ve sırf zalimlik olsun diye onu bir dolaba atmışlar.

Gardiyanlar kollarını tutsa da Sora başı dik yürüyor. Neredeyse benimle eşit olana kadar zahmetsizce süzülüyor. Ona bakıyorum ve ipler yüzünden kızarmış ve aşınmış bilekleri dışında iyi görünüyor. Midemde öfke çalkalanıyor olsa da rahat bir nefes alıyorum.

Sağındaki saray muhafızı, "Asillerin önünde diz çök," diyor. Sora, "Gördüğüm zaman yaparım," diye cevap veriyor.

Hayranlık moralimi yükseltiyor ama muhafız sırtıyor ve Sora'yı yere fırlatıyor. Elleri bağlı olduğu için düşüşünü destekleyemiyor. Yüzü fayansa çarpıyor. Yukarı baktığında dudağı kanıyordu.

Öfke -daha önce hiç hissetmediğim türden- göğsümde patlıyor. Omzumu indirdim ve gardiyana doğru ilerledim. Onu sırt üstü düşürecek kadar güçlü vuruyorum, çeliği mozaik karolara çarpıyor. Sonra zırhının kapatmadığı her yeri yumruklamaya başladım. Yumruklarım yanağına, gözlerine ve kasıklarına değiyor ama ellerimi hissedemiyorum. Tek hissettiğim öfke.

Elleri beni ondan çekmeye çalışıyor ama umurumda değil. Ona tekme atıyorum. Savunmasız bir kızı fırlatırken gülümsedi. Sora'nın kanını akıttı. Onu burada bitireceğim.

Kana susamışlığım beni ateşliyor ve muhafızların arasından sıyrılıyorum. Muhafızın çenesine bir darbe daha indiriyorum ama bu yeterli değil. Onun ölmesini istiyorum. Onu Cehennem Krallığı'na gönderene kadar durmayacağım.

"Ateşinde gülümseyeceğim," diyorum.

"Yeter!" Seok diyor. Sesi odada yankılanıyor.

Daha fazla muhafız beni ve Sora'yı yakaladı. Bizi zorla ayırdılar ve ikimizi de diz çöktürdüler.

"Baba," diyorum nefes nefese. "Beni mi görmek istediniz?"

Kanlar içinde bıraktığım gardiyana bakıyorum, sonra da babama odaklanıyorum.

Seok kafası karışmış gibi göz kırpmıyor, sonra başını sallıyor. Davranışlarımdaki değişiklikten kaynaklandığını düşüneceğim ama o kadar basit görünmüyor; kafasını karıştıran başka bir şey var. Kendisiyle savaş halindeymiş gibi görüne kadar yüzünde farklı ifadeler beliriyor.

Annemin kastettiği buydu, akli başında değil. Sonra neyin yanlış olduğunu anlıyorum: gerçekten öldüğüme inanıyor ama aynı zamanda önünde diz çöktüğümü de biliyor. Sora'nın beni Gaya'da ilk kez gördüğü zamanki bakışına benziyor. Ama bu şokta bir çılgınlık var.

Soğuk bir korku beni ele geçiriyor. Babam normal şartlar altında acımasızdı. Şimdi ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Sora'ya bir bakış atıyorum ve onun korkudan donup kaldığını görüyorum.

"Yüzbaşı," diyor.

Gaya'da bizi ele geçiren kral muhafızlarının yüzbaşı öne çıkıyor.

"Geon," diyor Seok.

Kuledeki saray muhafızı da öne çıkıyor.

"İyi iş çıkardınız," diyor Seok. "Tehlikeli, haydut bir suikastçıyı getirdiniz ve oğlumu buldunuz. Sen ve adamların iki milyonluk ödülü paylaşacaksınız."

İkisi de onu selamlar.

"Şimdi, onunla ilgilenecek zamanım olana kadar onu Atıl Hapishane'ye kapatın." Elini sallarken Sora'ya bakıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum.

Tüm gözler bana çevrilirken oda sessizliğe bürünüyor. Ama Seok'tan korkmuyorum. Artık korkmuyorum. Ya da belki de Sora'nın o yere katlanmak zorunda kalması kadar hiçbir şeyden korkmuyorum. "O giderse, ben de onunla giderim."

Babam tahtın kollarını kavlıyor. Elinin tersiyle bana vurmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

Yani en azından biraz aynı.

Bakışlarını tutuyorum. *Gel ve dene.* Ben Gain'i terk eden adam değilim.

Annem koltuğunda dönüyor. Babamın kolunu tutuyor. Bir saniye geçiyor, iki, ve sonra babam sonunda ona bakıyor. Annem sessizce merhamet diliyor.

Bir taşın kanını akıtsa daha şanslı olurdu.

Ama babam sonunda başıyla onaylıyor.

"Pekala, Olivia." Seok annemin eline dokunuyor ve yüz ifadesinde bir yumuşaklık var. Bir parçası onu hatırlıyor. Sonra Sora ve bana dönüyor, kahverengi gözleri nefretle sertleşiyor. "Onun için kesinlikle daha iyi bir kullanım alanı var."

"Haklısınız Majesteleri," diyor bir kadın sesi. "O Gaya'nın sözde kralı ve Prenses Naerium'un en yakın arkadaşı. Onu geri almak için her şeyi yaparlar."

Mavi gözlü ve kıvrıcık siyah saçlı minyon bir kadın taht odasının yan girişinden içeri adım atar. Sora'nın gözleri tanıdıkça büyür.

"Gambria mı?" Sora söyler.

Kadın sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi ona bakıyor ve sonra Seok'a odaklanıyor. "Geminizdeyse size hiçbir zarar gelmez Majesteleri."

Sora başını sallıyor, yüzü kızarıırken yüz hatlarını acı kaplıyor. Mikail'in bahsettiği kadının bu olduğunu fark edene kadar nedenini merak ediyorum. Fallador'un kuzeni olduğunu düşündüğü ve daha sonra Khitan Kraliçesi için onlara ihanet eden kadın. Ama şimdi babamın sarayında güvenilir bir pozisyonda.

Gerçekte kimin tarafında?

"Rahway'de gözlemlediğim de buydu," diyor Sun-ye, görüş alanına girerek. "Birbirlerine oldukça bağlı bir gruptular - savaş için fazla duygusallardı."

Sora Sun-ye'yi gördüğüne pek şaşırmamış gibi görünüyor. İç çekiyor ve çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi bakıyor. Sun-ye da o n a bakıyor, ama sadece bir

Sora'nın kanlı dudağını fark ettiğinde yüz ifadesindeki hafif değişim. Önemsiyor. Kimin kime kazık attığından emin değilim ama burada garip bir şeyler dönüyor.

Babam temiz traşlı çenesini sıvazlıyor. "Pekâlâ. Oğlum ve bu suikastçı bana Gaya'ya kadar eşlik edecek. Onlar ve tüm krallık, Yusan kralına karşı isyan etmenin nelere mal olduğuna tanık olacak."

Bizi getiren saray muhafızına baktı, Geon dediğı muhafıza. "Onları gemime bindirin."

Önce Sora çekildi. Bakışları babamınkilerle buluştu. Nefret, dizginlenemez nefretle buluşuyor. Ama sonra Seok zalim bir sırıtışla gülümsüyor. Ona bakarken kesin olarak biliyorum: Onu öldürecek.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO CHARM BEACH, GAYA

I Bütün gün odun hazırladım.

Dün Mikail ağaçların kesilmesini ve Gaya'nın korunması için çiviler yapılmasını emretti. Yüzlerce insan kesime yardım etmek için toplandı ama şimdi bu sahil tahkimatlarını gerçekten inşa etmemiz gerekiyor.

Ben bir grup yerliye liderlik ederken Rune'un adamları da okçuları korumak için toprağa kazıklar çakıyor. Bir adam bir çukur kazıyor, ben çiviye yerleştiriyorum, başka bir adam dolduruyor ve sonra yaylı okçuların saklanabileceği ahşap bir barınak olana kadar hepsini tekrar yapıyoruz. Sonra bir sonrakine geçiyoruz. Yüz tane inşa etmeliyiz.

Güneş acımasız ama okyanus kenarında olmak güzel. Limanda bekleyen Weian filosunu görebiliyor olmamız dışında. Ama Rune'un birlikleri gittikçe daha fazla geliyor ve adil bir savaş gibi hissetmeye başlıyoruz.

Omuz kaslarım geriliyor ama bu, Gül Sarayı'nda oturup Sora için endişelenmekten çok daha iyi. Seok'un kendi oğluna zarar vereceğini sanmıyorum ama kont bir süredir Sora'nın ölmesini istiyor.

Çiviye ellerimde boğuyorum. Eğer ölürse, onu kendim öldüreceğim.

Fırsatım olacağından değil. Hayır, eğer o ölürse Mikail onu öldürmek için boğazdan atlayacak ve Aeri de hemen arkasında olacak.

O ve Duval benden yaklaşık iki yüz metre yukarıda. Arazinin bu kısmı keskin bir düşüşle aşağıdaki geniş plaja inmektedir. İşçiler

Uzun yaylılara yer açmak ve savaşı izleyebilmemiz için yukarıdaki cazibe alanlarını kesiyorlar. Diğerleri Rune için büyük bir çadır kuruyor.

Kumdaki deliğe bir çivi daha çakıyorum. Aeri, Mikail ve ben kendi işlerimizi yapıyoruz çünkü Sora kaçırıldığından beri durmadan birbirimizi tersliyoruz. Hepimiz suçlu hissediyoruz. Hepimiz endişeliyiz. Sora'yı kaybettikten sonra Aeri'nin buralarda olmasını istemiyorum ama ne olursa olsun olacak.

O yüzden siktir et beni, sanırım.

Ayrıca hâlâ kapalı durumdayız. Bana kızgın olması dünyanın en kötü duygusu. Ama özür dileyecek bir şeyim yok.

Deniz meltemi tenimi serinletiyor ama onu savaş gemisinde koruduktan sonra bana attığı bakıştan hâlâ kurtulamıyorum. Sadece onu güvende tutmaya çalışıyordum ve bunu yine yapardım. Burada olmamın tek sebebi de bu zaten. İşleri zorlaştıran o. Başkalarını kurtarmak için ölmeyi göze alan birini nasıl koruyabilirsin?

Koruyamazsın. Bu imkansız.

Öyleyse neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum? Göğsüm sıkışıyor ve ben bunu görmezden gelip bir başak daha alıyorum. Bacaklarım ona doğru koşmak için kaşınıyor ama yapmam gerekeni yaptığım için özür dilemeyeceğim.

Hayatta olmaz.

Rose Palace'a döndüğümde gün batmıştı. Terliyim, kumluyum ve katır gibi kokuyorum. Tek istediğim banyo yapmak ve Aeri'nin yanına kıvrılmak. Ama sadece banyo yapabiliyorum.

Seyis atımı alıyor ve bir hizmetçi büyük kapıları açıyor. İçeri bir adım atıyorum ama sonra geri geri yürüyorum. İçeri girerken kırmızı bir bulanıklık yakaladım.

Neydi o?

Merdivenlerden geri inip girişe bakıyorum. Sütunlardan ikisinin etrafında güller var - kocaman güller - ve o şey bu sabah burada değildi.

"Mikail!" Saraya doğru adım atarak bağıriyorum. "Mikail!"

Sesim ve ayaklarım yankılanıyor. Mikail savaş odasından çıkıyor, Teo da onu takip ediyor, hafif topallayarak yürüyor. İkisi de şaşkın görünüyor. Sanırım bir krala bağırarak garip ama umurumda değil. Aeri de aniden ortaya çıktı. Sanırım kütüphanedeydi -muhtemelen daha fazla kitap çalışıyordu.

"Gelip şuna bakın." Onları kendime doğru çektim.

Hepimiz dışarı çıkıyoruz ve sütunları gösteriyorum. "Bunlar daha önce burada değildi, değil mi?" diye sordum.

Üçü de bakakalıyor.

"Hayır, hayır değillerdi," diyor Mikail. "En azından çok uzun zamandır değillerdi."

O ve Teo dizlerinin üzerine çöküyorlar. Ellerini alınlarına götürürler. Fallador da saraydan dışarı çıkar. Sütunlara bakar ve çenesi düşer. Mikail'e bakarken o da diz çöker. Bu sırada Aeri çiçeklere dokunur, sonra burnunu yaprakların içine sokar.

"Tanrıça," diyor adamlar neredeyse hep bir ağızdan.

Aeri bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme parlıyor. Altın rengi gözleri merakla dolu.

On Cehennem, o çok güzel.

Alnımdaki kum ve teri siliyorum, sanki bu beni daha şık yapacakmış gibi.

Mikail ayağa kalkıyor. Önce bana sonra Aeri'ye bakıyor ve kendi kendine gülümsüyor. "Ayrılmadan önce bir gece yarısı yemeği yiyeceğiz. O zamana kadar dinlenmeni öneririm... ya da her ne yapmak istiyorsan."

Yapmak istediğim tek bir şey var. Pekala, iki banyo.

Adamlar içeri giriyor ama Aeri kalıyor, güllere hafifçe dokunuyor. Parmakları seğiriyor. Muhtemelen bir tanesini çalmak istiyor ama kendini tutuyor. Bir kez koparıldı mı, çiçek eskisi gibi olmayacaktır. Bazen her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve olduğu gibi takdir etmek gerekir.

Sikeyim beni.

"Özür dilerim,"

diyorum.

Durdu ve başını eğdi. "Ne için?"

"Ben... Ben sadece seni korumak istedim."

"Oh." Alacakaranlıkta uzaklara bakıyor. O geceyi, kaybettiğimiz adamları, Hana'nın ölümünü ve Mikail'in babasını öldürmesini düşündüğünü söyleyebilirim. Kral Joon'un ölümünü pek umursadığını sanmıyorum ama bir şeyler hissediyor olmalı.

Başını sallıyor ve sonra iç çekiyor. "O zamanlar üzgündüm ama daha çok kendime. Sen sadece beni güvende tutmaya çalışıyordun."

"Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin," diyorum.

Altından bile daha değerlisin. Dökülen kandan daha değerlisin. Kendi hayatımdan bile daha değerlisin.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece arkadaş olarak tabii ki."

"Hayır."

Gözlerini kapatıyor ve sanki o anı soluyormuş gibi içine çekiyor.

Sonra elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle örüyor. "Ben

iğrencim." Elimi çekmeye başladım.

"Umurumda değil."

Bana tutunuyor ve birlikte saraya doğru yürüyoruz.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

AERI GÜL SARAYI, GAYA

ROyo tek başına banyo yapmakta ısrar ediyor, kesinlikle ısrar ediyor. Ne oyunbozan ama.

Ama bugün çok çalışıyordu. Duval ve ben Rune'un generalleriyle birlikte tepedeydik, onların savaş hazırlıklarını dinliyorduk, Royo ise gerçek bir iş yapıyordu. Kuma ağır çiviler çakıyordu. Gömleğini çıkarmış ve pantolonunu sıvamıştı, vücudu güneşte bronzlaşıyor ve terliyordu.

Duval beni iki kez dikkat etmezken yakaladı ve ikisinde de sıırıttı. Ama ben de onun baktığını gördüm ve kaşlarımı kaldırdım. Onu kim suçlayabilir ki? Oldukça güzel bir manzara.

Manzaranın üzerinde dururken bu adayı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Hayal kurmaya başladım, bizim için bir hayat hayal ettim. Tüm bunların ötesinde, uzaklarda Weian gemilerinin olmadığı bir gelecek, kazandığımız bir gelecek. Babam öldü ve Rune tartışmasız aynı olsa da Royo, Sora, Mikail ve ben burada, Gaya'da güvende olabilirdik. Hayatlarımızı yaşayabilir ve sıkıcı, boş günler geçirebiliriz. Tamam, Mikail kral olduğu için değil ama Gaya ittifakla birlikte özgür olacak. Royo ve ben, gündüzleri onu rahatsız ettiğim ve bütün gece seviştığımız huzurlu bir yaşam sürebiliriz.

Yani... Nereye kaydolacağım?

Belki bir gün çocuklarımız olurdu, belki de sadece ikimiz olurduk, ama her halükarda her zaman sıcak bir evimiz olurdu. Asla donmazdım, asla

yine yalnız kalacaktık. Royo, ben üç gardırop kaplarken onun üç gerekli kıyafeti için yer olmadığından şikayet edecek ve en büyük tartışmamız akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz konusunda olacaktı.

Çok istediğim sıradanlıktan, sıkıcılıktan zevk alıyorum, çünkü bu sıkıcı olmazdı, cennet gibi olurdu. İstedğim her şey olurdu.

Tam bunu tekrar düşünürken Royo banyodan havluyula çıkıyor. Yatakta oturuyorum ve ıslak, kısa saçlarından kaslı omuzlarına ve geniş göğsüne, karın kaslarından ne yazık ki havlunun geri kalanını kapattığı yere kadar ona bakıyorum.

"Kes şunu." Yüzü kızarıyor. "Ne?"

"Bana akşam yemeğiymişim gibi bakıyorsun," diyor, gözlerini kaçırarak.

Tanrım, onu kızarttım! Parmak uçlarımda sevinç kıvrımları oluşurken gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Onun yerine başımı eğiyorum. "Yani, olabilirsin."

İnliyor ama havluyu çıkarmaya başlıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama yatağın ona en yakın kenarına doğru sürünüyorum. Eğer daha önce ona bir yemek gibi bakmıyorsam, şimdi kesinlikle bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu tatmak, yalamak, ısırarak istiyorum. Sadece onu tüketmek ve onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Royo başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Ona bakıyorum ve dilimi parmağının ucunda gezdiriyorum. Gülümsüyor ve sonra gözleri değişiyor. Beni yatağa geri itiyor. Ben gülerek düşünüyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor ve havlusu da düşüyor. Yere bakıyorum ve inliyorum - *o kadar* istekliyim ve aynı zamanda utanmazım, ama kimin umurunda? Sadece ben ve o varız ve bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmaz. Ona hemen sahip olamazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Elimize geçen tek şey anlar. Hayaller her zaman gerçekleşmez ve anılar solup gider. Sahip olduğumuz şey şu an ve ben ona sahip olacağım.

Royo gülüyor ve bu dünyadaki en güzel ses. Bir sünger gibi içime çekiyorum, zihnimi yankıyla dolduruyorum.

"Hepinizi istiyorum," diyorum.

Elbisemi nazikçe çözerken sırtıtıyor. "Sadece bana her şeyini verirsen."

Eğiliyor ve beni öpüyor, ağzımın tadına bakıyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, düşünebildiğim tek şey bu. Dudakları nazik, ama dili benimkinin etrafında dönüyor. Boğazımda memnun bir uğultu oluşuyor, kollarım

onun etrafında. Sonra boynumu öpüyor ve nabzımın attığı hassas deriye dokunduğunda zevkten kıvranıyorum. Muskaya gelene kadar öpücüklerine devam ediyor. Sonra bana bakıyor.

Gözlerinde arzu var ama aynı zamanda endişe de var. Tılsım beni kurtardı ama aynı zamanda onu bulana kadar beni mahkûm etti.

"Sen zaten benim her şeyime sahipsin," diyorum. "En başından beri sahipsin."

Royo gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakıyor. Bunu hiç söylemeyebilirdi - gerçekten ağzından çıkacak kelimeleri hayal bile edemiyorum - ama bunun bir önemi yok. Bunu kalbimin derinliklerinde hissediyorum ve en önemlisi de bu. Arkasında bir duygu olmadıkça *seni seviyorum* sadece üç anlamsız kelimeden ibaret.

Bacaklarımı ona doluyorum. "Lütfen, Royo."

"Sabırsız küçük hırsız," diye fısıldıyor.

"Lütfen mi?" Deniyorum.

Gülüyor ve sonra vücudumu öpmeye devam ediyor, ben tırnaklarımı çarşaflara geçirirken acele etmiyor.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

MIKAIL CHARM BEACH, GAYA

W Sessiz bir akşam yemeğinden sonra saraydan ayrılıyor. Sora ya da Tiyyung burada olmadığına ve Fallador da Rune'la birlikte gittiğine göre üç kişi kaldık. Hatta

Aeri bastırılmış durumda. Yine de gümüş göğüs zırhlarımızla atlarımıza binerken rahatsız edici değil. Sanki herkes son anların tadını çıkarıyor ve olabileceklerini düşünüyor. Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Orası kesin.

Euyn son anların insanda yaşama isteği uyandırdığını söylerdi ve artık ölmeye hazır olduğuma göre sanırım haklı. Ve eğer haklıysam, belki onu tekrar görürüm.

Geceye doğru yol alırken, Rose Palace'ta kimse geride kalmayacak. Ya biz kazanacağız ya da her şey kaybedilecek. Jeul'a son bir kez bakıyorum; tepedeki saraya ve şehrin ışıklarına. Kaybettiğim ve sonra yeniden kazandığım evime. Kalbim başkente, krallığa olan sevgiyle doluyor.

Şehir kapısından geçiyoruz ve valinin başsız bedenine bakıyorum. Hael kuşları onu galayarak parçalamaya başladı. Aferin onlara.

Joon ve Yong'un kafalarını kesip denize attım. Bir çocuk olarak, bunu niteliksiz bir başarı olarak adlandırdım ama bir erkek olarak, her zaman daha fazla düşman, daha fazla tiran, daha fazla yanlış olduğunu biliyorum. Fallador dünyayla savaşmayı bitirdiğinde ne yapacağımı sordu, sanki bu mümkünmüş gibi.

Ama aynı zamanda hayal ettiğimden daha fazla korumam gereken şey var. Sora dışarıda bir yerlerde. Teo yanımda at sürüyor. Geceleri kardeşinin yasını tutarak sessizce ağladığını duysam da, o benim sürekli korumam oldu. Aeri ve Royo arkamızda, Duval ise en sonda. Ve sonra tüm bu ada var.

Fremo'nun ölümü üzerine, aslında torunu olan Duval isyanın dizginlerini eline aldı. Savaşmak isteyen her Gayan bu gece Charm Sahili'nde bizimle buluşacak. Jeul ve Hallan'dan binlerce kişi bizi takip ediyor. Daha fazlası doğu köylerinden geliyor.

Tek istediğim buydu.

Keşke yeterli olsaydı.

"Savaş bitene kadar Fallador ve Rune'a göz kulak olmanı istiyorum," diyorum Teo'ya.

"Evet, Majesteleri," diyor. "Hakkında... hakkında-"

Sessizce bitiriyor, muhtemelen sırası gelmeden konuştuğunu düşünüyor. Kraliyet mensubu olmanın bu kısmından hiç hoşlanmıyorum.

"Rahatça konuşun lütfen," diyorum. "Savaşa gidiyoruz. Saray formaliteleri için zamanım yok."

"Emredersiniz Majesteleri," diyor. Derin bir nefes alıyor. "Kardeşimin size, bize, tüm Gaya'ya ve atalarımızın anısına nasıl ihanet edebildiğini anlayamıyorum. Onun sadakatsizliğini uygun göreceğiniz herhangi bir şekilde telafi etmeye hazırım."

Aklındaki tek şey bu muydu?

"Herkes ihanet edebilir," diyorum. "Onun sadakatsizliği senin sadakatsizliğin değildi."

Telafi edilecek bir şey yok."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor ama hoşnutsuz görünüyor. Sanki bunun yerine onu bir direkte kırbaçlamamı tercih ederdi. Kefaret arayan erkekler tuhaftır. Kendilerini affetmek dışında her şeyi yaparlar.

Sabahın ikisinde, Rune'un manzaralı arazideki çadırına ulaştık.

Okçuların oldukça gerisinde, gerçek savaş alanından çok uzakta.

Biz attan indikten sonra seyisler atlarımızı alıyor. Yan tarafta derme çatma bir padok var.

Cazibe alanlarının kalıntıları arasından geçerek fildişi çadıra doğru yürüyoruz. Tepesinde bayrak dalgalanmıyor. Gayan bayrakları uzun zaman önce yasaklanmıştı ve burası artık Yusan değil.

"İçeri ilk giren biz olalım," diyor Teo. Duval başını sallıyor. "Neden?" Ben soruyorum.

"Bir tuzak olma ihtimaline karşı," diye cevaplıyor Duval.

Önden gitmeleri için işaret ediyorum. Eğer bu bir tuzak olsaydı, bizi yanlış bir güvenlik hissine kaptırmak için içeri girmemize izin verirler ve sonra da saldırırlardı. Ama bunu söylemeye zahmet etmiyorum. Bir parmak şıklatmamla onları ateşe verebilirim ya da Aeri hepsini altına çevirebilir... ya da taçla birlikte artık gücü her neyse.

Hiçbirimizin bunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum ama umutsuz zamanlardan geçiyoruz. Öğrenmek zorunda kalabiliriz.

Çadıra giriyoruz ve içeride Rune, Fallador ve Rune'un ordusunun generallerinin bulunduğu lüks bir savaş odası var. Ayrıca onlara hizmet eden bir dizi hizmetçi ve rahatlatıcı bir melodi çalan müzisyenler var. Her nasılsa, Rune mobilyaları getirecek zamanı bulmuş. Güzel kanepeler, masalar, sandalyeler, sayvanlı bir yatak ve dokuma halılar var. Ortada bir avize asılı.

Ona bakıyorum. Adam savaşa kristal getirmiş.

"Majesteleri." Rune bize doğru yürüdü ve sonra eğildi.

Diğer tüm adamlar ve hizmetkârlar da eğiliyor.

"Lütfen özgürce konuşun. Bu bir savaş," diyorum. Burası daha çok bir oturma odası gibi görünse de.

"Kaynaklarım Seok'un Qali'den ayrıldığını bildiriyor," diyor Rune. "Yakın bir saldırı bekliyoruz."

Seok'un filosuyla gelmeye cesaret etmesine şaşırdım ama yine de Ölümsüz Taç'a sahip değil ve saray muhafızlarının sadakati en iyi ihtimalle sallantıda olmalı. Savaşta olduğu kadar orada da öldürölme ihtimali var.

Rune'un dört generali şaşırtıcı derecede uzun süren tam raporlar veriyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama savaş tamtamlarını dinlemeye devam ediyorum. Saldırı gelmiyor ama onlar bitirdiğinde saat üçü çoktan geçmiş oluyor.

Bize sürekli içecek ikram ediliyor ama zehir kontrolü için Sora burada olmadığından hepimiz reddediyoruz. Kimsenin işini bu kadar kolaylaştırmaya gerek yok.

Raporlar verildiğine göre, artık bir bekleme oyunu var. Generaller strateji konuşmaları ve varsayımlarla vakit geçiriyor ki görünüşe göre Rune buna bayılıyor. Modelleri hevesle masanın üzerinde gezdiriyor, farklı olasılıklar için planlar yapıyor. Bir süre dinledikten sonra Aeri'ye yerime geçmesi için işaret ediyorum.

"Ama ya önce doğudan saldırırlarsa?" diye soruyor.

Ben hava almak için çadırdan çıkarken Rune masayı yeniden kurmakla meşgul. Duval ve Royo'nun gözleri beni takip ediyor ama oldukları yerde kalıyorlar.

Saat dördü geçti, şimdi beşe yaklaşıyor ve endişelenmeye başladım. Saldırı çoktan başlamış olmalıydı. Gökyüzü şafakla birlikte çoktan aydınlandı. Hava keskin kokuyor, günün en sessiz zamanında toprak nemli. Yaklaşan savaşı hissedebilsem de huzuru içime çekiyorum.

Çadırın kapağı hareket ediyor ve Fallador dışarı çıkıyor, Teo da onu takip ediyor. İkisi de hemen yanımda durdu.

Teo'ya "Her şey yolunda," diyorum.

Teo çelişkili görünüyor ama sonuçta ben konuştum. Başını eğiyor ve topallamadan yürümek için elinden geleni yaparak içeri dönüyor. Ama Euyn da bacağından vurulmuştu. Ne kadar acı çektiğinin farkındayım.

Fallador Teo'nun gidişini izliyor. "O iyi bir adam."

"Kronik olarak az bulunurlar."

Elbette ikimizi de kastediyorum.

O kolay sırtışıyla gülümsüyor. Birbirimize çok benziyoruz. Belki de çok fazla. Belki de sorun budur.

"Bugün bilmen gereken bir haber aldım," diyor Fallador, aniden ciddileşerek. Daha yakına eğiliyor, o tanıdık ev kokusu etrafımı sarıyor. "Arkadaşların Seok'un gemisinde."

"Kesinlikle emin misin?"

Başını sallıyor.

Emin olabileceği tek kaynak Gambria, bu da onun önerdiğim gibi Khitan'a gitmediği anlamına geliyor. Kimse gitmedi. Onun yerine, Qali Sarayı'na girmeyi başardı. Ama Gambria kimin tarafında?

Euyn, kadınların nasıl aldatma ustası olduğu hakkında birden fazla atıp tuttu. Bu becerinin cinsiyetle sınırlı olmadığını nazikçe belirtmek isterdim ama Aeri, Sun-ye, Gambria ve Hana arasında emin değilim.

Onun son oyunu ne? Bana Sora'nın gemide olduğunu söylemesi onu batırmayacağım anlamına geliyor ama bu Seok'un hayatını mı yoksa Sora'ninkini mi kurtarmak için? Quilimar'a hangisi daha çok fayda sağlar? Çünkü Gambria'nın eylemlerinin ardındaki nihai motivasyon bu.

Tam bu bilmeceleri düşünürken, gözcüler savaş davullarını çalıyor. Ses ada boyunca ve omurgamda yankılanıyor. Soru sorma zamanı sona erdi. Artık bir savaşın içindeyiz. Birliklerimiz bir çan için hazırды ve Yusan geç kaldı. Gemiler bize ulaştığında şafak sökmüş olacak.

Bu kazanmamızı sağlayabilecek bir hata. Ya da en azından ben öyle umuyorum.

Çadıra geri dönmek için hareket ediyorum, geçerken Fallador'un bana nasıl uzandığını fark etmiyorum bile.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

ROYO CHARM BEACH, GAYA

T Savaş tamtamları kafatasımı çatlatana kadar çalıyor. Gerçekten hayatımın geri kalanını bu boku bir daha duymadan geçirmek istiyorum. Perküsyon doğru gidiyor

İçimden geçerek son sinirlerime de basıyor.

Mikail çadıra geri dönüyor ve herkes dikkat kesiliyor.

Aeri hariç herkes. O bir kanepeye kıvrılmış, kitap okuyor.

"Vakit geldi," diyor.

Elini onun için uzatıyor. Koltuktan kalkıyor ama dönüp elini bana uzatıyor. İkimiz de bir adım öne çıktık.

Mikail gülümsüyor ve bu gerçek.

Teo ve Duval onunla aynı hizaya geliyor, ben de Aeri'nin elini tutuyorum. Beşimiz şafak sökerken dışarı çıkıyoruz. Esinti tuz kokusunu taşıyor ve filoyu yaklaşıyor. Artık tamamen görülebiliyorlar - bir gemi denizi.

"Bana bir söz ver," diyorum Aeri'ye.

"Duruma göre değişir," diyor. "Çok fazla bir şey yok ama sana söz veremeyeceğim birkaç şey var."

Bana yan gözle bakıyor ve kralı öldürdüğümüz geceden bahsettiğini anlıyorum.

"Mecbur kalmadıkça kutsal emanetlerini kullanma," diyorum. "Artık taç sende olduğuna göre ne yapacağını bilmiyorsun ve zamanda ne kadar donup kalacağını bilemezsin... ya da daha kötüsünü. Bu son çare olmalı."

Altın rengi gözleri benden başka her yere bakıyor. "Pekâlâ Royo. Tehlikede olmadığımız sürece onları kullanmayacağım."

Dudaklarımı düzleştiriyorum. Bu sözün dantelden çok deliği var, ama elimden gelen bu kadar.

Manzaraya doğru ilerliyoruz ve okçuların sırası bizim ortada durmamız için kırılıyor.

Suyun üzerinde, Weian filosu hâlâ yüzlerce metre uzakta ama limanı dolduran bir sürü gemi var.

Şafak vakti gökyüzü pembeler, turuncular ve altın rengiyle aydınlanıyor. Fırsatım varken Aeri'nin elini tutuyorum. Gemiler okçularımızın menziline girmeden önce hazır olması gerekecek. Ama bu sessiz anı yaşıyoruz.

Kalbim savaş davulları gibi çarpıyor. Kaçmak için neler vermezdim. Aeri'yi Sol'daki kulübeme götürüp orada saklanmak için. Ama bu seçeneği çoktan geçtik. Artık bu işin içindeyiz.

Mikail bir dürbün çıkarıp suları tarıyor. Ne aradığından emin değilim ama camı indirmeden önce acele etmiyor. Her neyse, bulduğunu sanmıyorum. Aradığı tek şeyin Sora olduğunu tahmin edebiliyorum.

Belki de onun bu işin içinde olmaması daha iyidir.

Bekliyoruz. Yüz uzun yaylı bir sıra halinde duruyor ve beşimizle birlikte nefes alıyor. Yoğun hava hepimizin üzerinde asılı duruyor. Çılgılık atmak, baltamı alıp düşmana doğru koşmak istiyorum ama onlar gittikçe yaklaşırken biz burada öylece bekliyoruz.

Dakikalar geçiyor ve sonra Mikail çimlerin üzerinde bir adım öne çıkıyor. Tek başına duruyor. Ne yaptığını merak ediyorum ama sonra sağ kolunu yavaşça önüne doğru uzatıyor. En yakındaki Weian gemileri alev alıyor. Yani göz açıp kapayıncaya kadar on gemi suyun üzerinde şenlik ateşine dönüşüyor. Alevler o kadar büyük ki, onlara bakmak acı veriyor. Liman da aynı şekilde alev aldı - Tanrı'nın büyüyle doğal olmayan bir şekilde alev aldı.

Nefesim kesiliyor. Lanet olası on cehennem.

Manzara ve aşağıdaki Charm Plajı ölü sessizliğinde. Mikail tek bir kol hareketiyle bin Weian'ı yere serdi.

Aeri elimi sıkıyor. Bunu yapabiliriz. Bu şeyi kazanabiliriz.

Umut içimde kabarıyor, göğsümü dolduruyor. Mikail'e bakıyorum. Gülümsüyor ama öksürüyor. Sonra sol kolunu sallıyor - eskiden Su Asası olan mavi metalli kolunu. İlk dalganın arkasındaki on gemi sırası yanıyor.

Ateş. Mikail'in kaşları kafasının karıştığını anlamama yetecek kadar oynadı. Ateş beklemiyordu.

Su bekliyordu.

Ama adamlar bunu bilmiyor. Sahilden ve okçuların arasından bir tezahürat korusu yükseliyor. İnsanlar ilahi söylüyor: *Adoros, Adoros, Adoros*.

Bu kadar uzaktan çılgınlıkları duyamıyoruz ama eminim suda çok fazla çılgılık vardır. Adamlar yanıyor ve yirmi Weian savaş gemisi parçalanmaya ve denize batmaya başlıyor. Bu da endişelenmemiz gereken iki bin Weianlı daha azaldı demek. Yangından kurtulup yüzebilseler bile, çelikleri ve enkaz onları aşağı çekecek.

Bir adam yüzünden iki bin kişi saniyeler içinde ölecek. Alnımı ovuyorum. Belki de gerçekten kılıca ihtiyacı vardı. Daha önce de kullanıldık, oyuna getirildik, terk edildik ve ölüme terk edildik. Ama bu sefer farklı. Bu sefer tanrılar bizim tarafımızda. Belki de her şeye rağmen galip geleceğiz.

Mikail dizlerinin üzerine çökerken Aeri'ye gülümsüyorum. Göğsü kabarıyor ve kendini desteklemek için kollarını çimlerin üzerine koyuyor. Yüzü önce açık kırmızıya, sonra kıpkırmızıya dönüyor.

Kahretsin, nefes alamıyor. Korku beni ele geçiriyor ve hareketsiz durmama neden oluyor. "Mikail!" Aeri söylüyor.

Ben daha kıpırdayamadan onun yanına yere atlıyor, sonra da topuklarının üzerine oturuyor. Açık teni daha da solgunlaşıyor.

Mikail kusuyor. Su çıkar. Hem de çok miktarda. Ve çadırda hiçbir şey içmemiştii.

Aeri yere ve şimdi öksüren Mikail'e bakarken yüzü dehşetle değişiyor.

"Zamanın bana sırt çevirdiği gibi su da sana sırt çevirdi," diyor. "Bu yüzden artık deniz üzerinde kontrolün yok. Bu çoğalmanın bedeli. Bu yeni bir bedel; kalıntıları kullanmak seni yavaş yavaş boğuyor."

Khitan'daki kaplıcayı, Sol'dan çıkarılan adamı ve Tamneki'deki annemin cesedini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

Mikail doğrulup yüzünü siliyor. "Sorun yok. Ateş yeterli olacaktır."

Gözlerimi denize dikiyorum. Düzinelerce ve düzinelerce gemi kaldı. Bunu yapabilmesi için sessiz bir dua ediyorum, çünkü arkalarında koca bir Yusan filosu var.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

AERI CHARM BEACH, GAYA

Wrüzgarlar esiyor, eteğimi dalgalandırıyor. Yanan odunların kokusunu tepeye taşıyor ve Weianları yaklaşıyorlar.

Fallador koşarak yanımıza geliyor ve benimle birlikte diz çöküyor, yeşil gözleri endişeyle dolu. Kalkmasına yardım etmek için ikimiz de ellerimizi Mikail'in kollarına koyuyoruz. Bizi elinin tersiyle itiyor. Fallador'un kaşları bu reddediş karşısında çatılıyor ama Mikail kendi gücüyle ayağa kalkıyor. Adamlar tekrar tezahürat yapıyor.

Fallador'la bakışıyoruz; Mikail'i seviyor ve yardım etmek istiyor ama adamların onun kendi başına ayağa kalktığını görmeye ihtiyacı var.

Ya da onun buna ihtiyacı vardı.

Fallador tekrar sıraya giriyor. Teo, Rune'un yanında yerini alırken ona yan gözle bakıyor.

Sırf bize ihanet etti diye kimse Fallador'a güvenmiyor ve bu haksızlık gibi görünüyor. İnsanlar hata yapar. Ben de yaptım.

Mikail iki derin nefes alıyor ve ardından sağ ve sol kolunu hızlıca sallıyor. Sadece tek bir ücret ödemeye çalışıyor ama emanetler bu şekilde çalışmıyor.

Yirmi beyaz gemi daha alev alıyor, suyun üzerinde kırmızı-turuncu alevler içinde kalıyor. İnanılmaz bir şey ama ben ne eteryumun alevlerine ne de denize bakıyorum. Mikail'e bakıyorum. Acı içinde iki büklüm oluyor. Su damlıyor

Öne doğru eğilirken burnunu sıkıyor ve göğsündeki metal zırhı iki eliyle kavıyor.

Hiç kimse hem kılıcı hem de asayı kullanmadı, bu yüzden ne kadar dayanabileceğini bilmiyoruz. Ama ben tahmin edebilirim. Kafamda korkunç hesaplamalar yapıyorum. Saldırı başladığında, doksan beş Weian gemisi vardı. Elli beş tane kaldı. Her kullanımda artan sayı ile Mikail'in hepsini batırma ihtimali yok. Önce o ölecek.

Midem bulanıyor ve bir ürpertiyle titriyorum. Ölecek. Onları batırmak için seve seve ölür.

Mikail tekrar su kusana kadar şiddetle öksürüyor. Ellerimi sıkıyorum, hiçbir işe yaramıyor. Yardım etmek istiyorum ama edemem. Herkesten daha iyi biliyorum

-Hiçbir şey geçiş ücretini durduramaz. Ellerimi acıyana kadar sıkıyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Burada durup arkadaşımın acımasız bir işkenceye maruz kalışını izlemek zorundayım. Kaplıcada boğulmanın acısını hatırlıyorum ve Mikail bunu yavaşça yapıyor.

Altımızdaki askerler tezahürat yaparken ürperiyorum. Mikail'in az önce ateşe verdiği yirmi gemi batıyor ama Mikail'in uzuvları gözle görülür bir şekilde titrerken etraf sessiz. Dik durmaya çalışıyor ama yüzünü buruşturuyor, kendi bedenine karşı verdiği mücadeleyi kaybediyor.

Royo'ya bakıyorum ve yüzünde acıma ifadesi beliriyor. O da bunu görebiliyor.

-Mikail böyle devam edemez yoksa bu onu öldürecek.

Mikail'e ve sonra yelkenlere bakarken emanetlerim titreşiyor - Wei'nin mavisini ve uzaktaki Yusan'ın kırmızısı. Wei'lilerin çok gerisinde seyreden yaklaşık kırk Yusan gemisi var.

Ne yapmalıyım?

Burada öylece duramam, bu kesin. Kutsal emanetlerim uğulduyor ve ısınıyor. Kalan Weian filosunu altına çevirmeye çalışabilirim ama hepsine ulaşabilir miyim bilmiyorum. Peki taç bende olduğuna göre şimdi ne olacak?

Royo'ya mecbur kalmadıkça eterum kullanmayacağıma dair söz verdim. Bu bir ihtiyaç mı? Şimdilik burada güvendedeyiz ama Mikail'in kendini öldürmesine de izin veremem.

Gemiler gittikçe yaklaşıyor. Denize bakarak ağırlığımı değiştiriyorum. Ne yapacağız?

Ölümlüler ölmek için doğar.

İnliyorum ve güneşe bakıyorum. Bunun için teşekkür ederim, kafamın içindeki ses. Yusan'ın eski krallarının sesi olduğunu varsayıyorum, çünkü Ölümsüz Taç'ı aldıktan sonra çok arttı. Askeri strateji ipuçları şu anda çok daha faydalı olurdu.

Ama aşağıdaki adamlara bakarken sesin ne dediğini anlıyorum. Bu bir strateji. Derin bir nefes alıyorum. Yapılması gereken korkunç bir hesaplama daha var. Rune'un askerleri ve Gayan isyancıları arasında on beş bin kişi var. Mikail, Yusan teknelerinin altmış, Weian gemilerinin ise yüz adam taşıdığını söyledi. Neredeyse onların iki katı askerimiz var. Kıyıya çıkmalarına izin verirsek, onları daha kalabalık bir şekilde ezebiliriz. Daha fazla insanımız ölecek, ama Mikail'i kurtaracak.

Yapılacak bir seçim yok. Askerlerin bizden önceki kral ve kraliçeler gibi savaşmasına izin vermeliyiz. Şu anda bile, Wei Prensi filosunun arkasında. Seok bunun ötesinde. Ve Quilimar sarayında güvende. Sadece Mikail bu savaşta gerçekten savaşıyor.

"Gelmelerine izin vermeliyiz Mikail," diyorum.

Başını sallıyor ama hâlâ konuşmıyor, aldığı darbeler onu çok zayıflatmış. Omurgamı çelikleştiriyorum, kararlılığım daha da güçleniyor.

"O zaman sana zaman kazandıracağım."

Ciddi değildim. Savaş için hazır askerlerimiz ve silahlarımız var. Boş boş durup Mikail'in bizim için savaşmasını izleyemeyiz.

Dönüp okçulara bakıyorum. "İşaretimle."

Bu bir kumar. Bu ordunun komutanı ben değilim ama Rune bana Kalıntı Kraliçesi olarak hitap ediyor.

Okçuların komutanı Rune'a bakıyor, tabii ki herkesin arkasında güvenli bir şekilde duruyor ama her şeyi gözlemliyor. Başımı dik tutuyorum ve ona kaşlarımı kaldırıyorum. Uğruna savaştığımız benim tahtım, onun umutsuzca göz diktiği taht. Müttefik miyiz, değil miyiz? Tereddüt ediyor ama başını sallayarak kaptana emrimi yerine getirmesi için izin veriyor.

Sayfalar bir sıra yağı ateşe veriyor ve uzun yaylılar oklarını yakıyor. Yayları devasa, okları da öyle. Her birinde yaklaşık bir düzine ok var gibi görünüyor.

Dürbünümden bakıyorum. Filo şu anda yakınlarda ama kargaşa içinde, batan gemilerin etrafından dolaşmaya çalışıyor. İki sıra hedefi vurabileceğimizden emin olmak için birkaç saniye bekliyorum.

Savaş gemilerini vurmak ve adam öldürmek, gece karnavalındaki hileli tuhko halkalarından pek farklı değil. En azından buradan değil. Belki de her şeyin bir açığı ve yörünge meselesi olmasından dehşete düşmeliyim ama Royo'ya bakıyorum. Ahlaki değerler hakkında endişelenmek için koruyacak çok şeyim var.

Savaş her zaman bir oyundur.

Harika. Kolumu kaldırıyorum ve sonra bırakıyorum. "Serbest!"

Yüz ateş oku havaya fırlıyor. Gökyüzüne doğru yaylanıyorlar ve ben nefesimi tutuyorum. Mikail hâlâ öksürüyor ama yaylım ateşini izleyecek kadar uzun süre başını kaldırıyor. Oklar düşmeye başlıyor, aşağı yukarı iki yüz metre uzağa isabet ediyor. Bazı oklar ıskalıyor, onun yerine suya batıyor. Çoğu savaş gemilerinin güvertelerine isabet ediyor ve neredeyse hiç hasar vermiyor. Ama bazıları yelkenlere isabet ediyor ya da diğer yanıcı maddeleri yakıyor.

Ayarlamak zorundayız.

"Yelkenleri hedef alın," diye seslendim.

Weian mürettebatı güvertelerinde telaşlanırken bir yaylım ateşi daha açma emrini veriyorum. Kaostan yararlanmalı ve battıklarından emin olmalıyız. Kolumu kaldırıp indiriyorum ve okçular yüz alevli ok daha fırlatıyor.

Sonra bir yüz tane daha.

Ben uçurumun güvenliğinden her şeyi bir oyun gibi izlerken adamlar ölüyor ve ateşler yanıyor.

"Adamları hazırlayın," diyor Rune generallerine. Onu selamlıyorlar ve sahile inen patikadan ilerliyorlar.

Sekiz savaş gemisi şu anda yanıyor. Alevler Mikail'in eterumundan çok daha yavaş, daha dumanlı ve daha az yıkıcıdır ama yine de başarılıdır. Sahildeki adamlar her biri batarken tezahürat yapıyor.

İçimi bir zafer coşkusu kaplıyor ama sonra sayıyorum ve midem bulanıyor. Soğuk gerçek beni ürpertiyor. Denizde hâlâ dalgalanan çok fazla mavi yelken var. Neredeyse yeterli değil.

Kırk yedi Weian gemisi kaldı. Yaklaşık beş bin Weian askeri yakında sahile vuracak.

Denemeye devam etmeliyiz.

Gemiler menzile girdikçe, ok üstüne ok havada uçuyor, ama yine de Weianlılar kıyılarımıza doğru ilerlemeye devam ediyor. Ölmekte olan kardeşlerinin yanından geçip gidiyorlar, boğulan adamları almak ya da alevleri söndürmek için duraklamıyorlar.

En yakın gemiler şu anda kıyıdañ sadece elli metre uzakta. Her an kıyıya yanaşabilirler.

Arbaletli okçular çivili surların arkasında bekliyor. Düzenli okçular kıyıdañ birkaç yüz metre ötede piyadelerle birlikte duruyor. Askerlerimiz onlarınkiyle savaşmak zorunda kalmadan önce iki savunma hattımız var.

Bu yeterli olmalı.

Nabzım atıyor, içime şüphe sızıyor ama sayımız yeterli. Bir savaşta önemli olan sayılardır; bu yüzden Yusan Kralı'nın muhafızlarının üzerimize gelmesinden korkuyoruz. Bu yüzden bugün kazanmalıyız.

İlk Weian gemisi karaya otururken nefesimi tutuyorum. Weian muhafızları kalasları dalgalara bırakmadan önce bir an, iki an.

İlk Weianlılar kıyıya yanaşıyor. Hepsi tepeden tırnağa çelikle donatılmıştı. Ve bu kraliyet gemisi değil. Yüzümden kan akıyor, bu nasıl olabilir?

Weianlar görünür görünmez okçular oklarını fırlatıyor. Hedefleri doğru. Weianlar birçok yöñden vuruldu. Göğsünden, kalçasından, miğferinden vurulduklarında düşmelerini bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. İleri doğru koşmaya devam ediyorlar.

Nefesim kesiliyor, parmak uçlarım buz tutuyor ve emanetlerim uğulduyor. Yüzlerinden vurulacak kadar şanssız olan iki Weianlı düşüyor ama diğerleri devam ediyor. Ok uçları çeliklerini sıyrıp geçiyor. Tatar yayı okçuları ateş etmeye başlıyor ama Weianlıların kalkanları var.

İlk Weianların neredeyse tamamı gemiden çıkıp sahile ulaşmayı başardı. Ve dört gemi daha karaya oturdu.

Mikail sonunda dik durdu ve bana baktı. İlk defa gözlerinde korku vardı.

"Onları yenemeyiz," diyor.

Çenemi dik tutuyorum, şüphelerimi bir kenara itiyorum. "Yenebiliriz. Hiçbir çelik dayanıklı değildir."

Weianlar diğer gemilerin kadırgalarından akın ediyor. Arbaletli okçularımız bazılarını vuruyor, oklar delip geçiyor ama yeterli değil; belki toplamda iki düzine. Biz dalgalar halinde ateş etmeye devam ederken Weianlılar istihkâmlarımıza doğru koşuyor.

Rune'un generalleri ilk piyade hattının ilerlemesi için çağrı yapıyor. Her iki taraftan da savaş çığlıkları yükselir. Rune'un bin askeri

kumsalı tekmeliyor. Weian muhafızlarından tek bir ses *geliyor-oorah*.

Adamlar surların yanında birbirlerine çarparken ellerimi yumruk yapıyorum. Kılıç kılıca, beden bedene çarpıyor. Okçularımız temiz bir atış yaptığında oklar uçuşuyor.

Tarıyorum, umutla, nefesimi tutarak bekliyorum. Bunu yapabiliriz. Sayılarının iki katını gönderdik. Ama çatışma devam ederken, Weianlar ilerlemeye başlıyor ve adamlarımızı kesiyorlar. Kan kıyılarımızı ıslatmaya başlarken bu uçurumda çıt çıkmıyor. Weian muhafızları çok daha iyi zırhlı ama aynı zamanda daha iyi eğitilmiş ve bu kombinasyon durdurulamaz.

Rune'un adamlarından bin tanesi daha ön hattımızı desteklemek için koşuyor. Bu yeterli olmalı. Artık onların her bir adamına karşılık bizim dört adamımız var. Gözlemleyip beklerken nabzım ensemde atıyor.

Ama fark etmez. Adamlarımız korkunç bir hızla düşüyor. Çığlıklar ve ölüm yakarışları buradan bize ulaşıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Mikail'in deniz mavisini gözleri manzarayı izlerken acıyla açılıyor. Bu bir savaş değil, bir katliam.

Fallador bizi bu konuda uyarmıştı. Ve şimdi kıyılarımızı istila etmek üzere olan düzinelerce Weian gemisiyle buradayız.

Mikail kolunu uzatıp Charm Sahili'ne bakıyor. Yüz Weian askeri aniden kumların üzerinde alev alıyor, canlı canlı yanarken çığlık atıyorlar. Onlar kasıldıkça, adamlarımız saldırmak için dikkat dağınıklığını kullanıyor. Geçici olarak zemin kazanıyoruz. Ama Mikail sırt üstü yatana kadar çimlere çarpıyor. Kasılmaya başladı. Gözleri açık ama titremesini durduramıyor, uzuvları kontrolsüzce hareket ediyor. Mikail'in yüzü morarırken Royo onun yanında diz çöküyor.

Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

Tüm bu güce rağmen ona yardım edemiyorum. Midem çalkalanıyor ve ellerim o kadar sıkı yumruk olmuş ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor. İşe yaramıyorum. Sora'yı bulamıyorum. Mikail'e yardım edemem. Hana'yı kurtaramadım. Sahilde birbiri ardına ölen adamları izledim. Tanımadığım ama bazılarının ölebileceğini düşündüğüm için asla evlerine, ailelerine dönemeyecek olan adamların.

Bir şeyler yapmalıyım. Söz ver ya da verme. Evet, bu uçurumda güvendeyiz ama küçük bir Weian grubu sahili ele geçirdiğinde uzun süre güvende olmayacağız.

On Weian gemisi daha saniyeler içinde inecek. Filonun geri kalanı da onun arkasında. Ve Weianlılara bir şekilde karşı koyabilsek bile, Yusan taze adamları ve bizim ölümümüzle saltanatı sağlamlaşacak olan müstakbel kralıyla onların arkasında.

Bu hiç bitmeyecek.

Tanrım, hiç bitmeyecek.

Royo Mikail'i yanına yatırır ve sarsıntıları azalır. Bu bir rahatlama. Ama kutsal emanetleri tekrar kullanırsa, bu onu öldürecek. Bundan eminim. Deneyeceğinden de eminim.

Mikail tekrar nefes alabilir hale gelir gelmez sürünerek önce sahile, sonra da tüm gemilere bakıyor. Hâlâ çok fazla gemi, çok fazla düşman var.

Mikail ezilmiş çimlerin üzerinde diz çöktüğü yerden sırtıyor ama hiç de mutlu değil. O da hesap yaptı. Bunu sürdüremeyiz.

Kazanamayız.

Ama denemek zorundayız, çünkü başka seçeneğimiz yok. Aslında, bir seçeneğimiz var. Ne pahasına olursa olsun son Weian teknelerini batırmayı deneyebilirim.

Kollarımı kaldırıyorum ama okçular için değil. Royo'ya bakıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama bunu yapmak zorundayım. Zamanımız kalmadı.

Gözleri açılıyor ve tam başını sallamaya başlamıştı ki Mikail ayağa kalkıyor.

"Aeri," diyor. "Beni öldürmeni istiyorum."

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

ROYO CHARM BEACH, GAYA

"W Mikail?" Aeri ve ben aynı anda söylüyoruz.

Uzun yaylılar bir tur daha ok atıyor ama alevlere dikkat etmek bile zor çünkü Mikail az önce ne dedi? Midem düğümleniyor ama onu doğru duymuş olamam. Ondan kendisini öldürmesini istemesine imkan yok.

Mikail bir hançer uzattı. "Bunu al ve göğsüme sapla yoksa ben saplarım. İçinizden biri yaparsa daha kolay olur, çünkü elini yönlendirebilirim."

"Teşekkürler ama bugün seni öldürmeyeceğim," diyor Aeri.

O kadar afalladım ki sendeleyerek öne çıktım. "Şunu ondan uzak tut. Delirdin mi sen? Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Mikail üzgün gözlerle bana bakıyor. "Eğer beni öldürürse, kılıcı ve asayı alıp Ejderha Lordu olabilir."

Aeri de ben de sessiz kaldık. Mikail öksürdü ve sonra devam etti, "Ölmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama Aeri son Baejkin, o tacı giyebilecek son soy. Aeri, eğer Ejderha Lordu olursan, bu savaşı kazanabilir ve halkımı kurtarabilirsin. Tek istediğim bu."

"Bunu yapmayacak," diyorum.

"Kaybettik." Mikail sahile doğru dönüyor. Kederli bir ifadeyle bakıyor. "Kaybettik çünkü donanmayı batıramadım -denizi kontrol etmeden olmaz. Aşağıda ölen adamlara bak. İkiniz de gördünüz

Weianlar nasıl savaşabilir. Kazanma şansları yok. Filonun geri kalanı gelirken olmaz. Ve önemli olan benim hayatım değil, sevdiğimiz insanları kurtarmak. Sora orada bir yerde. Ejderha Lordu olarak Aeri onu kurtarabilir. Aeri bu adadaki herkesin bir gün daha yaşamasına izin verebilir. Ya da uğmz de dahil olmak üzere hepimiz Weianlar tarafından katledilebiliriz."

Başımı tekrar sallıyorum ama giderek daha fazla Weian muhafızı kıyıya ulaşıyor ve sıraya giriyor. Dn inşa ettiğimiz tahkimatı çoktan yıktılar - okęularımızın çoğu öldü ya da kaıyor. Weianlılar adamlarımızın ve kendilerinin cesetleri üzerinde yürüyor, onları deniz yosunuymuş gibi kumda eziyorlar. Kalpsiz ve etkili. Kumsal artık kan ve kemikten oluşuyor ve çığlıklarla taranıyor. En az beş yüz, belki de bin adam çoktan öldü. Yakında daha fazlası da ölecek.

Aeri yumruklarını aıyor, ellerini sallıyor. Avuç ileri tırnaklarının battığı yerlerden kırmızı hilallerle kaplı. O yaraları öpmek istiyorum.

Mikail'e bakıyor ve i çekiyor. Deşset beni ele geçiriyor - teslim oluyor. Ve veremez. Bu çok yüksek bir bedel.

Mikail bir adım daha yaklaşıyor. "Tek yol bu, Aeri. İnan bana, bunu enine boyuna düşündüm. Eğer lmm tiranların sonunu getirecekse, katlandığım her şey, kaybettiğim her şey ve herkes buna değer. Senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır ve burnunu çeker. Hayır. Onu buna ikna edemez. Bunun olmasına izin veremem. Çünkü len tek kişi o olmayacak.

Aralarına giriyorum. "Hayır Mikail. Eğer Ejderha Lordu olursa, o da ölecek."

"Bunu bilemezsin," diyor. "Daha önce hiç yapılmadı."

İkisini işaret ediyorum. Kutsal emanetler onları öldürmeye çalıştı. Zaman Aeri'ye karşı döndü ve şimdi su Mikail'i boğuyor. Neden beş kalıntının piknik gibi olacağını düşündüğünü bilmiyorum ama yanılıyor. Mikail lecek. Tüm eterum bir araya gelirse bir insanı öldürür.

Başka bir yolu olmalı.

Aeri savaş alanına ve denize bakıyor. Sonra bana baktı. "Bunu yapmak zorundayız, Royo."

"Hayır."

Yüz ifadesi yumuşuyor ama kararını verdiğini söyleyebilirim. "Merhamet için inleyen şu adamlara bak Royo. Ve Seok'un Sora'sı var. Biz bile

Bir şekilde onu ele geçirip bugün kazansak bile, bundan kurtulmanın bir yolunu bulsak bile, bunların hiçbirisi durmayacak, çünkü kalıntılar elimizde. Savaş üstüne savaş olacak. Her halükarda öleceğiz - nasıl öleceğimizi seçmemize izin verin."

Mikail başını sallıyor.

Panik, sıcaktan titreyene kadar içime işliyor. Onu kaybedeceğim. Kaplıcalarda onu ararken hissettiğim şey buydu. Ve bu daha da kötü çünkü bunu o seçiyor. Beni terk etmeyi seçiyor.

"Aeri, hayır," diyorum. "Hayır. Söz vermiştin." Sesim kesildi ve ellerini tuttum. "Lütfen."

Gözlerini kapatıyor ve omuzları çöküyor. "Yüzünde çok fazla kalp kırıklığı var ve en kötüsü de buna benim sebep olduğumu biliyorum." Gözlerini açıyor, bir nefes alıyor, sonra uzanıp yanağımı avuçluyor. "Bunu yapmak *istemiyorum*. Yarın ve yarın ve yarın seninle olmak istiyorum. Hayatımızın geri kalanında seni rahatsız etmek istiyorum. Senin yanında sıkıcı günler ve sıcak geceler istiyorum. Her zor gülümsemeni kazanmak ve elini her zaman elimde tutmak istiyorum. Çocuklarım olsun ve seninle yaşlanayım istiyorum. Bir tahtta ya da değil. Evli ya da değil. Sadece seni istiyorum."

Gözyaşları benim yüzümdeki izlerle eşleşerek onun yüzünden aşağı akıyor. "Bana sahipsin," diyorum. "Her şeye."

"Ama ne olursa olsun o hayata sahip olamayacağız." Burnunu çekiyor ve sertçe yutkunuyor. "Keşke sahip olabilseydik. Tanrım, keşke sahip olabilseydik. Senin yanında binlerce ömür yaşardım." Durdu ve elimi öptü. "Ama benim yanımda ölmene izin vermeyeceğim. Ve durdurabilecekken Sora'nın ve oradaki kadın ve erkeklerin katledilmesine izin vermeyeceğim."

Mikail'in hançeriyle göğsümü kesip kalbimi yerinden sökse daha az acırdı.

"Ama ben seni seviyorum," diyorum.

Gözyaşlarının arasından bir gülümseme belirliyor. "Bunu ilk kez söylüyorsun."

"Hayır, öyle değil." Ama kelimeler ağzımdan çıkarken, onları hiç yüksek sesle söylemediğimi fark ediyorum. Ona hiç söylemedim. Ne aptalım. Ona her gün söylemeliydim.

"Hayatım boyunca bunu duymak için bekledim," diyor. "Ben de seni seviyorum." Elini sıkıyorum. "O zaman benimle kal."

Gözlerini hafifçe kaçırıyor, çünkü cevabı hayır. Kalbim ikiye bölünüyor ve biliyorum: asla iyileşmeyecek.

"Her zaman seninle olacağım," diyor. "Ama ya ben ya da herkes. Şunlara bak." Sahili, umutsuz bir savaşa koşan askerleri işaret ediyor. Cesetleri ve haykıran yaralıları. Eninde sonunda Weianlar oradaki herkesi öldürecek ve bizim için gelecekler. Aeri ve Mikail haklılar ve ben bunu biliyorum.

"Diğer herkes olamaz. Seni seviyorum Royo, ama bu olamaz." Gözlerini gökyüzüne dikeyyor ve sonra bana odaklanıyor. "Ah, Royo, Amarth'ın sahip olacağımı söylediği aşk seçimi buydu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Şu lanet papağanlar. Ama Aeri bana her zaman beni seçeceğini söylemişti ve yine de buradayız. Bunu beni kurtarmak için yapmak istiyor ama onsuz bir hayat yok. Yaşamaya değer bir hayat yok.

Ağzımdan milyonlarca argüman dökülüyor ama gözleri benimkilerle buluştuğunda dilimde ölüyorlar. O bakışı biliyorum. Bu bitmiş bir anlaşma ve fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Belki de denememeliyim. Belki de iyiliği için doğru kararı veriyordur. Belki de onu kaybetmek yerine herkesin ölmesine izin vermem bencillik, ama gerçekten umurumda değil. Onu kurtarmak için dünyayı boğabilirim.

Ama onu durduramıyorum da.

Mikail bir adım öne çıkarak, "Biziz," diyor.

Aeri ağlarken gülümsemeyi başarıyor. "Bu doğru. Biziz. Ya biz ya da herkes."

Yüzümü siliyorum - gözyaşlarımı durduramadığım için pek bir faydası olmuyor. Bu lanetli emanetler ve o lanet kehanet. O kuşlar ne biliyor ki? Aeri beni kurtarmak için Kumları teklif etmişti ama Amarth kabul etmedi. Ve şimdi sadece Aeri'yi değil Mikail'i de kaybedeceğim, çünkü Mikail'in kalbi hâlâ dururken Aeri kılıcı ve asayı alamaz...

"Ölmek zorunda değilsin." Mikail'i gösteriyorum.

Mikail'in ağzının kenarı kalkıyor. "Ama benim var."

"Hayır, söyledikleri bu değil. Sadece kalbinin durması gerekiyor."

Aeri bana bakıyor ve sonra nefesi kesiliyor. Boğulduğunda kalbi durmuştu ve ben onu geri getirmiştım. Mikail'in de kalbini durdurup onu geri getirebilirim.

"Bıçağı yerine koy Mikail," diyorum.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

MIKAIL CHARM BEACH, GAYA

"Sanırım biraz kayboldum," diyorum. "Kalbimi durdurmak beni nasıl öldürmüyor?"

Royo, "Kalbin durana kadar seni boğabilir ve sonra yeniden canlandırabilirim," diyor. "Bunu Aeri'yle yaptım."

Aeri'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. Sanırım her şey kadar mantıklı. Eğer haklılarsa, kalbimi durdurmak kutsal emanetlerin bağlarını çözmeli. Aeri kılıcı ve asayı alabilecekti, tıpkı Joon öldüğünde tacın ona bağlanması gibi. Ve eğer yanılıyorsa, her halükarda öleceğim.

Sonra bir fikir şimşek gibi çıktı. "Bekle, o zaman Aeri olamaz mı?" Soruyorum, umudum artıyor. "Sen onun kalbini durdurabilirsin, ben de ondan tılsımı, tacı ve yüzüğü alırım. Onun yerine Ejderha Lordu olurum."

Royo gözlerinde dünyadaki tüm umutla ona bakıyor.

Kadın dudaklarını büzer ve başını sallar. "Benim son Baejkin olduğumu kendin söyledin. Ölümsüz Kraliyet'in sana ne yapacağını bilmiyoruz."

"Kumar oynamaya hazırım," diyorum.

Royo belki biraz fazla hevesle başını sallıyor ama anlıyorum, onu kaybetmek istemiyor. Ben de istemiyorum.

"İstemiyorum," diyor. "Eğer taç yüzünden ölürsen, yine de Ejderha Lordu olmak zorunda kalacağım ve o zaman ikimiz de devam edemeyeceğiz. Halkının bir kralı olmazdı ve sen de bir hiç uğruna kül olurdun. Ejderha Lordu olabileceğimi biliyoruz. Bıçağı bırak, Mikail. Bu işi bitirelim."

Bunların hiçbirisi mantıklı değil çünkü insanları ölümden geri getiremiyoruz; aksi takdirde Euyn hâlâ yanımda olurdu. Ama sanırım en kötü durumda ben ölü kalırım. Bana uyar.

Kılıcımı kınına sokuyorum.

"Pekâlâ. Beni boğmaya gelince, sahile gidiyor muyuz? Çünkü..." Altımızdaki savaşı işaret ediyorum.

Royo başını sallıyor, gözleri ve burnu hâlâ kırmızı. "Sadece birkaç santim su olması gerekiyor. Duval, bir şey bulabilecek misin bakar mısın?"

Duval koşarak çadıra gidiyor ve büyük yeşil-beyaz seramik bir kâse getiriyor. Bunları savaş bittikten sonra ellerimizdeki kanı yıkamak için kullanırız.

Bunu düşünmek için daha fazla zaman istiyorum, ama çok az zamanım var. Geciktiğim her saniye, krallığımı korumaya çalışan daha fazla erkek ve kadın ölüyor. Daha fazla insanım acı çekiyor. Seçimimi yaparken nefesimi veriyorum.

Diz çöküp kâseye bakıyorum, sonra kendi kendime gülüyorum. Royo beni burada boğacak. Umduğum kadar parlak bir zafer değil. Ama bu da olabilirdi.

Duval beni selamlıyor ve kâseyi sabit tutuyor. "En Gaya." "En Gaya," diyorum.

Yüzüm neredeyse yüzeye değene kadar başımı eğiyorum ve sonra son bir nefes alıyorum. Burnum ve ağzım soğuk suyla kaplanana kadar yüzümü daha da daldırıyorum. Royo'nun eli enseme kenetleniyor.

Sakinliğimi korumaya çalışıyorum. İlk başta kolay oluyor ama sonra hızla havasız kalıyorum. Ciğerlerim yanmaya başlarken kalbim hızla çarpıyor. Hayatta kalmak için çaresizce ihtiyaç duyuyorum. Emanetlerim o kadar sert titreşiyor ki kollarım titriyor. Başka bir nöbet gibi geliyor ama değil. Ayağa kalkıp nefes almalıyım. Havaya ihtiyacım var. Parmaklarım Royo'yu yakmak ve ne pahasına olursa olsun kendimi kurtarmak için kaşınıyor. Ama bunun olmasına izin veremem.

Planımız bu. Bu konuda anlaşmıştık. Kimseye zarar vermeden önce suyu içime çekiyorum.

Acıyı bildiğimi sanırdım, özellikle de iki emaneti kullandığım ve katlandığım onca şeyden sonra. Görünüşe göre, yapmamışım. Boğazım ve ciğerlerim sanki bir şey yutmuşum gibi hissediyor.

Göğsüm şimdiye kadar yaşadığım en kötü acıyla sarsılırken ateş. Çırpınmaya çalışıyorum ama olduğum yerde tutuluyorum. Ve sonra, daha fazla dayanamadığımda, durdu.

Aniden, hiçbir şey yok. Acı yok. Beni kavrayan bir el yok. Hiçbir şey yok. Hepsi.

Gözlerimi açtığımda kül ve kemikten yapılmış bir yolda duruyordum. insan külü ve kemiği. Ne sabah ne de gece. Bunun yerine, gökyüzü doğal olmayan bir kırmızı tonunda. Kutsal ormandakiler gibi çıplak siyah ağaçlar yol boyunca sıralanıyor ve insanlar yanımdan ayaklarını sürüyerek geçiyor.

Ama tam olarak insan değiller, neredeyse transparan gibiler.

Burası Ruhlar Yolu.

Demek sonunda öldüm.

Gülümsüyorum, huzur zihnimi dolduruyor. Royo beni boğdu ve her ne sebeple olursa olsun beni geri getiremedi ama benim ölümümle Aeri artık Ejderha Lordu olacak. Düşmanlarımızı yenecek ve sonra onu Cehennem Krallığı'nda tekrar göreceğim ya da belki, umarım, hayatta kalmanın bir yolunu bulacak. Eğer bir boşluktan kaçabilecek biri varsa, o da odur. Kendisine verilen krediden çok daha fazlasını yapabilir.

Yürümeye başlıyorum. Yol tarifine ihtiyacım yok, çünkü yol sadece bir yere çıkıyor. On Cehennem'i hissettiğim kadar göremiyorum. Belki Lord Yama tarafından yargılandıktan sonra tekrar Euyn ile birlikte olurum. Cennette tek başıma yaşamaktansa onunla birlikte azap çekmeyi tercih ederim.

Adını düşündüğüm anda, kalabalığın arasında bir figür hareket etmeye başlıyor. Yolda akılsızca ilerleyen diğer ruhlardan farklı. Bunların çoğu ateşe verdiği Weianlar. Ama bu figür bana doğru bir amaçla yürüyor. Kılıcıma uzanıyorum ama sonra herkes öldüğünde kılıçların bir önemi olmadığını hatırlıyorum.

Belki de bu Saja'dır, Ruh Azrail.

Yine de yaklaştığında, sadece başını çok yüksek tutmasından kim olduğunu anlıyorum.

Euyn.

Kalbim doluyor ama sevincimi bastırıyorum. Euyn haftalar önce öldü. Şimdiye kadar Cehennem Krallığı'nda Lord Yama tarafından yargılanmıştır. Üç yıllık şüphesiz cezası çoktan başladı. Yani başka bir kötü niyetli ruh mu? Sadece görmek istediğim şeyi mi hayal ediyorum?

Yaklaşıyor ve gerçekten de Euyn'a benziyor. Belki de o olabilir. Sanırım hiçbir ölümlü öbür dünyayı kesin olarak bilemez. Ruhların üç yıl sonra yeniden bedenlendiğine inanıyoruz ama On Cehennem'i deneyimlediğinizde hikayenizi paylaşmak için çok geç oluyor. Belki bir bekleme süresi vardır. Belki de üç yıl değildir.

"Mikail?" diye soruyor. Sesi benim hissettiğim kadar emin değil, ama bu onun sesi. "Euyn?"

Kocaman gülümsüyor ve sonunda kucaklaşıyoruz. Ben kollarımı ona doluyorum, o da aynısını yapıyor. Yıldızlar, bu gerçekten o. Bedenim olmadan onu gerçekten hissedebildiğime şaşırdım. Ama bu mantıklı, biz ruhlarımızla seviyoruz.

İçimi inanılmaz bir rahatlık doldururken ona sarılıyorum. Soğuk ve yağmurlu bir gecede sıcak bir yatağın verdiği keyif bu. Elimi başına, sırtına bastırarak her saniyenin tadını çıkarıyorum. Bunu ne kadar özlediğimi unutmuşum. Hayır, bu bir yalan. Ziyafet odasından beri boşluğu biliyordum. Sadece üzerinde duramadım.

Ve sonra onu öptüm. Bedeni olmadan aynı şey değil ama sanki ruhuna dokunuyorum. Daha iyi, daha güzel.

"Seni özledim," diyorum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Sana anlatacak çok şey var."

"Eminim vardır." Gülümsüyor. "Son zamanlarda, bir zamanlar Yusanian casus şefi olan kayıp bir Gaya prensinden bahseden pek çok ruh oldu."

"Benden bahsettiler mi? Gururum okşandı."

Omuz silkiyor. "Ruhlar genellikle ölüm şekilleri hakkında konuşurlar."

Ceset sayısı için söyleyecek bir şey bulamayınca ben de ona omuz silkiyorum. O da gülüyor. "Nasıl hâlâ buradasın?" Gülümsememi engelleyemesem de soruyorum. "Düşündüm ki Ruhlar doğrudan Cehennem Krallığı'na gider... ya da en azından bize öğretilen bu."

"Normalde öyle olur, ama ben bir tanrı kalıntısına bağlı olarak öldüm, bu yüzden Ruh Azrail'in çekimine rağmen yolda kalabildim. Seni bulabileceğimi düşündüğüm için oyalandım. Ve şimdi, bunu yaptığım için üzgünüm."

"Nedenmiş o? Artık birlikteyiz." Birbirine dolanmış ellerimizi kaldırıyorum.

O başını sallıyor. "Ama değiliz. Sende çok fazla hayat var, Mikail. Şu anda bile içinden akıp gittiğini hissediyorum. Yollara nasıl düştüğünden emin değilim ama burada olmamalıydın. Henüz değil."

Tam bunu söylerken, bir kağıt parçasının yırtılması gibi bir çekim hissediyorum. Royo'nun sesi zihnimi dolduruyor. Beni Gaya'ya geri çağırmaya çalışıyor. Hayata dönmeye.

Hayır, hayır, hayır.

Onu görmezden geliyorum. Euyn'u buldum. Kalmak istiyorum. Bu âlemde bundan daha değerli bir şey yok.

"Ne düşündüğünü biliyorum Mikail," diyor Euyn kaşlarını çatarak. "Hayır. Senin zamanın değil."

"Senin de değildi. Yapmalıydım..."

Euyn bana planını anlatmış olsaydı ya da ben daha hızlı fark etmiş olsaydım Quilimar'la karşılaşmamızın nasıl farklı olabileceğini düşünüyorum. Ona arbalet getirebilirdim. Yan yana savaşıyor kurtulabilirdik. Ama bunun yerine Quilimar onu gözümün önünde öldürdü.

"Benim zamanımdı Mikail." Yüzümü okşadı. "Öyleydi."

Adaletsizliğe karşı başımı sallıyorum. Tanrılar adil değildir, bunu herkesten iyi bilirim ama bu cinayetin onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Seni o öldürdü."

"Farkındayım." Gülüyor. "Ama Quilimar bir hata yaptı. Ölmeden önce bunu onun yüzünde gördüm."

Diğerleri bana bunu anlatmaya çalıştı - Quilimar'ın bir silaha uzandığına inandığını- ama ben aynı fikirde değildim. Bana bir hata gibi görünmedi ama yine de Euyn'un kendi sözlerini inkâr etmek zor.

Bir kez daha ruhumun yoldan çekildiğini hissediyorum. Kalmak için savaşıyorum, ayaklarımı külün içinde tutmak için.

Lanet olsun, Royo ısrarcı. Beni yalnız bırakması gerekiyor. "Git," diyor Euyn.

"Hayır."

Bana bakıyor, hiç eğlenmiyor. "Gitmelisin. Bu hayatta daha yapacağın çok şey var. Benim için zamanını kısa kesmene izin vermeyeceğim. Bir sonraki hayatta da senin olacağım."

Euyn'un sesi çok emin geliyor, ama nasıl olabilir? Eğer şimdi birlikte Lord Yama'ya gidersek, ceza ne olursa olsun aynı anda reenkarne olacağız. Aksi takdirde her şey şansa kalır.

"Peki ya bir sonraki hayatta birbirimizi bulamazsak?" Ben soruyorum. "Ya senden çok sonra yaşarsam? Ya zaman içinde birbirimizi özlersek? Ya birbirimizi özlemeye devam edersek? Ya-"

Gölümsüyor. "Mikail, yanlış şeyler için endişeleniyorsun. Eskiden ben de aynısını yapardım ama sen ve ben, kaderimizde varmışız. Sen beni Qali'de bulan bir Gayan köy çocuğuydun. Ben seni yine bulacağım. Şu anki hayatın için endişelen, gelecekte olacaklar için değil. Şimdi git. Sen buraya ait değilsin."

"Euyn..." Onu terk etmek istemiyorum. O yanımdayken olmaz. Yapamam.

"Bunu benim için yap."

Yıldızlar. Başımı arkaya eğiyorum çünkü buna ne demem gerekiyor?

"Seni seviyorum Mikail." Öne eğildi ve beni öptü. Ruhum sadece onun bana verdiği o saf neşeyle doluyor.

"Ben de seni seviyorum, Euyn," diyorum.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta,"

diyor. "Sonsuza kadar."

Gözlerimizi kilitliyoruz. Daha fazla zaman istiyorum. Sadece biraz daha zaman. "Git," diyor.

"Çekilmezsin."

Elimi bırakırken ağzının kenarı kalkıyor. "Tekrar görüşeceğiz."

Bir sonraki çekiş geldiğinde, teslim oluyorum. Yolu bırakıyorum ve Euyn gözden kayboluyor.

Gözlerimi açıyorum ve Royo'nun yüzü bana son derece yakın, yeşil çimlerin üzerinde yatıyorum. Su kusarken burnunu ısıkalıyorum.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

AERI CHARM BEACH, GAYA

T Mikail boğulur boğulmaz asa ve kılıç kollarından düşüyor, bileziklerden tam boyutlarına geri dönüyorlar. Vücudu hareketsizleşiyor ve içimde kutsal emanetleri ele geçirmek, onlara sahip olmak için çaresizce çırpınan ölümcül bir çekim var.

Ama bir kez yaparsam, Ejderha Lordu olacağım. Ve içten içe, geri dönmeyeceğimi biliyorum.

Royo Mikail'i hayata döndürmeye çalışırken, göğsüne vurup onun için nefes alırken sahile bakıyorum. Aşağıdaki adamlar savaşmaya ve ölmeye devam ediyor, o kadar çoklar ki su ve kum kıpkırmızı kanıyor. O kadar çoklar ki sayamıyorum, binden fazla.

Her zaman daha fazlası için savaşacaklar.

İç çekiyorum. Şimdi olmaz, ses.

Birden Mikail kusuyor ve Royo dizlerinin üzerine oturup zor nefes alıyor. Nefes veriyorum, sonunda omuzlarımı gevşetiyorum. İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı! Royo ruhunu geri getirdi.

Aramızda birini kurtarabilecek tek kişi o.

Mikail nefesini tutarken Royo alnındaki teri siliyor. Fallador dizlerinin üzerinden kalkıyor ve Alta'ya tekrar teşekkür ediyor. Mikail'e yardım etmek için koştu ama ona ne yaptığımızı söylediğimizde durdu.

Şimdi benim üzerime düşeni yapma zamanım geldi... ama bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Ilık deniz havasının esintisinin tadını çıkarıyorum, altındaki yeşil toprağın yumuşaklığını hissediyorum

Botlarım. Royo'yu görüyorum. Sadece Royo'yu. Az önce "Seni seviyorum" diyen sevdiğim adam - duymak istediğim her şey. Onunla yaşamak istediğim hayatı görüyorum, bütün günler ve geceler boyunca, ben kitap okurken ve o bıçak bileylerken onun yanına kıvrılıyorum. Onun kollarında olmak ve sonunda güvende hissetmek. Ve sonra her şeye veda ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

Bu kadar yeter. Kararımı çoktan verdim ve şüpheye düşecek zamanım yok. Ya ben ya da o da dahil herkes ve bu yine de kolay bir seçim.

"Yıldızlar, bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyor Mikail nefes nefese. Çıplak kollarına bakıyor. Ölmekten titriyorlar -muhtemelen kalıntı şehvetinden de, ama artık özgür.

Royo kılıcı ve asayı alıyor. Ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor. "Keşke bunlardan kurtulabilseydim," diyor.

Çoğu insan bunu yapmaz. Çoğu insan onları mantığın üstünde tutar. Hükümdarlar daha fazla kutsal emanet için, hatta onları elde etme şansı için savaştılar. Gücü istiyorlar, ama onu ve beni değil. Yine de aynı şeyin içindeyiz.

"Seni seviyorum, Royo." Eline, yüzüne dokunuyorum, teninin hissini ezberliyorum. Umarım bu anıyı bir sonraki hayata götürebilirim. Sadece bu hayata.

Gözlerini kapatıyor, acı yüzüne kazınmış.

Sertçe yutkunuyor ve sonra emaneti bana uzatıyor. "Seni seviyorum, Aeri."

Gülümsüyorum.

"Seni tekrar geri getirmenin bir yolunu bulacağım," diye fısıldıyor kulağıma.

Onu zar zor duyabiliyorum, çünkü kutsal emanetlere dokunduğumda, güç içimde öyle bir yoğunlukla dalgalanıyor ki, duyularımı kaybediyorum. Gözlerim altın bir parıltıyla doluyor, ama bir şekilde bunun içimden geldiğini biliyorum. Artık duyamıyorum ya da göremiyorum ama bir şey beni yukarı doğru çekiyor, gökyüzüne doğru kaldırmaya çalışıyor. Karşı koymuyorum. Bu doğru ve kaçınılmaz geliyor.

Artık gerçekten bir insan değilim. Başka bir şeye dönüşüyorum.

Havalanmaya başlıyorum, ayaklarım tepedeki çimenlerden ayrılıyor. Havaya yükseldiğimde görüşüm geri geliyor. Göklerden inen kırmızı bir yaratığı görmek için tam zamanında.

Kırmızı varlık gökyüzünden kayan bir yıldız gibi iniyor ama o yıldız değil.

Bu Ejderha Lordu.

Onunla buluşmak için yukarı doğru yükselirken başımı geriye eğiyorum. Yarı insan, yarı yaratık ama tamamen bir tanrı. Çok güzel ama aynı zamanda kesinlikle korkunç. Başka tarafa bakamıyorum. Korkudan donup kaldım ama aynı zamanda rahatladım. Ölümlülerin bir tanrıyı görmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum ama ben de şu anda tam olarak ölümlü sayılmam.

Beni kendine çekiyor, bedenim havada yükseliyor. Ve sonra bir patlamanın gücüyle bana çarpıyor. Paramparça ediyor ama acı verici bir şekilde değil.

Gözlerimin etrafında kıvılcımlar parıldıyor ama bulutlardayım. Ya da bir yerdeyim. Gerçekten bilmiyorum ama yalnız değilim.

Naerium Baejkin, gücümün kalıntılarını bulan kişi.

O konuşur konuşmaz, bu duygunun ne kadar tanıdık olduğunu fark ediyorum. "Sen benim kafamın içinde olan sestin," diyorum.

Bazen.

Bunun bir avuç ölü kral olduğunu düşünmekten daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Kutsal emanetler beni çağırıyor ve bizi birbirimize bağlıyor. Beni neden çağırdınız?

Ne istiyorsun çocuğum?

Bir tanrıyla konuşmanın tuhaflığını üzerimden atıp aşağı bakıyorum. Bulutlar parçalanıyor, kumsaldaki kan dalgalarını, kuma gömülmüş, yarısı taş gibi gömülmüş cesetleri ve dumanı tüten ve batan gemileri ortaya çıkarıyor. Amarth'ın bahsettiği ölüm çürümesi budur. Royo ve Mikail, Fallador gibi tepede duruyorlar. Buradan Qali Sarayı'nı net bir şekilde görebiliyorum. Babamın kutsal emanetleri muson mevsiminin sonuna kadar istemesinin nedeni bu. Yağmurlar olmadan, diyarları net bir şekilde görebiliyorum. Sonra Seok'u ve Sora'nın onun gemisinde olduğunu hatırlıyorum. Belki Tiyyung da.

"Hepsini kurtarmak istiyorum," diyorum.

Düşmanlarını bile mi? Sana karşı savaşanları mı? "Düşmanlarımı bile. Sonra da kutsal emanetleri yok etmeni istiyorum."

Şaşkınlığının fırtına sonrası gökyüzü gibi aydınlandığını hissedebiliyorum.

"Dediğin gibi, insanlar her zaman daha fazlası için savaşacaktır," diye açıklıyorum. "Etherum her zaman ölüme ve zorluklara neden olacaktır, çünkü sonuçta insanlar bu tür bir güce sahip olmak için yaratılmamıştır. Ama bir şey daha var..."

Pekala, Naerium.

"Aslında, Aeri."

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

SORA TAMNEKİ LİMANI, YUSAN

I Seok'un gemisinin güvertesine zincirliyim, dünyada en nefret ettiğim adam için insan korumasıyım. Denize dalabilseydim ya da kendi hayatıma bir şekilde son verebilseydim, yapardım. Tiyung aşağıdaki mutfağa hapsedildi. O var Yelken açtıktan kısa bir süre sonra beni zincirlerinden kurtarmaya çalıştığından beri.

Weian gemilerinin yanışını ve batışını izledim, ama bu filo ilerlemeye devam ediyor. Artık Weianlıların sahili ele geçirdiğini görebileceğim kadar yakınız. Arkadaşlarımla hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Hayatta olmaları için dua ediyorum ama daha ne kadar dayanabileceklerini bilmiyorum. Daha ne kadar rehine olacağımı da bilmiyorum. Bu günü atlatabileceğimi sanmıyorum.

Gambria yürüyor ve yanımda durup Gaya'ya bakıyor. Bana atanan muhafız ona bakıyor ama Seok'un casusu olduğu için bir şey söylemiyor.

İğreniyorum. Ona güvenmiştik.

"Seni Idle'dan uzak tutmanın tek yolu buydu," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Evet, bu çok daha iyi."

Beni bağlayan metal kelepçelere bağlı ağır zincirleri şingırdatıyorum.

Gözlerini sahile dikeyyor. "Evet, öyle. Mikail ve diğerleri seni kurtarmak için yeri göğü oynatacaklar."

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Yine bizim tarafımızda mısınız?"

"Asla Yusan'ın tarafında olmadığımı söylediğimde bana inanın."

Öyle bir kinle konuşuyor ki ona inanıyorum. Belki bu aptalca ama uzun süre bir önemi olmayacak.

Gitmek için döndüğünde avucuma küçük bir sustalı bıçak sıkıştırıyor. Kendi canımı alabilmem için bana bir silah mı vermeye çalışıyor?

"Benim için mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Yıldızlar, hayır," diyor. Göz göze geliyoruz ve silahın kimin için olduğunu anlıyorum.

Elimdeki silahı kavıyorum. Fazla bir şey değil ama Seok bana yaklaşırsa yeterli olabilir. O gerçekten bizim tarafımızda.

Ben onu düşünürken, iblis güverteye geliyor.

"Ne güzel bir gün." Nefes alıyor ve yıkıma bakarak gülümsüyor.

Bir soru sormadı, bu yüzden cevap vermek zorunda değilim. Elimdeki bıçağı çevirerek açıyorum ve silahı yanıma saklıyorum.

Keşke bu zincir daha uzun olsaydı. Kollarımı boynuna vuracak kadar yukarı kaldıramıyorum ve bu kadar küçük bir bıçakla vurabileceğim tek ölümcül yer orası.

"Gün batımına kadar adayı alacağız," diyor. "Peki... Ben alacağım. Sen, canım, bir daha karaya ayak basmayacaksın." Geon dediği muhafıza döner. "Karaya ayak basar basmaz onu öldür ve denize at."

Geon onu selamlar.

Seok uzaklaşmak için döndü. Öfke, alevler içinde patlayan bir gemi gibi içimde yükseliyor. Beni öldürecek kadar bile erkek değil. Bıçağı doğrultuyorum. Boynuna ulaşamıyorum ama sırtının alt kısmında organlar var. Onlar beni öldürmeden önce en az iki bıçak darbesi alabilirim.

Onu bıçaklamak üzereydim ki gökyüzünde bir ateş yandı.

Hayır, bu ateş değil. Bir sürü yanan ok vardı, bu farklı. İmkansız bir şey olurken gökyüzüne bakıyorum. Gaya sahilinden altın bir insan havalanıyor ve ardından gökyüzünden kırmızı bir kuyruklu yıldız düşüyor.

Adamların hepsi durup bakıyor. Bıçak elimden kayıp güverteye düşüyor ama kimse fark etmiyor çünkü hem insan hem de kuyruklu yıldız bulutların arasında kayboluyor. Sonra, devasa bir karatavuk havada süzülüyor. Bir hael gibi ama yüz kat daha büyük.

Devasa kuş sanki bir şey arıyormuş gibi gemilerin üzerinde alçaktan uçarak aşağı süzülür. Seok'un adamları ilk başta ateş edemeyecek kadar ürkmüştü ama

sonra iyileşirler. Qali Sarayı okçularının en iyileri bu gemide. Kuşa nişan alıyorlar ama oklar sadece siyah tüylerden sekiyor.

Bu bir samroc.

Bu tam da Mikail ve Euyn'un tarif ettiği gibi, çelik gibi tüyleri olan bir kuş. Ama tepemizde neden efsanevi bir yaratık olduğunu düşünmek zor çünkü... Cehennem Krallığı... çünkü sanırım Aeri onun sırtına biniyor. Nefesim kesildi. Evet, bu Aeri ve yanıyor ya da en azından kırmızı renkte parlıyor.

Ne yaptığını anladığımda içimi huşu ve dehşet kaplıyor. Aman Tanrım, hayır. Ejderha Lordu olmuş.

Boyun eğerek ama aynı zamanda üzüntüyle tek dizimin üzerine çöküyorum. "Silahlarınızı bırakın ya da ölün," diyor.

Tam olarak doğru değil. Bir tanrının sesiyle konuşuyor ve zihnimde yankılanıyor. Her askerin onu duyabildiğinden eminim çünkü hemen tepki veriyorlar.

Adamların çoğu silahlarını bırakıp ellerini kaldırıyor ama teslim olmayanlardan alevler yükseliyor. Seok'un gemilerinde ve Weian filosunda aynı anda binlerce alev yükseliyor. Kıyıda daha fazlası.

Kuş daireler çiziyor ve sonra gemime dalıyor. Benim için geldiğini sanıyorum, ama samroc Seok'u pençeleriyle yakalıyor. Pençeleri derisine batarken çığlık atıyor. Samroc onu kaldırırken ağzım açık kalıyor. Varisinin tacı başından düşüyor ve denize iniyor. Onu yiyip yemeyeceklerini merak ediyorum ama bir cevap beklemek zorunda değilim. Kuşun onu Gayan sahiline, düşman hatlarının gerisine bırakmasını izliyorum.

Nefes veriyorum, ellerim titriyor. Sadece saniyeler içinde Seok yenilmişti. Ama arkadaşlarıma ne oldu?

Az önce gördüklerimi idrak etmekte zorlanırken Aeri beliriyor, önümde dururken alevler saçıyor. Başımı güverteye eğip ona doğru eğildim. Onu kucaklamak istiyorum ama bu Aeri değil. Gerçekten değil. O Ejderha Lordu'yla birleşmiş ve ben bir tanrıya dokunabileceğimi sanmıyorum.

Gülümsüyor ve sonra zincirlerime kaşlarını çatıyor. Parmaklarının tek bir hareketiyle zincirlerim düşüyor. Sonra onları kendine doğru çekiyor ve yakut bir taş oluşturuyor. Yeni bir Yusan tacı. Başıma yerleştirmek için öne doğru uzanıyor.

Cehennem Krallığı, beni Yusan'ın kraliçesi olarak taçlandırmaya çalışıyor. Elimi kaldırdım. "Hayır, lütfen."

Tahtı istemiyorum. Hiç istemedim. Kazanırsak kısa bir hayat yaşayacağımı umuyordum. Şimdi benden krallığın yeni hükümdarı olmamı istiyor.

Bunu daha az isteyemezdim.

"Sen olmalısın," diyor. "Yoksa hiçbir şey değişmez."

"Aeri, lütfen," diye yalvarıyorum. Ama ne için yalvardığımı bilmiyorum. Kendi sözlerimi bana geri söylüyor. Ama o olması gerekiyordu. O Baejkin. Kan ve kutsal emanetler ondaydı. Onun hükmetmesi gerekiyordu. Bir şeyleri değiştirecek olan oydu.

Ama Ejderha Lordu olarak hayatta kalamayacak. Bu yüzden bana taç giydirmeye çalışıyor. Bunu gözlerindeki şefkatten okuyabiliyorum.

"Seni seviyorum Sora," diyor. "Sen bu diyarın ihtiyacı olan her şeysin. Ve hak ettiği hiçbir şey."

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, ama gözlerimdeki yaşlarla bile onun solmakta olduğunu görüyorum. Ateşi sönüyor. Bu savaşı durdurmak, Seok'u yenmek ve beni kurtarmak için hayatını verdi.

"Seni seviyorum Aeri," diyorum. "Lütfen gitme." "Kalbinde kalacağım," diyor.

Kaybolmadan önce bana söylediği son sözler bunlar. Nefesimi ve üzüntü çılgılığını tutuyorum. O gitmişti. Sevdığım bir insan daha öldü ve ben hâlâ burada kalıyorum. Belki de bunu hak ediyorum. Belki de yaşamak benim cezamdır.

Gemim ve etrafımızdaki gemiler sessiz. Suda tek bir ses bile yok.

"Kraliçe Sora'yı selamlayın, Yusan'ın ilk Ejderha Kraliçesi," diyor Tiyoung. Kadırgadan çıkarken ona bakıyorum.

İkimiz, her şeye rağmen hayatta kaldık, çünkü nefret dolu bir dünyada sevgi vardı.

Güvertede diz çöküyor. Herkes, göz alabildiğine, aniden bana doğru diz çöküyor. Çenemi kaldırıyorum, devam etmeye hazırım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL CHARM BEACH, GAYA

S Tars, Samroc'un Gaya'da ne işi var?

Bacaklarımı daha yeni toparlamıştım ki, devasa siyah kuş bize doğru uçarken dizlerimin bağı çözüldü. Kan ve kümes hayvanı kokusu geri dönerken Fallow'daki saldırının anıları yeniden su yüzüne çıkıyor. Çöl kumunun kumunu neredeyse ellerimde hissedebiliyorum, hamellerin çığlıklarını kulaklarımda duyabiliyorum. Ama bu sefer onu vuracak Euy'n yanımda değil.

Mantıksal kaçma dürtüsüyle savaşıarak ayaklarımı yere basıyorum. Burası benim evim, kaçmayacağım. Hem yine ölmek nedir ki?

Yaratık daha da yaklaşıyor, boynundaki yanardöner tüyler güneşte parlıyor. Kılıcımı kınından çekiyorum ve bıçak alev alev yanıyor. Bu canavara karşı pek bir şey yapamaz ama deneyebilirim.

Gölgesi beni, Royo'yu ve tüm manzarayı kaplayana kadar uçarak yaklaşıyor. Uzun yaylılar ateş etmek için geri çekilirken, pençelerinden bir adam düşüyor. Ceset yere yuvarlanıyor ve samroc uçarak uzaklaşıyor.

Samroc gözden kaybolurken pençelerinden düşen adam dışında herkes sessiz kalıyor.

Rahatlamış bir nefes üflüyorum ve titrememi durdurmaya çalışıyorum. Lord Yama, sanırım Euy'nun oku hâlâ onun gözündeydi. Ama hayır, aynı yaratık olamaz, değil mi?

Seok çırpınırken, karaya çıkılmış olmasına rağmen hala düşüyormuş gibi ılık atarken bu düşünceден ürperiyorum. Rune ona doğru yürüyor.

"Seok, eski dostum." Müstakbel krala gülümsüyor, sanki zaferimizden o sorumluymuş gibi ışıldıyor.

Çimlerin üzerinde kanlar içinde yatan güneyli konta bakıyorum. Seok kendini Yusan'ın kralı ilan etti, tüm o kızları zehirledi ve Sora'yı kaçırdı. Ama Aeri, Ejderha Lordu olarak onu ayaklarımızın dibine teslim etti. Seok muhafızlar tarafından kuşatıldı ve zincire vuruldu, ama Sora nerede?

Çenemi sıkıyorum. Ona zarar verirse, onu samroc yuvasına ben atarım.

Dürbünü ararken nabzım hızla atıyor. Sora nerede?

Neredeyse hep bir ağızdan, teknelerdeki adamlar dönüp birinin önünde diz öküyor. Weianlar bile. Yönlerini takip ederek kime boyun eğdiklerini buluyorum.

Bir Yusan gemisinin güvertesinde sadece bir kadın duruyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. Sora! O yaşıyor, Tiyung da öyle. Ona en yakın yerde diz öküyor.

Tanrılara şükürler olsun, bir şekilde başardılar.

Onu gördüğüm için sevinçten ve rahatlamadan o kadar bunalıyorum ki, Sora'nın başındaki kırmızı tacı fark etmem bir anımı alıyor. Nefesim kesiliyor, nabzım atıyor.

Aeri, Sora'yı Yusan'ın kraliçesi yapmıştı. Yıldızlar.

Bunu hiç düşünmemiştim ve şimdi olasılıkları düşündükçe kalbim küt küt atıyor. Euyın olması gerekiyordu, sonra Seok sarayı aldı ve Rune onu ele geçirmek için savaştı ve entrikalar çevirdi, ama Aeri yılan tahtına oturması için Sora'yı seçti.

Uzun zamandır ilk kez göğsümün içinde bir umut yeşerdiğini hissediyorum. Sıcak, rahatlatıcı bir his. Aeri içimizdeki en bilge kişi olabilir, çünkü işleri daha iyi hale getirebilecek biri varsa o da Sora'dır. Belki, sadece belki, o ve ben tüm bunlara değmesini sağlayabiliriz. Ya da en azından deneyebiliriz.

İkimiz de ölmeye hazırız ama belki de kaybettikten sonra yaşamaya devam etmek daha cesurcadır.

Kumsala bakıyorum, artık titremiyorum. Artık göz kulak olmamız gereken iki diyar var. Güç ve cesaret zamanı.

Kraliçe Birinci Sora. Çok daha fazlası olsun.

Ben diz çöküyorum, manzaradaki herkes de beni izliyor. Royo hariç herkes. Kıpırdıyamayacak kadar kalbi kırık bir halde öylece duruyor. Aeri yerden havalandığından beri donup kaldı. Onun için acı çekiyorum.

Bunu çok iyi biliyorum. Biz sadece onun en çok sevdiği kişiyi kaybetmesiyle kazandık. Kalbine mal olduğunda pek de zafer sayılmaz.

Aeri döndüğünde hepimiz hâlâ diz çöküyorduk. Bir saniye önce orada kimse yoktu ve şimdi burada, Royo'nun önünde, alevlerle çevrili bir şekilde duruyor.

O kadar parlak ki ona bakmak acı veriyor ama aynı zamanda gözlerimi onun parıldayan tanrı formundan alamıyorum.

"Royo." Gülümsüyor.

Öne doğru bir adım atar ve Ejderha Lordu'na katılmak için yükseldiğinden beri ilk nefesini alır gibi olur.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO CHARM BEACH, GAYA

Aeri bana geri döndü. Göğsüm sevgiyle genişliyor ve elini tutmak için uzanıyorum. Parmaklarım havaya kalkıyor ve ona dokunamadığım zaman.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona tekrar uzanıyorum. Eli tam orada, ama ne kadar densesem de parmaklarım havayı yakalıyor. Onu tutamıyorum.

O değişti.

Denemeye devam ederken midem düğümleniyor, bunu kabullenemiyorum. "Royo," diye iç geçiriyor.

Kalbim sıkışıyor, yenilgiyle büzüşüyor. Bu gerçekten Aeri değil - dün gece kollarımda tuttuğum Aeri değil - ve gerçekten ayakta durmuyor ama önümde titreşiyor. Bazen katı, bazen şeffaf, ama çoktan ulaşamayacağım bir yerde. Kalbimle ne yapacağımı bilmiyorum. Aynı anda hem doluyor hem de kırılıyor, çünkü o burada olsa da gerçekte burada değil. Ejderha Lordu ile birleşti ve beni terk etti.

Sanki dev bir kaya göğsümü eziyor ve nefes alamıyorum. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. "Aeri."

Gülümsüyor. "Veda etmeden gidemezdim."

"Hoşça kal" dediğinde acı kalbimin parçalarını pençeliyor. Acı içinde bağırmak istiyorum ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum.

"O zaman yapma," diyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Veda etme ve beni terk etme." Başka seçeneği olmadığını biliyorum ama kalbim istemiyor.

"Artık her şey yoluna girecek."

Hayır. *Hayır*. Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Onsuz olmaz.

Başımı sallıyorum. Onunla tartışarak zaman kaybetmemeliydim ama yanılıyor. Savaş ya da krallar umurumda değil. Sadece onun kalmasını istiyorum. Onsuz bir hayatın hiçbir değeri yok. Oradaki on beş bin ruhu al ve bana sadece onunkini ver. Ya da bırak onunla birlikte öleyim.

Aklımı okumuş gibi başını eğdi. "Devam etmeni istiyorum, Royo." "Ne yapmanı? Sensiz ben bir hiçim." Çenem düşüyor, omuzlarım onunla düşmek. Ne anlamı var ki? Onsuz bir dünya kara bir çöldür. Daha önce de dolaştım, renksiz ve hayattan yoksun yaşadım. Artık ona sahip olduğuma göre, buna geri dönemem.

Bana dokunmuyor, sadece havayı kullanarak yüzümü onunkine yaklaştırıyor.

Ona baktığımda, sertçe titriyor. Zihnimde bir yerlerde, neredeyse öldüğünü biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kendi ellerimi tutuyorum çünkü onunkileri tutamıyorum. Onunkine dokunmak için parmaklarımı kırabilirim. "Sen her şeysin ve bildiğinden çok daha fazlasısın," diyor.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Gözyaşları gözlerimi dolduruyor, onun güzel yüzünü bulanıklaştırıyor, ama bu benim görüşüm değil. Gözlerimi kırıştırıyorum, tutunmaya çalışıyorum ama o kayboluyor. Sadece bir dakika daha. Sadece bir dakika daha. Onunla bir hayatım olmayacak. Bana bir saniye daha ver.

Gülümsüyor. "Seni yarın, yarın ve yarın da seveceğim." Ve sonra, ben başka bir şey söyleyemeden, ortadan kayboluyor.

"Hayır!" Ağlıyorum.

Az önce durduğu yerde havayı tutuyorum ama hiçbir şey yok. Aşağı bakıyorum ve kollarım boşluğu kucaklıyor. Onu bir kez daha görebilmek umuduyla bir daire çiziyorum. Sadece bir kez. Gökyüzünü arıyorum, ama hiçbir şey yok. Onu kaybettim.

O gitti.

Yapayalnız

kaldım.

Kalbim onunla birlikte giderken dizlerimin üzerine çöküyorum. Göğsümdeki acı dayanılmaz. İçimde hava kalmayana kadar, dünya bir bulanıklıktan başka bir şey olmayana kadar çılgılık atıyorum. Takip edemediğim bir yere gitti. Yumrukla toprağa vuruyor, On Cehennem'e doğru bir delik açabilmeyi diliyorum. Keşke bu işe yaramaz acıyla bir şeyler yapabilseydim.

Mikail bir elini omzuma koyuyor. "O hepimizi kurtardı."

Bu dünyaya, bu yere ve onu benden alan o kalıntılara duyduğum tüm nefretle ona bakıyorum. "Buna değmezdi."

Mikail'in gözlerinde gerçek bir empati parlıyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa, o da odur.

Nefes veriyor ve başını sallıyor. "Belki değmez ama onun istediği buydu."

Yapamam... Onun bunu seçtiğini düşünemiyorum bile. Kazandık ama şu anda göğsüme yüz bıçak saplansa rahatlardım. Yarın daha kötü olacak. Yarın, onsuz bir dünyaya uyanmak zorunda kalacağım.

Kederimin içine gömülerek daha da çöküyorum.

Mikail elimi tutarken iç çekiyor. Avuç içi sert ve sıcak. Beni hareket ettirmeye çalışacağını ya da daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama yapmıyor. Teslim oluşu izlerken sadece elimi tutuyor.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

SORA ATIL CEZAEVİ, YUSAN

BİR HAFTA SONRA

TOnun yeri saf kötülük. Boş olmasına rağmen, işkence ve ölüm Idle Hapishanesi'nin taş duvarlarına yapışmış durumda.

Mikail yanımda yürüyor. Buraya aşına olduğunu fark edene kadar cehenneme birkaç adım atmıştık. Bu koridorları ezberlemiş birinin kendinden eminliğiyle yürüyor.

"Buraya casus şefi olarak mı geldin?" diye sordum.

Bana hızlıca başını sallıyor. Aeri bir hafta önce kalıntıları yok ettiğinden beri çok daha kendinde. O zamandan beri onu her dakika özledim. Hepimiz özledik - en çok da Royo tabii ki.

"Sık sık değil ama evet," diyor. "Joon iktidardayken daha kötüydü. Burası dolup taşardı."

Cehennem Krallığı, hayal bile edemiyorum. Ya da belki sadece hayal etmek istemiyorum. Bir rampadan çıkıyoruz ve kötü kokulu bir çukurun yanından geçiyoruz.

Mikail başını sallıyor. "Aşağı bakma."

Bakmıyorum.

Boş Hapishane dar koridorları olan bir harabe, ama Mikail'i takip ediyorum. Tonozlu, açık alanlara geçiyoruz ve nihayet tam bir nefes alabiliyorum, ta ki fark edene kadar

işkence odalarına girdik.

"Sorgu odaları ve... ticaret araçları," diyor.

Bir dizi kafesin yanından geçiyoruz. Pis koku hâlâ devam ediyor, kan diğer pisliklerle birlikte zincirlere bulaşmış durumda ve yüzümü buruşturuyorum, öğürmek için fazla eğitimliyim.

"Bunlar insanları mı tutuyor?" diye soruyorum.

Aşağı bakıyor ve gülümsüyor ama mutlu bir şekilde değil. Belki de sormayı bırakmalıyım.

Sertçe yutkunuyorum ve bakışlarımı dört ayak yüksekliğindeki hücrelerden uzaklaştırıyorum. İnsanların birbirlerine uygulayabilecekleri dehşetin sonu yok. "Bu iş biter bitmez burayı kapatacağım."

Tiyung bana buradaki işkencelerden bahsettiğinden beri bunu düşünüyordum ama artık bundan eminim.

Mikail iç geçiriyor. "Yapma. Bu takdire şayan bir dilek ama tahtının düşmanları olacak. Bir krallığı korumak için bunun gibi hapishaneler gerekli bir kötülüktür."

Başımı sallıyorum. "Eğer krallığı korumanın bedeli buysa, krallık buna değmez. Ve Yusan'ın ruhu bunu karşılayamaz."

"Pekâlâ, Sora. Nasıl istersen öyle olsun."

Ona yan gözle baktım. Mikail çok kolay pes etti. Demek istediği, tahtımı güvende tutmak için kendi planlarını yapacak ve bunları bana söylemeyecek.

Beni bakarken yakaladı ve ben de kaşımı kaldırdım. Mikail Adoros, Gaya'nın kralı ama acaba casusluk yapmayı bırakacak mı?

Muhtemelen bırakmaz. Nihayetinde, biz neysekiyuz.

"O içeride." Mikail yerden yaklaşık bir metre yükseklikte metal bir yuvası olan bir kapıyı işaret ediyor. Yukarıda bir vasistas penceresi var. Kapı ağır ahşap ve demirden. Kendimi destekliyorum. Bir canavara zor sığacak gibi görünüyor.

"Joon, Tiyung'u burada mı tutuyordu?"

diye sordum. "Ondan önce de Euyn'u"

diyor Mikail.

Korkumu bastırmaya çalışarak bir nefes alıyorum. Şimdiye kadar Boş Hapishane'yle ilgilenmemiş olmamın tek nedeni çok meşgul olmamdı. Kalan Weianlıların tam ve koşulsuz teslimiyetten sonra evlerine dönmelerine izin verildi. General Vikal ve askerlerinin de ebedi bir barış anlaşması imzaladıktan sonra Khitan'a dönmelerine izin verildi. Yeni antlaşmalar ve şartlar müzakere edildi ve imzalandı. Ardından sömürge anlaşmasını yaktım ve Gaya'ya tam bağımsızlığını verdim.

Çok şey oldu.

Şimdi, resmi olarak taç giymeden önce halletmem gereken son bir şey var. Yeni krallık doğmadan önce tarihin son bir parçası.

Mikail, Gaya'nın tacını ve kıyafetlerini giyerek önümde duruyor. Zümrüt ve platin tacı saray kasasında buldum. Gaya'nın bulabildiğim tüm yağmalanmış hazinelerinin iadesini ayarladım. Hiç kimse bir vahşetten sonra asla bütün olamaz, ama yine de deneyebiliriz. Ortak amacımız, Aeri'nin fedakârlığına layık bir dünya inşa etmektir; bu ne kadar imkânsız olursa olsun.

Mikail bana bakıyor, belli ki bir şey söylemek istiyor.

"Evet?" Ben sorarım.

"Sora, onun icabına bakabilirim ya da herhangi bir sayıda cellat var..."

Gözleriyle tanıştım. "Sırf bunun için hayatta kaldım."

Tüm zehirlenmeler, işkenceler, cinayetler, kıl payı kurtulmalar. Seok'un yok olduğunu görmek için sevdiğim her şeyi kaybetmeye katlandım. İntikam için istediğimden çok daha uzun yaşadım. Kimse bunu benden alamaz.

"Pekâlâ Majesteleri," dedi başını eğerek. "Orada zincirlendi." Başımı salladım. "Kapıyı açın."

Önümüzdeki dört muhafız, "Emredersiniz Majesteleri," diyor.

Bazıları Seok ve Joon'a hizmet ediyordu ama saray muhafızlarımın çoğu Yusan'a döner dönmez serbest bıraktığım eski kölelerdi. Binlercesi hizmetime girmek için acele etti.

Bir muhafız anahtarı çeviriyor, diğeri de kapıyı itiyor.

Menteşeler gıcırdarken bekliyorum. Onlarca yıl boyunca bunun hayalini kurdum; bu anda ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi yüzlerce kez hayal ettim.

Göğsümde baş döndürücü bir beklenti, belki haklı bir öfkeyle birlikte biraz korku ya da endişe hissetmeyi beklerdim, ama şimdi o an geldi ve ben... hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey.

Garip. Gözlerimi kırptıştırıyorum ve göğsümdeki duygulara odaklanıyorum - ya da bunların yokluğuna. Zihnimde belli belirsiz bir zorunluluk hissi var, çünkü yapılması gereken bu, ama bunun dışında hiçbir şey yok. Sanki içim boşalmış gibi.

Tiyung ve ben Seok'la ne yapacağımızı konuştuk. İkimiz de hayatta olduğu sürece Seok'un tacını almaya çalışacağı konusunda hemfikirдик. O ölene kadar krallık da ben de huzur bulamayacağız. Ama beklediğim muzaffer sevinç göğsümde alevlenmiyor. Seok sadece geçmişimin tatsız bir hatırlatıcısı.

Bugün kurtulacağım. Ben bir zamanlar onun defterinde bir kalemdim, ama o benim defterimde bir borçtan başka bir şey değil.

Bu işin bitmesine hazırım.

Meşalelerimizin ışığı hücreye vurduğunda Seok gözlerini kırıştırıyor, sonra ayakta durmaya çabalıyor, kolları ve bacakları zincirlenmiş halde kendini taş duvara yaslıyor.

Tanrım, şu kokuya bak. Bir elimi burnumun önüne koyuyorum.

Samroc pençelerinin açtığı yaraları temizlememiş olmalılar. İçeri girdiğimde çürüme ve enfeksiyon kokusu midemi bulandırıyor.

Seok gözlerini kapatıyor, yüzü acıyla buruşmuş. Onu ilk kez kirli ve dağınık görüyorum. Duraklıyorum, ona değer verdiğim için değil, Tiyung burada tutulduğunda böyle görünüyor olmalı diye. Kalbim sıkışıyor - birbirlerine o kadar benziyorlar ki. Rune'un iddiası ne olursa olsun, Tiyung'un Seok'un oğlu olduğu inkar edilemez. Ama Ty, babasının planları ve hırsları yüzünden buradaydı. Seok ise tamamen kendi hırsları yüzünden burada.

Eski sahibim gözden düştü ama daha gidecek çok yolu var. Ona güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu göstereceğime yemin ettim. Ve sözümü tutacağım.

Muhafızlara "Kapıyı kapatın lütfen," diyorum.

Tereddüt ediyorlar ve omzumun üzerinden bakıyorum, itaatsizliğe sinirleniyorum. Mikail dahil herkes eğiliyor ve sonra yanağında kırmızı bir doğum lekesi olan bir adam kapıyı hızla kapatıyor.

El fenerimi duvardaki bir tutucuya koyuyorum, sonra pelerinimi çıkarıyorum. Üzerimde düz beyaz pamuklu bir elbise var. Sun-ye ve ikiz kardeşinin sonunda üzerinde anlaştıkları altın taç giyme elbisesi yatağının üzerinde duruyor. Aeri buna bayılırdı ama güzel elbiseler ve gelenekler umurumda değil. Töreler olmasaydı, bunu giyerdim. Hana'yla birlikte kaldığımız ve özgürmüşüz gibi davrandığımız zamanlarda kulübemde giydiğim türden sade bir elbise.

Tiyung'a yardım etmek için çılgınlara ve pisliğe göğüs gererek buraya geldi. Royo, konuşacak kadar ayık olduğu nadir zamanlarda bana Hana'nın o gece savaş gemisinde neler yaptığını anlattı. Yaşamalarına nasıl yardım ettiğini ve bunu hayatıyla nasıl ödediğini. Benim adım onun son nefesiydi. Hâlâ içki içmesem de o ve ben üzüntülerimizi birlikte boğuyoruz. Ağlarız ve hatırlarız. Pişmanlıklarımızı paylaşıyoruz, ki ikimizde de çok var.

Çok fazla.

Zihnimin bir köşesinde, Hana ile birlikte Khitan'a kaçıyorum. Rüyalarımın o köşesinde, bunların hiçbirisi olmadı. Hepsisi hâlâ hayatta. Onunla ve Daysum'la pazara gidiyorum, birine ölümüne işkence edecek değilim.

Hayalden sıyrılıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Şu anda Yusan'dayım. Boş Hapishanede. Dikkatimi tekrar önümde zincirlenmiş adama veriyorum.

"Demek sonunda geldin," diyor Seok başını dik tutarak.

Zincirlenmiş, ölmek üzereyken bile Seok hâlâ benim üzerimde kontrolü olduğuna inanıyor. Hâlâ gücü olduğuna inanıyor. İçimi çekiyorum ve çantaya uzanırken onun bu yanılgısına karşı başımı sallıyorum.

"Bu onun için."

Bir kırbaç atıyorum. "Bu onlar için."

Kirli taş zemine bir kemik bıçağı bırakıyorum. "Ve bu da benim için."

Cebime uzanıp bir şişe zehir çıkarıyorum ve bıçağın yanına koymadan önce ona gösteriyorum.

Gülüyor ama sonra nefesi kesilene kadar öksürüyor. "Görüyorsun ya, ruhunu kaybettikten sonra işkence yapmak çok kolay."

Başımı eğip, eskiden korkudan donup kalmama neden olan adama bakıyorum. Khitan'da ruhumu kırdığı bir gece vardı. Kendimi toparlamama yardım eden kişi Aeri'ydi. Ve sonra, son eylemi olarak, beni kraliçe yaptı.

Şimdi, onun iyiliğini hatırlıyorum - ışığı, karanlığı değil. Onu kaybetmenin acısından çok, onu tanımış olmanın mutluluğunu hissediyorum.

"Hâlâ ruhum var," diyorum, sesim yumuşak ve sabit. "Yaptığın onca şeyden sonra, istediğin tahta sahibim. Kaybettiğin oğlunun sevgisine sahibim ve karın benim merhametime bırakıldı. Yemin ederim ve ant içerim ki, bir sunsae içinde inşa ettiğin her şeyi yok edeceğim. Sözleşmeler yok ve sıradaki senin rütben olacak. Hepsisi yok olacak ve kimse adını hatırlamayacak."

Seok kaşlarını çattı, neşesi kaçmıştı.

Sonunda gözlerimin içine bakıyor ve ben de kayıtsızca bakışlarını tutuyorum. Korku, gerçek korku, yüzünde parladı. Kızgın, bağırان, haklı bir intikam duygusuyla dolu olsaydım, bunun onu korkutacağını sanmıyorum.

Artık umurunda değilim. Dokunamayacağı bir Şeye d6n6řt6m ve bu onu korkutuyor.

Kırbacı elime alıyorum. Hadi şu işi bitirelim.

Ritmi yakalamak için havaya vuruyorum. Ama kırbacın şaklaması beni bir anıyla sarsıyor.

Seok t6m ev halkını sıraya dizdikten sonra Daysum'u d6zeninden çıkardı ve villasının 6n6ndeki çakılların 6zerine fırlattı. Onu kırbalayacaktı ama Tiyung, Seok'un yerine cezayı uygulamaya g6n6ll6 oldu ve onun acı çekmesini 6nlemeye çalıştı. T6m bunlar Xingchi ormanına kaçtıktan sonra beni cezalandırmak için yapıldı. Daha fazla dayanamayana kadar kırbacın derisini parçalamasını dehşet ve suçluluk içinde izlemek zorunda kaldım. Seok'a doğru s6r6nd6m, ayakkabılarını 6pt6m ve bir daha asla kamayacağıma s6z verdim.

Elimdeki kırbacın tahta sapına bakıyorum.

O bunu hak ediyor. Aklımda en ufak bir ř6phe yok; vermeyi planladığım t6m acıyı ve daha fazlasını hak ediyor. Bu elbiseyi giydim 6nk6 ucuzdu ve onu atabilirdim ya da katlandığım şeylerin kana bulanmış bir hatırlatıcısı olarak saklayabilirdim.

Ama mesele şu ki, ben zaten ne ektiğimin farkındayım. Doğrusu, unutmayı tercih ederim.

Yeni bir his beni ele geçirirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Huzur. Belki de huzur, geçmişinin ulaşamayacağı bir yerde olmaktır.

Hana, katlandıklarından daha fazlası olduğunu s6ylerdi ve ben de 6yle olduğumu biliyorum. Sorun şu ki, ona ne yaparsam yapayım, bu onu geri getirmeyecek. Mikail Joon'un kafasını kendisi kesti ve bu tek bir Gayan ruhunu bile geri getirmedi. Bunu yapmak tanıdığım hiçbir kızın acısını azaltmayacak. Daysum'la bir kır evinde yaşayamayacağım ya da Hana'yla ata binemeyeceğim, onu 6ld6resiye kırbaladıktan sonra parçalara ayırsam bile.

Omuzlarım 6kt6. Tiyung, intikamın sıcaklığı olmayan bir ateş olduğunu s6ylemişti ve belki de sadece yorgunum, ama artık ona ihtiyaım yok gibi g6r6n6yor.

Kırbacı yere atıyorum.

Bıçağın 6zerinden geçip zehri geride bırakıyorum ve sonra kapıyı alıyorum.

Muhafızlar hemen açıyor. "Hemen kapatın," diyorum.

"Emredersiniz Majesteleri," diye cevap veriyorlar.

Önce Seok'un şok olmuş yüzüne, sonra da ulaşamayacağı bir yerde duran zehir ve bıçağa bakıyorum. Onu duyacak kimse olmadan tek başına acı çekerken daha hızlı bir ölüm dilemekten başka bir şey yapamayacak.

Duvardaki meşaleyi alıyorum. Seok'a ne bir bakış ne de bir düşünce ayırıyorum. Mikail kolunu uzatıyor ve bana hapishaneden çıkarken eşlik ediyor.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

MIKAIL QALI SARAYI, YUSAN

S Ora ve ben merdivenlerden saraya çıkıyoruz. Başı dik ve üzerinde bir damla kan olmadan yürüyor. Beni şaşırttı. Seok'a ölene kadar işkence edeceğinden emindim. Yapardım. Ama o her zaman daha iyi bir insan oldum. Bu yerin hak ettiğinden çok daha iyi.

Elbette hem Boş Hapishane'yi hem de Yusan'ı bir bütün olarak kastediyorum.

Kapıya ulaştığımızda kulede dört çan çalıyor. İlahi Krallar Tapınağı'nın baş rahibinin Sora'ya resmen taç giydirme vakti geldi. Ejderha Lordu tarafından taç giydirildiği için buna ihtiyacı olduğundan değil ama geleneklerin hükmü sürüyor.

"Taç giyme töreninden önce giyinmek isteyeceğinizi varsayıyorum," diyorum. "Onlara bunu söyleyeceğim-"

"Hayır, şimdi hazırım," diyor.

Duraksıyorum. Her zamanki gibi baş döndürücü bir güzelliği var ama üzerinde sıradan bir insanın giyeceği türden bir elbise var ve saçları basit bir örgü halinde.

"Tahtı kendim olarak alacağım," diyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yıldızlar, ne kraliçe ama.

"Pekâlâ." Onun önünde eğiliyorum.

Royo bizi taht odasının kapısında karşıyor. Sora'nın kaba pamuklu elbisesine bakıyor ve sonra omuz silkip biraz sallanıyor. Hâlâ sarhoş olabilir, hatta

Gerçi bunun için kuruması gerekiyordu. İçki içmesi konusunda endişeliyim ama kimseye nasıl yaşaması gerektiğini söyleyecek konumda değilim.

Trompetler çalıyor ve yaldızlı kapılar açılıyor. Sanırım bunu yapıyoruz. Sora'ya kolumu uzattım, o da tuttu.

Kalabalık ayağa kalkıp dönüyor ama Sora baldırına kadar uzanan sade kıyafetiyle zarifçe yürürken fısıltılar yayılıyor.

Bu kimsenin unutamayacağı bir kraliyet etkinliği.

Khitan, Wei ve Gaya Büyükelçileri taht odasının sağ tarafında durmaktadır. Gayan'ın Yusan Büyükelçisi Fallador ve Yusan'ın Kitan Büyükelçisi Gambria gülümsüyor. Sora bana Gam'ın kimse yardım edemezken ona nasıl yardım etmeye çalıştığını anlattı. İkimiz de birleşik bir gelecek için eski ihanetleri gömdük.

Sora'nın bekleyen hanımları solda duruyor. Sun-ye hançer gibi bakıyor, eğlenmiyor ve ikiz kardeşi Rayna yanlarından geçerken dehşete düşmüş görünüyor. Sora'ya elbise ve saç modeli seçmek için harcanan onca emek, sırf bir dağ köyünde yaşayan bir kızın kutsal bir gün için seçeceği kıyafeti giymesi içindi.

Sun-ye ve Rayna elbette tüm köleler gibi özgürler ama Sora'ya bakmak için burada kalmayı tercih ettiler. Bana kabuslardan korunmak için hepsinin aynı odada uyuduğu söylendi. Mantıklı. Karanlıkla birlikte yüzleşmek daha kolay.

Merhametinin bir işareti olarak, Tiyung da onurlu bir yerde duruyor. Seok'un varisinin hayatta kalmasına izin verilmesi, herkese eski düşmanlıkların yeni kuralını belirlemeyeceğini gösteriyor. Annesinin de canını bağışlayarak kontesi kır evine geri gönderir.

Tiyung'un gözleri onu içine çekiyor. O da burada çünkü aralarında bir tür aşk var. Bunun ne anlama geldiğini ya da bir gün neye dönüşeceğini kim bilebilir? Her şeyi an be an yaşadıklarını söylediler, ama gözleri buluştuğunda yarının vaadi var.

Göğsüm doluyor. Sora tam da bu, daha iyi bir şafak için umut.

Merdivenlere ulaşıyoruz ve o yılan tahtına çıkan basamakları tek başına çıkıyor. Oturuyor, eteğini düzeltiyor, Royo ve ben merdivenlerin dibinde iki yanda duruyoruz.

Baş rahip törene başlıyor ve sonunda basamakları tırmanıp yakut tacı kaldırıyor. Tüm saray muhafızları onun önünde diz çökerek hep birlikte onu selamlıyorlar.

Alışılmadık bir şekilde, elçiler de dahil olmak üzere tüm taht odası Sora'nın önünde diz çöker.

"Herkes Sora Daysum Naerium'u selamlasın," diyor rahip. "Yusan'ın tek hakiki hükümdarı, toprakların birleştiricisi, tanrılar tarafından kutsanmış, insanların sevgilisi

-İlk Ejderha Kraliçesi."

"Kraliçe çok yaşa!" Ses odanın içinde ve sarayın dışında yankılanıyor.

Kraliçeyi izleyen Royo'ya bakıyorum. Sora'nın uzun bir saltanat sürmesi için ikimiz de gerekeni yapacağız. Hepimiz yapacağız.

Üçümüz kan ve gözyaşıyla, ama aynı zamanda merhamet ve umutla örülmüş bağları olan bir aileyiz. Sevdığımız insanlarla birlikte dünyayı değiştirdik. Şimdi, kaybettiklerimize değmesini sağlayacağız.

EPILOG

ROYO

BİLGİ TAPINAĞI, YUSAN

İKİ YIL SONRA

[Bir yolunu bulacağım; bu benim sloganımdır ve bu sözlere göre yaşarım.

Her gün Kraliçe Sora'nın yönetimini belgeleyen yeni parşömenler geliyor. Elbette o, bir hükümdarın olması gereken her şeye sahip; adil ve bilge. Herkesin onu sevmesi şaşırtıcı değil ve Yusan daha önce hiç bu kadar huzur ve refah görmemişti.

Parşömenleri bir arabaya yüklüyorum ve homurdanarak parşömen odasına taşıyorum. Gerçekten bir el arabasına yatırım yapmalıyız ama ben burada sadece kas gücüyüm.

Kan tahlili günlerim çoktan bitti ama ağır şeyler taşıyorum. Masaları hareket ettiriyorum ve büyük kapıları kapatıyorum. Kısacası, Bilgi Tapınağı rahipleri için angarya işler yapıyorum. Karşılığında Yoksa beni besliyor ve burada kalmama izin veriyor.

Daha kötü işler de aldım.

Hacıları karşılamak da benim sorumluluğum. Sora, diyarda yaptığı pek çok değişiklikten birinde, sakladığımız tüm kitap ve parşömenlere halkın erişimine izin verdi. İnsanların tekrar etmemek için geçmişlerini bilmeleri gerektiğini söyledi. Bu yeterince doğru, ancak bu akademisyenler tam bir baş belası. Bütün bunları

Cuesta Dağı'nın sarp kayalıklarına göğüs geriyorlar. Sanırım onları içeri almak en doğrusu.

Kısa bir süre için.

Hava karardığı için herkese kaybolmalarını söyleyebilirim. Hayır, bu şekilde söylemiyorum ama onlar anlıyorlar. Eşyalarını toplayıp kaçıyorlar. Yarın güneş doğduktan sonra geri gelebilirler.

Onlar gittikten sonra, büyük siyah ahşap kapıları kapatıyorum. Ne zaman onlara dokunsam Gaya'yı düşünüyorum - orada kazandıklarımızı ve kaybettiklerimizi. Dünyanın ancak gerçekten iyi kalpli insanlar birbirleri için ölmeyi göze aldıklarında değiştiğini hatırlıyorum.

Kral Adoros'un nasıl olduğunu merak ediyorum. Yani, gelen parşömenleri ve raporları görüyorum. O da Sora gibi çok seviliyor. Bazı yanlış adımlar attı ama özünde, uyuşturucu mahsulünün yerini alan çiftliklerden insanların ruhlarına kadar adayı seviyor. Ama yaşadığı onca şeyden sonra Mikail'in gerçekte nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra.

Sora, Mikail'in Ejderha Lordu Naerium'a altın bir heykel diktiği haberini gönderdi. Her yerden gelen hacılar güller bırakmak ve Aeri'nin ruhu için dua etmek üzere Charm Sahili'ndeki tepeye gidiyor. Sora beni davet etti ama ben hayır dedim. Bir heykel aynı şey değil.

Hiçbir şey aynı değil.

Yeşil tapınak anahtarını çevirirken iç çekiyorum, sonra merdivenlerden yatak odama iniyorum.

Yatak odaları dağın turuncumsu kayasının içine inşa edilmiş. Bir tür mezar gibi ama umurumda değil. Baltam ve nunchukam kayanın duvarında asılı, Gaya'dan beri kullanılmamışlar. Saraydan ayrılmadan önce Sora bana altın bir dostluk bandı vermişti, o da orada asılı. Taç giyme töreninden hemen sonra tüm unvanlardan kurtulmuş olsa da, bu beni bir soylu yapmak kadar iyi. Pek çok insan mutsuzdu ama artık Wei'ye haraç borcumuz olmadığı için onları satın alabildi.

Büyükelçi Fallador'un dediği gibi, para pek çok sorunu çözer.

Sora, Rune Yusan'ın önde gelen elçisi oldu. Üç diyarı da geziyor ama zamanının çoğunu Khitan'da geçiriyor. Hâlâ onu öldürmesi gerektiğini düşünüyorum ama neyse. Kimse kabul etmedi ve benim daha büyük sorunlarım var.

Masamın çekmecesinden bir kitap çıkarıp çevirmeye devam ediyorum. Cehennem Krallığı'na açılan bir geçit hakkında bulduğum kırk birinci kitap bu.

Bilginler bunun var olduğunu düşünüyor -dünyamızdan On Cehennem'e ölmeden gitmenin bir yolu- ama şu ana kadar kimse bana bunun nerede olduğunu söyleyemedi.

Eğer On Cehennem'e gitmenin bir yolu varsa, bunu yapacağım. Sonra da Aeri'yi geri getireceğim.

Bir yerlerde cehenneme giden bir yol var ve benim gidebileceğim başka bir yer yok.

Son

TEŞEKKÜRLER

Hayatımı değiştiren bu seriyi bitirmek çok acı. Muhteşem Liz Pelletier'e milyonlarca teşekkür. Senin muhteşem rehberliğin ve sürekli desteğin olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Sizinle alıştığım için çok şanslıyım. Jen Bouvier'e de fikirleri, geri bildirimleri ve bu seriyi mümkün kıldığı için teşekkür ederim.

Red Tower'daki herkese bu serinin şekillenmesindeki yorulmak bilmeyen çabaları için teşekkür ederim. Aşağıdakileri içeren muhteşem düzenleme ekibine teşekkür ederim: Mary Lindsey, Rae Swain, Hannah Lindsey, Stacy Abrams, Nancy Cantor, Jessica Meigs ve Aimee Lim. İnanılmaz sanat ekibine teşekkür ederiz: Bree Archer, Juho Choi, Jennifer Valero ve Britt Marczak, ama özellikle Elizabeth Turner Stokes. Yapım ekibinden Curtis Svehlak ve Viveca Shearin'e teşekkür ederiz. Ve harika tanıtım ve pazarlama ekibine de teşekkür ederiz: Meredith Johnson, Heather Riccio, Ashley Doliber ve Brittany Zimmerman. Aaron Aceves ve Nicholas Macoretta'ya değerli katkıları için ve Nicole Resciniti'ye bu diziyi dünya çapında tanıttığı için özel olarak teşekkür ederiz.

Bonnier Books UK'deki tüm ekibe *Beş Kırık Kılıç* ve *Dört Yıkık Diyar'ı Sunday Times*'ın en çok satanlar listesine soktukları için özel teşekkürler! Sözlerimi yurtdışına taşımaya devam ettiğiniz için çok mutluyum. Bu hikyeye olan inancınız için Kelly Smith'e teşekkür ederim. Ayrıca tanıtımdan Eleanor Stammeijer'e, pazarlamadan Tamara Douthwaite ve Enisha Samra'ya ve satıştan Kate Griffiths ve Vincent Kelleher'e muhteşem özel baskıları kolaylaştırdıkları için teşekkür ederim.

Notlarınız, rehberliğiniz ve desteğiniz için menajerim ve menajer asistanım Lauren Spieller ve Hannah Morgan Teachout'a çok teşekkürler!

Bana ilham veren ve beni mutlu eden dört çocuğuma teşekkür ederim. Size ailem diyebildiğim için çok şanslıyım. Anneme, bana çok çalışmayı aşıladığı için teşekkür ederim.

çalışmak, özveri göstermek ve örnek olmak. Her sayfada seni ve babamı gururlandırmayı umuyorum. Heyecanınız ve sevginiz için kız kardeşime, teyzeme ve kuzenlerime teşekkür ederim.

Bu çılgın yazarlık yolculuğunun iniş ve çıkışlarında yanımda olan arkadaşlarıma, özellikle Karen McManus, Alexa Martin, Sabina Khan, Rachel Van Dyken, Matt Weintraub, Susan Thibault ve koşu arkadaşım Carissa Broadbent'e teşekkür ederim. Güzel sanatınız için Jenn Kocsmiersky'ye teşekkür ederim.

Tüm influencer'lara, kitapçılara, eleştirmenlere ve en önemlisi okuyuculara bu seriyi uluslararası bir bestseller haline getirdikleri için teşekkür ederim!

Son olarak, ama en önemlisi, John Coryea'ya sabırlı sevginiz, bu fırtınada benim kayam olduğunuz ve kalbime bir yuva verdiğiniz için teşekkür ederim. Sen olmasaydın aşk hakkında bir hikâye yazamazdım çünkü seni bulana kadar aşkı hiç anlamamıştım. Yarın ve yarın ve yarın.

YAZAR HAKKINDA

Mai Corland, Seul'de doğmuş ve *New York*'ta evlat edinilmiş, *Sunday Times* ve *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biridir. Oradan kıştan kaçtı ve Florida'da Rollins College ve Miami Üniversitesi'nde okudu. Çeşitli tartışmalı kararlar nedeniyle, şu anda eşi, çocukları ve hepsinden daha uzun yaşayacak bir Japon balığıyla birlikte yine soğukta yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu uyurken ya da latte makinesine sarılmış halde bulabilirsiniz. Mai, Meredith Ireland adıyla ödüllü çocuk ve genç yetişkin kitapları yazmaktadır.

AYRICA MAI CORLAND

TARAFINDAN KIRIK BIÇAKLAR

*Beş Kırık Kılıç Dört
Yıkık Diyar Üç
Parçalanmış Ruh*

İlk olarak İngiltere'de 2025 yılında Zaffre
tarafından yayımlanmıştır Bu e-kitap baskısı
2025 yılında

ZAFFRE

Bonnier Books UK 5. Kat, HYLO, 103-
105 Bunhill Row'un bir baskısıdır,
Londra, EC1Y 8LZ Sahibi
Bonnier Books
Sveavägen 56, Stockholm, İsveç Telif

hakkı © Meredith Ireland, 2025 Kapak

tasarımı Elizabeth Turner Stokes

Meredith Ireland'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya
herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir
biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

ISBN: 978-1-78512-557-7

HBISBN: 978-1-80418-807-1

Bu kitap Palimpsest Book Production Ltd, Falkirk, Stirlingshire tarafından dizilmiştir
Bu e-kitap IDSUK (Data Connection) Ltd tarafından oluşturulmuştur

Zaffre, Bonnier Books UK'nin bir baskısıdır
www.bonnierbooks.co.uk

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

